

ကောင်းပြတ်လွန်းသော်
ဘာသာပြန်သည်

ဟယ်ရီပေါ့တာ

နှင့်
ဖော်ဝင်ရတနာ
[ပထမပိုင်း]

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျက်ခွဲရေး	ဒို့အရေး
အချင်းအငြိအကတတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမခံနိုင်၊ အဆိုပြုငြိမ်းပေးအား၊ ဆန့်ကျင်ပြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ပျက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ပြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ပျက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ပြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆန့်ကျင်ပြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေခိုင်မိုရေး
- အမျိုးသား၊ မြန်မာ့လူ့လူ့ညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပာလည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ပွဲပြိုင်တိုက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အကြံပေး၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ထက်ပို၍ ပြုပြင်တက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ဓနကွက်စီးပွားရေးနစ် ဖြိုဖျက်ခြင်းပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းနှင့်ပြည်ပ အထက်ပညာနှင့် အင်အားများ စိတ်ဆန္ဒစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးပုံစံဖွဲ့စည်းသော ပြည်တွင်းနှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးတူလုံး၏ စိတ်စာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြုမာရေး
- အဖို့ကုလမ်း၊ ဓာတ်ဂူထိန်းမြိမ်းရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးနွယ်စိတ်စာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးတူလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယုတ္တရည် ပြုတ်မာရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၉၉၁၀၀၇

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၇၁၀၀၇

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးတိုးဝင်း (နေလရောင်အေ့ဖ်ဆက်) (၀၂၄၃၁) အမှတ် (၉၆/ခ)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

တန်ဖိုး ၂၅၀၀ကျပ်

SKY TREASURE စာပေမှ ထုတ်ဝေသည်။

www.burmeseclassic.com

မာယာရီပေါ့တက

နှင့်
မြော်ဝင်ရတနာ

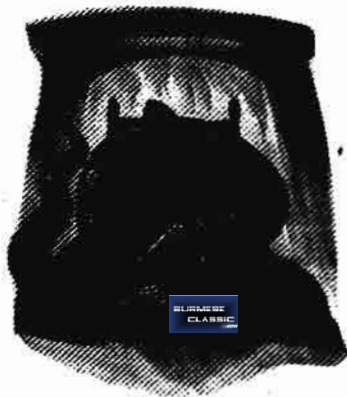
[ပထမပိုင်း]

BURMESE
CLASSIC

ကောင်းမြတ်လွန်းသော်
(မာယာရီပေါ့)

၁။ မိတ္တူသခင်ကြီး၏အကြံအစည်

လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုအတွင်းဝယ် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် လူနှစ်ယောက် လေထဲမှ ဘွားကနဲ ပေါ်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး နောက် ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် မှော်တောင်ငှေးများကိုထုတ်ကာ တစ်ဦး၏ရင်ဝကို တစ်ဦး ချိန်ရှယ်ထားကြ၏။ သို့သော် ခဏချင်းမှာပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ်မိသွားကြဟန်ဖြင့် မှော်တောင်ငှေးများကို သိမ်းဆည်းကာ အတူတူ လျှောက် လာကြရင်း...

“ ဘာသတင်းရသေးလဲ...” အရပ်ရှည်ရှည်လူက မေးလိုက်၏။

“ အခြေအနေကောင်းတယ် ”

ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်က ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ဘယ်ဘက်တွင် ဆူးပင်ပုများ ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ကာရံနေပြီး ညာဘက်တွင်မူ ကျနစွာ အလှဆင်ထားသော စည်းရိုးများ ရှိနေသည်။

ရက်ဇီလေက ...

“ ငါ နောက်ကျနေပြီထင်တာ...”

သူ၏ရုပ်သွင်ကို ရှုပ်ထွေးနေသော သစ်ကိုင်းများကြားမှ ဖြူးကျနေသော

ကောင်ပြတ်လွန်းသော်

လရောင်အောက်တွင် မထင်မရှား မြင်နေရ၏...။

“ ငါ ထင်တာထက်တော့ လုပ်ရကိုင်ရတာခက်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ ကျေနပ်လိမ့်မယ် ထင်ရတာပဲ... မင်းရဲ့အလုပ်ကော အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား...”

စနိပ် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်၏...။ သူတို့ ညာဘက်ရှိ လမ်းကျယ် ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ခြံစည်းရိုးပန်းခြံများအဆုံးဝယ် ဧရာမသံတံခါးနှစ်ချပ် တပ်ဆင်ထားသော ဂိတ်ဝတစ်ခု ရှိနေသည်...။ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းများကို မရပ်တန့်ချေ...။ ဆက်၍လျှောက်သွားရင်း ဘယ်လက်များကို အလေးပြုသည့်သဏ္ဍာန်တစ်ခုလုပ်ကာ သံတံခါးအတွင်းသို့ မီးခိုးငွေ့များနှယ် ဖြတ်ဝင်သွားကြသည်။

ခြံစည်းရိုးအတွင်းဝယ် သူတို့၏ခြေသံများသာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏...။

ရုတ်တရက် သူတို့၏ညာဘက်ခြမ်းတစ်နေရာမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရက်ဇိလေ သူ၏မှော်တောင်ဌေးကို ဆွဲထုတ်ကာ နောက်တစ်ခါ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြန်၏...။ သို့ရာတွင် သူကြားရသောအသံမှာ အဖြူရောင်ဒေါင်းတစ်ကောင် ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် သွားနေခြင်းမျှသာဖြစ်သည်...။

ရက်ဇိလေ သူ၏မှော်တောင်ဌေးကို ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း...

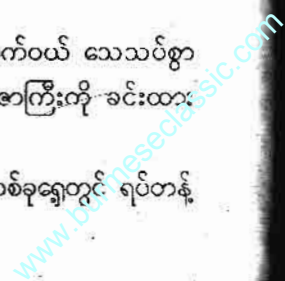
“ ဒေါင်းတစ်ကောင်ပဲ...”

လမ်းအဆုံး အမှောင်ထဲမှ ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဘွားကနဲ ပေါ်လာ၏...။ ခြံ၏ဘေး အမှောင်ထဲတွင် ရေပန်းတစ်ခုကို မြင်နေရသည်...။

ရက်ဇိလေနှင့် စနိပ်တို့ တံခါးဝဆီ တိုးကပ်သွားချိန်ဝယ် သူတို့၏ မိခြံထောက်အောက်မှ အက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တံခါးမှာအလိုအလျှောက်ပင် ပွင့်သွားတော့သည်...။

ခန်းမကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ခပ်မှိန်မှိန် မီးရောင်အောက်ဝယ် သေသပ်စွာ အလှဆင်ထား၏...။ ခန်းလုံးပြည့်နီးပါး လှပသော ကော်ဇောကြီးကို ခင်းထားသည်...။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးမားလှသော သစ်သားတံခါးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်...။

ပိန္နဲသင်္ကြံအကြံအစည်

အချိန်အနည်းငယ်မျှ တွေဝေနေပြီးနောက် စနိပ် တံခါးပေါ်ရှိ ကြေးလက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်သည်...။

အခန်းအတွင်းဝယ် လူများ ပြည့်နေသော်လည်း အပ်ကျသံပင် မကြားရအောင် ရှိသည်...။ အားလုံးမှာ စားပွဲရှည်တစ်ခုတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြ၏...။

အခန်းတွင်းရှိ အခြားပရိဘောဂများကို အခန်းနံရံနှင့် ကပ်ထားကြသည်...။

အခန်းတွင်းဝယ် မီးအိမ်တစ်ခုဆီမှ တောက်လောင်နေသော မီးအလင်းရောင်က လွှမ်းခြုံထားသည်...။

စနိပ်နှင့် ရက်ဇ်လေတို့မှာ ရုတ်တရက်မို့ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ကြ...။ သူတို့မျက်လုံးများ ကျင့်သားရလာချိန်ဝယ် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်...။

စားပွဲအပေါ် လေထဲဝယ် လူတစ်ယောက်မှာ ဇောက်ထိုးတွဲလောင်းကျနေ၏...။ မမြင်ရသည့် ကြီးများနှင့် ချည်နှောင်ခံထားရသည့်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

“ ရက်ဇ်လေ... စနိပ်...”

စားပွဲခုံထိပ်မှ ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ မင်းတို့ နောက်ကျတယ်...”

အသံရှင်မှာ မီးဖိုချော့ညှိတညှိတွင် ထိုင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ဝင်လာသူများအဖို့ အရိပ်သဏ္ဍာန်မှအပ ဘာကိုမှ မမြင်ရပေ...။ အနီးရောက်မှသာ ဆံပင်တစ်မွှေးမျှ မရှိသော ခေါင်းနှင့် မြွေတစ်ကောင်၏ နှာခေါင်းသဖွယ် အက်ကွဲကြောင်းမျှသာရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော အနီရောင် မျက်ဝန်းအစုံကို မြင်တွေ့ရတော့သည်...။ မျက်ဆံများမှာ ကြောင်တစ်ကောင်နှယ် ဒေါင်လိုက်ရှိနေပြီး အလွန်ဖျော့တော့သော အသားအရေရှိကာ ပုလဲသဖွယ် ဖြူဖွေးနေ၏။

ဗိုဒီမော့က သူ၏ ညာဘက်ကပ်ရပ် ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြရင်း...

“ ဆီးဗားရပ်စ်... ဟောဒီမှာထိုင်...”

“ ရက်ဇ်လေ... ဒိုလိုဟော့ဘေးမှာထိုင်...”

နှစ်ယောက်စလုံး သတ်မှတ်ထားသော နေရာများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသမျှ လူများ၏ မျက်လုံးများမှာ စနိပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စုပြုံ

ကောင်းပြတ်လွန်းသော်

ကျရောက်လာသည်...။ ဗိုဒီမော့ကလည်း သူ့ကိုပင် စတင်၍ စကားဆို၏...။

“ ဘယ်လိုလဲ...”

“ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဖီးနစ်အဖွဲ့က လူတွေက လာမယ့်စနေနေ့ညမှာပဲ နေရာပြောင်းကြလိမ့်မယ်...”

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ စနိပ်နှင့် ဗိုဒီမော့အပေါ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်သွားသည်...။

“ စနေနေ့ည... ဟုတ်လား...”

ဗိုဒီမော့က စဉ်းစားသလိုပြောရင်း သူ၏ ရဲရဲတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် စနိပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်...။ ကြည့်နေသူများပင် ဗိုဒီမော့၏ အကြည့်ကြောင့် ထိတ်လန့်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်...။

သို့ရာတွင် စနိပ်မှာမူ ဗိုဒီမော့အား အေးဆေးစွာ ပြန်ကြည့်နေ၏...။ တစ်ခဏအကြာတွင် ဗိုဒီမော့၏ နှုတ်ခမ်းသားမရှိသော ပါးစပ်အစုံမှာ ပြုံးသကဲ့သို့ တွန့်သွားပြီး...

“ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ဒီသတင်းက...”

“ ကျွန်တော် စိတ်ချရတဲ့နေရာက ရခဲ့တာပါ...” စနိပ်က ဖြေလိုက်၏။

“ သခင် ခင်ဗျား...”

ရက်ဖိလေ ရှေ့သို့တိုးလာရင်း ဆိုလိုက်၏...။

“ ကျွန်တော်ကြားတဲ့သတင်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး သခင်...”

ရက်ဖိလေ ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့ဆီမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်မလာ...။ ထို့ကြောင့်...

“ အော်ရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒဲဂျစ်ရ်ဆီက ကြားရတာကတော့ ဟယ်ရီပေါ်တာဟာ သူ့ရဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ မရောက်မချင်း ဘယ်မှ သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်...”

“ သခင် ခင်ဗျား... သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်ကို သေသေချာချာ သိထားပုံပါပဲ... မမှားနိုင်ပါဘူး...”

စနိပ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ကျုပ်ရခဲ့တဲ့ သတင်းကတော့ သူတို့ သတင်းမှားတွေ လွှင့်မယ်ဆိုပဲ...”

ပိန္နဲသင်ကြားခြင်းအကြောင်းအရာ

ဒါပဲဖြစ်ရမယ်ဗျာ...”

“ သခင်ခင်ဗျား... ဒဲဒုတ်ရုံဆီက သတင်းက ပိုမှန်နိုင်ပါတယ်...”

ရက်ဇ်လေက အလျှော့မပေးပဲ ဆို၏...။

“ ငါ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ ရက်ဇ်လေ... ဖီးနစ်အဖွဲ့က လူတွေက ဝန်ကြီးဌာနကိုကော အော်ရာတွေကိုပါ မယုံတာ ကြာပြီ... ငါတို့ ဝန်ကြီးဌာနကို ဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်...”

“ ဒါဆို ဖီးနစ်အဖွဲ့ကလည်း တစ်ခုတော့ အမှန် သိတယ်ပေါ့...”

ရက်ဇ်လေ၏ အနီးမှ ခပ်ဝဝတစ်ယောက်က ပြောရင်း ပြုံးလိုက်သည်...။

သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့မှာ ဤစကားကို ရယ်စရာအဖြစ် မသတ်မှတ်ပေ...။

သူ့အတွေးထဲတွင် နစ်ချောနေ၏...။

“ သခင် ခင်ဗျား...”

ရက်ဇ်လေ၏ စကားသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ ဒဲဒုတ်ရုံရဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင် အော်ရာတစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်...”

ဗိုဒီမော့က သူ၏လက်ကို ထောင်ကာ တားလိုက်သဖြင့် ရက်ဇ်လေ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသည်...။ သူက စနိပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ သူတို့ ကောင်လေးကို ဘယ်မှာ ဝှက်ဖို့ ကြံနေသလဲ...”

“ ဖီးနစ်အဖွဲ့ရဲ့ အိမ်တစ်လုံးလုံးမှာပါပဲ...”

စနိပ်က ဆက်၍...

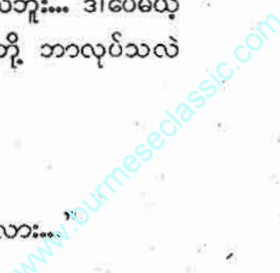
“ သတင်းအရဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ ဖီးနစ်အဖွဲ့ကရော ဝန်ကြီးဌာနကပါ အကာအကွယ်ပေးထားမယ်လို့ သိရပါတယ်...”

“ အဲဒီနေရာကိုသာ ရောက်သွားရင်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဝန်ကြီးဌာနကို လာမယ့်စနေမတိုင်ခင် သိမ်းမိရင်တော့ သူတို့ ဘာလုပ်သလဲ သိနိုင်မှာပဲ ”

“ ရက်ဇ်လေ...”

ဗိုဒီမော့ အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး...

“ ဝန်ကြီးဌာနကို စနေနေ့မတိုင်ခင် သိမ်းနိုင်ပါ့မလား...”

ကောင်းပြတ်လွန်းသော်

ချက်ချင်းပင် ထိုင်နေသူအားလုံး ရက်ဇီလေကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားပြီးတော့ ပီယက်စ် သစ်ကံနက်စ်ကို အင်ပါးရိုးယပ်စ်ကျိန်စာနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်...”

ထိုင်နေသူ အတော်များများ ရက်ဇီလေကို အထင်တကြီး လှမ်းကြည့်ကြ သည်...။

“ ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်...”

ဗိုဒီမော့ ဆက်ပြောပြန်သည်...။

“ စကရင်ဂျီယော်ကို ငါတို့လူတွေနဲ့ ပိုင်းထားဖို့ လိုတယ်... သူမသေရင် ငါ့အကြံတွေ အများကြီး နောက်ဆုတ်သွားနိုင်တယ်...”

“ ဟုတ်ပါတယ် သခင်... ဒါပေမယ့် သစ်ကံနက်စ်ဟာ မှော်ဥပဒေဌာနရဲ့ အကြီးအကဲပါ... တခြားဝန်ကြီးဌာနက လူတွေနဲ့လည်း သိကျွမ်းပါတယ်... သူ့လို အရာရှိတစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် တခြားလူတွေကို သူကနေ တဆင့် ထိန်းချုပ်ဖို့ မခက်တော့ပါဘူး...”

ဗိုဒီမော့က...

“ အချိန်မတန်ခင် သစ်ကံနက်စ်ကို မရိပ်မိဖို့ လိုတယ်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် နောက်စနေမတိုင်ခင် ဝန်ကြီးဌာနကို မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်သေးဘူး... ဒီကောင် လေးကို သူပုန်းမယ့်နေရာမှာ ဖမ်းဖို့ခက်ရင် လမ်းက စောင့်ဖမ်းကြမယ်...”

ရက်ဇီလေက...

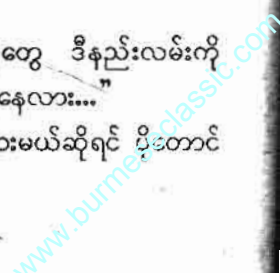
“ ဒီလိုဆိုရင် အခြေအနေ ကောင်းပါတယ် သခင်... အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လူတွေ မှော်ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှာပါ ရှိနေပါတယ်... ပေါ်တာ သာ ဖလိုလမ်းကြောင်းတွေသုံးရင် ချက်ချင်း သိနိုင်ပါတယ်...”

စနိပ်က ရုတ်တရက် ထ၍...

“ သူ ဒီလို မလုပ်ဘူး... ဖီးနစ်အဖွဲ့ကလူတွေ ဒီနည်းလမ်းကို မသုံးဘူး... သူတို့ ဝန်ကြီးဌာနကို မယုံဘူးဆိုတာ မေ့နေလား...”

“ ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့... ဒီအတိုင်း ခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ပို့တောင် လွယ်သေးတယ်...”

ဗိုဒီမော့ကပင် ဆက်၍...

“ ကောင်လေးကို ငါကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်မယ်... ဟယ်ရီပေါတာရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ အမှားလုပ်မိတာတွေ သိပ်များတယ်... ငါကိုယ်တိုင်လည်း အမှား လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်... ဒီကောင်လေး အသက်ရှည်နေတာ ဒီအမှားတွေကြောင့်ပဲ... သူ့အစွမ်း တစ်ခုတောင် မပါဘူး...”

ရှိသမျှလူအားလုံး ဗိုဒီမော့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိကြသည်...။ ဟယ်ရီပေါတာ အသက်ရှင်နေသေးသည့်အတွက် သူတို့အပေါ် အပြစ်တင်မည်ကို စိုးရိမ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့မှာ တစ်ကုန်တည်း ညည်းညူနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်...။

“ ငါ တော်တော်လေး နမောနမဲ့နိုင်ခဲ့တယ်... ငါ့အကြံအစည်တွေ အကုန် စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး... ဒါပေမယ့် အခု ငါ သဘောပေါက် သွားပြီ... အရင်က ဘာလို့ မသိခဲ့ရတာလဲ... ဟယ်ရီပေါတာကို သတ်ရမယ့်လူက ငါတစ်ယောက်ပဲ... သတ်လည်းသတ်ရမှာပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် စူးရှနာကျင်စွာ အောဟစ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏...။ အားလုံးနီးပါးပင် အသံလာရာ ခြေထောက်အောက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်...။

ဗိုဒီမော့က...

“ ကြွက်မြီး... အကျဉ်းသားကို တိတ်တိတ်နေခိုင်းစမ်း...”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်...”

စားပွဲအလယ်ခန့်ရှိခုံမှ ခပ်ပုပု လူတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်၏...။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် သေးကွေးမှုကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်ခုံ၌ လူမရှိ သလိုပင်...။ သူ၏ခုံမှ ရုတ်ချည်းထကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်...။

ဗိုဒီမော့က ဆက်၍...

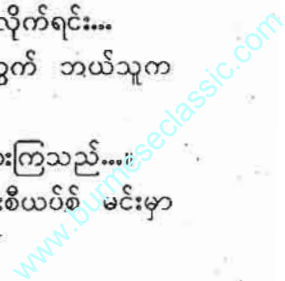
“ ငါ ပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့...”

သူက စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူအားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ငါ အခု နားလည်လာပြီ... သူ့ကိုသတ်ဖို့အတွက် ဘယ်သူက ငါ့ကို မှော်တောင်စွေး ငှားမလဲ...”

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသမျှလူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်...။

“ ဘယ်သူမှ ဆန္ဒမရှိဘူးလား... ဒါဆိုရင်... လူးစီယပ်စ် မင်းမှာ

မှော်တောင်ဝေးဆက်ကိုင်ဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး...”

လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖွိုင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူစကားပြောရာတွင် သူ့အသံမှာ ရှုတအက်ကွဲနေ၏။

“ သ... သခင်...”

“ မင်းရဲ့မှော်တောင်ဝေးကို ပေးစမ်း... လူးစီးယပ်စ်...”

“ ကျွန်... ကျွန်တော်...”

မယ်လ်ဖွိုင်း သူ၏ဇနီးဖြစ်သူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမှာ သူ့ကဲ့သို့ပင် ရှေ့ကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေကာ ဖြူဖျော့နေ၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏လက်တစ်ဖက်မှာ စားပွဲအောက်မှနေ၍ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

မယ်လ်ဖွိုင်း သူ၏ မှော်တောင်ဝေးကို အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူကာ ဗိုဒီမော့ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက အနီရောင် မျက်လုံးများဖြင့် သေချာစစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ...

“ ဘာနဲ့လုပ်ထားတာလဲ...”

“ ဝက်သစ်ချသားနဲ့ပါ...”

“ အထဲမှာက...”

“ နဂါးနုလုံးသွေးကြောပါ...”

“ ကောင်းတယ်...”

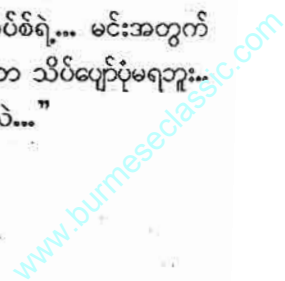
ဗိုဒီမော့ သူ၏ မှော်တောင်ဝေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း အလျားနှစ်ခုကို တိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖွိုင်း မသိစိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိသည်။ သူ ရုတ်တရက် ဗိုဒီမော့၏ မှော်တောင်ဝေးကို အလဲအလှယ် သဘောမျိုးဖြင့် လိုချင်လိုက်မိသည်။

“ မင်းက ငါ့ရဲ့ မှော်တောင်ဝေးကို လိုချင်တယ်ပေါ့...”

“ မင်းကို ငါလွတ်လပ်ခွင့် ပေးပြီးပြီလေ လူးစီးယပ်စ်ရဲ့... မင်းအတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလား... မင်းနဲ့ မင်းမိသားစုကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်ပုံမရဘူး... မင်းတို့အိမ်မှာ ငါနေနေတာ ဘာ မကျေနပ်စရာ ရှိလို့လဲ...”

“ မရှိ... မရှိပါဘူး သခင်...”

“ မင်းညာနေတာပဲ...”

ပိစ္ဆာသင်ကြီး၏အကြံအစည်

ဗိုဒီမော့၏ အသံမှာ စူးရှလှ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စူးရှသည်ထက် စူးရှသောအသံမှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလျက်မှ ထွက်ပေါ်လာနေ၏။ အချို့မှာ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်ထားကြ၏။

မကြာခင်မှာပင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ဗိုဒီမော့၏ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏...။ လူ၏ ပေါင်လုံးခန့် တုတ်သော ဧရာမမြွေကြီးပင်...။ ဗိုဒီမော့ မြွေကြီးကို ပွတ်သပ်ရင်း မယ်လ်ဖွိုင်းကို ကြည့်ကာ...

“ မင်းတို့ မယ်လ်ဖွိုင်းတွေကို ကြည့်ရတာ သိပ်မပျော်သလိုပဲ... ငါပြန်လာတာ ငါ့စွမ်းအားတွေ ပြန်ရလာတာ မင်းတို့ မကြိုက်ကြဘူးလား...”

“ မဟုတ်ပါဘူး သခင်... ဒါ ဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘မျှော်လင့်ချက်ကြီးပါ...’

မယ်လ်ဖွိုင်း၏ ဇနီးမှာလည်း ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေရာမှပင် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။ သူတို့၏ သားဖြစ်သူ ဒရာကိုမှာမူ ဗိုဒီမော့အား တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးချင်း မဆုံမိစေရန် ကမန်းကတန်း ရှောင်လွှဲလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲအလယ်မှ အသားမည်းမည်း မိန်းမတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တာ...

“ ဒီအိမ်မှာ သခင်ကြီးလာရောက်နေထိုင်တာ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တက်ဖို့ပါပဲ... ကျွန်မတို့ အရမ်းကို ဂုဏ်ယူရပါတယ်... ဒီထက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာ မရှိတော့ပါဘူး...”

သူမမှာ ညီမဖြစ်သူ၏ နံဆေးတွင် ထိုင်နေသော်လည်း အသွင်သဏ္ဍာန်မှ အစ လုံးဝမတူညီပေ...။ သူမ၏ ဆံပင်များမှာ မည်းနက်နေပြီး မျက်ခွံများမှာ ထူအမ်းအမ်းနိုင်လှသည်။

ဘဲလ်ထရစ် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ရင်း ဗိုဒီမော့ထံမှ စကားသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ ဒီထက်ဝမ်းသာစရာ မရှိတော့ဘူး... ဟုတ်လား...”

ဗိုဒီမော့ သူမ၏ စကားကို ထပ်မံရေရွတ်ရင်း...

“ မင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ...”

ကောင်ဖြတ်လွန်းသော်

သူမ၏ မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာမှုကြောင့် မျက်ရည်များပင် ဝဲလာကာ...

“ ကျွန်မ သခင်ကို အမှန်တွေပဲ ပြောတာပါ...”

“ မင်းတို့မိသားစုရဲ့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး အဖြစ်အပျက်လေး ရှိနေတာတောင်မှ ငါရှိနေတာကို ပိုဝမ်းသာတယ်ပေါ့...”

သူမ၏ မျက်နှာတွင် ဇေဇေဝါဖြစ်သွားဟန်တို့ ပေါ်လွင်လာ၏။

“ သခင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

“ ငါ မင်းရဲ့ တူမအကြောင်းပြောနေတာလေ ဘဲလ်ထရစ်ရဲ့... လူးစီးယပ်စ်နဲ့ နာဆစ်ဆာတို့ရဲ့ တူမလည်း တော်တယ် မဟုတ်လား... သူက သမန်းဝံပလွေ ရေးမတ်စ်လူပင်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ... ဂုဏ်ယူ စရာမကောင်းဘူးလား...”

အခန်းအတွင်း၌ တသောသော ရယ်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

အချို့မှာ စားပွဲကိုပင် လက်နှင့်ထုရင်း အားပါးတရ ရယ်မောကြသည်။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆူညံမှုကို မကြိုက်ဟန်ဖြင့် မြွေကြီးမှာ ဒေါသတကြီး တွန်သံရှည် တစ်ခုပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘဲလ်ထရစ်နှင့် မယ်ဖွိုင်းတို့၏ အရှက်ကွဲပုံကို အားရကျေနပ်နေသော သူများမှာ သတိမမူမိပေ...။

ဝမ်းသာမှုဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ဘဲလ်ထရစ်၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ရုပ်ဆိုးသွားကာ ရဲရဲနီတက်လာ၏။

“ သူက ကျွန်မတို့ တူမ မဟုတ်တော့ဘူး...”

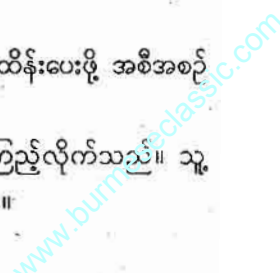
သူမ ရယ်သံများကို ဖုံးလွှမ်းကာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ကျွန်မတို့အားလုံး ကျွန်မတို့ညီမ သွေးမစစ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်ကတည်းက ကြည့်တောင် မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး... ဒီကောင်စုတ်မလေးက ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး...”

ဗိုဒီမော့က...

“ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ ဒရာကို... သူတို့ကလေးထိန်းပေးဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးလား...”

ဒရာကို ကြောက်ရွံ့စွာပင် သူ၏ ဖခင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ဖခင်ကလည်း ငုံ့အကြည့်တွင် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြ၏...။

ပိန္နဲသင်ကြားအကြံအစည်

“ တော်တော့... ရပ်ကြတော့...”

ဗိုဒီမော့က ရုတ်တရက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ရယ်မောသံများ ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်သွားတော့သည်...။

“ ငါတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းမျိုးရိုးတွေ အားလုံးရဲ့ မိသားစုဝင်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကုန်ပြီ...”

သူက အသက်ပင် မရှူနိုင်ပဲ ဆက်၍...

“ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီလိုမဖြစ်အောင် နေရမယ်...”

“ မှန်ပါတယ် သခင်... အခွင့်သာတာနဲ့ ရှင်းထုတ်ပစ်သင့်ပါတယ် ”

သူမ၏မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်ရည်များ ပြည့်လာပြန်၏။

“ အခွင့်အရေးရမှာပါ...”

ဗိုဒီမော့ အေးစက်စက်အသံနှင့်ပင် ဆက်၍...

“ မင်းမိသားစုထဲမှာကော... ပြီးရင်တစ်ကမ္ဘာလုံးပေါ့... ငါတို့ကို ဒုက္ခပေး နေတဲ့ လူတွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်... ဒါမှသာ အစစ်အမှန် မျိုးဆက်တွေပဲ ကျန်ရစ်လိမ့်မယ်...”

ဗိုဒီမော့ မယ်ဖျိုင်း၏ မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ချည်နှောင်ခံထားရသူထံ ဦးတည်လိုက်သည်။

အသံတစ်ချက် မြည်သွားပြီးနောက် ထိုသူမှာ မြန်သတိရလာကာ မမြင်ရသော ကြိုးများကို ရုန်းကန်တော့သည်...။

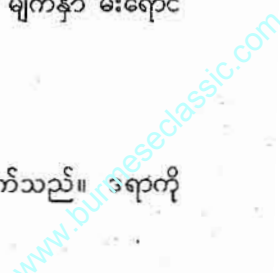
“ ငါတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးကို မှတ်မိသလား ဆီးဗားရပ်စ်...”

စနိပ် ဇောက်ထိုးတွဲလောင်း ဖြစ်နေသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးပင် အဖမ်းခံထားရသူကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ သူမ၏ မျက်နှာ မီးရောင် အောက်သို့ အရောက်မှာပင် သူမက...

“ ဆီးဗားရပ်စ်... ကယ်... ကယ်ပါဦး...”

“ ဒရာကို... မင်းရော မှတ်မိသလား...”

ဗိုဒီမော့က မြွေကြီးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ဒရာကို ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ မင်း သူ့အတန်းချိန် မတက်ဖူးဘူးပေါ့... ကျန်တဲ့ မသိသေးတဲ့ သူတွေပါ တစ်ခါတည်းပြောပြလိုက်မယ်... ငါတို့ ဒီညစုစေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဟောတော်မှာ ခုချိန်ထိ စာသင်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ချာရတီဘားဘေးချ်ကြောင့်ပဲ...”

“ စာတွေတွင် ထိုင်နေသူများအချင်းချင်း တီးတိုးပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ ဖရော်ဖက်ဆာ ဘားဘေးချ်ဟာ ကျောင်းမှာ စက်ဂယ်တွေ အကြောင်းကို သင်တယ်... သူတို့နဲ့ ငါတို့ သိပ်မကွဲပြားဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့...”

ဒက်အိတာတစ်ယောက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တံတွေး ထွေးချလိုက်သည်။

ဘားဘေးချ်က...

“ ဆီးဗားရပ်စ်... ကယ်ပါ... ကယ်ပါဦး...”

“ တိတ်တိတ်နေစမ်း...”

ဗိုဒီမော့ ရုတ်တရက်ပင် သူ့လက်ထဲမှ တောင်ထွေးကို ဓွေယမ်းလိုက်သည်နှင့် သူမမှာ ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်ခုခု တစ်ဆို့နေသလို လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

“ စုန်းကဝေ ကလေးငယ်တွေရဲ့ စိတ်ကို အရောင်ဆိုးပေးနေတာပဲ...”

သူ နောက်ဆုံး စုန်းကဝေ နေ့စဉ်သတင်းစာမှာ ဘာရေးခဲ့လဲ... သူ့က မက်ဂယ်တွေ နဲ့ရော သမန်းဝံပလွေတွေနဲ့ပါ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမယ်တဲ့...”

ဒီတစ်ချိတွင်တော့ မည်သူမျှ မလှုပ်ရဲကြ...။ ဗိုဒီမော့၏ စကားသံထဲမှ ဒေါသကို သူတို့ ခံစားမိကြသည်။ ချာရတီဘားဘေးချ်မှာ စနိပ်ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ စနိပ် သူမကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် ငေးကြည့်နေ၏။

“ အာဗဒါ ကာဒါဗရာ...”

အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ အခန်းထဲတွင် လင်းဖြာသွား၏။ ချာရတီမှာ စားပွဲအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး တုန်ရင်ကာ အကြောဆွဲလျှက်ရှိသည်။ ဒက်အိတာ အများစု ထိုင်ခုံများမှ ကမန်းကတန်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဒရာကိုမှာ သူ့ထိုင်ခုံပေါ်မှပင် ပြုတ်ကျသွားရသည်...။

“ နာဂီနီ... မင်းအတွက် ညစာရပြီ...”

ဗိုဒီမော့ သူ၏ မြွေကြီးကို ညင်သာစွာ ပြောလိုက်၏...။ မြွေကြီးမှာ သူ၏ ပခုံးပေါ်မှ စားပွဲဆီသို့ လျှောဆင်းသွားတော့သည်။

၂။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအမှတ်တရ

ဟယ်ရီ သွေးများတစ်စက်စက် ကျနေသော သူ၏ ညာလက်ကို ဘယ်လက်နှင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခန်းတံခါးကို ပခုံးစောင်းနှင့် တိုက်ဖွင့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူ လက်ဖက်ရည်ခွက်တစ်ခွက်ကို အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ထွက်ချင်း ခလုတ်တိုက်မိလိုက်၏...။

“ ဟ... ဘာလဲဟ...”

ဟယ်ရီ ပရီဗက်ဒရိုက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ လေ့လာကြည့်လိုက် ၏...။ မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့ရပေ...။ လက်ဖက်ရည်ခွက်မှာ ဒက်ဒလေ၏ ထောက်ချောက်တစ်ခုဖြစ်နိုင်၏။ ဟယ်ရီ သူ၏ သွေးထွက်နေသော လက်ကို ခပ်မြင့်မြင့် မြှောက်ထားရင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်အကွဲများကို သူ၏ အခန်းထဲမှ အမှိုက်ပုံးဆီသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေချိုးခန်းသို့သွားကာ သွေးထွက်နေသော လက်ချောင်းကို ရေဘုံဘိုင်မှရေဖြင့် ဆေးလိုက်သည်။

သူ့မွေးနေ့ရောက်ရန် လေးရက်လိုနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မှော်ယုတ်ကို သုံး၍ မရသေးပေ...။ အတော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော ကိစ္စပင်...။ သို့ရာတွင်

ကောင်ပြတ်လွန်းသော်

သူ့လက်ချောင်းမှ ဒဏ်ရာအတွက်မူ ထိုကိစ္စမှာ သိပ်အရေးမကြီးလှပေ...။

သူ တစ်ခါမှ ဒဏ်ရာကုသနည်းကို မသင်ယူခဲ့ဖူး...။ ဤအချက်မှာ သူ့မှော်ပညာတွင် ဧရာမ အားနည်းချက်ကြီးပင်...။ ထို့နောက်တွင် လက်ဖက်ရည် များကို စက္ကူစုတ်နှင့် သုတ်နိုင်သမျှ သုတ်လိုက်ပြီး သူ့အခန်းတံခါးကို ဆောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ တစ်မနက်လုံးလိုလိုပင် သူ၏သေတ္တာကို ရှင်းလင်းရေး လုပ်နေ ခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ စတင်တက်ကတည်းကစ၍ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး မရှင်းလင်းဖြစ်ခဲ့ သော သေတ္တာပင်။ အလွန်ဆုံး အပေါ်ဆုံးသုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကိုသာဖယ်ကာ တစ်နှစ် စာ လိုအပ်သမျှပစ္စည်းသစ်များနှင့် လဲလှယ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သေတ္တာအောက် ခြေတွင် အမှိုက်များ စုပုံနေလေ့ရှိသည်။ ကလောင်တံအဟောင်းများ.. ဟောင်းနွမ်း နေသော ခြေစွပ်များ စုပုံရှုပ်ပွနေ၏။

လွန်ခဲ့သောမိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က ထိုအမှိုက်များကိုရှင်းရန် သူ၏ညာ လက်ဖြင့် ကျုံးယူလိုက်စဉ်တွင် ရုတ်တရက် နာကျင်သွားသော အသိကြောင့် လက်ကို ဆတ်ခနဲရုတ်လိုက်ရာ သွေးများ တစ်စက်စက်ယိုကျနေသည်ကို ခံစား လိုက်ရသည်။

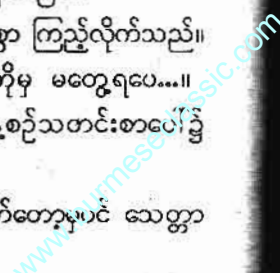
အခုတော့ ဟယ်ရီ အသေအချာသတိထားကာ အမှိုက်များကို ဖယ် လိုက်သည်။ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော သတိပေးမှန်ပြောင်းနှင့် အာအောဘီဟု စာတမ်း ရေးထိုးထားသော ရွှေရောင်လော့ကတ်လေး ထွက်လာပြီးနောက်တွင် သူ့လက်ကို သွေးထွက်စေသော ပစ္စည်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကို ဆီးယီးရပ်စ်ပေးခဲ့သော မှန်ကလေး၏ အကွဲစလေးတစ်ခုပင်။ သူ မှန်ကွဲစကလေးကို ဘေးတွင်ချထားရင်း ကျန်အပိုင်းအစများကို ရှာလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျန်မှန်ကွဲစများမှာ ဖုန်မှုန့်များသဖွယ် ဖြစ်နေပေပြီ...။

ဟယ်ရီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း မှန်ကွဲစကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲ၌ သူ၏ အစိမ်းရောင် မျက်လုံးတစ်စုံမှအပ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ...။

ထို့နောက် သူ မှန်စကလေးကို စုန်းကဝေ နေ့စဉ်သတင်းစာပေါ်၌ တင်ထားလိုက်သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ရှင်းလင်းလိုက်တော့မှပင် သေတ္တာ

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်း

တစ်ခုလုံး ရှင်းတော့၏...။ အသုံးမဝင်သော ပစ္စည်းများကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကျန်ပစ္စည်းများကို အသုံးဝင် မဝင် စစ်ဆေးလိုက်သည်။

ကျောင်းဝတ်စုံများ ကျောင်းစာအုပ်များ ဆေးကျိုသည့်အိုးနှင့် ကလောင်တံ များကို ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စုပုံလိုက်သည်။ သူ့ခရီးအတွက် ဤပစ္စည်းများ မလိုအပ်ပေ...။ သူ့ဦးလေးနှင့် အန်တီတို့ ဤပစ္စည်းများကို မည်ကဲ့သို့ စီစဉ်မလဲဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။

ရာဇဝတ်မှုနှင့် ငြိစွန်းနိုင်သော ပစ္စည်းများလို သဘောထားကာ ည သန်းခေါင်တွင် မီးရှို့ကောင်း ရှို့ပစ်နိုင်ပေသည်။

သူ၏ ရိုးရိုးအဝတ်များ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ဆေးပစ္စည်းသေတ္တာ စာအုပ် တချို့နှင့် ဟက်ဂရစ်ပေးထားသော ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကိုမူ သူ၏ နှောတောင်ရှေးနှင့်အတူ သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

မရူဒါမြေပုံနှင့် အာအေဘီ ဟု ရေးထိုးထားသော လော့ကတ်တို့ကို အရှေ့ဘက်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ အသုံးမဝင်သော်လည်း သူ ထိုလော့ကတ်ကို လွှင့်မပစ်နိုင်ပါ...။ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုအနေနှင့် သိမ်းဆည်းထားရပေမည်...။

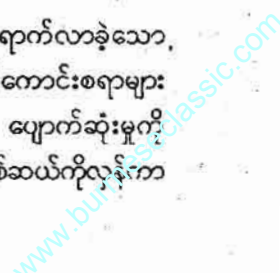
စုန်းကေ နေ့စဉ်သတင်းစာများကို ဇီးကွက်လှောင်အိမ်အနီးတွင် စုပုံထား လိုက်သည်။

သူ သတင်းစာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်ကြည့်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ၏ ဇီးကွက်မလေးမှာမူ အပြင်ကို အချိန်နှင့်သာ ထွက်ခွင့်ပြု၍ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေ၏...။ ထို့ကြောင့် လှောင်အိမ်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေသည်။

သတင်းစာပုံကြီး ပါးလာသည်နှင့်အမျှ ဟယ်ရီ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ဂရုတစိုက် ရှာဖွေလိုက်သည်။

သူ ပရီဗက်ဒရိုက်ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ရောက်လာခဲ့သော သတင်းစာပင်...။ သတင်းစာရှေ့ဘက်တွင် လူသားတို့နှင့် သိကောင်းစရာများ ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားသော ဆရာမ ချာရတီဘားဘော့ချ် ပျောက်ဆုံးမှုကို ရေးထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ရှာတွေ့သွားပြီး စာမျက်နှာ တစ်ဆယ်ကိုလှန်ကာ သူဖတ်ပြီးသား သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

ကောင်မြတ်လွန်းသော်

အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အမှတ်တရ....

ရေးသားသူ... အဲဖီးရပ်စ် ဒေါ့ချ်

ကျွန်ုပ်သည် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်၌ပင် ဟော့ဝက် ကျောင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း စတင်တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရင်းနှီး ခဲ့ခြင်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အသိုင်းအဝန်း၏ ပြစ်ပရောက်နေသည့်နှယ် ခံစားရ၍ ဖြစ်နိုင်သည်...။

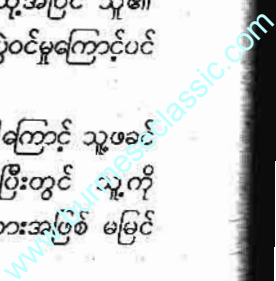
ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတက်ခါနီးလေးမှာပင် နဂါးကျောက်ရောဂါကို ခံစားခဲ့ရပြီး ကျောင်းရောက်ချိန်တွင် သက်သာနေပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှ ကျောက်ပေါက်ရာများနှင့် အစိမ်းရောင်အကွက်များကြောင့် မည်သူမျှ အနားမကပ်ကြပေ...။

အဲဗက်စ်မှာမူ သူ့ဖခင်ကြောင့် လူအများ၏ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ သူ၏ဖခင် ပါစီဗယ်မှာ မက်ဂယ်ကလေးသုံးယောက်ကို တိုက်ခိုက်မှုနှင့် အဖမ်းခံနေရသည်။ သူ့ဖခင် (အက်စကာဘန် အကျဉ်း ထောင်၌ သေသွားခဲ့သူ)မှာ ထိုအမှုကို မလုပ်ခဲ့ပါဟု သူ တစ်ခါမှ မပြင်းခဲ့ချေ...။

သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရန် ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည်နှင့် သူ့ဖခင်တွင် အပြစ်ရှိကြောင်းကို ဝန်ခံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါမျှ ဖြစ်စဉ်ကို တိတိကျကျ ပြောပြခဲ့ခြင်း မရှိပေ...။

အချို့မှာ သူ့ဖခင်၏ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဲဗက်စ်ကိုပါ မက်ဂယ် မုန်းတီးရေးသမားဟု အထင်ရှိခဲ့ကြ၏။ အလွန်ကြီးမားသော အမှား တစ်ခုပင်...။ အဲဗက်စ်ကို သိသမျှလူအားလုံး သိကြသည်မှာ သူတစ်ခါမှ မက်ဂယ်တို့ကို မုန်းတီးကြောင်း မဖော်ပြခဲ့ဖူးချေ...။ ထို့အပြင် သူ၏ မက်ဂယ်တို့ ရသင့်သော အခွင့်အရေးများအပေါ် တိုက်ပွဲဝင်မှုကြောင့်ပင် ရန်သူများပြားလာခဲ့ရသည်...။

လအနည်းငယ်အကြာမှာပင် အဲဗက်စ်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် သူ့ဖခင် ၏ သတင်းမှာ မှေးမှိန်လာခဲ့ရသည်။ ပထမနှစ်အပြီးတွင် သူ့ကို မည်သူကမှ မက်ဂယ်မုန်းတီးသူ ရာဇဝတ်ကောင်၏သားအဖြစ် မမြင်

ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးအမှတ်စာရ

ကြတော့ပေ။

အားလုံး၏ အမြင်တွင် သူသည် ကျောင်း၏ သမိုင်းတစ်လျှောက်၌ အတော်ဆုံး ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပင်...။ သူ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ် အား စာသင်ကြားရန် ဝါသနာပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်...။

ကျောင်းတွင် ရှိသမျှဆုအားလုံးကို သိမ်းကျုံးရယူခဲ့ရုံမျှမက... နောက်ပိုင်းတွင် ခေတ်သစ်မှော်လောကတွင် နာမည်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဆေးဝါးဗေဒပညာရှင် နစ်ကိုလတ်ဖလမ်မယ်... သမိုင်းပညာရှင် ဘာသီဒါ ဘက်ရှော့... မှော်ပညာသီအိုရီပညာရှင် အဒဲဘက်ဝက်ဖလင်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။

သူရေးသားခဲ့သမျှ စာတမ်းများ စာအုပ်များ များစွာရှိခဲ့သည်။ ထင်ရှားခဲ့သော စာအုပ်များမှာ ယနေ့ခေတ် ရုပ်သွင်ပြောင်း အတတ်ပညာ ဂါထာမန္တန်ပညာ၏ စိန်ခေါ်မှုများ... လက်တွေ့ဆေးပညာ စာအုပ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

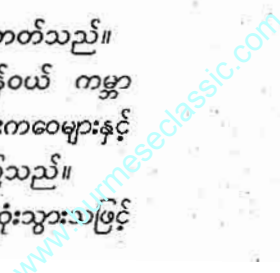
ဒမ်ဘယ်လ်ဒီး၏ အနာဂတ်မှာ လွန်စွာတောက်ပလာခဲ့ပြီး မည်သည့် အချိန်၌ မှော်ဝန်ကြီး ဖြစ်လာမလဲဟု စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်...။ သို့ရာတွင် သူ့၌ ဝန်ကြီးလုပ်ရန် ဝါသနာပါပုံ မရပေ...။

ဟော့ဝင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာမူ အဲဗက်စ်၏ ညီဖြစ်သူ အက်ဘာဖို့ ကျောင်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ လုံးဝနီးပါး မတူညီပေ...။ အက်ဘာဖို့မှာ စာအုပ် များကို စိတ်မဝင်စားရုံမျှမက အငြင်းအခုံဖြစ်လျှင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းချင်သူ ဖြစ်၏... သို့ရာတွင် သူတို့ညီအစ်ကိုအား မချစ်ခင်ဟု ထင်က မှားပေ လိမ့်မည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ မကြာခဏပင် တပူးတွဲတွဲ ရှိတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အဲဗက်စ်တို့ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ချိန်ဝယ် ကမ္ဘာ တစ်လွှားကို လှည့်လှည့်သွားလာကာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ စုန်းကဝေများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာရန် ကြံစည်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် အဲဗက်စ်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ကန်ဒရာ သေဆုံးသွားသဖြင့်

ကောင်ပြတ်လွန်းသော်

ခရီးစဉ် ပျက်ခဲ့ရ၏...။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကန်ဒရာ၏ ဈာပန၌ အချိန်ယူကာ နေပေးရင်း ခရီးစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် အဲဗက်စ်ကို ခွဲခွာကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ညီနှင့်ညီမကို စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိလာသော အဲဗက်စ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ လိုက်လာရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

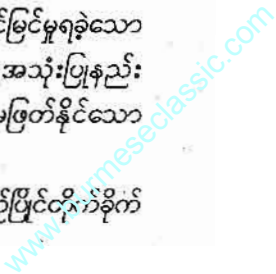
ထိုအချိန်ကာလပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အတွေ့အဆုံ အလွန်နည်းခဲ့သည်...။ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်နှင့် အံ့ဩဖွယ်ရာများကိုမူ အဲဗက်စ်ဆီသို့ စာမှန်မှန်ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့စာများထဲတွင်မူ သူ၏နေ့စဉ်ဘဝကို အနည်းငယ်သာဖော်ပြခဲ့၏...။ သူကဲ့သို့ အလွန်ထူးချွန်သောသူအတွက် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်နေပုံပင်...။ ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ် တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးဝယ် ထိတ်လန့်စရာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်...။

အဲဗက်စ်၏ ညီမဖြစ်သူ အာရီယာနာသေဆုံးမှု သတင်းပင်...။ အာရီယာနာမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အမေသေ၍ မကြာသေးမီ ညီမဖြစ်သူ သေဆုံးမှုမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကြီးမားသော ထိုးနှက်မှုပင်... အဲဗက်စ်မှာ သူ့ညီမသေဆုံးမှုအတွက် သူ့တာဝန်မကင်း အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်...။ (သို့ရာတွင် သူ့အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပေ...။)

ကျွန်ုပ် အိမ်သို့ရောက်ချိန်ဝယ် အဲဗက်စ်မှာ လွန်စွာမှပင် ဝမ်းနည်းနေပုံ ရသည်...။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် အဲဗက်စ်တစ်ယောက် သူ့မိဘများ အကြောင်းရော ညီမအကြောင်းကိုပါ လုံးဝမပြောတော့သလောက်ပင်...။ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေအားလုံးတို့ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို မပြောမိစေရန် သတိထားခဲ့ကြသည်...။

နောက်ပိုင်းနှစ်များမှာ သူ၏ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှုရခဲ့သော နှစ်များပင်...။ မှော်ပညာရှင်များအတွက် နဂါးသွေး အသုံးပြုနည်း ဆယ့်နှစ်မျိုးကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အသိပညာ ဖြစ်ခဲ့သည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ဂရင်ဒီဝေါတို့ ၁၉၄၅ခုနှစ်တွင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်

ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးအမှတ်တရ

ခဲ့ကြသည်...။ စုန်းကဝေသမိုင်းတွင် မကြုံဖူးသော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပင်... မျက်မြင်သက်သေများ အဆိုအရ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့သည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးအနိုင်ရရှိလိုက်သော တိုက်ပွဲမှာ စုန်းကဝေ သမိုင်းကြောင်းကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ထိုကိစ္စအတွက် တစ်ခါမှ ဂုဏ်ယူဟန် မပြခဲ့ပေ...။

သူကဲ့သို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် ထာဝရ ဆုံးရှုံးရပြီ ဖြစ်သည်...။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးရှုံးမှုမှာ စုန်းကဝေလောကကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် လွန်စွာမှပင် သေးကွေးပါသေးသည်...။

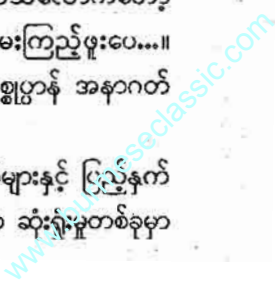
ဟော့ဝင်သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့် ကြည်ညိုမှု အခံရဆုံး ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်...။ သူ့သေဆုံးချိန်အထိ ကောင်းကျိုးများစွာကို အားထုတ်သွားခဲ့သည်...။

ဟယ်ရီ စာဖတ်ပြီးသွားသော်လည်း ရုပ်ပုံများကို ဆက်ငေးကြည့်နေမိသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးမှာ ပုံထဲမှာပင် သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးပြနေ၏...။

သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်...။ သို့ရာတွင် ဤဆောင်းပါးအရ သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးအကြောင်းကို လုံးဝ မသိသလောက် ဖြစ်နေ၏...။ သူ တစ်ခါမှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီး၏ ငယ်စဉ်ဘဝကို မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ...။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒီး၏ အသွင်မှာ ဟာမီယွန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသလိုပင်...။

သူ တစ်ခါမှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးကို အတိတ်အကြောင်း မမေးခဲ့ဖူး...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးနှင့် ဂရင်ဒီဝေါ့တို့၏ တိုက်ပွဲကိုမူ သူ အားလုံးသိသလောက်တော့ သိထားခဲ့သည်...။ သို့ရာတွင် သူ တစ်ခါမှ အသေးစိတ် မမေးကြည့်ဖူးပေ...။ သူတို့ဆွေးနွေးခဲ့သမျှ အကြောင်းများမှာ ဟယ်ရီ၏ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် တို့နှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းများသာ ဖြစ်၏...။

ဟယ်ရီ သူ၏ အနာဂတ်မှာ လုံးဝမရေရာပဲ အန္တရာယ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေမှန်း သတိထားမိသည်...။ သို့ရာတွင် သူ့အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုမှာ

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်းများကို မမေးမိလိုက်ခြင်းပင်...။ သူမေးဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး တစ်ယောက် ရိုးရိုးသားသား ဖြေပျံ့မလားဟု ဟယ်ရီ သံသယရှိဆဲ ဖြစ်၏...။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ တွေးနေမိပြီးနောက် ဟယ်ရီ ထိုဆောင်းပါးပါသော စာရွက်ကို ဖြေလိုက်ပြီး သူ၏ မိစ္ဆာမှော်ပညာ ခုခံကာကွယ်နည်း စာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်...။ ထို့နောက် ကျန်သမျှ သတင်းစာများကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။

အခန်းမှာ အတော်ပင် သေသေသပ်သပ် ရှိသွား၏...။ အခန်းထဲတွင် ကျန်သောအရာဟူ၍ ယနေ့ထုတ် စုန်းကဝေနေ့စဉ်သတင်းစာနှင့် မှန်ကွဲအစကလေး သာ မသိမ်းဆည်းရပဲ ရှိတော့သည်...။

ဟယ်ရီ သတင်းစာပေါ်မှ မှန်ကွဲအစကလေးကို ဖယ်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် သတင်းစာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်...။ သတင်းခေါင်းစဉ်များကိုသာ ဖတ်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်လုံးကို ခပ်မြန်မြန်ကျော်ဖတ်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့အကြောင်းသတင်း တစ်ခုမှ မတွေ့ရ...။

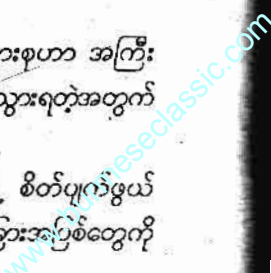
မှော်ဝန်ကြီးဌာနမှာ ဗိုဒီမော့နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းများကို အမှောင် ချထားပုံရသည်...။ ထို့နောက် သူမဖတ်မိပဲ ကျော်သွားသော ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

ပထမဆုံး စာမျက်နှာ၏ အောက်ပိုင်းတွင် စာလုံးသေးသေးဖြင့် ခေါင်းစဉ် တင်ထားပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ရုပ်ပုံနှင့် တွဲထားသော သတင်းတစ်ခုပင်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအမှန်တရားလား?

ပြီးခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ စုန်းကဝေအများစုဟာ အကြီး ကျယ်ဆုံးလို့ သူတို့ယူဆထားတဲ့ စုန်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့အတွက် တုန်လှုပ်ခဲ့ကြပါတယ်...။

ဒါပေမယ့် ရီတာစကီတာရဲ့ အလိုအရတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကလေးဘဝ ဥပဒေမဲ့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ လူငယ်ဘဝနှင့် တခြားအပြစ်တွေကို

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအမှတ်တရ

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ သူနှင့်အတူ သေရွာကို ယူသွားခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်...။
ဘာကြောင့် သူဟာ မှော်ဝန်ကြီးဖြစ်လာနိုင်ရဲ့သားနှင့် ကျောင်းအုပ်
ဘဝကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့တာလဲ...။ ဖီးနစ်အဖွဲ့လို့ လူသိကြတဲ့ အဖွဲ့ရဲ့
တကယ့်တာဝန်ဟာ ဘာလဲ...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်လို သေဆုံးခဲ့
တာလဲ...။

ဒီအဖြေတွေရော တခြားအကြောင်းအရာတွေကိုပါ သူမ၏ စာအုပ်
အသစ်ဖြစ်တဲ့ ' ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ '
ထဲမှာ ရေးသား ဖော်ပြထားပါတယ်...။ စာမျက်နှာ(၁၃)သို့...

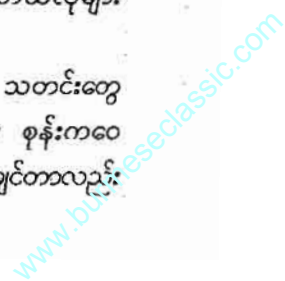
ဟယ်ရီ စာရွက်များကို ကမန်းကတန်းပင် စာမျက်နှာ(၁၃)သို့ လှန်လိုက်
သည်...။ သတင်းစာမျက်နှာတွင် တွေ့ရသော ပုံမှာ သူနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားပင်...
ရီတာစကီတာ၏ပုံကို ဂရုမစိုက်ပဲ ဟယ်ရီ စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

လူချင်းတွေ့ရတဲ့အခါ ရီတာဟာ သူ့ရဲ့ပုံထဲကထက် ပိုပြီး ခင်မင်ဖို့
ကောင်းပါတယ်...။ သူ့ရဲ့မီးဖိုထဲမှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဧည့်ခံပြီးမှ
အင်တာဗျူး စခဲ့ပါတယ်။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အကြောင်းဟာ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးတဲ့သူတွေအတွက်
တကယ့်အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုပါ... ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ဟာ ပထမဆုံး
ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ် ဖြစ်မှာပါပဲ...”

စကီတာဟာ တကယ်မြန်ဆန်တဲ့ စာရေးဆရာပါ...။ သူ့ရဲ့
စာမျက်နှာ ကိုးရာရှိတဲ့ စာအုပ်ဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေပြီး လေးပတ်
အကြာမှာ အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်...။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုများ
ဒီလောက်မြန်မြန် ရေးသလဲလို့ မေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

“ အိုး... ဒါကတော့ ကျွန်မက သတင်းထောက်လေ... သတင်းတွေ
မြန်မြန် စုဆောင်းတာက အကျင့်ပါနေပြီ... နောက်ပြီး စုန်းကဝေ
လောကမှာ သိဖို့လိုအပ်နေတာတွေကို မြန်မြန်ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာလည်း
ပါတာပေါ့...”

ကျွန်မက သူ့ကို အဲဖီးရပ်စ်ဒေါ့ချ်ရဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်...။ အဲဖီးရပ်စ်ဟာ အကြံပေးအရာရှိဖြစ်ပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့အလိုအရ စကီတာရဲ့ စာအုပ်မှာ ပါတဲ့အချက်တွေဟာ ဖားရုပ်ချောကလက် ကတ်ပြားလောက်တောင် မစုံဘူးလို့ ဆိုပါတယ်...။

စကီတာက ဒီအမေးကိုကြားတော့ အားပါးတရ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ ဒီလူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ပါ... သူ့ကို ကျွန်မ ရေသူထီး ရေသူမတွေရဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးဖူးပါတယ်...”

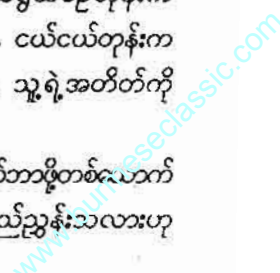
ဒါပေမယ့် ဒေါ့ချ်ရဲ့ အယူအဆဟာလည်း နေရာအတော်များများ ပျံ့နှံ့နေပါတယ်...။ စကီတာဟာ လေးပတ်လောက် အချိန်ကလေးနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရှာဖွေတင်ပြနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာပါပဲ...။

“ ဒါကမခက်ပါဘူး... ရွှေဂယ်လီရွန်တွေ များများသုံးလိုက်ရင် ဘယ်သူ့ဆီကမှ မပြောပြနိုင်ဘူးလို့ အဖြေမထွက်ဘူးလေ... လူတိုင်းက သူ့ကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တော်တယ်လို့ ထင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး...”

စကီတာရဲ့ အလိုအရ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ အပြစ် လုံးဝ ကင်းစင်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမ ဘာတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလဲ...။

“ ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို ဝယ်မဖတ်ပဲနဲ့ အားလုံးကို ပြောပြဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို အားလုံးဖြူစင်တယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ စာအုပ်ထဲက အမှန်တရားကို လက်ခံဖို့ ခက်လိမ့်မယ်... သူဟာ မိစ္ဆာကောင်ကြီးလိုပဲ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက မကောင်းဆိုးဝါး မှော်ပညာတွေကို လေ့လာခဲ့ဖူးတယ်... ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့စိတ်ဓာတ်က တော်တော့ကို ဆိုးသွမ်းခဲ့ဖူးတယ်... သူ့ရဲ့အတိတ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ...”

စကီတာ ဆိုလိုချင်တာက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ညီ အက်ဘာဖို့တစ်ယောက် မှော်ပညာအလွဲသုံးစားလုပ်မှုနှင့် တရားစွဲခံရခြင်းကို ရည်ညွှန်းသလားဟု

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအမှတ်တရ

မေးကြည့်ရာတွင်...

“အိုး... အက်ဘာဖို့ရဲ့ ကိစ္စလောက်က အသေးအမွှားပါ... ဒီထက် ဆိုးတာတွေ ရှိသေးတယ်... ကျွန်မပြောချင်တာက သူ့အမေနဲ့ ညီမ အကြောင်းပါ... ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေထားရတဲ့ အမှန်တရားတွေပါ... တိတိကျကျသိချင်ရင်တော့ အခန်းကိုးကနေ ဆယ့်နှစ်ထိ ဖတ်ကြည့် ပေတော့... အခု ပြောနိုင်တာကတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့မကောင်းမှု တွေကို ဘယ်လူသိခံပါ့မလဲ...”

မိသားစုရေးရာတွေအပြီးမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှုတွေကို ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်...။

“သူက ဉာဏ်တော့ တော်တော်ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိသမျှဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်တွေချည်းပဲလား... ကျွန်မ အခန်းဆယ့်ခြောက်မှာ ရေးထားသလိုပေါ့... အိုင်ဗာဒယ့်လွန်ဆီက သူ အရင်ဆုံး နဂါးသွေး အသုံးပြုနည်း ရှစ်မျိုးကို ရှာဖွေထားတာကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငှားရမ်းအသုံးပြုသွားတယ်လို့ ဆိုထားတာပဲ...”

ဒါပေမယ့် စုန်းကဝေလောကအတွက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အရေးပါပုံ ကိုတော့ ငြင်းမရဘူး မဟုတ်လားလို့ မေးကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ မိစ္ဆာမှော်ပညာရှင် ဂရင်ဒီဝေါကို နှိမ်နင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လားလို့ပေါ့...။ စကီတာကတော့ မခိုးမခန့် ပြုံးရင်းနဲ့ပဲ...

“ဂရင်ဒီဝေါအကြောင်းသတိပေးတာ ဝမ်းသာစရာပဲ... ဒါ တကယ့် ကို ညစ်ပတ်မှုကြီးတစ်ခုပါ... သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲတစ်ခု လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးရင် ဂရင်ဒီဝေါဟာ အေးအေးဆေးဆေး လက်နက်ချလိုက်တယ်ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်...”

စကီတာ ဒီထက် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး...။ ဒါကြောင့် တစ်ခြား အကြောင်းအရာတွေထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့အပိုင်းကို ပြောင်းလဲ ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မ အခန်းတစ်ခန်းစာ ပေါ်တာနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ဆက်ဆံ ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားပါတယ်... တော်တော့ကို ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့

ဆက်ဆံရေးပါပဲ... အပြည့်အစုံသိချင်ရင်တော့ စာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်ဖို့ ထပ်သတိပေးပါရစေ... ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ပေါ်တာဟာ တော်တော်ပြဿနာများတဲ့ ကောင်လေးပါ... သူ့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ပုံပဲ ”

စကီတာကို သူမနဲ့ ဟယ်ရီပေါ်တာ အဆက်အသွယ်ရှိသလားလို့ မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်...။

“ ကျွန်မတို့ ခုထက်ထိ ရင်းရင်းနှီးနှီးပါပဲ... ပေါ်တာမှာ မိတ်ဆွေ နည်းလှပါတယ်... ကျွန်မ ပြောချင်တာက ကျွန်မဟာ ဟယ်ရီပေါ်တာ အစစ်ကို သေချာနားလည်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူပါပဲ...”

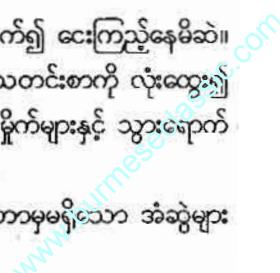
နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုကတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ပိုင်းကလေးမှာ ပေါ်တာဟာ အတူတူရှိနေခဲ့သလား ဆိုတာပါပဲ။

“ ကျွန်မ များများမပြောချင်ဘူး... ဒီအကြောင်းအရာအားလုံး စာအုပ်ထဲမှာ ပါပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဟော့ဂတ်ကျောင်းထဲက မျက်မြင် သက်သေ တစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအရတော့ ပေါ်တာ့ကို အဲဒီနေရာက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြုတ်ကျသွားပြီး မကြာခင် ထွက်ပြေးလာတာ တွေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်... ပေါ်တာကတော့ ဆီးဗားရပ်စ် စနိပ်ရဲ့ လက်ချက်လို့ ဆိုပါတယ်... ဒါ တကယ် အမှန်ပဲလား... ကျွန်မရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပါ...”

အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်မ စကီတာဆီက ပြန်လာခဲ့ပါတယ်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ထောက်ခံတဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ စကီတာရဲ့ သတင်းတွေဟာ တုန်လှုပ်စရာပါ...။

ဟယ်ရီ စာပိုဒ်ကို ဖတ်၍ ပြီးသွားသော်လည်း ဆက်၍ ငေးကြည့်နေမိဆဲ။ ဒေါသများ ထိန်းမနိုင်အောင် တလိပ်လိပ်ကြွတက်လာကာ သတင်းစာကို လုံးထွေး၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သတင်းစာမှာ အမှိုက်ပုံးထဲမှ တခြားအမှိုက်များနှင့် သွားချောက် ပူးပေါင်းနေတော့သည်။

သူ အခန်းတွင်း၌ အမိပွယ်မဲ့လျှောက်သွားရင်း ဘာမှမရှိသော အံ့ဆွဲများ

အိမ်ဘယ်လ်ဒိုးအမှတ်တရ

ကို မလိုအပ်ပဲ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေမိမှန်းပင် သေချာမသိပဲ ရှိနေစဉ် သူ့ခေါင်းထဲ၌ စကီတာ၏ စကားလုံးများကို ကြားနေရသည်။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ပေါ်တာတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်းကို တစ်ခန်းလုံး ရေးထားပါတယ်...”

“ သူက ငယ်ငယ်တုန်းက မိစ္ဆာမှော်ပညာတွေကို လေ့လာခဲ့ဖူးတယ်...”

“ လိမ်တာတွေချည်းပဲ...”

ဟယ်ရီကျုံးအော်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်၏ တခြားတစ်ဖက်မှ အိမ်နီးချင်းများက သူ့ကို အံ့ဩတကြီး ငေးကြည့်နေကြ၏...။

ဟယ်ရီ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်...။ အိပ်ရာပေါ်မှ မှန်ကွဲစကလေးကို ကောက်ယူရင်း သူ အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် အပြာရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုကို လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ ကြက်သေသေသွား၏...။ မှန်ကွဲစကလေးမှာ သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျလုလုပင် ဖြစ်သွားရသည်...။ သူ့အတွေးသက်သက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဟယ်ရီထင်လိုက်သည်။

သူ နံရံတစ်လျှောက် သေချာကြည့်လိုက်သည်။ အပြာရောင် ရောင်ပြန်ဟပ်စရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ...။ သူ မှန်ကွဲစထဲကို သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အစိမ်းရောင် မျက်လုံးများမှ အပ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေ...။

သူ့စိတ်ထဲက ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်...။ တခြားအကြောင်း မရှိနိုင်...။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မြင်လိုက်ရသော အပြာရောင်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ မျက်ဝန်းအစုံဟု သူ အကြီးအကျယ် သံသယရှိနေ၍ပင်...။

၃။ ဒါဝလေမိသားစုနှင့်ခွဲခွာခြင်း

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ပိတ်လိုက်သံနှင့်အတူ အော်ခေါ်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေး... ဟိုကောင်လေး...”

နာမည်တပ်မခေါ်ပေမယ့် သူ့ဦးလေး ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတယ်ဆိုတာကို ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူ မှန်ကွဲစလေးကို ဆက်ငေးနေခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ပဲ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သူမြင်ခဲ့သလား...။

ဒါပေမယ့် သူ့ဦးလေးရဲ့ အော်ဟစ်သံက ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီ အိပ်ရာပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းထရင်း အခန်းတံခါးဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ မှန်စကလေးကိုမူ သူယူသွားမည့် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့သည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ လှေကားထိပ်၌ပင် ရပ်နေသေး၍...

“ဒီကိုဆင်းလာခဲ့... ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်...”

ဒီလေမိသားစုနှင့်အခြား

ဟယ်ရီ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ထည့်ထားရင်း အောက်ထပ် သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်...။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူရောက်ချိန်ဝယ် ဒါစလေ မိသားစု သုံးယောက်စလုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့အားလုံး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင် ထားကြပုံပင်...။

အန်ကယ်ဗာနွန်မှာ ဂျာကင်ခပ်ထူထူကို ဇစ်တပ်ကာဝတ်ထားပြီး အန်တီ ပီကျူးနီးယားမှာမူ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဒတ်ဒလေမှာလည်း သားရေဂျာကင်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“ ထိုင်စမ်းပါဦး...”

ဟယ်ရီ အံ့သြမှုကြောင့် မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွား၏။

“ ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်စမ်းပါ...”

အန်ကယ်ဗာနွန်၏ အသံမှာ ပို၍ စူးစူးရှရှ နိုင်နေသလိုပင်...။

ဟယ်ရီ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လာမည်ဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ ကြိုသိနေ သလိုပင်...။ အန်ကယ်ဗာနွန်မှာ အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ အန်တီ ပီကျူးနီးယားနှင့် ဒတ်ဒလေတို့လည်း သိပ်မကွာခြား...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ပန်းရောင်သမ်းနေသော ဧရာမ မျက်နှာကြီးကို စိတ်အာရုံစူးစိုက်မှု ရစေရန် အစွမ်းကုန် ရှုံ့တွဲလိုက်ပြီး ဟယ်ရီရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်ကာ...

“ ငါ့စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်ပြီ...”

“ အံ့သြစရာပဲ...”

“ ဒီလိုလေသံနဲ့ မပြောနဲ့...”

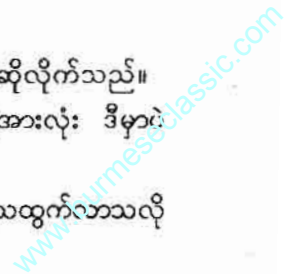
သို့ရာတွင် အန်ကယ်ဗာနွန်လက်ကာပြလိုက်၍ အန်တီပီကျူးနီးယားမှာ ဝင်မပါနိုင်ပဲ ဖြစ်သွား၏။

“ ဒါ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ...”

အန်ကယ်ဗာနွန် ဟယ်ရီအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“ ငါ ဒီစကားတွေကို လုံးဝမယုံနိုင်ဘူး... ငါတို့အားလုံး ဒီမှာပဲ နေမယ်... ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့ဦးလေးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဒေါသထွက်လာသလို

တပြိုင်တည်းမှာပင် ရယ်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဗာန္ဒန်ဒါစလေ တစ်ယောက် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တစ်ကြိမ်ကျဖြစ်ပြီး ပြီးခဲ့သော လေးပတ်စလုံးလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်ပြောင်းလေတိုင်း ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးလိုက်ပြန်ပြီး ပြန် နေရာချထားလိုက်နှင့် လွန်စွာမှပင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်...။

သူ သဘောအကျဆုံးဖြစ်ရပ်မှာ အန်ကယ်ဗာန္ဒန်တစ်ယောက် အထုပ်ထဲ တွင် ဒတ်ဒလေက အလေးမ ဝိတ်ပြားများ ထည့်ထားသည်ကို မသိပဲ မ၊ပြီးခါမှ မနိုင်မနင်း ပြုတ်ကျကာ ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက်ပင်...။

“ မင်းရဲ့အဆိုအရ ပြောရရင်...”

အန်ကယ်ဗာန္ဒန် စကားမပြောနိုင်သေးပဲ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပြန်၏...။ ပြီးမှ...

“ ငါ့ရော ဝိကျူးနီးယားရော ဒတ်ဒလေရော အန္တရာယ် ကျရောက် တော့မယ်ဆိုပါတော့... မင်း မင်းတို့ရဲ့...”

“ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်လို လူမျိုးတွေပဲ...”

“ ငါ... ငါမယုံဘူး...”

ဟယ်ရီရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ရင်း အန်ကယ်ဗာန္ဒန်ပြောလိုက်သည်။

“ ငါ ညတစ်ဝက်နီးပါး မအိပ်ပဲ စဉ်းစားပြီးပြီ... ဒါ ဒါ မင်း ငါတို့ အိမ်ကို လိုချင်လို့ အကြံအဖန် လုပ်တာပဲ...”

“ အိမ်... ဟုတ်လား... ဘယ်အိမ်လဲ...”

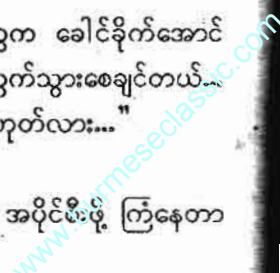
“ ဒီအိမ်ပဲပေါ့...”

အန်ကယ်ဗာန္ဒန်၏ နဖူးတွင် သွေးတိုးနေသဖြင့် သွေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာနေ၏...။

“ ငါတို့ရဲ့အိမ်လေ... ဒီနေရာက အိမ်ဈေးတွေက ခေါင်ခိုက်အောင် မြင့်လာနေပြီ မဟုတ်လား... မင်းက ငါတို့ကို အိမ်က ထွက်သွားစေချင်တယ်... ပြီးရင် အိမ်ကို မင်းနာမည်ပေါက်အောင် လုပ်မယ် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံဖြင့်...

“ ဦးလေး စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား... ဒီအိမ်ကို အပိုင်ဖီးဖို့ ကြံနေတာ

ဒီစလေဝီယာအနက်အဓိပ္ပာယ်

ဟုတ်လား... ဦးလေးရုပ်ကြီးအတိုင်းပဲ ဦးလေးတကယ်တုံးသလား..."

"မင်းဘယ်လိုပြောတာလဲ..."

အန်တီပီကျူးနီးယားက ထအော်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အန်ကယ် ဗာနွန်က သူမကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ဝင်မပါနိုင်အောင် တားလိုက်ပြန်သည်။ သူ့ဦးလေးပုံစံမှာ သူထင်သလောက် ပေါက်ကွဲနေပုံမရချေ...။

ဟယ်ရီကပင် ဆက်၍...

"ဦးလေး မေ့နေပြီ ထင်တယ်... ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ရှိပြီးသားလေ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူက အိမ်ပါထားခဲ့တာပဲ... ဒီအိမ်ကို ဘာကိစ္စ လိုချင်ရမှာလဲ... ဒီအိမ်မှာ အမှတ်ရစရာကောင်းတာ ဘာရှိလို့လဲ..."

အခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ အန်ကယ်ဗာနွန် သူ့ရှေ့တွင် ထပ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်း...

"မင်း... မင်းပြောတော့... ဘာ... ဘာ သခင်ကြီးက..."

"ဗိုဒီမော့..."

ဟယ်ရီ စိတ်မရှည်တော့ပဲ နာမည်ကို ပြောချလိုက်သည်...။

"ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား... ဒါ သတင်းပေးရုံ သက်သက်ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလည်း မနှစ်က ပြောပြခဲ့ပြီး ပြီ... ကင်းစလေနဲ့ မစ္စတာဝီစလေလည်း..."

အန်ကယ်ဗာနွန် စိတ်ဆိုးလာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။

ပြီးခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က မဖိတ်ခေါ်ပဲ လာရောက်ခဲ့သော ဧည့်သည် နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူ ပြန်သတိရသွားပုံ ရသည်။

သူတို့ဆီသို့ ကင်းစလေရှက်ကယ်နော့နှင့် အာသာဝီစလေတို့ လာရောက် ခြင်းမှာ ဒါစလေအတွက် မနှစ်မြို့ဆုံး ဖြစ်ရပင်...။ အာသာဝီစလေမှာ အန်ကယ် ဗာနွန်၏ ဧည့်ခန်းတဝက်ခန့်ကို ဖောက်ခွဲပစ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ပို၍ပင် အခြေအနေက ဆိုးဝါးသွားသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သေချာရှင်းပြသွားပြီးပြီ မဟုတ်လား..."

ဟယ်ရီ စိတ်မရှည်နိုင်စွာပင်...

"ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်တာနဲ့ ဒီနေရာကို ကာကွယ်

ထားတဲ့ အစီအရင်တွေ အကုန်ပျက်လိမ့်မယ်... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ရှာတွေ့နိုင်သလို ဦးလေးတို့ကိုလည်း ရှာတွေ့မှာပဲ... ဗိုဒီမော့က ဦးလေးတို့ကို နှိပ်စက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ရှိမလဲဆိုတာကို မေးမှာပဲ... ဒါမှမဟုတ်ရင် ဦးလေးတို့ကို ဖမ်းထားလိမ့်မယ်... ကျွန်တော် လာကယ်မယ်လို့ ယူဆပြီးတော့ပဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန်နှင့် ဟယ်ရီတို့ အကြည်ချင်းဆုံမိကြသည်။ ထို အချိန် ကလေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးတူနေကြမည်ဟု ဟယ်ရီထင်၏။

ထို့နောက်တွင် အန်ကယ်ဗန္ဓန် သူ့ထံလျှောက်လာပြန်ရာ ဟယ်ရီ သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ ဦးလေးတို့ တစ်နေရာမှာ သွားပုန်းနေရမယ်... ဖီးနစ်အဖွဲ့က ကူညီ မှာပါ... သူတို့အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး ကာကွယ်မှု ပေးထားပါလိမ့်မယ်...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် ဘာမှပြန်မဖြေပဲ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆက်လျှောက်နေ၏။ ထို့နောက်...

“ မင်းတို့ဆီမှာ မှော်ဝန်ကြီးဌာနဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ...”

ဟယ်ရီ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။

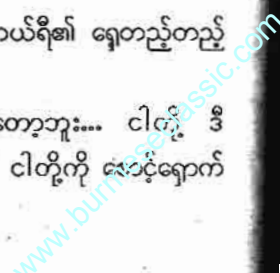
“ ဒါဆို ငါတို့ကို ဝန်ကြီးဌာနက ဘာကိစ္စမစောင့်ရှောက်တာလဲ... ငါတို့ကို အစိုးရအဖွဲ့က စောင့်ရှောက်ပေးတာ အကောင်းဆုံး...”

ဟယ်ရီ အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရပ်တန့်၍ပင် မရတော့ဟု ထင်မိ၏။ သူ့ဦးလေး၏ ပုံမှန်အတွေးအခေါ် တစ်ခုပင်...။ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိသောအရာကိုမှ ယုံကြည်ပုံရသည်။

“ ဝီစလေနဲ့ ကင်းစလေတို့ ဘာပြောသွားသလဲ... ဝန်ကြီးဌာနမှာ ဗိုဒီမော့ရဲ့လူတွေ ဝင်ပြီး နေရာယူနေပြီ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီး... ဟယ်ရီ၏ ရှေ့တည့်တည့် တွင် ရပ်ကာ...

“ ကောင်းပြီ... မင်းနဲ့ဆက်ပြီး ငြင်းခုံမနေတော့ဘူး... ငါတို့ ဒီ အကာအကွယ်ပေးမယ့် ကိစ္စကို လက်ခံတယ်... ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို နေထိုင်ရှောင် မယ့်သူက ကင်းစလေ ဘာလို့မဟုတ်ရတာလဲ...”

ဒါလေဝီယာဆုနှင့်ပွဲတိုင်း

ဟယ်ရီ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်...။ ဒီမေးခွန်းကို သူဒါဇင်ဝက်မက ဖြေခဲ့ပြီးပြီ...။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ... ကင်းစလေက လူတွေရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ကာကွယ်နေရတယ်လေ...”

“သူနဲ့ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ...”

အန်ကယ်ဗာနွန် တီဗွီကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်းဆို၏...။ တီဗွီသတင်းထဲတွင် ကင်းစလေမှာ ဝန်ကြီးချုပ်၏နောက်တွင် တစ်ကောက်ကောက်လိုက်လျက် ရှိသည်။ ကင်းစလေမှာ သာမန်လူတို့ ဝတ်စားပုံအတိုင်း ကွက်တိဝတ်စားထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒါလေတွေမှာ ကင်းစလေကို လိုလားနေခြင်းပင်...။

“သူကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဟက်စ်တီယာဂျွန်းနဲ့ ဒီဒဲလတ်ဒစ်ဂဲတို့လည်း မဆိုးပါဘူး...”

သည်းခံနိုင်စိတ် ကုန်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်သော ဟယ်ရီ ထိုင်ရာမှ ထ၍ တီဗွီကို ညွှန်ပြရင်း...

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ မတော်တဆ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး... ကားတိုက်မှုတွေ မတော်တဆ ပေါက်ကွဲမှုတွေ သတင်းမှာ ပါလာသမျှ သူတို့ လက်ချက်တွေချည်းပဲ... လူတွေပျောက်နေတယ်... သေနေကြတယ်... ဒါတွေ မှန်သမျှ ဗိုဒီမော့လက်ချက်ချည်းပဲ... ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ပြီးပြီ... မြူတွေထူနေတာတောင်မှ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေ လက်ချက်ပဲ... ဘာလဲဆိုတာ သေချာမသိရင် ဦးလေးသားကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့...”

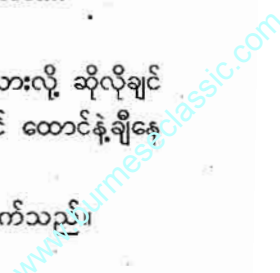
ဒတ်ဒလေ ထိတ်လန့်စွာ သူ၏ လက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရုပ်သိမ်းရင်း...

“နောက်... နောက်ထပ် အကောင်တွေ ရှိသေးသလား...”

ဟယ်ရီ ရယ်လိုက်ရင်း...

“ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်တဲ့ နှစ်ကောင်အပြင် ရှိသေးသလားလို့ ဆိုလိုချင် တာလား... ရှိသေးတာပေါ့... ရာနဲ့ချီပြီး ရှိတယ်... အခုဆိုရင် ထောင်နဲ့ချီနေ လောက်ပြီ ထင်တယ်...”

အန်ကယ်ဗာနွန်က ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ... မင်းပြောတာကို ငါလက်ခံတယ်...”

“ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့... ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်၍ ဒက်အိတာတွေရော... ဝိညာဉ်နှုတ်ကောင်တွေရော... အင်ဖာရီ (ဖတ်သွင်း ထားသော အလောင်းကောင်) တွေပါ ဒီနေရာကိုလာပြီး တိုက်ခိုက်မှာပဲ... ဦးလေး ခုန့်ကထောင်ထားတာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား... အကူအညီလိုတာ သေချာပါတယ်”
အန်တီပီကျူးနီးယားမှာ အန်ကယ်ဗန္ဓုန်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ဒတ်ဒလေ မှာမူ ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်နေသည်။

အန်ကယ်ဗန္ဓုန်က...

“ ငါ့အလုပ်ရော ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ဒတ်ဒလေရဲ့ ကျောင်းရော...”

ဟယ်ရီ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ဦးလေး နားမလည်သေးဘူးလား... သူတို့က ဦးလေးတို့ကို သတ်ပစ်လိမ့် မယ်... ကျွန်တော့် မိဘတွေ သေသလို သေကုန်လိမ့်မယ်...”

ဒတ်ဒလေက ရုတ်တရက်ဝင်၍...

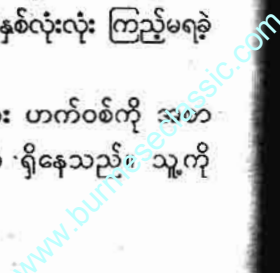
“ အဖေ... ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ လိုက်သွားမယ်...”

ဟယ်ရီ သူ့အနိုင်ရပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဒတ်ဒလေသာ ဖီးနစ်အဖွဲ့၏ အကူအညီယူချင်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့နေပါက သူ့မိဘများပါ လိုက်သွားကြ မည်မှာ သေချာ၏...။ သူတို့သားနှင့် ခွဲနေကြမည် မဟုတ်ပေ။ ဟယ်ရီ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ သူတို့ နောက်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်...”

ထို့နောက် ဟယ်ရီ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဦးလေး အဒေါ်နှင့် ညီဖြစ်သူတို့နှင့် ထာဝရ ခွဲခွာခြင်းမှာ သူ့အတွက် ပျော်စရာ ဖြစ်သင့်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ကသိကအောင့် ဖြစ်စေသလို ခံစားနေရ၏...။ ခွဲခွာခါနီးမှာ ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိသလဲ...။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ကြည့်မရခဲ့ သူတွေ အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်၍ပင် မလွယ်ပါ...။

သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ဟယ်ရီ ဇီးကွက်မလေး ဟက်ဝစ်ကို အစာ ကျွေးနေမိသည်...။ သို့ရာတွင် ဟက်ဝစ်မှာ အစာမစားပဲ ရှိနေသည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေဆဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်...။

ဒါစလေဝိသုဒ္ဓါသင်္ဂဟဦး

“ ငါတို့ ဒီက သွားရတော့မှာပါ... မကြာတော့ပါဘူး... အဲဒီတော့မှ မင်းလည်း အပြင်ထွက်ပြီး ပျံလို့ရမှာပေါ့...”

တံခါးခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ ဆွေမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ အခန်းထဲမှထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏...။ ဟက်စ်တီယာနဲ့ ဒီဒဲလတ်တို့ကို ဒါစလေတွေနဲ့ လွှတ်ထားဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်မှန်း သူသိသည်။

သူတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခပ်သေးသေး ညှက်ညှက် လူတစ်ယောက်က သူ့ကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ ဟယ်ရီပေါ့တာ...”

“ ကျေးဇူးပဲ ဒီဒဲလတ်...”

ဟက်စ်တီယာကမူ သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြနေ၏...။

“ ခင်ဗျားပါ ပါလာတာ အဆင်ပြေတာပေါ့... သူတို့ ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ...”

ဒီဒဲလတ်မှာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ ဝင်သွားပြီး...

“ ဟယ်ရီပေါ့တာရဲ့ ဆွေမျိုးတွေလား... တွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ...”

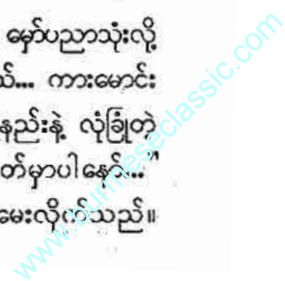
ဒါစလေတို့ကို ကြည့်ရသည်ကတော့ လုံးဝပျော်ရွှင်ပုံမပေါ်ပေ...။ သူတို့ နောက်ထပ် စိတ်ပြောင်းဦးမလားဟု ဟယ်ရီတွေးနေမိသည်။ ဒတ်ဒလေ တစ်ယောက်မှာမူ စုန်းကဝေများကို တွေ့ရသည်နှင့် သူ့အမေအနီးသို့ ပို၍ တိုးကပ်သွား၏။

“ ခင်ဗျားတို့ အထုပ်အပိုးတွေပါ ပြင်ပြီးပြီပဲ... ကောင်းတာပေါ့... ခရီးစဉ်ကတော့ ရှင်းပါတယ်... ဟယ်ရီလည်း ပြောပြထားလောက်ပါပြီ...”

ဒီဒဲလတ်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ ဟယ်ရီမသွားခင် ဒီအိမ်က ခွာမှဖြစ်မယ်... ဒီအိမ်ထဲမှာ မှော်ပညာသုံးလို မဖြစ်ဘူး... ဟယ်ရီက အသက်မပြည့်သေးတော့ အဖမ်းခံရနိုင်တယ်... ကားမောင်းပြီး ဆယ်မိုင်လောက်သွားရမယ်... ပြီးတော့မှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နည်းနဲ့ လုံခြုံတဲ့ နေရာကို ပို့ပေးပါမယ်... အင်း... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကားမောင်းတတ်မှာပါနော်...”

သူက အန်ကယ်ဗာနွန်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် မေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အန်ကယ်ဗန္ဓန်ကမူ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်...

“ ကျုပ် ကား ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်ပါတယ်ဗျာ...”

“ ခင်ဗျား တကယ်တော်တာပဲ... ကျုပ်ဆို အဲဒီလို ကိစ္စတွေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး...”

“ ကားတောင် မမောင်းတတ်တဲ့ အလကားကောင်တွေပဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် တတွတ်တွတ် ပြောနေသံကို ဒီဒဲလတ်ရော ဟက်စ်တီယာ ပါ မကြားလိုက်ချေ...။

ဒီဒဲလတ်ကပင် ဆက်၍ ဟယ်ရီအား...

“ ဟယ်ရီ... မင်းကတော့ ဒီမှာစောင့်နေခဲ့ပေတော့... မင်းကို စောင့်ရှောက်ပြီး ပို့ပေးမယ့်သူတွေ လာလိမ့်မယ်... အဲ... အစီအစဉ်ကတော့ နည်းနည်းပြောင်းထား တယ်...”

“ ဘယ်လို... အစီအစဉ် ပြောင်းထားတယ်... ဟုတ်လား ”

ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်သိထားတာက မူဒီ ဒီကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ကို အတူ တွဲခေါ်သွားမှာ မဟုတ်လား...”

ဟက်စ်တီယာက...

“ ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး... မင်းကို မူဒီက ရှင်းပြလိမ့်မယ်...”

ဒါစလေမိသားစုမှာ သူတို့ပြောသမျှ စကားလုံးများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျတ်ကာ ထခုန်လိုက်ကြသည်။

“ မြန်မြန်... အချိန်မရှိဘူး...”

ဟယ်ရီ အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအသံမှာ ဒီဒဲလတ်၏ အိတ်ထောင်နာရီထံမှ လာသောအသံပင်...။

ဒီဒဲလတ်က...

“ ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး...”

နာရီကို သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ပြန်ထည့်ရင်း ဒီဒဲလတ်က...

“ ငါတို့ မင်းဦးလေးမိသားစုကို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ခေါ်သွားတဲ့အချိန်နဲ့

ဒါလေးသားနှင့်အိမ်ခြံမြေ

မင်း ဒီအိမ်က ထွက်မယ့်အချိန်ကို ညှိထားတယ်... ဒါမှ အကာအကွယ်တွေ ပျောက်သွားတဲ့အချိန်က ကွက်တိကျမှာ...”

သူက ဒါလေးဘက်သို့လှည့်၍...

“ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား...”

တစ်ယောက်မှ သူ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေကြပေ...”

“ ငါတို့ အခန်းပြင်က စောင့်ကြရအောင် ဒီဒဲလတ်...”

ဟက်စ်တီယာ၏ အထင်မှာ ဟယ်ရီနှင့် သူ့မိသားစုတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နှုတ်ဆက်ခွင့် ရစေရန် ဖြစ်သည်။

“ မလိုအပ်ပါဘူး...”

ဟယ်ရီ ခပ်သဲ့သဲ့ ရေရှုတ်လိုက်သည်။ အန်ကယ်ဗာနွန် သဘောပေါက် သွားဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာပင်...

“ ကဲ... ဒါဆို ငါတို့သွားတော့မယ်...”

သူ၏ ညာလက်ကို ရှေ့သို့ကမ်းပေးရင်း ဟယ်ရီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ကို ဆုပ်လျှက်သား အနေအထားနှင့်ပင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိပဲ ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် တွေဝေနေ၏။

“ သားလေး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား...”

အန်တီပီကျူးနီးယားက သူမ၏ အိတ်ထဲကို ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှာဖွေဟန် ဆောင်ရင်း ဟယ်ရီကို မကြည့်မိစေရန် ရှောင်ရှားနေ၏...”

သူမ၏ အမေးကို ဒတ်ဒလေ ပြန်မဖြေပါ...။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်နေပုံမှာ သူ့အား ဘီးလူးဂရပ်ကို သတိရစေသည်။

“ ဒါဆို သွားကြစို့...”

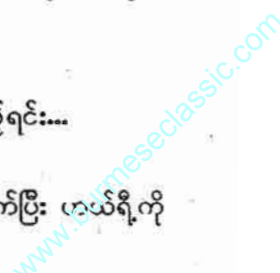
အန်ကယ်ဗာနွန်က အခန်းဝမှနေ၍ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက် သည်။ ဒတ်ဒလေက ရုတ်တရက်ပင် မသိမကွဲလေသံဖြင့်...

“ ကျွန်တော်... နားမလည်နိုင်ဘူး...”

အန်တီပီကျူးနီးယားက သူမ၏ သားကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ ဘာတွေကို နားမလည်နိုင်တာလဲ သားရဲ့...”

ဒတ်ဒလေ သူ၏ ခပ်တုတ်တုတ်လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဟယ်ရီကို

ညွှန်ပြရင်း...

“ သူက ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မလာတာလဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန်ရော အန်တီပီကျူနီးယားပါ ကြက်ဆေးသေကာ မတ်တတ်ရပ်လျှက် ရှိနေကြသည်...။ သူတို့ကြားရသော စကားကို မယုံနိုင်ကြ...။

“ ဘာပြောတယ်...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန်၏ အံ့ဩမှု လွမ်းမိုးထားသော အသံကျယ်ကြီးက ဟိန်းထွက်လာ၏...။ ဒတ်ဒလေက ထပ်၍...

“ သူက ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်မလာတာလဲ...”

“ သူ... သူက ငါတို့နဲ့ မလိုက်ချင်လို့ပေါ့...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန်က ဟယ်ရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ မင်း... မင်းကလည်း မလိုက်ချင်ဘူး မဟုတ်လား...”

“ လုံးဝပဲ... စိတ်တောင်မကူးဖူးဘူး...”

ဟယ်ရီ ခပ်သွက်သွက်ပင် အဖြေမှန်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ ကဲ... တွေ့ပြီလား... လုပ်စမ်းပါ... ငါတို့သွားကြစို့...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် လောဆော်လိုက်၏...။

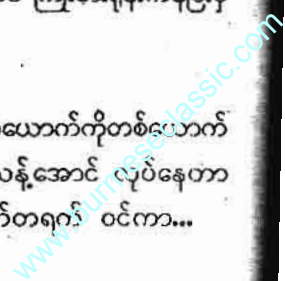
အန်ကယ်ဗန္ဓန် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။ သို့ရာတွင် ဒတ်ဒလေမှာ နေရာမှပင် မရွေ့သောကြောင့် အန်တီပီကျူနီးယားပါ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းပြီး ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

“ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန် အခန်းဝသို့ ပြန်ရောက်လာကာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဒတ်ဒလေကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲသည့် စကားလုံးအချို့ကို ပြောရန် ကြိုးစားနေရုံပင်...။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာအောင် ကြိုးစားရန်ကန်ပြီးမှ သူက...

“ သူ... သူက ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

အန်ကယ်ဗန္ဓန်နှင့် အန်တီပီကျူနီးယားတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဒတ်ဒလေက သူတို့ကို ထိတ်လန့်အောင် လှုပ်နေတာ ကတော့ သေချာပေသည်။ ဟက်စ်တီယာဂျွန်းက ရုတ်တရက် ဝင်ကာ...

ဒီလေမိသားစုနှင့်အတ္တငြိမ်း

“ ရှင်တို့တူ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ရှင်တို့မသိဘူးလား...”

မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် သူမက မေးလိုက်၏။

အန်ကယ်ဗန္ဓန်က..

“ ငါတို့သိတာပေါ့... သူ့လို အမျိုးအစားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး လျှောက်သွားကြ မှာပဲ မဟုတ်လား... ဒတ်ဒလေ... ကားပေါ်တက်တော့... ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး...”

နောက်တစ်ကြိမ် အန်ကယ်ဗန္ဓန် တံခါးဝဆီသို့ ချီတက်သွားပြန်၏။

သို့ရာတွင် ဒတ်ဒလေမှာ နေရာမှပင် မရွေ့ချေ...။

“ သူ့လို အမျိုးအစားတွေနဲ့ ဟုတ်လား...”

ဟက်စ်တီယာကို ကြည့်ရသည်မှာ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေပုံရသည်။

ဟယ်ရီ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်သည်။ စုန်းကဝေများမှာ

သူ့အမျိုးများက သူ့အပေါ် လုံးဝစိတ်မဝင်စားကြောင်းကို သိရသည်နှင့် ဟယ်ရီ

အတွက် ပေါက်ကွဲပေးနေကျပင်...။

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး... တကယ်ကို အရေးမကြီးပါဘူး...”

“ ကိစ္စမရှိဘူး... ဟုတ်လား ”

ဟက်စ်တီယာက မေးလိုက်သည်။ သူမ၏ အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း

မြင့်တက်လာပြီး...

“ မင်း ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ တကယ်မသိကြဘူးလား...။

မင်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ပိုင်းနေသလဲ... ဗိုဒီမော့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အရေးမှာ

မင်းဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါသလဲ... သူတို့ ဒါတွေ မသိဘူးလား...”

“ အာ... မသိကြဘူး... သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှအသုံးမကျဘူးလို့ ယူဆကြတယ်... ရိုးနေပါပြီ...”

“ ငါ မင်းကို အသုံးမကျဘူးလို့ မထင်ပါဘူး...”

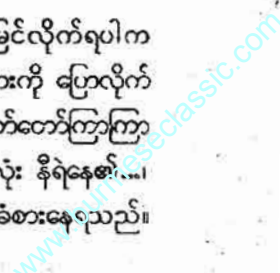
ဒတ်ဒလေ၏ ပါးစပ်လှုပ်သွားခြင်းကိုသာ ဟယ်ရီ မမြင်လိုက်ရပါက

သူ့နားကိုပင် သူယုံကြည်မိမည်မဟုတ်ပေ။ သို့တိုင်အောင် ဤစကားကို ပြောလိုက်

သူမှာ သူ့တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဒတ်ဒလေမှန်းသေချာအောင် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ

ကြည့်ရင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏...။ ဒတ်ဒလေ၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နီရဲနေ၏...။

ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်နေသလိုလို မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားသလိုလို ခံစားနေရသည်။

“ ကျေး... ကျေးဇူးပဲ ဒတ်ဒလေ...”

ဒတ်ဒလေ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်း မပြောမီ အတန်ကြာအားယူပြီးမှ...

“ မင်း ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ...”

“ ဘာ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး...”

ဟယ်ရီက ဆက်၍...

“ ဝိညာဉ်နှုတ်ကောင်တွေက မင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုပဲ စုပ်ယူမှာပါ... လူကတော့ သေမသွားပါဘူး...”

သူ ဒတ်ဒလေကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရာသီ တစ်ခုလုံး အဆက်အဆံ မရှိခဲ့တာ သေချာသည်။ ဟယ်ရီ ပရိဗက်ဒရိုက်ကို ပြန်ရောက်ကတည်းက သူ့အခန်းထဲတွင်သာ အနေများခဲ့သည်။

ဟယ်ရီ တစ်စုံတစ်ခုကို ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လာ၏။ သူ မနက်က ခလုတ်တိုက်မိခဲ့သော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးမှာ ထောင်ချောက်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ပေ...။ သူ့အတွက် ဒတ်ဒလေ တမင်တကာ လာချပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဒတ်ဒလေတစ်ယောက် စကားပြောရန် ပါးစပ်ကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဟလိုက်ပြီး ပြန်၍ ငြိမ်သက်နေ၏...။ အန်တီပီကျူးနီးယားမှာ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာကာ ဒတ်ဒလေကို ပြေး၍ဖက်လိုက်၏...။

“ သိပ်... သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးပဲ... ကျေးဇူးတင်စကားတောင် ပြောတတ်လာပြီ...”

လုံးဝသဘောကျတော့ဟန်မတူသော ဟက်စ်တီယာက...

“ သူ့ပါးစပ်က ကျေးဇူးတင်တယ် စကား တစ်ခွန်းမှ မကြားမိပါဘူး... သူပြောတာက ဟယ်ရီကို အသုံးမကျဘူးလို့ မထင်ဘူးပဲ ပြောတာပါ...”

“ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒတ်ဒလေ ဒီလောက်ပြောတာကိုက... ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ...”

ဟယ်ရီ အန်တီပီကျူးနီးယား ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ရယ်ချင် စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ ငါတို့သွားမှာ မဟုတ်လား...”

အလေ့လာဆန်းစစ်ခြင်း

အန်ကယ်ဗန္ဓန်က အခန်းဝတွင် ပေါ်လာကာ ထပ်၍အော်ဟစ်ပြန်၏။

“ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူးဆို...”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်...”

အခန်းထဲမှ အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေသော ဒီဒဲလတ် တစ်ယောက် ယခုမှပင် သတိဝင်လာဟန် ရှိသည်။

“ ငါတို့သွားမှ ဖြစ်တော့မယ် ဟယ်ရီ...”

သူက ရှေ့သို့တိုးလာကာ ဟယ်ရီ၏ လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ ကံကောင်းပါစေ ဟယ်ရီ... ငါတို့ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့... မင်းရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ မှော်လောကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ခု ထမ်းထားရ တယ်ဆိုတာ သတိရပါကွာ...”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဟယ်ရီ... ငါတို့စိတ်ထဲမှာ မင်းအမြဲရှိနေမှာပါ...”

ဟက်စ်တီယာကပါ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှုတ်ဆက်စကားဆို၏။

ဟယ်ရီ အန်တီပီကျူးနီးယားနှင့် ဒတ်ဒလေတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ရင်း...

“ အားလုံးအဆင်ပြေမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်...”

ဒီဒဲလတ်ဒစ်ဂဲက...

“ ငါတို့အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ...”

ဟုဆိုရင်း ဦးထုပ်ကို ငှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွား ၏။ သူ့နောက်မှ ဟက်စ်တီယာပါ လိုက်ပါသွားသည်။

ဒတ်ဒလေ သူ့အမေ ဖက်ထားသည်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဟယ်ရီဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဒတ်ဒလေ သူ၏လက်ကို ဟယ်ရီ ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ အံ့ဩစရာပဲ ဒတ်ဒလေ... ဝိညာဉ်နှုတ်ကောင်တွေက မင်းကို တစ်ခုခု ပြောင်းလဲပေးလိုက်သလားပဲ...”

“ မပြောတတ်ဘူးလေ... ငါတို့သွားတော့မယ်... တွေ့ကြသေးဟာပေါ့”

“ ကောင်းပြီ...”

ဟယ်ရီ ဒတ်ဒေးလေးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

“ တွေ့ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ...”

• ဒတ်ဒေးလေး သူ့ကို ပြုံးပြလှလှဖြစ်သွားပြီး အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်သွား၏...။ ထို့နောက် ကားတံခါးဖွင့်သံကို ဟယ်ရီကြားလိုက်ရသည်။

အန်တီပီကျူးနီးယားမှာ ထိုအသံကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံမရချေ...။ ခပ်သွက်သွက်ပင် လက်ကိုင်ပဝါကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း...

“ ကောင်းပြီ ငါတို့သွားတော့မယ်... ဝှတ်ဘိုင်း...”

ဟု ဟယ်ရီကို မကြည့်ပဲ နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

“ ဝှတ်ဘိုင်း...”

ဟယ်ရီ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမက ဟယ်ရီကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်၏...။ ထိုခဏ၌ သူမ ဟယ်ရီကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေကြောင်း ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ စကားတစ်ခုခု ပြောရန် ကြိုးစားနေပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြရင်း အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်...။

၄။ ဟယ်ရီပေါ်တာနစ်ယောက်

ဟယ်ရီ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ သူ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဒတ်ဒလေတို့၏ကားမထွက်မီ အချိန်မီ ရောက်လာခဲ့၏။ ဒီဒဲလတ်၏ ဦးထုပ်ချွန်ကို အန်တီပီကျူးနီးယားနှင့် ဒတ်ဒလေတို့ ကြားတွင် တွေ့နေရသည်။ ပရီဗက်ဒရိုက်၏ အဆုံးတွင် ကားမှာ ညာဘက်သို့ ကွေသွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဟယ်ရီ သူ၏ ဇီးကွက်လှောင်အိမ်... ဖိုင်းယားဘိုလ်တံမြက်စည်းနှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တို့ကို ဆွဲယူရင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသော သူ့အိပ်ခန်းကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရင်း လှေကားရင်းတွင် သူ့ပစ္စည်းများကို စုပုံထားလိုက်၏။

သူ အိပ်ခန်းထဲဝယ် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေပြီး ဤနေရာကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်မှန်း သိရသည်မှာ ထူးခြားနေသလို ခံစားရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် ရှိနေခဲ့သည့်အချိန်များမှာ ရှားပါးလှပြီး ဒါစလေတို့ မိသားစု အပြင်ထွက်ချိန်မှသာ ထိုအခွင့်အရေးကို ရလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်များတွင် သူ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အရသာရှိမည် ထင်ရသည်တို့ကို နှိုက်ယူစားသောက်တတ်သလို ဒတ်ဒလေ၏ ကွန်ပျူတာနှင့်လည်း ကစားတတ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် တီဗွီရှေ့၌ ထိုင်ကာ သူကြည့်ချင်သည့်လိုင်းများကို စိတ်ကြိုက်ဖမ်းယူကြည့်လေ့ ရှိသည်။ ထိုအရာများကို ပြန်၍သတိရလာသည်မှာ သူ့အတွက် ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်မျိုးပင်...။

“ ဒီနေရာကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်လောက် မကြည့်ချင်ဘူးလား...”

သူ ဟက်ဝစ်ကို မေးလိုက်သည်။ သူမကတော့ အတောင်ပံကြား ခေါင်းဝှက်ကာ ငြိမ်သက်နေဆဲပင်...။

“ ငါတို့ ဒီကိုထပ်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီမှာ သတိရစရာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိတယ် မဟုတ်လား... ဒတ်ဒလေကိုပဲ ကြည့်ပါလား... နောက်ဆုံး သူ အတော်လေး ပြောင်းလဲသွားတယ် မဟုတ်လား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလည်း မနှစ်က အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ဖူးတယ်လေ...”

ဟယ်ရီတစ်ယောက် သူ့အတွေးနှင့်သူ ခေတ္တငြိမ်နေမိသည်။ ဟက်ဝစ်မှာမူ သူမ၏အတောင်ကြားတွင် ခေါင်းကိုဝှက်ကာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေဆဲပင်...။ ဟယ်ရီ တံခါးမကြီးကို ကျောပေးထားလိုက်ရင်း...

“ ဒီအောက်ကိုလည်း ကြည့်ဦး ဟက်ဝစ်...”

လှေကားအောက်မှ ဗီရိုတံခါးကို သူ့ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ ဒါငါအိပ်လေ့ရှိတဲ့ နေရာပဲပေါ့... မင်း အဲဒီတုန်းက ငါ့ကိုဘယ်သိဦးမှာလဲ... ဒီနေရာ တော်တော်ကျဉ်းတာပဲ... ငါ သိပ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး...”

ဟယ်ရီ ဗီရိုထဲတွင် ထည့်ထားသော ထီးများနှင့် ရှူးဖိနပ်များကို ငေးကြည့်ရင်း သူ မနက်တိုင်း ဗီရိုထဲတွင် နိုးလာပုံကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

ထိုအချိန်များမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းမသိခင်က ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများ ဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကိုကော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဖြစ်ပျက်နေသည့် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုပါ သူ့နားမလည်နိုင်ခင်က ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကတည်းက သူ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်လေ့ရှိသည်။ သူ့အိပ်မက်ထဲတွင် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများကို မြင်ရလေ့ရှိသည်။ သူ မိုးပျံမော်တော်ဆိုင်ကယ်

အကြောင်း ပြောမိတုန်းကဆိုလျှင် အန်ကယ်ဗာနွန်မှာ ကားထိုက်မိလုနီးပါးပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ခုကို နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရ သည်။ ဟယ်ရီ ရုတ်တရက် အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ မီးဖိုခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နောက်ဖေးဥယျာဉ်ထဲသို့ ကြည့်မိ၏။

နောက်ဘက်တွင် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ပုံရိပ်ဖျောက်မန္တာန်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သဖြင့် ပေါ်လာသော ပုံရိပ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

အထင်ရှားဆုံးမှာ ဟက်ဂရစ်တစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်နှင့် လေယာဉ်မောင်းစဉ် ဝတ်ဆင်တတ်သည့် မျက်မှန်ကို လေကာနိုင်ရန် ဝတ်ဆင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်တွင် ဘေးတွဲတစ်ခု ပါလာ၏...။

အခြားလူများမှာ တံမြက်စည်းများပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်မှာမူ အရိုးကျနေသော အနက်ရောင် တောင်ပံရှိသည့်မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

နောက်ဖေးတံခါးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ကာ ဟယ်ရီ သူတို့ကြားထဲသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဟာမီယွန်က သူ့ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ရွန်ကမူ သူ့နောက်ကျောကို ပုတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။ ဟက်ဂရစ်က...

“ အဆင်သင့်ပဲလား ဟယ်ရီ...”

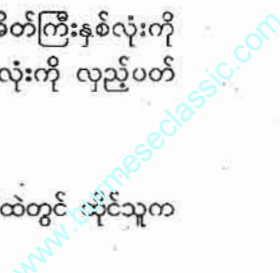
“ အဆင်သင့်ပဲလေ... ဒါပေမယ့် ဒီလောက် လူတွေ အများကြီးလာမယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး...”

“ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားတယ်လေ...”

မူဒီက ပြောလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဧရာမအိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို ကိုင်ထား၏။ သူ၏ မှော်မျက်လုံးမှာမူ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“ ငါတို့ ဘာမှမပြောခင် အထဲဝင်ကြစို့...”

ဟယ်ရီ အားလုံးကို မီးဖိုခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုထဲတွင် သိုင်သူက

ထိုင် နံရံကို မှီနေသူက နေဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောလာကြသည်...။

ရွန်မှာ ပို၍ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်လာကာ ဟာမိယွန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမ၏ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်များကို နောက်တွင် စုချည်ထား၏။ ဖရက်နှင့် ဂျော့မှာမူ ပုံစံတူတူပင် ပြုံးနေကြ၏...။

မစ္စတာဝီစလေက သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း ကြင်နာစွာ ကြည့်နေ၏...။ မူဒီတစ်ယောက်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသော်လည်း သူ၏ မှော်မျက်လုံးက မူ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။ တွန့်ခဲက သူမ၏ ဆံပင်များကို ထုံးစံအတိုင်း ပန်းရောင်တောက်တောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ထား၏...။

လူပင်၏ ဆံပင်များ ပို၍ အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်...။ ဖလူရာက သူမ၏ ငွေရောင်ဆံပင်များနှင့် လှမြဲလှပနေပြီး ကင်းစလေပါ ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟက်ဂရစ်မှာမူ ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်ပွနေသော မုတ်ဆိတ်များနှင့် ဖြစ်ကာ မီးဖိုခန်းအမှီးနှင့် မလွတ်၍ ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေ၏...။

ထို့နောက်တွင် ဟယ်ရီ မွန်ဒန်းဂတ်စ် ဖလက်ချာကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ထိုသူများကို တွေ့ရသည့်အတွက် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။ သူတို့နှင့် ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်မည့် ဖလက်ချာကိုပင် စိတ်မဆိုးနိုင်ပေ...။

“ ကင်းစလေ... ခင်ဗျားက မက်ဂယ်ဝန်ကြီးချုပ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတယ် မဟုတ်လား...”

ကင်းစလေက သူ၏ အမေးကို...

“ ငါ တစ်ညမရှိရုံနဲ့ သူ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး.. မင်းက ပိုအရေးကြီးပါတယ်...”

တွန့်ခဲက သူမ၏ ဘယ်လက်ကို သူ့အားပြရင်း...

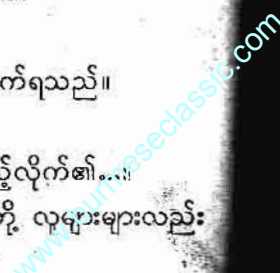
“ ဟယ်ရီ... ဒါ ဘာလို့ထင်သလဲ...”

သူမလက်တွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူ့တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ခင်ဗျား လက်ထပ်လိုက်ပြီလား...”

ဟယ်ရီ ထအော်လိုက်ရင်း လူပင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏...။

“ မင်းကိုမဖိတ်နိုင်တာ ဆောရီးပဲ ဟယ်ရီ... ငါတို့ လူများများလည်း

ဟယ်ရီပေါ့တာနုစ်ယောက်

မဖိတ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး... အကျဉ်းရုံးပြီးပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်...”

“ ဒါ တကယ့် ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ...”

“ ငါတို့ နောက်မှ စကားစမြည်ပြောကြတာ ကောင်းလိမ့်မယ်...”

မူဒီ၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာကာ မီးဖိုထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

မူဒီ သူ့အိတ်ကြီးကို ခြေရင်းတွင် ချထားရင်း ဟယ်ရီဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ ဒီဒဲလတ် မင်းကို ပြောသွားသလိုပဲ ဟယ်ရီ... ငါတို့ ပထမအကြံကို စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်... ပီယက်စ်သစ်ကန်စ်ကို သူတို့ရသွားပြီ... ငါတို့အတွက် တကယ့်ပြဿနာပဲ... သူက ဒီအိမ်ကို ဖလူကွန်ရက်နဲ့ကော ပေါ့ကီးကော ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဝင်ထွက်ခွင့်ကိုပါ ပိတ်ထားတယ်... မင်းကို မိစ္ဆာသခင်ကြီးရဲ့ လက်က ကာကွယ်ဖို့ ဆိုပြီး အကြောင်းပြတာပေါ့... လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ... မင်းအမေရဲ့ အကာအကွယ် ရှိနေသေးသရွေ့ ဒီကိစ္စကို ပူစရာမလိုဘူး... သူ့ရဲ့အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က မင်း ဒီအိမ်ထဲက ထွက်လို့မရအောင် လုပ်ချင် တာပဲ...”

“ နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုက မင်းက အသက်မပြည့်သေးတော့ မင်းမှာ အမှတ်အသားရှိနေတုန်းပဲ...”

“ ဘာ... ဘာအမှတ်အသားလဲ...”

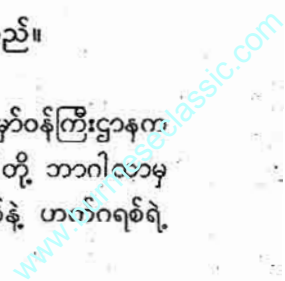
မူဒီက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ငါတို့မှော်လောကမှာ အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ် မပြည့်မချင်း ဂါထာမန္တာန်နဲ့ အမှတ်အသားလုပ်ထားတယ်... ဒီနည်းနဲ့ မှော်ဝန်ကြီးဌာနက အသက်မပြည့်ပဲ မှော်ပညာသုံးရင် သိနိုင်တာပေါ့... မင်းဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ဖြစ် ဒီထဲကထွက်ဖို့ ဂါထာမန္တာန်သုံးလိုက်တာနဲ့ သစ်ကန်စ်က ချက်ချင်း သိမှာပဲ...”

ဟယ်ရီ မူဒီ၏ စကားကို လက်ခံရုံသာ ရှိတော့သည်။

“ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“ ငါတို့မှာ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်... မှော်ဝန်ကြီးဌာနက ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပေါ့.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ ဘာဂါလာမှ မသုံးလို့ပဲ... တံမြက်စည်းတွေရယ်... သီစရယ် မြင်းတွေရယ်နဲ့ ဟက်ဂရစ်ရဲ့

ဆိုင်ကယ်ပဲ...”

• ဟယ်ရီ အစီအစဉ်ကို သဘောပေါက်သလို ရှိသွား၏...။ သို့ရာတွင် မူဒီ ဘာဆက်ပြောမည်ကို သူစောင့်နေလိုက်သည်။

“ မင်းအမေရဲ့ အကာအကွယ်ဟာ အခြေအနေနစ်ခုမှာပဲ ပျက်ပျယ် နိုင်တယ်... မင်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ရယ်... မင်းဒီနေရာကို မင်းရဲ့အိမ်လို့ မသတ်မှတ်တော့တဲ့ အချိန်မှာရယ်ပဲ... မင်းဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ဟာ မင်းနဲ့ခွဲသွားပြီ မဟုတ်လား... မင်း သူတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ အတူတူမနေတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟယ်ရီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ ဒီတစ်ခါ မင်း ဒီနေရာက ခွာတာနဲ့ ပြန်လာစရာ မရှိတော့ဘူး... ဒီတော့ မင်း ဒီဧရိယာအပြင်ကို ထွက်တာနဲ့ ဒီအကာအကွယ်ဟာ ပျက်သွားပြီ... ငါတို့က စောစောထွက်ခွာဖို့ကို ရွေးထားတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်း အသက်ပြည့်ပြည့်ချင်း မိစ္ဆာသခင်ကြီးဟာ မင်းဆီကို ရောက်လာမှာမို့လို့ပဲ...”

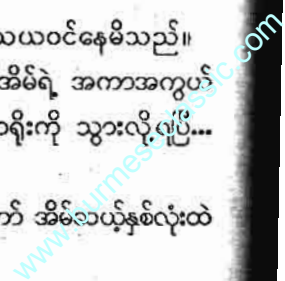
“ ငါတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အားသာချက်က ငါတို့ဒီညထွက်ခွာမယ် ဆိုတာကို သူတို့မသိတာပဲ... ငါတို့ မှော်ဝန်ကြီးဌာနကို သတင်းမှားကြီး ပေးထား တယ်... သူတို့က မင်းအသက်မပြည့်မချင်း ဒီကမ္ဘာဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ရင်ဆိုင်နေရတာက မိစ္ဆာသခင်ကြီး ဖြစ်တယ်... သူ့ကို ရက်မှားပြီး သတင်းလွှင့်ရုံနဲ့ စိတ်ချထားလို့ မဖြစ်ဘူး... သူ့ဆီမှာ လေထဲမှာ ကင်းလှည့်ခိုင်းထားတဲ့ တပည့်တွေ အများကြီး ရှိတယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါတို့ အိမ်တစ်ခါဇင်လောက်ကို အဆောင့်တွေ ချထားတယ်... အဲဒီနေရာတွေ အားလုံးမှာ မင်းကိုထားမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖမ်းထားတယ်... အဲဒီနေရာတွေကလည်း မင်းနဲ့ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်... ငါ့ရဲ့အိမ်တို့ ကင်းစလေရဲ့အိမ်တို့ ဘာတို့ပေါ့လေ...”

“ အင်း...”

ဟယ်ရီ အစီအစဉ်ကို သေချာပါ့မလားဟု သံသယဝင်နေမိသည်။

“ မင်းတွန့်ခံရဲ့ မိဘတွေဆီကို သွားရမယ်... အဲဒီအိမ်ရဲ့ အကာအကွယ် စက်ဝန်းထဲကို ရောက်တာနဲ့ မင်း ပေါ့တီးကို သုံးပြီး ဘာရီးကို သွားလို့ပျံ... နားလည်ရဲ့လား ”

“ နားလည်ပါတယ်... သူတို့က ပထမဆုံး ကျွန်တော် အိမ်သယံနှစ်လုံးထဲ

ဟယ်ရီပေါ့တာနုတ်ယောက်

က ဘယ်သွားမလဲဆိုတာ အရင် စဉ်းစားရမယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်လေးယောက်စလုံး တွန့်ခဲတို့အိမ်ကို ဦးတည်သွားရင် မြင်ဖို့မလွယ်ဘူးလား...”

“အား... ငါ မင်းကို အရေးအကြီးဆုံးတစ်ခုပြောဖို့ ကျန်သွားတယ်... ငါတို့ ဆယ့်လေးယောက်စလုံးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီနေ့ညကောင်းကင်မှာ ဟယ်ရီပေါ့တာ ခုနှစ်ယောက်တိတိရှိမယ်... သူတို့ဆီမှာ’ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ တစ်ယောက်စီပါမယ်... တစ်တွဲ တစ်တွဲစီဟာ အိမ်တစ်ခုဆီကို ဦးတည်သွား လိမ့်မယ်...”

မူဒီ သူ၏ဝတ်ရုံထဲမှ ရွဲများနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည့် ဆေးရည်ဗူးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။ သူ ချက်ချင်းပင် ဘာဆိုတာကို နားလည်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အစီအစဉ်အားလုံးကို နားလည်သွားတော့သည်...။

“ မဖြစ်ဘူး...”

သူ့အသံမှာ အတော်ကျယ်လောင်သွားသည်။

“ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါ သူတို့ကို ပြောပါတယ်... နင်ဒီလိုပဲ ပြောလိမ့်မယ်လို့...”

“ ကျွန်တော့်ကြောင့် လူခြောက်ယောက်ရဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်မယ့် ကိစ္စကို ခွင့်ပြုရမှာလား...”

ရွန်က...

“ ဒီကိစ္စက ငါတို့အတွက် ပထမဆုံးမှ မဟုတ်တာ...”

“ မဖြစ်ဘူး... ငါ့လိုဟန်ဆောင်ရင် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်...”

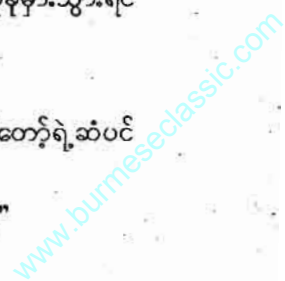
ဖရက်က...

“ ငါတို့လည်း ဒီကိစ္စကို သိပ်မကြိုက်လှပါဘူး... တစ်ခုခုမှားသွားရင် တစ်သက်လုံး မင်းပုံစံကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့စကားကို ပြုံးရုံပင် မပြုံးမိပေ...။

“ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုရင် ဒီကိစ္စမဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်တော့်ရဲ့ဆံပင် လိုတယ် မဟုတ်လား...”

“ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအစီအစဉ်က မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့...”

ရှောက ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းသဘောမတူရင် ငါတို့က မင်းဆံပင်နည်းနည်းကို လုံးဝ မရနိုင်ဘူးပေါ့...”

ဖရက်က...

“ ဟုတ်ပ... ငါတို့ဆယ့်သုံးယောက်က မှော်ပညာသုံးခွင့် မရှိသေးတဲ့ ငနဲလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပဲ... လုံးဝ အခွင့်အရေး မရှိဘူး...”

“ ရယ်စရာတွေ မပြောကြစမ်းပါနဲ့...”

မူဒီကမူ ရယ်စရာအဖြစ် မသတ်မှတ်ပဲ...

“ အင်အားသုံးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း သုံးရမှာပဲ...”

“ ဒီမှာရောက်နေတဲ့လူတွေအားလုံး အရွယ်ရောက်ပြီးသားချည်းပဲ... သူတို့ဆန္ဒနဲ့ စွန့်စားဖို့ သဘောတူလာကြတာ...”

“ ငါတို့ ထပ်ပြီး မငြင်းခုံရင် ကောင်းမယ်... အချိန်မရှိဘူး... ငါတို့ မင်းရဲ့ ဆံပင်နည်းနည်းလိုချင်တယ် ကောင်လေး...”

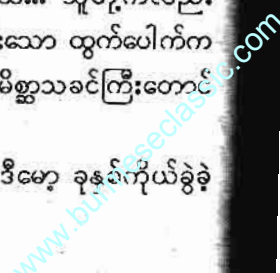
ဟယ်ရီက...

“ ဒါရူးသွပ်တာပဲ... ဒီလိုလုပ်ဖို့ လုံးဝမလို...”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် မူဒီက...

“ မလိုဘူး... ဟုတ်လား... မိစ္ဆာသခင်ကြီး အပြင်မှာ ရှိနေပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝန်ကြီးဌာနက လူတစ်ဝက်လောက် ရှိနေတယ်... ငါတို့ ကံကောင်းရင် သူက ငါတို့ရဲ့ သတင်းမှားကိုယုံပြီး မင်းရဲ့ မွေးနေ့ထိ စောင့်နေမှာပဲ... ဒါပေမယ့် သူ ဒီနေရာမှာ လူစောင့်မထားဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... မင်း အမေရဲ့ အကာအကွယ်ရှိနေသရွေ့ သူတို့ မင်းကို မထိနိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် အခု ငါတို့က အကာအကွယ်ရဲ့အပြင်ကို ထွက်ရတော့မယ်... သူတို့ကလည်း ဒီနေရာကို အကြမ်းဖျဉ်း သိနေတယ်... ငါတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်က ဟယ်ရီပေါ်တာအတုတွေ သုံးဖို့ပဲ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိစ္ဆာသခင်ကြီးတောင် ခုနစ်ကိုယ်ခွဲ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်...။ ဗိုဒီမော့ ခုနစ်ကိုယ်ခွဲခွဲ ကြောင်းကို သူတို့သာ အသိဆုံးပင်...။

ဟယ်ရီပေါ်တာနှင့်လောကီ

“ ပေါ်တာ... ငါတို့ကို မင်းရဲ့ဆံပင် နည်းနည်းပေးစမ်းပါ...”

ဟယ်ရီ ရွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွန်က လုပ်လိုက်ပါဟု သဘောပေါက်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ အချိန်မရှိဘူး... ပေးတော့...”

မူဒီ ထအော်လိုက်၏။ ဟယ်ရီ ဆံပင်အနည်းငယ်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပြီ...”

မူဒီ ချက်ချင်းပင် ရှေ့သို့တိုးလားပြီး ဖန်ပုလင်း၏အဆို့ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ ဒီအထဲကို ထည့်လိုက်ပေတော့...”

ဟယ်ရီ သူ့ဆံပင်များကို ရွဲကဲ့သို့ ဆေးရည်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဆေးရည်နှင့် ဆံပင်တို့ ထိတွေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမြှုပ်များထကာ မီးခိုးများ ထွက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ကြည်လင်နေသော ရွှေရောင်ဆေးရည်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ နင့်ရဲ့ဆေးရည်ကတော့ ခရက်ဘီနဲ့ ပျိုင့်လီထက် အရသာကောင်းမယ့်ပုံပဲ ဟယ်ရီ...”

“ ငါ... ငါဆိုလိုတာက ပျိုင့်လီရဲ့ ဆေးရည်အရသာက တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါး အရသာပဲ...”

“ ဟုတ်ပြီ... ပေါ်တာအတုတွေ တန်းစီကြပါ...”

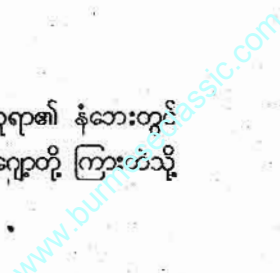
ရွန်... ဟာမီယွန်... ဖရက်... ဂျော့နှင့် ဖလူရာတို့ တန်းစီ ရပ်လိုက်ကြသည်။

လူပင်က...

“ တစ်ယောက်လိုနေတယ်...”

“ ဒီမှာလေ...”

ဟက်ဂရစ်က မွန်ဒန်းဂတ်စ်ကို ဂုပ်မှဆွဲယူလာရင်း ဖလူရာ၏ နံဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ဖလူရာက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့ ကြားဘသို့ တိုးဝင်လိုက်၏...။

မွန်ဒန်းဂတ်စ်က...

“ ငါ ကာကွယ်တဲ့သူပဲလုပ်မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ...”

မူဒီက...

“ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း... ငါ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ... အလကားကောင်ရဲ့... သူတို့က ပေါ်တာကို ဖမ်းဖို့ပဲ ကြိုးစားမှာ... သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ကာကွယ်ပေးမယ့်သူတွေသာ အန္တရာယ် အများဆုံး ရှိနိုင်တယ်... ဒက်အိတာတွေက သူတို့ကို သတ်မှာပဲ...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ မရေမရာ ဖြစ်နေသေးပုံပင်...။ သို့ရာတွင် မူဒီက သူ့အိတ်ထဲမှ ကြက်ဥအရွယ်ခန့် ဖန်ခွက်ခြောက်လုံးကို ထုတ်ယူကာ ရုပ်သွင်ပြောင်း ဆေးရည်ကို ငှဲ့လိုက်ပြီး ခြောက်ယောက်စလုံးကို ပေးလိုက်၏...။

“ အတူတူ သောက်လိုက်ကြစို့...”

ခြောက်ယောက်စလုံး ဆေးရည်ကို ပြိုင်တူမော့လိုက်ကြသည်။ အားလုံး ဆေးရည် လည်ချောင်းထဲ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာများ ရှုံ့တွသွားကြပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်များ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

ဟာမီယွန်နှင့် မွန်ဒန်းဂတ်စ်တို့မှာ ချက်ချင်းပင် အရပ်မြင့်တက်လာ ကြသည်...။ ရွန်... ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့မှာ ချက်ချင်း ပုသေးသွားကြသည်။ သူတို့၏ ဆံပင်များမှာ အနက်ရောင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဟာမီယွန်နှင့် ဖလူရာတို့မှာ ဆံပင်များ ပါးသွားကြ၏။

မူဒီကမူ အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ၏ အိတ်ကြီးကို ဖွင့်နေ၏။ သူ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို နှိုက်ယူ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ချိန်ဝယ် သူ့ရှေ့ ဟယ်ရီပေါတာ ခြောက်ယောက် ရောက်နေပေပြီ...။

ဖရက်နှင့်ဂျော့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

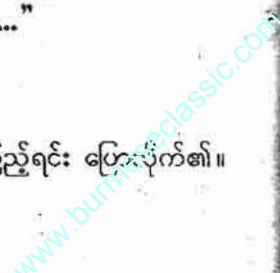
“ ဝိုး... ငါတို့ ပုံစံ အတူတူ ဖြစ်နေပါလား...”

ဖရက်က...

“ ငါက ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းပါတယ်ကွ...”

သူ၏ ရုပ်သွင်ကို ရေနှေးခရား ရောင်ပြန်၌ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

မူဒီက...

ဟယ်ရီပေါ့တာနုစ်ယောက်

“ အဝတ်မတော်တဲ့ သူတွေ ဟောဒီမှာ ဝတ်စုံတွေ ရှိတယ်... နောက်ပြီး မျက်မှန်တပ်ဖို့လည်း မမေ့ကြပါနဲ့... အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ပြီးရင် ဟောဟိုအိတ်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေ ရှိတယ်...”

ဟယ်ရီ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်နေရသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းနေသလို ခံစားနေရသည်။ သူ့ကိုယ်ပွား ခြောက်ယောက်စလုံးမှာ အိတ်ထဲမှ အဝတ်များကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး သူတို့အဝတ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ သူ့ကိုနည်းနည်းတော့ အားနာသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်၍ လူမြင်မှာကို ဂရုစိုက်ပုံ သိပ်မပေါ်ပေ...။ ဟာမီယွန်က မျက်မှန်တပ်လိုက်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... နင့်မျက်စိက တော်တော်ဆိုးတာပဲ...”

အဝတ်ဝတ်ဆင်ပြီးကြသောအခါ သူတို့အားလုံး အိတ်ထဲမှ ဇီးကွက် လှောင်အိမ်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ လှောင်အိမ်တိုင်း၌ အဖြူရောင် ဇီးကွက်တစ်ကောင်စီ ရှိနေ၏...။

“ ဟုတ်ပြီ... ငါ လူတွေ တွဲပေးမယ်... မွန်ဒန်းဂတ်စ်က ငါနဲ့ လိုက်ရမယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်က ဘာလို့မလိုက်ရတာလဲ...”

“ မင်းကို သိပ်အာရုံမစိုက်စေချင်လို့ပဲ...”

မူဒီက ဆက်၍...

“ အာသာနဲ့ ဖရက်...”

“ ကျွန်တော်က ဂျော့ပါ...”

မူဒီ ညွှန်ပြလိုက်သော ဟယ်ရီဆီမှ အသံထွက်လာ၏။

“ ကျွန်တော်တို့ ဟယ်ရီပုံစံ ပြောင်းသွားတာနဲ့ မခွဲခြားနိုင်တော့ဘူးလား...”

“ ဆောရီးပဲ ဂျော့...”

“ ကျွန်တော်က ဖရက်ပါ... နောက်ကြည့်တာပါ...”

“ ဒါ နောက်နေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး... ကျန်တဲ့တစ်ကောင် ဖရက်ဖြစ်ဖြစ် ဂျော့ဖြစ်ဖြစ်... ရေးမတ်စ်နဲ့ လိုက်သွား...”

ဘီလ်က စကားဖြတ်၍...

“ ကျွန်တော်နဲ့ ဖလူရာ သီစရယ်လ်ကို စီးမယ်... သူက တံမြက်စည်း စီးရတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး...”

“ မစ္စဂရန်ဂျာက ကင်းစလေနဲ့ ကျန်တဲ့ သီစရယ်လ်ကို စီးသွား ” ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်းအတွက် တံမြက်စည်းမျှထက်တော့ ပိုအဆင်ပြေ လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“ ဒါဆို မင်းနဲ့ငါပဲကျန်တော့မယ်...”

တွန့်ခံက ရွန့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ မင်းကတော့ ငါနဲ့သွားရမယ် ဟယ်ရီ... အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား” ဟက်ဂရစ်က သူ့ကို ပြောလိုက်၏။

“ ငါတို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးရလိမ့်မယ်... တံမြက်စည်းပျံ့ကော သီစရယ်လ်တွေကော ငါ့အလေးချိန်ကို နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ငါ့နောက်က လိုက်လို့တော့ နေရာလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး... မင်းဘေးတွဲထဲကပဲ လိုက်ရလိမ့်မယ်...”

“ ရပါတယ်... အဆင်ပြေပါတယ်...”

မူဒီက...

“ ဒက်အိတာတွေက မင်းကို တံမြက်စည်းပျံ့ပေါ်မှာလို့ပဲ မျှော်လင့်လိမ့် မယ်... စနိပ်က မင်းအကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြထားပြီးလောက်ပြီ... သေချာတာက သူတို့က တံမြက်စည်းပျံ့ပေါ်က ပေါ်တာကိုပဲ အရင်ဆုံးရွေးမှာပဲ... ကဲ ဒါဆိုရင်...”

မူဒီ သူ၏အိတ်ကြီးကို ပြန်ထုတ်လိုက်၏။ အထဲတွင် ပေါ်တာ အတု ခြောက်ယောက်၏ အဝတ်များရှိနေသည်။

“ နောက် သုံးမိနစ်နေရင် ဒီကထွက်မယ်... နောက်ဖေးတံခါးကို သော့ခတ်မနေနဲ့တော့... သော့ခတ်ထားလည်း ဒီကောင်တွေ ဝင်လာနိုင်တာပဲ... သွားကြစို့...”

ဟယ်ရီ သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ် ဖိုင်းယားဘို့လ်တီနှင့် ဟက်ဝစ်ဇ် လှောင်အိမ်တို့ကို ယူကာ နောက်ဘက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ဟယ်ရီ ဘေးတွဲထဲတွင် ထိုင်ရသည်ကို အနည်းငယ် ဖြက်သလို ခံစားနေရသည်...။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပုဝင်နေသလို ခံစားရ၏...။ သူ့ခရီးဆောင်

အိတ်နှင့် တံမြက်စည်းကို ခြေထောက်အောက်တွင် ထိုးထည့်ကာ ဟက်ဝစ်၏ လှောင်အိမ်ကို ဒူးနှစ်လုံးကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုင်ရသည်မှာ အတော့်ကို ကသိကအောင်နိုင်လှသည်။

ဟက်ဂရစ် ဖော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်မှာ မြေကြီးထဲသို့ နစ်ဝင်သွား၏...။

“ ငါ ဒီဆိုင်ကယ်ကို နည်းနည်းပြင်ဆင်ထားတယ်ကွ... အာသာနဲ့ ပေါင်းပြီး ပြင်ထားတာလေ...”

ဟက်ဂရစ်က အမြန်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်အနီးမှ ပန်းရောင်ခလုတ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်...။

မစ္စတာဝီစလေက သူ၏ တံမြက်စည်းပျံနှင့် ဘေးနားတွင်လာရပ်ရင်း...

“ သတိထားပါ ဟက်ဂရစ်... ဒါ သိပ်ပြီးသေချာတာ မဟုတ်ဘူး... နောက်ပြီး အရေးပေါ်ကိစ္စမှာပဲ သုံးသင့်တယ်...”

“ ဟုတ်ပြီ... ငါတို့အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်ထွက်ရမယ်... ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အလကားပဲ...”

အားလုံး တံမြက်စည်းပျံများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

“ မြဲမြဲကိုင်ထားစမ်း... ရွန် ”

တွန့်ခံက ပြောလိုက်၏။ ရွန် လူပင့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ခါးကို မြဲမြဲဖက်ထားလိုက်သည်။

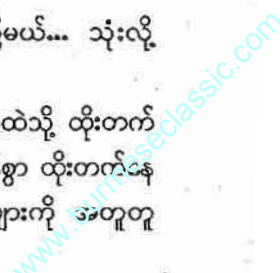
ဟက်ဂရစ်ဖော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်စက်သံမှာ ကျယ်လောင်လှပြီး သူ၏ ဘေးတွဲတစ်ခုလုံးပါ တုန်ခါနေ၏။

“ အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ...”

မူဒီက အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ အားလုံး ဘားရီးမှာ တစ်နာရီအတွင်း ပြန်ဆုံကြမယ်... သုံးလို့ ရေလိုက်တာနဲ့ စထွက်မယ်... တစ်... နှစ်... သုံး...”

ဖော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်လာကာ လေထဲသို့ ထိုးတက် သွားသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ လေထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးတက်နေ ၏။ သူ့ဘေးတွင်လည်း တံမြက်စည်းပျံများနှင့် သီစရယ်လ်များကို အတူတူ

တွေနေရသည်။

သူ့ခြေထောက်များမှာ ဟက်ဝစ်၏ လှောင်အိမ်နှင့် နံရံများကြားတွင် ညပ်နေပြီး သူ့ကို လွန်စွာမှ အနေရခက်စေ၏...။ ထို့ကြောင့် သူ အိမ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ကြည့်ရန်ကိုပင် မေ့သွားရသည်။

သူ သတိရ၍ ဘေးသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ် အိမ်ကလေးများစွာ ကြားထဲမှ သူမခွဲခြားတတ်တော့...။ သူတို့ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပို၍ မြင့်အောင် တက်လာခဲ့ကြသည်...။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူတို့အားလုံး အပိုင်းခံလိုက်ရသည်။

အနည်းဆုံး အယောက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော မျက်နှာဖုံးစွပ်များက သူတို့ အားလုံးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းထားကြ၏။

အော်ဟစ်သံများနှင့် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများကို နေရာတကာ၌ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဟက်ဂရစ် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ပတ် လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ဟယ်ရီ ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းပင် မသိနိုင်တော့...။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် လမ်းမီးရောင်များကို မြင်နေရ၏။ သူ ဘေးတွဲထဲတွင် အသည်းအသန် ကုပ်တွယ်ထားရတော့သည်။

ဟက်ဝစ်၏ လှောင်အိမ်... သူ့ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ဖိုင်းယားဘိုလ်တံတို့မှာ သူ့ဒူးကြားထဲမှ ချော်ထွက်လာကြသည်။

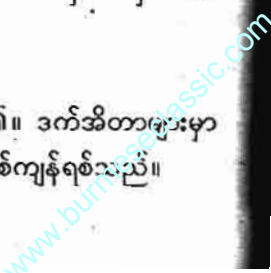
“ ဟက်ဝစ်...”

သူ၏တံမြက်စည်းမှာ လွင့်စင်ကျသွား၏။ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် လှောင်အိမ်ကိုမူ အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်နိုင်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ အတည့်ပြန်ဖြစ်သွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရမည် ကြံတုန်းမှာပင် အစိမ်းရောင် အလင်းတန်း တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဇီးကွက်မလေး ဟက်ဝစ်မှာ လှောင်အိမ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွား၏။

“ ဟက်ဝစ်...”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွား၏။ ဒက်အိတာများမှာ ဟက်ဂရစ် အတင်း ထိုးဖောက်ထွက်သွား၍ ဖရီဖရီ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

“ ဟက်ဝစ်... ဟက်ဝစ်...”

သို့ရာတွင် ဇီးကွက်မလေးမှာ လုံးဝ လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ပါ...။ ဟယ်ရီ လုံးဝ မခံစားနိုင်လောက်အောင်ပင်...။ ထို့အတူ အခြားသူများအတွက် ပူပန်မှုကပါ တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။ သူ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူများစွာ ရွေ့လျားပျံသန်းနေ၏။ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ လူနှစ်ယောက်မှာ တံမြက်စည်းပုံတစ်ချောင်းနှင့် အဝေးသို့ ထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ သေသေချာချာ မမြင်ရချေ...။

“ ဟက်ဂရစ်... ကျွန်တော်တို့ နောက်ပြန်လှည့်ရအောင်...”

ဟယ်ရီ ဆူညံနေသော ဆိုင်ကယ်အင်ဂျင်သံကို ကျော်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ၏ မှော်တောင်မှော်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ဟက်ဝစ်၏ လှောင်အိမ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်...။ ဟက်ဝစ်သေဆုံးသွားပြီဆိုသည်ကို သူ မယုံနိုင်ပေ...။

“ ဟက်ဂရစ်... ပြန်လှည့်မယ်...”

“ ငါ့တာဝန်က မင်းကို ဘေးကင်းရာ ပို့ပေးဖို့ပဲ ဟယ်ရီ...”

ဟက်ဂရစ်က ပြန်အော်ပြောရင်း လီဗာကို ဖိနှင်းလိုက်၏...။

“ ရပ်လိုက်... အခုရပ်လိုက်...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းနှစ်ခုမှာ သူ့ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ကပ်၍ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ဒက်အိတာလေးယောက်မှာ စက်ဝိုင်းထဲမှ ခွာလာကာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာကြသည်။ ဟက်ဂရစ်၏ နောက်ကျောကို ချိန်ကာ ပစ်ခတ်နေကြ၏...။ ဟက်ဂရစ် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထပ်တက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လေးယောက်စလုံး ထပ်ချာမကွာလိုက်လာကာ ပို၍များသော ကျိန်စာများကို ပစ်လွှတ်လာကြသဖြင့် ဟယ်ရီပင် ဘေးတွဲထဲ၌ ပုနေရတော့သည်။

ရုတ်တရက် သူခေါင်းဖော်လိုက်ရင်း မှော်တောင်မှော်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ကာ...

“ စတူပီမိုင်း...” ဟုအော်ဟစ်လိုက်သည်။

အနီရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု သူ့တောင်မှော်မှ ပြေးထွက်လာကာ ဒက်အိတာများကြားမှ ဖြတ်ထွက်သွား၏...။

“ ဟယ်ရီ... မြဲမြဲကိုင်ထား... ငါ ဒီကောင်တွေကို ရှင်းလိုက်မယ်...”

ဟက်ဂရစ် ဆီတိုင်ကီအနီးမှ အစိမ်းရောင် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည် ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။

အုတ်နံရံကြီးတစ်ခုမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အိပ်စောပိုက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၏။ ဟယ်ရီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လေထဲတွင် ချက်ချင်းပင် ကြီးမားလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒက်အိတာ သုံးယောက်မှာ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင် သော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာမူ ကံဆိုးသွားရသည်။

ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပမာ ထိုးကျသွားတော့သည်။ သူ၏ တံမြက်စည်းပျံမှာ တစ်စစီ ဖြစ်သွားပေပြီ...။ တစ်ယောက်က သူ့ကိုကယ်တင်ရန် အရှိန်ကို နှေးလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် ဟက်ဂရစ်က ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်လိုက်၍ ထိုမြင်ကွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နောက်ထပ် သေမင်းတမာန် ကျိန်စာများ ဟယ်ရီ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားကြသည်။ ကျန်နစ်ယောက်မှာ နောက်က ကပ်လိုက်လာဆဲဖြစ်ပြီး ဟက်ဂရစ်ကို ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်နေကြသည်။ ဟယ်ရီ နောက်ထပ် မေ့မျောကျိန်စာ များကို သူတို့ဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

သူ၏ အနီရောင် ကျိန်စာနှင့် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတို့ လေထဲတွင် ထိတွေ့ကာ ရောင်စုံမီးပွားများအဖြစ် ပေါက်ကွဲကုန်ကြသည်။ ဟယ်ရီ အောက်ဘက် မှ လူများကြည့်နေခဲ့လျှင် မီးပန်းပစ်လွှတ်နေသည်ဟု ထင်ကြလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။

“ ဒီမှာ နောက်ထပ်တစ်ခု...”

ဟက်ဂရစ် အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ဒုတိယ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ ဧရာမပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခု အိပ်စောပိုက်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဒက်အိတာများမှာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားကြဟန်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းသွား ကြသည်။ နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ မီလာပြီး သုံးယောက်လုံး ကျိန်စာများကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်ရင်း နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

“ ဟယ်ရီ... မြဲမြဲကိုင်ထား... ဒါနဲ့ ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်တစ်ယောက် အမြန်နှုန်းပြိုင်ခွက်ဘေးမှ ပန်းရောင် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လုံဝမမှားနိုင်သော နဂါးတစ်ကောင်၏ အသံနှင့်အတူ နဂါးမီးလျှံများ အိပ်ဇောထဲမှ ထွက်လာ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ရှေ့ဘက်သို့ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်လို ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ဒက်အိတာများ အသည်းအသန်ပင် မီးတောက်များကို လွတ်အောင် ကပ်ရှောင်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏...။ ထို့အတူ သူ၏ ဘေးတွဲမှာလည်း အလွန်အမင်း တုန်ခါလာသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆက်ထားသော အပိုင်းမှာ အရှိန်ကြောင့် ပြုတ်ထွက်လုလုဖြစ်နေပြီ...။

“ အရေးမကြီးပါဘူး...”

ဟက်ဂရစ်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို လွှတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဘေးတွဲကလေးမှာ အလွန်အမင်း တုန်ခါနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ ငါပြင်လိုက်မယ်... မပူနဲ့...”

ဟက်ဂရစ် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ပန်းရောင်ထီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ ဟက်ဂရစ်... မလုပ်နဲ့ ကျွန်တော် ပြင်လိုက်မယ်...”

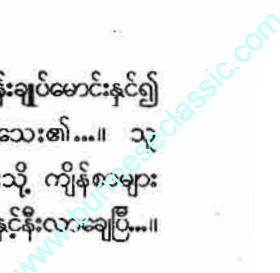
“ ရီပရီ...”

ဟက်ဂရစ်၏ ဂါထာမန္တန် ရွတ်ဖတ်သံနှင့်အတူ နားကွဲလုမတတ် ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏ ဘေးတွဲမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လုံ့ဝ ကွဲကွာသွားတော့သည်။ ဟယ်ရီ ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွားပြီးနောက်တွင် သူ၏ ဘေးတွဲမှာ အရှိန်ကုန်ကာ ပြုတ်ကျတော့သည်။

ဟယ်ရီ သူ၏ မှော်တောင်ဌေးကို ဘေးတွဲဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ဂါထာတစ်ခုကို ကမန်းကတန်း ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

“ ဝင်ဂါးဒီးယမ်း လဗီယိုစာ...”

ဘေးတွဲကလေးမှာ လေထဲတွင် ပေါလော့ပျောက်နေ၏...။ ထိန်းချုပ်မောင်းနှင်၍ မရသော်လည်း အနည်းဆုံးတော့ လေထဲတွင် လွင့်ပျောက်နေသေး၏...။ သူ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အနီးသို့ ကျိန်စာများ တရကြမ်း ကျရောက်လာပြန်သည်။ ဒက်အိတာသုံးယောက်မှာ သူနှင့်နီးလားချေပြီ...။

“ ဟယ်ရီရေ... ငါလာပြီဟ... ”

ဟယ်ဂရစ်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဘေးတွဲကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုတ်ကျစပြုလာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုနိုင်သမျှ ပုထားရင်း အလယ်မှ လူတစ်ယောက်ကို သေချာချိန်ရွယ်ကာ...

“ အင်ပီဒီမန်တာ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ၏ ကျိန်စာမှာ အလယ်မှ ဒက်အိတာ၏ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ထိမှန်သွားသည်။ ထိုသူမှာ မမြင်ရသော နံရံကြီးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိ သည်ပမာ လေထဲတွင် ကားယားကြီး ဖြစ်နေ၏...။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ထိုသူနှင့် ဝင်တိုက်လုလု ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘေးတွဲမှာ အရှိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျစပြုလာသည်...။ ကျန်နေသော ဒက်အိတာတစ်ယောက်ပစ်လိုက်သော ကျိန်စာမှာ သူနှင့် အလွန်နီးသွားသဖြင့် ဟယ်ရီ ဘေးတွဲထဲသို့ ဝပ်ချလိုက်ရသည်။

“ ငါလာပြီ ဟယ်ရီ... ငါလာပြီ... ”

ဟယ်ဂရစ် သူ့ကို ဘေးတွဲထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နောက်ခုံပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ဟယ်ရီ သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်ချိန်ဝယ် ဟယ်ဂရစ်ကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီတစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ပြောင်းပြန် စီးမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ဂရုမစိုက်နိုင်သေးပင်။ သူတို့ဆိုင်ကယ်မှာ ချက်ချင်းပင် ဒက်အိတာနှစ်ယောက်နှင့် ဝေးရာသို့ ဆောင့်ထွက်သွား၏...။

ဟယ်ရီ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်...။ စောစောက ဝပ်ချလိုက်ရင်း တစ်ခုခုနှင့် ဆောင့်မိခြင်း ဖြစ်ရမည်...။ သူ၏ ပြုတ်ကျနေသော ဘေးတွဲကို မှော်တောင်စွေးနှင့် ထိုးချိန်ရင်း ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ကွန်ဖရင်ဂို... ”

ဘေးတွဲမှာ ပေါက်ကွဲထွက်သွား၏...။ သူဟက်ဝစ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်...။ အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသော ဒက်အိတာမှာ တံမြက်စည်းပျံပေါ်မှ လွင့်စင်သွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်ပါ နောက်ဆုတ်သွားကာ ပျောက်လွယ်သွား၏။

“ ဟယ်ရီ... ငါ့အပြစ်ပါ... တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး... ငါ့ဘာသာ

ငါမပြင်သင့်ဘူး... မင်း နေရာ ရှိရဲ့လား...”

“ ပြဿနာမရှိဘူး... ဆက်သာမောင်းပါ...”

ဟယ်ရီ ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ် ဒက်အိတာ နှစ်ယောက်မှာ သူတို့အနီး ရောက်လာပြန်၏...။

ကျိန်စာများ သူတို့ဆီလွင့်ပျံလာသည်နှင့် ဟက်ဂရစ် ဆိုင်ကယ်ကို မြွေလိမ်မြွေကောက် မောင်းတော့သည်။ ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်တစ်ယောက် နဂါး မီးလျှံကို ထပ်မသုံးရဲတော့မှန်း သိသည်။ သူ့နောက်ထိုင်ခုံနှင့် အလွန်နီးကပ်နေ၏...။

ဟယ်ရီ မေ့မျောကျိန်စာများကို ဆက်ကာ ဆက်ကာပင် လိုက်လာသူများ ဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ကို ပိတ်ဆို့ထားရန် ကျိန်စာတစ်ခု ပစ်လွှတ်လိုက်၏...။ အနီးဆုံး ဒက်အိတာမှာ သူ၏ ကျိန်စာကို ရှောင်လိုက်ရ သောကြောင့် မျက်နှာဖုံး ကျွတ်ကျသွားသည်...။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့တောင်ဝှေးမှ အနီရောင် အလင်းတန်းအောက်တွင် ထိုသူကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။ စတန်လေရှမ်ပိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ အိပ်စိပ်လီယာမတ်စ်...”

ဟယ်ရီအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ သူပဲ... သူပဲ... ဟယ်ရီပေါ်တာ အစစ်က သူပဲ...”

မျက်နှာဖုံးနှင့် ဒက်အိတာတစ်ယောက်က အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် နောက်မှလိုက်လာသူများအားလုံး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏...။

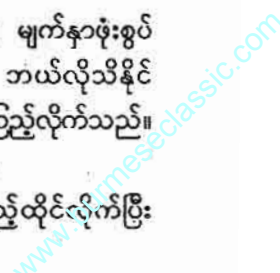
ဟက်ဂရစ်က...

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟယ်ရီ... ဘယ်ပျောက်ကုန်ကြတာလဲ...”

“ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေ၏...။ မျက်နှာဖုံးစွပ် ဒက်အိတာက သူ့ကိုအစစ်ပဲဟု အော်ဟစ်သွားခဲ့သည်။ သူတို့ ဘယ်လိုသိနိုင် သလဲ...။ သူ မှောင်မည်းနေသော ကောင်းကင်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ကိုပျောက်ကုန်ကြပါလိမ့်ဟူသော အတွေးက ဝင်လာ၏။

သူ ဟက်ဂရစ်၏ ကျောကို မျက်နှာမူကာ အတည့်ထိုင်လိုက်ပြီး

ဟက်ဂရစ်၏ ကျောပြင်ကို သေချာကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ ဟက်ဂရစ်... နဂါးမီးတောက်ကို ထပ်သုံးပေတော့... ဒီနေရာက လစ်ရအောင်...”

“ ဒါဆို မြဲမြဲကိုင်ထားပေတော့ ဟယ်ရီ...”

နောက်ထပ် နားကွဲမတတ်အသံနှင့်အတူ အိပ်စေပိုက်ထဲမှ ဖြူပြာပြာ မီးတောက်များ ထိုးထွက်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟုပင် ထင်လိုက်မိသည့်...။ ဟက်ဂရစ်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း...

“ ငါတို့ သူတို့လက်က လွတ်ပြီ ထင်တယ် ဟယ်ရီ...” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ စိတ်မချနိုင်သေးပဲရှိ၏။ သူ ဘယ်ညာပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြရတာလဲ...။ ဟယ်ရီ အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒက်အိတာ တစ်ယောက်တွင် မှော်တောင်ဝှေး ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ စတန်လေကို တောင်ဝှေးလွတ်ကျအောင် ကျိန်စာတိုက်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကို ဟယ်ရီပေါ်တာ အစစ်ပဲဟု အော်ဟစ်သွားခဲ့သည်။

“ ငါတို့ရောက်ခါနီးပြီ ဟယ်ရီ... ငါတို့ လွတ်တော့မယ်...”

မော်တော်ဆိုင်ကယ် အနည်းငယ် နိမ့်ဆင်းသွားသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် မြေပြင်ပေါ်မှ မီးရောင်များမှာမူ သေးငယ်စွာသာ တွေ့မြင်နေရသေးသည်...။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်မှာ မီးလောင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒက်အိတာများ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ပေါ်လာကြသည်။ သေမင်းတမာန် ကျိန်စာနှစ်ခုမှာ ဟယ်ရီနှင့်လက်မအနည်းငယ် အကွာမှ ပွတ်ခါသီခါ လွဲသွား၏...။

ပြီးနောက် ဟယ်ရီ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဗိုဒီမော့မှာ လေထဲတွင် မီးခိုးတန်းတစ်ခုပမာ ပျံသန်းလျှက်ရှိ၏။ မည်သည့်တံမြက်စည်းပျံမျှ မတွေ့ရပေ။ သူ၏ မြေတစ်ကောက်နှင့် ဆင်တူလှသော မျက်နှာမှာ အမောင့်ထဲ၌ပင် အရောင်ထွက်နေပြီး သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီပတ်တာနှင့်ယောက်

ဟက်ဂရစ် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဒိုင်ဗင် ထိုးချလိုက်သည်။ ပြုတ်မကျရအောင် အသေအလဲ ဖက်တွယ်ထားရင်းမှ ဟယ်ရီ မေ့မျောကျိန်စာများကို တပြုတမကြီး ပစ်လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု သူ့ကိုကျော်ကာ လွင့်စင်ကျသွားသဖြင့် တစ်ယောက်ကို သေချာထိသွားမှန်း သိလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ကယ်အင်ဂျင်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်မှာ ထိန်းမရတော့ပဲ မြေလိမ်မြေကောက် သွားနေတော့သည်။

အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ သူတို့ကိုထပ်၍ ဖြတ်ကျော်သွားပြန်၏။ သူတို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင် ဟယ်ရီ မခန့်မှန်းနိုင်တော့...။ သူ၏ အမာရွတ်မှာ လည်း အလွန်နာကျင်နေဆဲပင်။ သူ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သေတော့မည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ယောက် အနားရောက်လာကာ သူ၏လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်...။

“ ဟိတ်...”

ဟက်ဂရစ်၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဟက်ဂရစ် ထိုဒက်အိတာကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ဟက်ဂရစ်ကော ဒက်အိတာပါ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်...။ တံမြက်စည်းမှာ သူတို့၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ပေ...။

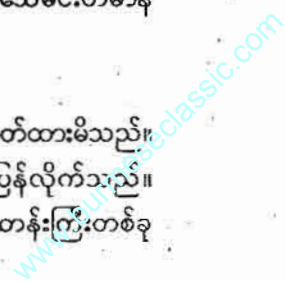
ဟယ်ရီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွင့်မကျစေရန် ဒူးနှစ်ဘက်ဖြင့် အတင်း ဖိညှပ်ထားရသည်။ ဗိုဒီမော့၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ သူ့ကိုချန်ထားကြ...”

လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိနိုင်တော့ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ သူ့အနီးမှ နောက်ထပ်ဒက်အိတာတစ်ယောက် ဖြတ်ပျံသွား၏...။ ဟယ်ရီ သေမင်းတမာန် ကျိန်စာရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ အာဗဒါ...”

နဖူးမှ အမာရွတ်၏ နာကျင်မှုကြောင့် ဟယ်ရီ မျက်စိစုံမှိတ်ထားမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မှော်တောင်ဝေးမှာ အလို့အလျောက်ပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို သံလိုက်တစ်ခုပမာ ဆွဲယူသွားကာ ရွှေရောင်မီးတန်းကြီးတစ်ခု

ထွက်လာသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်။

ဒက်အိတာများ၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဗိုဒီမော့၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကိုပါ ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ သူနှင့် လက်တကမ်းအကွာတွင် နဂါးမီးတောက် ထုတ်ပေးသည့်ခလုတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏ အားနေသော လက်ဖြင့် ခလုတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ မီးတောက်များကို ထုတ်လွှတ်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ထိုးဆင်းသွား၏...။

“ ဟက်ဂရစ်...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုမူ သူ အတင်းဖက်တွယ်ထားရ၏...။

“ အက်ဆီယို... ဟက်ဂရစ်...”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ပို၍ ပို၍ လျင်မြန်လာ၏...။ မြေပြင်ပေါ်မှ အလင်းရောင်များ နီးသည်ထက်နီးလာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူမြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျတော့မည်...။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုမှ မတတ်နိုင်ပဲ ရှိသည်။ သူ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အော်ဟစ်လိုက်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဆယ်လ်ဝန်း... မင်းရဲ့မှော်တောင်ဝေးပေးစမ်း...”

ဗိုဒီမော့နီးလာပြီကို မမြင်ရခင်ကတည်းက သူခံစားမိခဲ့သည်။ ဘေးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဗိုဒီမော့၏ အနီရောင်မျက်လုံးအစုံကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဗိုဒီမော့ နောက်တစ်ကြိမ် ကျိန်စာတိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်...။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ဗိုဒီမော့ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ မြေပြင်ပေါ် ငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ဟက်ဂရစ်တစ်ယောက် ကိုရိုက်ကားယား လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ သူ လက်ကိုင်ကိုဆွဲလှည့်ရင်း ဘရိတ်ကို ဖမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နားကွဲလှမတတ် မြေကြီးနှင့်ဆောင့်မိသော အားကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး သူလည်း ရွံ့ဗွတ်အိုင်တစ်ခုထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့သည်။

၅။ ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

“ ဟက်ဂရစ်...”

ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ အပျက်အစီးများကြားမှ ကုန်းရုန်းထိုင်ရန် အတော် ကြိုးစားယူရသည်။ သူကုန်းရုန်းထလိုက်ချိန်ဝယ် လက်များက ရွံ့ထဲတွင် နစ်ဝင် သွားသည်...။

ရုတ်တရက်ကြီး ဗိုဒီမော့ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို ဟယ်ရီ နားမလည် နိုင်ပေ။ အမှောင်ထုထဲမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေမလားဟု သူထင်နေမိသည်။ ပူနွေးသော အရည်တစ်ချို့ သူ့နဖူးဆီမှ မေးစေ့ထိစီးကျနေသည်ကို ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။ သူ့ရွံ့အိုင်ထဲမှ လေးဖက်ထောက် တက်လာရင်း မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေသော ဟက်ဂရစ်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။

“ ဟက်ဂရစ်... ပြန်ထူးစမ်းပါဦး...”

သို့ရာတွင် ဟက်ဂရစ်မှာ လုံးဝလှုပ်မလာပေ...။

“ ဘယ်သူလဲ... ဟယ်ရီပေါ်တာလား...”

ဟယ်ရီ ထိုလူ၏ အသံကို မမှတ်မိပေ...။ ထို့နောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ တက်ဒ် သူတို့ ဥယျာဉ်ထဲကို ပြုတ်ကျသွားတယ်...”

ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်ကို အဆက်မပြတ် ခေါ်နေမိသည်။ သူ၏ ဒူးများ တဖြည်းဖြည်း ညွတ်ခွေကျလာသည်ကို သူနောက်ဆုံး သိလိုက်ရသည်။

ဟယ်ရီ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းနေမှန်း သတိပြုမိလိုက်သည်...။ သူ၏ ညာဘက်လက်နှင့် နံရိုးများမှာ သေလုမျောပါး နာကျင်နေ၏...။

သူ၏ ကျွတ်ထွက်သွားသော သွားမှာ ပြန်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ နဖူးပေါ်ရှိ အမာရွတ်မှာမူ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေဆဲပင်...။

“ ဟက်ဂရစ်...”

သူ မျက်ဝန်းတို့ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လုံးဝမရင်းနှီးသော အခန်းတစ်ခန်း၏ ဆိုဖာပေါ်တွင် ရောက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။ သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်မှာ အနီးတွင် ချထားပြီး ရွံ့များနှင့် ပေပွနေ၏...။ ဗိုက်ပူပူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်မှာ သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏...။ ထိုသူက...

“ ဟက်ဂရစ် အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်ကွ... ငါ့မိန်းမ သူ့ကိုပြုစုပေး နေပါတယ်... မင်းကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ... ကျိုးပဲ့သွားတာ ရှိသေးလား... ငါ မင်းရဲ့ နံရိုးရယ် လက်မောင်းရယ် သွားရယ်ကိုတော့ ကုပေးထားပြီးပြီ... ငါက တက်ဒ်ပါ... တက်ဒ်တွန့်ခံပါ...”

ဟယ်ရီ ခပ်မြန်မြန် ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ မူးဝေနေဆဲပင် ဖြစ်၏...။

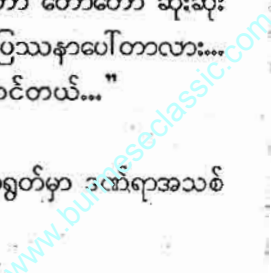
“ မိုဒီမော့ရော...”

တက်ဒ်တွန့်ခံက သူ၏လက်ဖြင့် ဟယ်ရီပုခုံးကို ဖိကိုင်ရင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်...။

“ စိတ်အေးအေးထားပါ... မင်းတို့ ပြုတ်ကျတာ တော်တော် ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ... ခော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြဿနာပေါ်တာလား... အာသာဝီစလေ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်ပြန်ပြီ ထင်တယ်...”

“ မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်၏...။ သူ၏ အမာရွတ်မှာ ဒဏ်ရာအသစ် တစ်ခုပမာ နာကျင်လျှက်ရှိသည်...။

ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

“ ဒက်အိတာတွေ အများကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းလိုက်ကြတာပဲ... ”
တက်ဒ်က...

“ ဒက်အိတာ... ဟုတ်လား... သူတို့ မင်းဒီညထွက်လာမှာကို မသိဘူး
မဟုတ်လား... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... ”

“ သူတို့ သိနေတယ်... ”

တက်ဒ်တွန့်ခွာ ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူကောင်းကင်ကို
ဖောက်မြင်ရမည်ဟု ထင်နေပုံပင်...။

“ ငါတို့ရဲ့ ကာကွယ်ရေး အစီအမံတွေ အလုပ်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား...
သူတို့ ကိုက်တစ်ရာအတွင်းကို ဘယ်ဘက်ကမှ ဖောက်မဝင်နိုင်ဘူး... ”

ချက်ချင်းပင် ဘာကိစ္စ မှီဒီမော့ ပျောက်ကွယ်သွားရသလဲဆိုသည်ကို
ဟယ်ရီ နားလည်သွားသည်...။ ထိုနေရာမှာ သူတို့အကာအကွယ် အစီအမံထဲသို့
ဝင်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သူတို့အထက် ကိုက်တစ်ရာတွင် မှီဒီမော့တစ်ယောက်
အစီအမံကို ထိုးဖောက်ဝင်ရန် လမ်းစရာနေပေလိမ့်မည်။

သူ ဆိုဖာပေါ်မှ ထလိုက်သည်...။ ဟက်ဂရစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ရမှ
ဟယ်ရီ ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူမတ်တပ်ပင် အနိုင်နိုင်ရပ်နေရ၏...။
ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်သွားပြီး ဟက်ဂရစ် အထဲသို့ ကိုယ်ကို ကျွဲကာ
ဝင်ရောက်လာ၏...။ သူ့မျက်နှာတွင် ရွံ့များနှင့် သွေးများပေကျနေသော်လည်း
အသက်ရှင်နေသေးသည်မှာ အသေအချာပင်...။

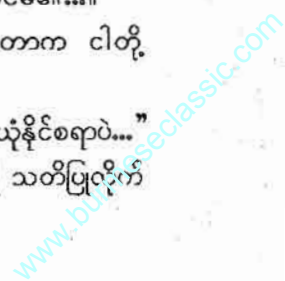
“ ဟယ်ရီ... ”

ဟက်ဂရစ် စားပွဲနှစ်လုံးကို တိုက်ချလိုက်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးကို နှစ်လှမ်းမျှ
လှမ်းကာ သူ့ရွှေသို့ ရောက်လာပြီး ဟယ်ရီကို ဖွေဖက်လိုက်သည်...။ သူ၏
အသစ်ပြင်ဆင်ထားသော နံရိုးများပင် ပြန်ကျိုးပြိုဟု ဟယ်ရီထင်မိ၏...။

“ ဟယ်ရီ... မင်းဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ... ငါထင်တာက ငါတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ကိစ္စချောပြီ ထင်နေတာ... ”

“ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ... တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲ... ”

ဟက်ဂရစ်နောက်မှ အခန်းထဲလိုက်ဝင်လာသူကို ဟယ်ရီ သတိပြုလိုက်
မိသည်။

“ ခင်ဗျား...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်၏...။ သို့ရာတွင် အိပ်ကပ်ထဲတွင် ဘာမှမရှိပေ...။

“ မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးက ဒီမှာလေ ကလေးရဲ့...”

တက်ဒ်က သူ့ကိုတောင်ဝှေးကမ်းပေးရင်း...

“ မင်းရဲ့ ဘေးမှာ ကျနေတာ တွေ့လို့ ကောက်လာခဲ့တာ... မင်း အော်လိုက်တာက ဦးရဲ့ဇနီးလေ...”

“ အို... ကျွန်... ကျွန်တော် မှားသွားလို့ပါ... စိတ်မကောင်းပါဘူး...”

သူမ အခန်းမီးရောင်ထဲကို ဝင်လာသည်နှင့် အစ်မဖြစ်သူ ဘဲလ်ထရစ်နှင့် သိပ်မတူတော့ချေ...။ သူမဆံပင်များမှာ ပိုနည်းသလို အညိုနုရောင် သမ်းနေ၏...။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ကြင်နာမှု အရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရသည်။

“ ငါတို့သမီး ဘယ်ရောက်နေသလဲ... ဟက်ဂရစ်ပြောတော့ မင်းတို့ အတိုက်ခံခဲ့ရတယ်ဆို...”

“ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး... ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး...”

သူမနှင့် တက်ဒ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်သာ သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် သူ၏ အပြစ်ပင်...။ ဤအစီအစဉ်ကို သူခွင့်ပြုလိုက်မိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား...။

“ ငါတို့အားလုံး ဘားရိုးကို အချိန်မီသွားရမယ်... ဒါမှ တွန့်ခံအကြောင်းကို သိရမယ်...”

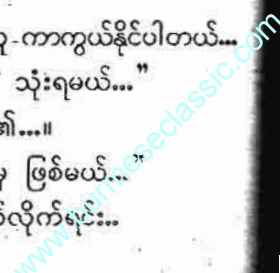
တက်ဒ်က...

“ ဒိုရာ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်... သူ အော်ရာဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ... ငါတို့ ပေါ့ကီးကို သုံးရမယ်...”

သူက ဟယ်ရီကို လှည့်၍ သတိပေးလိုက်၏...။

“ နောက်သုံးမိနစ်အတွင်း ဒီနေရာက သွားမှ ဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်လွယ်လိုက်ရင်း...

ကျားသွားသောသူရဲကောင်း

“ သွားကြတာပေါ့...”

“ ကျွန်တော် တွန့်ခဲကို ရောက်ရောက်ချင်း သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

ထို့နောက်တွင် သူတို့ တက်ဒ်တွန့်ခဲ နောက်သို့လိုက်ရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟက်ဂရစ်မှာမူ တံခါးဘောင်များနှင့် မတိုက်မိစေရန် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် လိုက်ပါလာ၏...။

“ ဒါ ပေါ့ကီးပဲ ကလေး...”

မစ္စတာတွန့်ခဲက ငွေရောင် ဘီးတစ်ချောင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ လက်ချောင်းကိုတင်ကာ ထွက်ခွာရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ နေပါဦး... ဟယ်ရီ... ဟက်ဂရစ်ဘယ်ကျန်ခဲ့သလဲ...”

ဟက်ဂရစ်က မေးလိုက်သည်။

“ သူ့ကို ကျိန်စာထိသွားတယ်...”

သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များစို့လာသဖြင့် ဟယ်ရီ ရှက်သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဇီးကွက်မလေးမှာ သူ ဒါစလေတို့ အိမ်ပြန်တိုင်း မှော်လောကမှ တစ်ခုတည်းသော အဖော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟက်ဂရစ်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ရင်း...

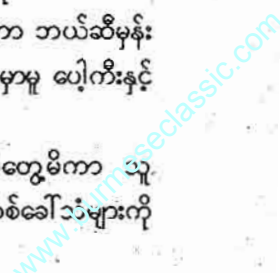
“ အရေးမကြီးပါဘူး... သူကအိုလှပြီပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် တက်ဒ်တွန့်ခဲက...

“ ဟက်ဂရစ်...” ဟု အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘီးကလေးမှာ အပြာရောင်အလင်းတန်းများ တောက်ပလာသည်...။ ဟက်ဂရစ် တစ်ယောက် ဘီးကို အချိန်မီ လက်ဖျားကလေးနှင့် ထိလိုက်နိုင်၏...။

ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး ထိန်းမရတော့ပဲ ချာလပတ်လည်ကာ ဘယ်ဆီမှန်း မသိ လွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ၏ လက်ချောင်းမှာမူ ပေါ့ကီးနှင့် မခွာတမ်း ကပ်လျက်ရှိနေသည်...။

စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာပင် သူ့ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးထိတွေ့မိကာ သူ မြေကြီးပေါ်သို့ လေးဘက်ထောက် လဲကျသွား၏...။ သူ အော်ဟစ်ခေါ်သံများကို

ကြားလိုက်ရသည်...။ တောက်ပမှု မရှိတော့သော ဘီးကို ဟယ်ရီ ဘေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်...။ သူ အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်နေသည်ဟု ထင်မိသည်...။ မစ္စစ်ဝီစလေနှင့် ဂျင်းနီတို့ နောက်ဖေးတံခါးမှ ပြေးဆင်းလာကြ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဟယ်ရီ... မင်းက ဟယ်ရီအစစ်ပါနော်... ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ... ကျန်တဲ့သူတွေကော...”

မစ္စစ်ဝီစလေက အော်မေးလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျာ... တစ်ယောက်မှ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူးလား...”

သို့ရာတွင် မစ္စစ်ဝီစလေ၏ ဖြူလျော်လျော်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အဖြေ ကို ဟယ်ရီ ကြိုသိနေမိသည်...။

“ ကျွန်တော်တို့ကို ဒက်အိုတာတွေ အသင့်စောင့်နေတယ်... ကျွန်တော် တို့ စထွက်တာနဲ့ အပိုင်းခံရတာပဲ... သူတို့ ဒီညဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်...”

ဟယ်ရီကပင် ဆက်၍...

“ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲတော့ မသိဘူး... လေးယောက်က ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်... နောက်ဆုံး မိုဒီမော့ပါ မီလာတော့ တာပဲ...”

သူ့လေသံကိုသူ အပြစ်ရှိသလို ဟယ်ရီ ခံစားနေရသည်...။ သူမရဲ့သားတွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတဲ့အတွက် ဆင်ခြေကန်နေမိသလို ခံစားနေရ၏...။ သို့ရာ တွင် မစ္စစ်ဝီစလေက...

“ မင်းဘာမှမဖြစ်တာ ကံကောင်းတာပဲ...”

သူ့ကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။ ဤအပြုအမူမှာ သူနှင့်မထိုက်တန်သလို ဟယ်ရီ ခံစားနေရ၏...။

“ ဘရန်ဒီလေး ဘာလေးမရှိဘူးလား မော်လီ... ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးဖို့ လိုနေတယ်...”

ဟက်ဂရစ်က တုန်တုန်ရိုရိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူမလုပ်ရမည်မှာ မှော်ပညာဖြင့် ခေါ်ယူပေးလိုက်ရန်ပင်...။ သို့ရာတွင် မစ္စစ်ဝီစလေမှာ မီးဖိုထဲသို့

ပြေးဝင်သွား၏...။ သူမ၏ မျက်နှာကို မမြင်စေရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ သူ ဂျင်းနီကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဂျင်းနီက သူသိချင်သမျှကို မမေးရပဲ ပြောတော့သည်...။

“ ရွန်နှင့် တွန့်ခဲက အရင်ဆုံး ပြန်ရောက်ရမှာ... ဒါပေမယ့် သူတို့ ပေါ့ကီးကို မမိလိုက်ဘူး... သူတို့မပါပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်လေ...”

သူမက မြေကြီးပေါ်မှ သံဗူးအစုတ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်...။

“ ဒါက နောက်တစ်ခု...”

သူမက နောက်ထပ် ဟောင်းနွမ်းနေသော ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်...။

“ ဒါက အဖေနဲ့ ဖရက်တို့ရဲ့ဟာပဲ... ဒုတိယမြောက်ပေါ့... ရှင်နဲ့ ဟက်ဂရစ်တို့က တတိယပဲ...”

သူမက နာရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ အချိန်မီမယ်ဆိုရယ် ဂျော့နဲ့ လူပင်တို့ ရောက်လာတော့မယ်...”

မစ္စစ်ဝီစလေမှာ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကိုင်ရင်း ပြန်ရောက်လာ၏...။ သူမက ပုလင်းကို ဟက်ဂရစ်ထံ ပေးလိုက်သည်...။ ဟက်ဂရစ် အဖုံးကို ဖွင့်ကာ တစ်ကျိတ်တည်းနှင့် တစ်ပုလင်းလုံး ကုန်အောင် မော့ချပစ်လိုက်သည်...။

“ အမေ... ဟိုမှာ...”

ဂျင်းနီက ပေအနည်းငယ်အကွာကို ညွှန်ပြရင်း အော်ဟစ်လိုက်၏...။ အမှောင်ထဲတွင် အပြာရောင်အလင်းက ပေါ်ထွက်လာ၏...။ ပို၍ အလင်းရောင် ဆောက်ပလာပြီး နောက်တွင် လူပင်နှင့် ဂျော့တို့ ချာလပတ်လည်ကာ ပြုတ်ကျလာ ကြသည်...။ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေပြီဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ ချက်ချင်းသိလိုက်၏...။

လူပင်မှာ ဂျော့ကို ဖေးမထားရ၏...။ ဂျော့မှာ သတိလုံးဝမရပဲ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးများဖုံးလွှမ်းနေ၏...။

ဟယ်ရီ ပြေးသွားကာ ဂျော့ကို ခြေထောက်မှ မယူလိုက်သည်။ သူနှင့် လူပင်တို့ ဂျော့ကို အိမ်ထဲသို့ သယ်လာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် သူ့ကို တင်ထားလိုက်ရသည်...။ အခန်းတွင်းရှိ မီးရောင်ကြောင့် ဂျော့ကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ကြရသည်...။

ဂျင်းနီပါးစပ်မှ ကြောက်လန့်တကြား အသံတစ်ချက် ထွက်သွားပြီး ဟယ်ရီမှာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်သွားသလိုပင်...။ ဂျော့၏ နားရွက်တစ်ဖက် မရှိတော့ပေ။ ထိုနားရွက်ဘက်ရှိ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးတွင် သွေးများစိုရွဲနေ၏...။

မစ္စစ်ဝီစလေ သူမ၏ သားကိုကြည့်ရန် ငုံ့လိုက်ချိန်မှာပင် လူပင်က သူ့ကို လက်မောင်းမှ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွား၏...။

မီးဖိုခန်းထဲရောက်သည် အထိပင်...။ ဟက်ဂရစ်မှာ နောက်မှ လိုက်လာရင်း တံခါးပေါက်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်နေရ၏...။

“ဟေး... ဟယ်ရီကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ...”

ဟက်ဂရစ် လှမ်းအော်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် လူပင်မှာ သူ့ကို လုံးဝ အရေးမစိုက်ချေ...။

“ဟယ်ရီပေါ်တာ... မင်းငါ့ရုံးခန်းကို ဟော့ဝင်မှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ရောက်ခဲ့တုန်းက ဘာသတ္တဝါကို အခန်းထောင့်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ...”

သူက ဟယ်ရီကို ဆွဲခါယမ်းရင်း...

“ဖြေစမ်းပါ...”

“ဂရင်ဒီလိုင်းတွေလေ... မဟုတ်ဘူးလား...”

လူပင် ဟယ်ရီကို လွှတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲမှ ကြောင်အိမ်ကို မှီနေလိုက်သည်...။

“ဒါ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...”

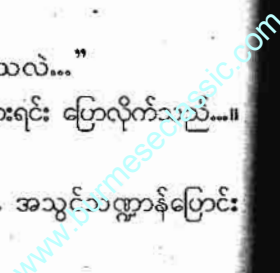
ဟက်ဂရစ် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် ငါစစ်ဆေးကြည့်မှ ဖြစ်မယ်... ငါတို့ သစ္စာဖောက်ခံရတာပဲ... မိုဒီမော့က ငါတို့ ဒီညထွက်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်... သူ့ကိုပြောနိုင်တဲ့သူဟာ ဒီအစီအစဉ်မှာ ပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်... မင်းလည်း အတုဖြစ်နိုင်တယ်လေ...”

“ဒါဆို ငါ့ကိုရော ဘာကြောင့် မစစ်ဆေးသလဲ...”

ဟက်ဂရစ်မှာ တံခါးကြားမှ တိုးထွက်ရန် ကြိုးစားရင်း ပြောလိုက်သည်...။ လူပင်က ဟက်ဂရစ်ကို မော့ကြည့်ရင်း...

“မင်းက ဘီလူးသွေး တစ်ဝက်ပါတယ်လေ... အသွင်သဏ္ဍာန်ပြောင်း

ကျသုံးသွားသောသူရဲကောင်း

ဆေးရည်က လူတွေအတွက်ပဲ အသုံးဝင်တယ်...”

“ဖိုးနစ်အဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူကမှ ဗိုဒီမော့ကို ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ပြောလိုက်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို သူမယုံနိုင်ပေ...။

“ဗိုဒီမော့က နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတာ... အစက သူ ဘယ်သူက အစစ်မှန်းမသိဘူး... သူသာ အကြံအစည်ကို တကယ်သိထားရင် ကျွန်တော် ဟက်ဂရစ်နဲ့ တူတူရှိနေတာကို သိရမှာပေါ့...”

“ဗိုဒီမော့ မင်းတို့ကို မီလာတယ် ဟုတ်လား... ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ... ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ...”

ဟယ်ရီ သူတို့ကို ဒက်အိတာများ အလိုက်ခံရသည်မှစ၍ သူ့ကို ဟယ်ရီ အစစ်မှန်းသိသွားသည်အထိ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့ မင်းကို ဘယ်လိုမှတ်မိသွားတာလဲ... ဘာသွားလုပ်မိလို့လဲ...”

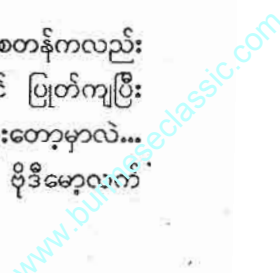
ဟယ်ရီ သတိရစေရန် အတော်စဉ်းစားယူရသည်...။ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော် စတန်ရှန်ပိုက်ကို တွေ့လိုက်တယ်... ဟို သူရဲကောင်း ဘတ်စ်ကားပေါ်က တစ်ယောက်လေ... ကျွန်တော် သူ့ကို လက်နက်မဲ့ဖြစ်အောင် ဂါထာမန်းလိုက်မိတယ်... သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထိန်းချုပ်ခံထားရတာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်...”

လူပင် သူ့စကားကြောင့် ကြက်သေသေသွားပြီးမှ...

“ဟယ်ရီ... ဒါလက်နက်မဲ့အောင် လုပ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး... ဒီလူတွေက မင်းကိုဖမ်းပြီး သတ်မယ့်ကောင်တွေ... မင်းမသတ်ချင်ရင်တောင်မှ မေ့အောင် လုပ်ပစ်သင့်တယ်...”

“ကျွန်တော်တို့က ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ... စတန်ကလည်း ခိတ်ညှို့ခံနေရပုံပဲ... ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့အောင်လုပ်လိုက်ရင် ပြုတ်ကျပြီး သေသွားမှာပေါ့... အာဗဒါ ကာဒါဗရာကို သုံးတာနဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ... လက်နက်မဲ့အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အိပ်စပ်ပဲလီယာမတ်စ်နဲ့ ကျွန်တော် ဗိုဒီမော့လက် က လွတ်လာခဲ့ဖူးတာပဲ...”

လူပင်ကမူ သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေ၏။

“ ဟုတ်ပါတယ် ဟယ်ရီ... ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဒက်အိတာတွေ အများကြီး မြင်ထားကြတယ်လေ... ဒီနည်းလမ်းကို ဒီည ဒက်အိတာတွေရေမှာ ထပ်သုံးတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတာနဲ့ အတူတူပဲ...”

ဟယ်ရီကမူ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင်...

“ ဒါဆို ကျွန်တော်က စတန်ကို သတ်ပစ်ရမှာလား...”

“ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဒက်အိတာတွေက မင်းကို ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်လို့ပဲ တွက်ထားကြမှာပဲ... အိပ်စိပ်လီယာမတ်စ်ကလည်း အသုံးဝင် ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒါကို မင်းရဲ့အမှတ်အသားလို့ သတ်မှတ်ထား ကြပြီ... ဒါကို ထပ်မလုပ်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်...”

လူပင်၏ စကားကို ဟယ်ရီ လက်မခံနိုင်အောင်ပင်...

“ ကျွန်တော့်လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာနဲ့ အဲဒီသူတွေကို ဒုက္ခပေးပြီး လမ်းမရှင်းနိုင်ဘူး... ဒါ ဗိုဒီမော့ရဲ့လုပ်ရပ်ပဲ...”

ဟက်ဂရစ်မှာ တံခါးပေါက်မှ နောက်ဆုံးတွင် ထွက်၍ ရလာကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံမှာ သူ့အလေးချိန်ကြောင့် ကျိုးကျသွား တော့သည်။ ဟယ်ရီ လူပင်ကို မေးခွန်းထပ်ထုတ်လိုက်သည်။

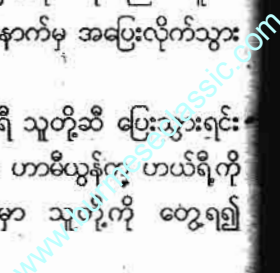
“ ဂျော့ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...”

လူပင်၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာမှာ ထိုမေးခွန်းကြောင့် ပျောက် ကွယ်သွား၏...။

“ အခြေအနေကောင်းမှာပါ... ဒါပေမယ့် ကျိန်စာနဲ့ထိထားတာဆိုတော့ နားရွက်ကို ပြန်တပ်ပေးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...”

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ အသံတစ်ချို့ကြားလိုက်ရသည်။ လူပင် နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ ပြေးထွက်သွား၏...။ ဟယ်ရီပါ နောက်မှ အပြေးလိုက်သွား ခဲ့သည်...။

လူရိပ်နှစ်ခု ခြံဝင်းထဲတွင် ပေါ်လာ၏...။ ဟယ်ရီ သူတို့ဆီ ပြေးသွားရှင်း ဟာဗီယွန်နှင့် ကင်းစလေတို့မှန်း သတိထားမိလိုက်သည်...။ ဟာဗီယွန်က ဟယ်ရီကို ပြေး၍ ပွေဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကင်းစလေမှာ သူတို့ကို တွေ့ရ၍

ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

ဝမ်းသာပုံမရပေ...။

သူက သူ၏ မှော်တောင်စားကို မြောက်ကာ လူပင်၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ချိန်လိုက်ကာ...

“ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ငါတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံး ဘာပြောသွားခဲ့ သလဲ...”

လူပင်က ခပ်အေးအေးလေသံနှင့်ပင်...

“ ငါတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်က ဟယ်ရီပဲ... သူ့ကို ယုံကြည်ရမယ်...”

ကင်းစလေ သူ၏ မှော်တောင်စားကို ဟယ်ရီဘက်သို့ ချိန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လူပင်က...

“ ဒါ ဟယ်ရီအစစ်ပဲ... ငါစစ်ဆေးပြီးပြီ...”

“ ကောင်းပြီ...”

ကင်းစလေ သူ၏ မှော်တောင်စားကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

“ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်က ငါတို့ကို သစ္စာဖောက်တာပဲ...”

ဒီညဆိုတာ သိနေကြတယ်...”

“ ထင်ရတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီ ခုနှစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူး...”

“ နည်းနည်းသက်သာသွားတာပေါ့... ဘယ်သူတွေ ပြန်ရောက်လာပြီလဲ...” ကင်းစလေက စိတ်ပျက်လက်ပျက် မေးလိုက်သည်။

“ ဟယ်ရီ... ဟက်ဂရစ်... ဂျော့နဲ့ ငါပဲ ပြန်ရောက်သေးတယ်...” ဟာမီယွန်ထံမှ မသဲမကွဲ အသံတစ်ချက် ထွက်လာ၏...

“ မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ...”

လူပင်က ကင်းစလေကို မေးလိုက်သည်။

“ ငါတို့နောက်ကို ငါးယောက်လိုက်လာတယ်... နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွား တယ်... တစ်ယောက်ကတော့ သေမလားပဲ...”

ကင်းစလေက ဆက်ပြောပြန်သည်...။

“ ငါတို့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးကိုပါ တွေ့ခဲ့တယ်... လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ

ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်... နောက်ပြီး ချက်ချင်း ပျောက်သွားရော...
ငါ မြင်ခဲ့ရတာကတော့ သူ... သူ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူပျံနိုင်တယ်... ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်... သူ ကျွန်တော်
တို့နောက်ကို လိုက်လာတာပဲ...”

“ ဒါကြောင့် သူပျောက်သွားတာကိုး... မင်းတို့နောက်ကို လိုက်သွားတာ
ပဲ... ဒါပေမယ့် သူက ဘာလို့ ဦးတည်ချက်ပြောင်းရတာလဲ...”

“ ဟယ်ရီ စတန်ရှန်ပိုက်ကို သွားပြီး သက်ညှာလိုက်တယ်လေ...”

“ စတန်... ဟုတ်လား... သူက အက်စကာဘန်ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်
လား...”

ဟာမီယွန်က ရုတ်တရက် ဝင်မေးလိုက်သည်။ ကင်းစလေက ရယ်မော
လိုက်ရင်း...

“ ဟာမီယွန်... ထောင်ဖောက်ပြေးကြတဲ့သူတွေ အခုတလော နည်းတာမှ
မဟုတ်တာ... ဝန်ကြီးဌာနက ထိန်းမှထိန်းနိုင်တော့တာပဲ... ငါ ထရီဇာကိုတောင်
တွေ့ခဲ့သေးတယ်... သူလည်း အထဲမှာရှိနေရမယ့်သူပဲ... မင်းတို့ကော ဘာဖြစ်ခဲ့သေး
လဲ ရေးမတ်စ်... ဂျော့ဘယ်ရောက်နေလဲ...”

“ သူ့နားတစ်ဖက် ပြတ်သွားတယ်...”

ဟာမီယွန်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

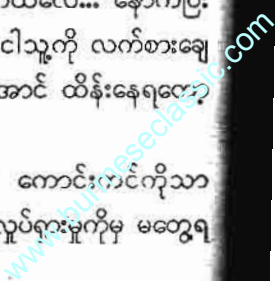
“ စနိပ်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ...”

ဟယ်ရီ ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ စနိပ်... ဟုတ်လား...”

တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းနဲ့ သူ့မျက်နှာဖုံးကျွတ်ကျသွားတယ်လေ... နောက်ပြီး
ဆက်တစ်ဆစ်ပရာက စနိပ်ရဲ့ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ကျိန်စာပဲ... ငါ့သူ့ကို လက်စားချေ
မလို့ပါပဲ... ဒါပေမယ့် ဂျော့ကို တံမြက်စည်းပေါ်က မကျအောင် ထိန်းနေရတော့
ဘာမှ မလှုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး...”

သူတို့လေးယောက်စလုံး စကားမဆိုဖြစ်တော့ပဲ ကောင်းကင်ကိုသာ
မော့ကြည့်နေမိကြသည်။... ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမှ မတွေ့ရ

ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

ပေ...။ တောက်ပနေသော ကြယ်ကလေးများကိုသာ တွေ့နေရ၏...။ ပျံ့သန်းလာသည့် လူရိပ်လူယောင်ကို လုံးဝမတွေ့ရပေ...။

ရွန် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဖရက်နဲ့ မစွတာ ဝိစလေရော...။ ဘီလိ ဖလူရာ... တွန့်ခဲ... မူဒီနဲ့ မွန်ဒန်းဂတ်စ် တို့ရော... အန္တရာယ်ကင်းကြရဲ့လား... ဟယ်ရီ အတွေးထဲတွင် အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ငါ့ကိုလာကူပါဦး...”

ဟက်ဂရစ်မှာ တံခါးဝတွင် ဝင်မရ ထွက်မရ ဖြစ်နေပြန်သည်။ အလုပ်တစ်ခု ရသွားသဖြင့် ဟယ်ရီ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ သူ့ကို ဆွဲထုတ်ပေးပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

မစွစ်ဝိစလေ သွေးများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးပြီး ဖြစ်၍ ဂျော့၏ နားရွက်နေရာဝယ် အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ကျန်ရစ်သည်...။

“ သူ ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

မစွစ်ဝိစလေက သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း...

“ နားရွက်ပြန်ပေါက်လာအောင်တော့ လုပ်လို့မရတော့ဘူး... ဒါက မိစ္ဆာမှော်ပညာနဲ့ ထိခိုက်မိတာလေ... ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး... အရေးကြီးတာက သူ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲလေ...”

“ တော်သေးတာပေါ့...”

ဂျင်းနီက...

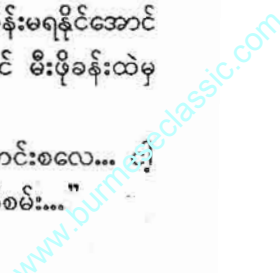
“ တစ်ယောက်ယောက်အသံကို ခြံထဲမှာ ကြားလိုက်သလိုပဲ...”

“ ဟာမီယွန်နဲ့ ကင်းစလေ ပြန်လာပြီလေ...”

“ ဘုရားမလို့ပဲ...”

ဂျင်းနီ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်...။ သူ ဂျင်းနီကို ပွေဖက်ပစ်ချင်စိတ်တို့က ထိန်းမရနိုင်အောင် ပေါ်ပေါက်လာ၏...။ သို့ရာတွင် သူ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် မီးဖိုခန်းထဲမှ ဆူညံသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြီးမှ သက်သေပြနိုင်မယ် ကင်းစလေ... ငါ့ သားကို ကြည့်ဦးမယ်... မင်း နားလည်မယ်ဆိုရင် ဖယ်လိုက်စမ်း...”

မစ္စတာဝီစလေ ဤကဲ့သို့ အော်ဟစ်သံမျိုးကို ဟယ်ရီ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပေ...။ သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်လာ၏...။ သူ့နဖူးတွင် ချွေးများနှင့် ပြောင်လက်နေ၏...။ ဖရက်မှာ နောက်တွင် ကပ်ပါလာ၏...။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာ မရလာကြချေ...။

“ အာသာ... ကံကြီးပေလို့ပဲ...”

မစ္စတာဝီစလေက ရှိုက်ငိုရင်း ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာဝီစလေမှာ ဂျော့အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖရက်မှာမူ လုံးဝစကားမပြောနိုင်ပဲ ရှိသည်...။ ဟယ်ရီတစ်သက်တွင် ဖရက် ငြိမ်သက်နေသည်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းပင်...။ ဖရက်နှင့် သူ့ဖခင်တို့၏ အသံများကြောင့် ဂျော့လူးလွန်လာသည်။ မစ္စတာဝီစလေက...

“ ဂျော့... ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“ သူတော်စင် ဖြစ်သွားပြီ...”

ဂျော့က ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဖရက်က...

“ သူဘာဖြစ်နေတာလဲ... သူ့ရဲ့စိတ်ပါ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူးလား...”

ဂျော့က သူ၏မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ သူတော်စင်ဆိုတာ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ရှိမှ... မင်း ငါ့မှာ အပေါက်ရှိနေတာ မတွေ့ဘူးလား ဖရက်ရဲ့...”

မစ္စတာဝီစလေမှာ ပို၍ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။ ဖရက်၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် အနည်းငယ် ပြန်လွှမ်းလာ၏...။

“ အရူး... မင်း ဒီအချိန်တောင် ပေါက်ကရပြောနိုင်သေးလား...”

ဂျော့က သူ့အမေကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

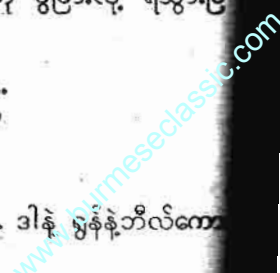
“ အမေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲခြားလို့ ရသွားပြီ မဟုတ်လား ”

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... မင်းက ဟယ်ရီအစစ်ပါနော်...”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဂျော့...”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဒီကို ပြန်ရောက်လာပြီပဲ... ဒါနဲ့ ဗွန်နဲ့ဘီလ်ကော

ဘယ်ရောက်နေသလဲ...”

“ သူတို့ပြန်မရောက်သေးဘူး ဂျော့...”

မစ္စစ်ဝီစလေ၏ အဖြေစကားကြောင့် ဂျော့မျက်နှာမှ အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ဂျင်းနီနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူမက...

“ ရွန်နဲ့ တွန့်ခဲတို့ ပြန်ရောက်သင့်ပြီ... သူတို့သွားရမယ့် နေရာက သိပ်မဝေးဘူး...”

ဟယ်ရီ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်... သူ ဘာရိုးကို ရောက်ကတည်းက သူ၏ ထိတ်လန့်မှုများကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူတို့ နောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်...။ ဂျင်းနီက သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏...။

ကင်းစလေမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ကောင်းကင်ပေါ်ကို မကြာခဏ မော့ကြည့်လျှက်ရှိသည်...။

ဟက်ဂရစ်... ဟာမီယွန်နှင့် လူပင်တို့မှာ တန်းစီရပ်ရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြသည်...။ ဟယ်ရီနှင့် ဂျင်းနီ ရောက်လာသော်လည်း မည်သူမျှ သတိပြုမိပုံမပေါ်ပေ...။

မိနစ်များ ကုန်ဆုံးစေရန် နှစ်နဲ့ချီကြာမြင့်သည်ဟု ဟယ်ရီထင်မိသည်။ ဇေတိုးသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံး အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တံမြက်စည်းပုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာ၏...။

“ သူတို့ပဲ...”

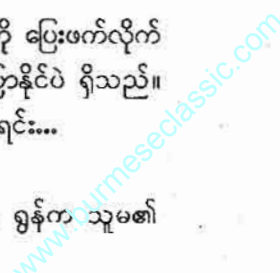
ဟာမီယွန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ရေးမတ်စ်...”

တွန့်ခဲမှာ တံမြက်စည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည်နှင့် လူပင်ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်...။ လူပင်မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်လျော်ဖြစ်နေပြီး စကားမပြောနိုင်ပဲ ရှိသည်။ ရွန်မှာ ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်တို့ထံ လေးကန်စွာလျှောက်လာရင်း...

“ မင်းတို့ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်...”

ဟာမီယွန်က သူ့ထံပြေးသွားကာ ပွေဖက်လိုက်၏...။ ရွန်က သူမ၏

ကျောက်ကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

တွန့်ခံက လူပင်ကို ဖက်ထားရာမှ ပြန်၍ခွာလိုက်ပြီး...

“ ရွန်က တကယ့်ကိုတော်တာပဲ... ဒက်အိတာတစ်ယောက်ကို ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ပျံနေရတဲ့ကြားထဲက မေ့မျောအောင် သုပ်လိုက်နိုင်တယ်...”

“ တကယ်ပြောတာလား...”

ဟာမီယွန်က ရွန်ကိုဖက်ထားရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ အံ့သြသွားတယ်ပေါ့... ငါတို့က နောက်ဆုံးပြန်ရောက်တာ မဟုတ်လား...”

ဂျင်းနီက...

“ မဟုတ်ဘူး... ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာရယ် မူဒီနဲ့ မွန်ဒန်းဂတ်စ်ရယ် မရောက်ကြသေးဘူး... ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်...”

ထို့နောက် သူမ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ လူပင်က ဒေါသသံဖြင့်...

“ ဘာတွေဖြစ်နေလို့ ဒီလောက်နောက်ကျနေတာလဲ...”

“ ဘဲလ်ထရစ်နဲ့ တွေ့နေလို့... သူက ကျွန်မကို ဟပ်ရီလောက်နီးနီး လိုချင်နေတယ်... ကျွန်မကို သတ်ဖို့ကြံထားပုံပဲ... ကျွန်မလည်း သူ့ကိုရှင်းပစ်ချင်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ရိုဒေါဖတ်စ်ကိုတော့ ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်... နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့ ရွန်ရဲ့အဒေါ် မြူရီယယ်လ်ဆီကိုရောက်တော့ ပေါ့ကီးကို မမှီတော့ဘူး...”

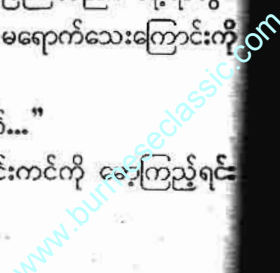
လူပင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော်လည်း စကားပြောနိုင်သေးပုံ မပေါ်ပေ။

“ မင်းတို့ကော ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ...”

သူတို့အားလုံး အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခုထက်ထိ ဘီလ်... ဖလူရာ... မူဒီနဲ့ မွန်ဒန်းဂတ်စ်တို့ မရောက်သေးကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း အလွန်ထိတ်လန့်ကြရ၏။

“ ငါ ဒေါင်းနင်းလမ်းကို ပြန်မှဖြစ်တော့မယ်...”

ကင်းစလေက နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ဆို၏။

“ သူတို့ ပြန်လာရင်သာ ငါ့ကိုအကြောင်းကြားပေးပါ...”

လူပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အားလုံးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ကင်းစလေ ခြံတံခါးဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ခြံဝင်းအလွန်တွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားသံ သဲ့သဲ့ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။

မစ္စတာဝီစလေတို့ ဇနီးမောင်နှံ နောက်ဖေးတံခါးမှ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ ဂျင်းနီက သူတို့နောက်တွင် လိုက်ပါလာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရွန်ကိုပွေဖက်လိုက်ကြပြီး မစ္စဝီစလေက တွန့်ခဲအား...

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်မသားလေးကို ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ မလိုပါဘူး မော်လီ...”

“ ဂျော့ကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

လူပင်ကမေးလိုက်သည်။။ ရွန်က...

“ ဂျော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ သူ...”

မစ္စဝီစလေ၏ စကားမှာ အဆုံးမသတ်နိုင်လိုက်ပေ...။ သီစရယ်လ် တစ်ကောင် မှာ မြင်ကွင်းထဲ၌ ပေါ်လာပြီး သူတို့အနီးတွင် ဆင်းသက်လိုက်၏...။ ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့ မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်လာကြသည်။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြသော်လည်း ဒဏ်ရာရကြပုံမပေါ်ပေ...။

“ ဘီလ်... ဘုရားမပေလို့ပဲ...”

မစ္စဝီစလေ ရှေ့သို့ပြေးသွားကာ ဘီလ်ကို ဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘီလ်မှာ စိတ်မပါတာ ပြန်ဖက်ထားရင်းမှ သူ့အဖေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ မူဒီ သေသွားပြီ...”

မည်သူ့ဆီကမှ စကားသံထွက်မလာသလို လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုမျှ မပြုလုပ်ကြ...။ ဟယ်ရီရင်ထဲ၌မူ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လွတ် ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။

ဘီလ်က...

“ ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့တယ်...”

ဖလူရာကပါ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်...။

“ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထားတဲ့အထဲက ဖောက်ထွက်တဲ့အချိန်မှာပေါ့... မူဒီက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အနီးဆုံးပဲ... မြောက်ဘက်ကို အတူတူ ဖောက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်... မိုဒီမော့က လေထဲမှာပျံပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်... မွန်းဒန်းဂတ်စ်က ကြောက်ကြောက်နဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ပြေးသွားတယ်... မိုဒီမော့ရဲ့ ကျိန်စာက မူဒီရဲ့ မျက်နှာကို ထိသွားတယ်... သူ တံမြက်စည်းပျံပေါ်က နောက်ပြန်လန်ကျသွားတော့တာပဲ... ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး... နောက်မှာ ဒက်အိတာ ဒါဇင်ဝက်လောက်က ဝိုင်းလိုက်နေတယ်လေ...”

လူပင်က...

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... မင်းတို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး...”

သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မတ်တတ်ရပ်နေမိကြသည်။ အလွန်ရဲရင့်သော မူဒီတစ်ယောက် သေပြီဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ မယုံနိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရ၏။

အပြင်တွင် ဆက်၍ စောင့်ကြည့်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အားလုံးပင် မစွတာဝီစလေနောက်မှ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ဖရက်နှင့် ဂျော့မှာ ရယ်မောရင်း စကားပြောနေ၏...။

ဖရက်က သူတို့၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်ရင်း...

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘယ်သူဘာဖြစ်...”

မစွတာဝီစလေက...

“ မူဒီ သေပြီ...”

အမြွှာနှစ်ယောက်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာများမှာ ချက်ချင်းပင် ပျက်ယွင်းသွား၏...။ တွန့်ခဲမှာ လက်ကိုင်ပေါ်နှင့် အုပ်ရင်း အသံတိတ်ငိုကြွေးနေသည်...။ မူဒီနှင့်သူမ အလွန်ရင်းနှီးကြောင်း ဟယ်ရီသိသည်...။

ဟက်ဂရစ်မှာမူ အခန်းထောင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်နေရာဝယ် ထိုင်ရင်း သူ၏ စားပွဲခင်းခန့်ရှိသော လက်ကိုင်ပေါ်နှင့် မျက်လုံးများကို သုတ်နေသည်။

ကျသုံးသွားသောသူရဲကောင်း

ဘီလ်က ဘီရိုတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းမှ ဖိုင်းယားဝီစကီနှင့် ဖန်ခွက်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ မှော်တောင်ရေကို ရွှေယမ်းရင်း ဝီစကီအပြည့် ဖန်ခွက် ဆယ့်နှစ်ခွက်ကို လူတိုင်းဆီသို့ အရောက်ပို့လိုက်သည်။ ဆယ့်သုံးခွက်မြောက်ကိုမူ သူကိုယ်တိုင် ကိုင်မြှောက်ထားရင်း...

“ မူဒီအတွက်...”

အားလုံး သံပြိုင်ရွတ်ဆိုရင်း ပြိုင်တူသောက်ချလိုက်ကြသည်။ ဖိုင်းယား ဝီစကီမှာ ဟယ်ရီလည်ချောင်းထဲသို့ ပူနွေးစွာ ဝင်ရောက်သွား၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲနေမှုများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ ဒါဆို မွန်ဒန်းဂတ်စ်က ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားတယ် ဆိုပါစို့...”

လူပင်က မေးလိုက်သည်။

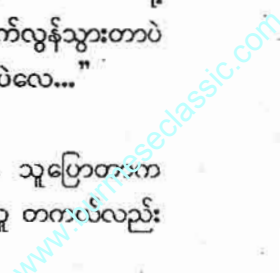
ရုတ်တရက် အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွား၏။ အားလုံးပင် လူပင် ဘာဆက်ပြောမလဲကို သိချင်နေကြသည်။ သူ ကြားရမည့် စကားအတွက် ဟယ်ရီ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်မိသလိုပင်...

ဘီလ်က...

“ ခင်ဗျားဘာတွေးနေသလဲ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း ဒီကိုပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွေးနေတာပဲ... သူတို့ကြည့်ရတာ ကြိုသိ နေသလိုပဲလေ... ဒါပေမယ့် မွန်ဒန်းဂတ်စ်ကတော့ သစ္စာဖောက် မဟုတ်နိုင် ဘူး... သူတို့ ဟယ်ရီ ခုနှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ကြိုမသိကြဘူး... တွေ့တွေ့ချင်း အကုန်ကြောင်ကုန်ကြတယ် မဟုတ်လား... မွန်ဒန်းဂတ်စ်က ဒီအကြံကို ပေးခဲ့တာ လေ... သူသာဆိုရင် အရေးကြီးတဲ့အပိုင်းကို မပြောပဲ နေပါ့မလား... ငါထင်တာက တော့ သူက အစကတည်းက လိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး... မူဒီက အတင်းခေါ်လို့ ပါလာတာ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက သူတို့ကို မဲလိုက်တော့ အကြောက်လွန်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဘယ်သူမဆို ဒီအခြေအနေမှာ ကြောက်မိကြမှာပဲလေ...”

တွန့်ခံက...

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက မူဒီတွက်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ... သူပြောတာက ဟယ်ရီကို အတော်ဆုံး အော်ရာနဲ့ ပါသွားမယ်လို့ ထင်မှာပဲတဲ့... သူ တကယ်လည်း

မူဒီနောက်ကို လိုက်တာပဲ... မွန်းဒန်းဂတ်စ် ထွက်ပြေးသွားတော့မှ ကင်းစလေဆီကို လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတာ...”

ဖလူရာကမူ...

“ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒီညကို ဘယ်လိုကြိုသိနေရတာလဲ... တစ်ယောက် ယောက်က နမောနမဲ့နဲ့ အပြင်လူကို ပြောမိတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဒီနည်းနဲ့ပဲ ရက်စွဲကိုတော့ သိနေပြီး အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို မသိတာ ဖြစ်ရမယ်...”

သူမက အားလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်...။ မည်သူကမူ သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထပ်မပြောချေ...။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြ၏...။ ဟက်ဂရစ်၏ နှုပ်ညစ်သံကသာ အခန်းထဲဝယ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်...။ ယနေ့ညတွင် သူ့အသက်ကို ဟက်ဂရစ်က အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ သူယုံကြည်ရသော ချစ်ခင်ရသော ဟက်ဂရစ်သည် တစ်ချိန်က မိုဒီမော့၏ နဂါးဥတစ်လုံးနှင့် ဖျားယောင်းမှုကြောင့် အရေးကြီးသော သတင်းတချို့ကို ပြောပြခဲ့မိသည်။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ၏ အော်ဟစ်သံက ကျယ်လောင်လှသဖြင့် အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်...။ ဖိုင်းယားဝီစကီကြောင့် သူ့အသံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်သည်။

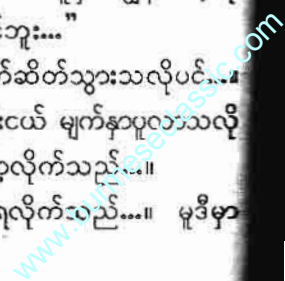
“ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက တစ်ယောက်ယောက်ကသာ မှားပြီး ပြောမိရင်လည်း သူတို့ ဒီလိုလုပ်ချင်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါ သူ့အမှား မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

သူ ပို၍ ကျယ်သောအသံနှင့် ဆက်၍...

“ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုရှိရမယ်... ကျွန်တော် အားလုံးကို ယုံတယ်... ဒီအခန်းထဲက ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို မိုဒီမော့ဆီ ရောင်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...”

သူ့စကားအဆုံးတွင် တစ်ခန်းလုံး ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပင်...။ အားလုံး ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီ အနည်းငယ် မျက်နှာပူလာသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဖိုင်းယားဝီစကီနည်းနည်း ထပ်မောလိုက်သည်...။

သူ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် မူဒီကို သတိရလိုက်သည်...။ မူဒီမှာ

ကျဆုံးသွားသောသူ့ကောင်း

အမြဲတမ်းပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ လူများအပေါ် အယုံကြည်လွယ်မှုကို ပြစ်တင်
ရှုံ့ချနေသူဖြစ်၏...။

ဖရက်က...

“ ဟယ်ရီ... မင်းစကားပြော တကယ်ကောင်းတာပဲ...”

“ ဟုတ်တယ်...”

ကျော့ကပါ ထောက်ခံရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

လူပင်ကမူ ဟယ်ရီကို ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ
၏...။

“ ကျွန်တော့်ကို အရူးလို့ ထင်နေသလား...”

ဟယ်ရီ သူ့ကို မေးလိုက်သည်...။

“ မဟုတ်ပါဘူး... မင်းက ဂျိမ်းစ်နဲ့ တကယ်တူတာပဲ... သူလည်း
မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကို မယုံတာလောက် ရှက်ဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူးလို့
ထင်တဲ့သူပဲ...”

လူပင် ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲဆိုသည်ကို ဟယ်ရီကောင်းကောင်းသိသည်။
သူ့ဖခင်မှာ သူငယ်ချင်း၏ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။ သူ ချက်ချင်းပင်
ဒေါသထွက်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် ငြင်းခုန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်
လူပင်မှာ သူ့ကို လှည့်ပင် မကြည့်တော့ပဲ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဘီလ်အား...

“ ငါတို့ အလုပ်လုပ်စရာ ပေါ်လာပြီ... ငါ ကင်းစလေကို ဘယ်နေရာလဲ
ဆိုတာ...”

ဘီလ်က စကားကိုဖြတ်ကာ...

“ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်...”

တွန့်ခံနှင့် ဖလူရာတို့မှာ ပြိုင်တူပင်...

“ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ...”

လူပင်က...

“ မူဒီရဲ့ အလောင်းကို ပြန်သွားရှာမလို့လေ...”

မစ္စစ်ဝီစလေက ဘီလ်ကို ကြည့်ရင်း...

“ နောက်မှ ရှာလို့မရဘူးလား...”

ကောင်မြတ်လွန်းသော်

“ မရဘူး... ဒက်အိတာတွေ ယူသွားရင် ခက်ကုန်မယ်...”

တစ်ယောက်မှ စကားမဟတော့...။ လူပင်နှင့် ဘီလ်မှာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်...။

“ ကျွန်တော်လည်း သွားမှ ဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီစကားဆုံးသည်နှင့် မျက်စိဆယ်စုံက သူ့အပေါ်စုပြုံကျလာ၏...။

မစွစ်ဝီစလေက...

“ ဘာပြောတယ် ဟယ်ရီ... မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့...”

“ ကျွန်တော် ဒီမှာ မနေနိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူနဖူးကို စမ်းလိုက်သည်။ ပြန်၍ စူးစူးရှရှ နာကျင်နေပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤနည်းမျိုး မနာကျင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မကတော့...။

“ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေရင် အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်...”

ဒီလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး...”

မစွစ်ဝီစလေကမူ...

“ အို... အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့... ဒီည ငါတို့ကြိုးစားခဲ့တာ မင်း ဒီကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ရောက်လာဖို့ပဲ... ကံကောင်းလို့ ဒီအကြံအစည် အောင်မြင်ခဲ့တာ... ဖလူရာကလည်း ပြင်သစ်မှာ လက်ထပ်ပဲ ဒီမှာလက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်... ဒါမှငါတို့အားလုံး စုစည်းစည်းနဲ့ မင်းကို စောင့်ရှောက်နိုင် မှာပေါ့...”

သူမမှာ သူ့ကိုနားမလည်နိုင်ဟု ဟယ်ရီ ယူဆမိသည်။ သူ့ခံစားချက်ကို ပိုဆိုးအောင် လုပ်နေသလိုပင်...။

“ ဗိုဒီမော့သာ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိတာကို သိသွားရင်...”

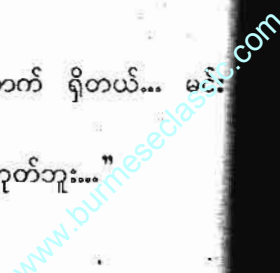
“ အို... ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ...”

မစွစ်ဝီစလေက ဆက်၍...

“ မင်းရှိနေနိုင်တဲ့ နေရာတွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတယ်... မင်း ဘယ်အိမ်မှာလဲ ဆိုတာ သူမသိပါဘူး...”

“ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်ပူနေတာ မဟုတ်ဘူး...”

မစွစ်တာဝီစလေက...

ကျဆုံးသွားသောသူ့ရဲကောင်း

“ ငါတို့သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းသာထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီည ငါတို့ ကြိုးစားသမျှ အလကားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...”

ဟက်ဂရစ်ကပါဝင်၍...

“ မင်းဘယ်မှမသွားရဘူး ဟယ်ရီ... မင်းကို ဒီရောက်လာအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ...”

ဂျော့ကပါ...

“ ဟုတ်တယ်... ငါ့နားရွက်တစ်ဖက်ကို အလကားအဖြစ်ခံမလို့လား...”

“ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

“ မူဒီလည်း ဒီလိုဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်...”

“ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ဆို...”

ဟယ်ရီ နောက်တစ်ကြိမ် အော်ဟစ်မိပြန်သည်။ သူ့ကို ဝိုင်းကာ အတင်းအကျပ် ပိတ်ဆို့ထားကြသလို ခံစားနေရ၏...။ သူတို့ သူ့အတွက် ဘာတွေ လုပ်ပေးခဲ့မှန်း ဟယ်ရီ မသိဟု ထင်နေကြသလား...။ သူ့ဘာကြောင့် ထွက်သွားချင်ရသလဲ...။ သူ့ကိုယ်စား ဝင်ပြီး ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ ဆိုတာကို မသိကြဘူးလား...။

အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြီးမှ မစွပ်စီစလေက...

“ ဟက်ဂရစ်ကော ဟယ်ရီ... သူ့ကို တစ်ခုခုကျွေးရအောင်...”

သူ့ရင်ထဲတွင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ အဖြေမပေးပဲ ဖိုင်းယားဝီစကီကိုသာ မော့ချလိုက်၏...။

ဟက်ဂရစ်က...

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလွတ်လာပြန်ပြီ ဟယ်ရီ... သူ့ကို မင်း တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်လေ...”

ဟယ်ရီက စိတ်ဝင်စားမှုလုံးဝမရှိပဲ...

“ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်ရဲ့ မှော်တောင်ရော့က အလိုလို ပြန်တိုက်တာပဲ...”

အချိန်အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ဟက်ဂရစ်က...

“ ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး ဟယ်ရီ... မင်းမသိပဲ မှော်ပညာကို သုံးမိလိုက်တာလား...”

မရည်ရွယ်ပဲ ဖြစ်သွားတာလား....”

“ မဟုတ်ဘူး... မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ပျက်ကျနေတယ်... ဗိုဒီမော့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တောင်ထွေးက သူ့အလိုလို လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ရှာပြီး ကျိန်စာနဲ့ ပစ်တော့တာပဲ... ဒါပေမယ့် ဘာမှန်းတောင် ကျွန်တော် မသိဘူး... တစ်ခါမှ ရွှေရောင်မီးတောက် ထွက်လာ အောင် ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးဘူး...”

မစ္စတာဝီစလေက...

“ တစ်ခါတလေမှာ သေရေးရှင်ရေးနဲ့ ကြုံလာပြီဆိုရင် အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ မှော်ပညာကို ဖန်တီးနိုင်တယ်... ကလေးငယ်တွေမှာ တစ်ခါတလေ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်... ဘာမှမလေ့ကျင့်ရသေးခင်မှာပေါ့...”

“ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသလို ဒေါသလည်း ထွက်နေမိသည်။ သူတို့အားလုံးက သူ့ထံတွင် ဗိုဒီမော့နှင့် ယှဉ်နိုင်သည့် အစွမ်းရှိသည်ဟု ထင်နေခြင်းကို မုန်းမိ၏...။

မည်သူမှ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ...။ သူတို့ သူပြောပြသည်ကို မယုံကြမှန်း ဟယ်ရီသိလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မှော်တောင်ထွေး တစ်ချောင်းက သူ့ဘာသာသူ ထ၍ မှော်ပညာအစွမ်းပြခြင်းကို မကြားဖူးပေ...။

သူ၏ အမာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်နေ၏...။ သူတတ်နိုင်သော တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မညည်းညူမိစေရန်ပင်...။ လေကောင်းလေသန့်ရှူရိုက်ရန် အကြောင်းပြ၍ ဟယ်ရီ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ ခြံဝင်းထဲအရောက်တွင် အရိုးစုခြင်းသဏ္ဍာန်သီစရယ်လ်က သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း သူ၏ လင်းနို့တောင်ပံသဖွယ် တောင်ပံများကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ ဥယျာဉ်တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အပင်များ ထူထပ်နေပြီ ဖြစ်သည်...။ သူ၏ နဖူးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အကြောင်းကို တွေးမိသည်။

ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့ကို ယုံကြည်ခဲ့ကြောင်း သူ့သေသေချာချာသိသည်။ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေး အလိုအလျောက် တုန့်ပြန်သည့်ကိစ္စကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဆိုလျှင် သိပေလိမ့်မည်။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးထံတွင် အဖြေများက အဆင်သင့် ရှိနေတတ်သည်...။

ပြီးတော့ မှော်တောင်ဝှေးများ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ဗိုဒီမော့၏ မှော်တောင်ဝှေးတို့၏ ထူးခြားသော ဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုကိုပင် ရှင်းပြခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား...။

သို့ရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသည် သူ၏ မိဘများနည်းတူ ဟယ်ရီနှင့် နောက်ထပ် စကားပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ...။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လာသလို ခံစားနေရသည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် သူ၏ အမာရွတ်မှ နာကျင်မှုမှာ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားပြီး သူ့နဖူးကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့နားထဲတွင် အသံများ စတင်ကြားလာရ၏...။

“ ခင်ဗျားပြောတော့ တောင်ဝှေးလဲလိုက်ရင် ဒီပြဿနာက ပြေလည်သွား မယ်ဆို...”

သူ၏ အာရုံထဲတွင် ပိန်လို့နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကျောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် လဲကျနေသည်ကို မြင်လာရ၏...။ နာကျင်မှုကြောင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ပင် ညည်းညူအော်ဟစ်နေ၏။

“ မလုပ်ပါနဲ့တော့... တောင်းပန်ပါတယ်...”

“ ခင်ဗျား ဗိုဒီမော့ကို ညာရဲသလား အိုလီဗန်ဒါ...”

“ မညာပါဘူး... ကျိန်ဆိုကျိန်ရဲပါတယ်... တကယ်ပြောတာပါ...”

“ ခင်ဗျား ပေါ်တာကို ကူညီတာပဲ... သူ့ကိုလွတ်သွားအောင် ကူညီတာပဲ”

“ မဟုတ်ဘူး... မှော်တောင်ဝှေးလဲလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမယ်လို့ တကယ်ထင်လို့ပါ...”

“ ဒါဆိုပြောစမ်း... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... လူးစီးယပ်စ်ရဲ့ မှော်တောင်ဝှေး ပျက်စီးသွားပြီ...”

“ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ပါဘူး... မှော်တောင်ဝှေးနှစ်ခုမှာပဲ

ဆက်သွယ်မှုက ရှိနေတာပါ...”

“ လူလိမ်...”

“ မလုပ်ပါနဲ့... တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဗိုဒီမော့၏လက် မြှောက်လိုက်ကာ မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်။ ဗိုဒီမော့ ဒေါသအကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေသည်ကို သူခံစားမိ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

သူ့အမြင်အာရုံအားလုံးမှာ စတင်မြင်ရစဉ်ကလိုပင် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားကြသည်...။

ဟယ်ရီ ဥယျာဉ်တံခါးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အမှောင်ထဲတွင် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေ၏...။ သူ့နှလုံးမှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပြီး သူ့အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေဆဲပင်...။ အချိန်အတန်ကြာမှပင် သူ့ဘေး၌ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ရှိနေကြောင်းကို သတိပြုမိ၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်...”

ထို့နောက် လေသံကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး...

“ နင်ထွက်သွားဖို့ တွေးသေးသလား...”

ရွန်က ဟယ်ရီပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း...

“ မင်း ဒီမှာနေမှဖြစ်မယ် သူငယ်ချင်း...”

“ နင်နေကောင်းရဲ့လား... နင့်ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး...”

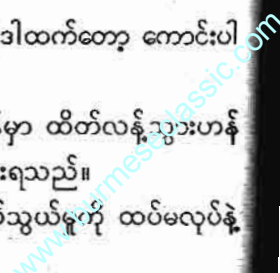
ဟာမီယွန်က သူ့မျက်နှာနားသို့ တိုးကပ်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီက တုန်ရီနေလျက်ကပင်...

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အခြေအနေက အိုလီဗန်ဒါထက်တော့ ကောင်းပါသေးတယ်...”

သူ ဘာမြင်ခဲ့သည်ကို ပြောပြပြီးချိန်ဝယ် ရွန်မှာ ထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိပြီး ဟာမီယွန်မှာမူ အကြီးအကျယ် ခြောက်ချားသွားရသည်။

“ ဟယ်ရီ... ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးလေ... ဒီဆက်သွယ်မှုကို ထပ်မလုပ်နဲ့

ကျဆုံးသွားသောသူရဲကောင်း

တော့လေ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင့်ကို စိတ်တံခါးပိတ်ထားဖို့ ခိုင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

သူ ပြန်မဖြေသောအခါ ဟာမီယွန်က သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ ဟယ်ရီ.. သူက မှော်ဝန်ကြီးဌာနရော... သတင်းစာတွေရော... မှော်လောကရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ကိုရော ပိုင်နေပြီ... နင့်ရဲ့ ခေါင်းထဲကိုပါ လုံးဝ ထပ်အဝင်မခံနဲ့တော့...”

၆။ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့်အလောင်းစားကောင်

မူဒီကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမှာ လာမည့်ရက်များကိုပါ လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ အခြားသော ဖိးနစ်အဖွဲ့ဝင်များကဲ့သို့ပင် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်လုပ်ရင်း သတင်းစုဆောင်းချင်စိတ် ပေါ်နေ၏...။

ဟယ်ရီ သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို ရှာဖွေမည့် ခရီးစဉ်ကိုသာ စိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့သည်။ ရွန်က...

“ မင်း ဘာမှလုပ်လို့ မရသေးဘူး... မင်းအသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် မပြည့်မချင်း အမှတ်အသားက ရှိနေဦးမှာ... ငါတို့ ဒီမှာလည်း အစီအစဉ် ဆွဲလို့ရပါတယ်... မဟုတ်ဘူးလား...”

ထို့နောက် ရွန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ မင်း အဲဒီဟာတွေ ဘယ်မှာလဲ သိပြီလား...”

“ မသိဘူး...”

“ ဟာမီယွန်တော့ ရှာနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာ ဝီစလေနှင့် ဘီလ်မှာ အလုပ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ မစ္စစ်ဝီစလေမှာ အပေါ်ထပ်သို့

ညဝတ်အင်္ကျီနှင့်အလောင်းစားကောင်

တက်ကာ ဟာမီယွန်နှင့် ဂျင်းနီကို သွားခေါ်နေ၏...။ ဖလူရာမှာ ရေသွားချိုးနေသည်။

“ အမှတ်အသားက သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့ဆို ပြယ်သွားပြီ... ဒီလိုဆိုရင် လေးရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်... ပြီးတာနဲ့ ငါ...”

ရွန်က...

“ ငါးရက်ပါကွ... ငါတို့ လက်ထပ်ပွဲအထိ နေရမယ်လေ... မနေရင် သူတို့ ငါတို့ကို သတ်လိမ့်မယ်...”

သူတို့ဆိုသည်မှာ ဖလူရာနှင့် မစ္စစ်ဝီစလေကို ရည်ညွှန်းမှန်း ဟယ်ရီ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ရွန်က...

“ တစ်ရက်ပဲ ပိုနေမှာပါကွာ...”

“ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူးလား...”

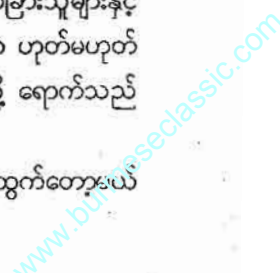
“ မသိကြဘူး... သဲလွန်စမှ မရှိတာပဲ... ငါလည်း မင်းနဲ့အဲဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်နေတာ...”

ရွန်တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စစ်ဝီစလေ၏ အရိပ် အယောင်ကို မမြင်ရတော့မှ ဟယ်ရီအနားသို့ တိုးကပ်လာကာ...

“ အမေက ငါနဲ့ဟာမီယွန်ဆီက မေးဖို့ကြံနေတယ်... ငါတို့ ဘာသွားလုပ်မယ် ဆိုတာကိုပေါ့... သူ မင်းကို ထပ်မေးလိမ့်မယ်... သတိသာထားပေတော့... အဖေနဲ့ လူပင်လည်း ငါတို့ကို မေးပြီးပြီ... ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါတို့က လွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့ မင်းကိုမှာသွားတယ် ပြောကတည်းက ထပ်မမေးတော့ဘူး... အမေကတော့ မတူဘူး... လုံးဝလက်လျှော့ပုံမရဘူး...”

ရွန်၏ ကြိုတင်ဟောကိန်းမှာ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် မှန်လာ၏...။ နေ့လည်စာစားပြီး မကြာခင်မှာပင် မစ္စစ်ဝီစလေက ဟယ်ရီကို တစ်ခြားသူများနှင့် ခွဲထုတ်သွား၏...။ သူမက ခြေအိတ်တစ်ဖက်တွေထား၍ ဟယ်ရီဟာ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ခိုင်းရန်ဟု အကြောင်းပြခဲ့သည်...။ မီးဖိုခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန် ပြောပုံအရတော့ မင်းဘို့ ဟော့ဝင်က ထွက်တော့မယ် ဆို...”

“ ဟုတ်ပါတယ်...”

“ မင်းတို့ ဘာလို့ ပညာဆက်မသင်ကြတော့တာလဲ...”

“ ကျွန်တော့်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အလုပ်တချို့ ပေးခဲ့လို့ပါ... ရွန်နဲ့ ဟာမီယွန်လည်း သိတယ်... သူတို့ကလည်း လိုက်ချင်ကြတယ်လေ...”

“ ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ...”

“ ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး...”

“ ငါနဲ့ အာသာမှာ သိခွင့်ရှိတယ် ထင်တယ်... မစ္စတာဂရင်ဂါနဲ့ မစ္စစ်ဂရင်ဂါတို့လည်း သဘောတူကြမှာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူမ၏ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ကြိုးစား၍ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ဂျင်းနီကဲ့သို့ပင် အညိုရောင် ဖြစ်၏...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ဘူး မစ္စစ်ဝီစလေ... ရွန်နဲ့ဟာမီယွန်ကို မလိုက်ဖို့ ပြောပါသေးတယ်... သူတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ...”

“ မင်းလည်းမသွားသင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်... မင်းတို့အားလုံး အခုမှ အရွယ်ရောက်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်... ဒီကိစ္စက လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကိစ္စ လုပ်စရာရှိရင် သူ့မှာ ဖီးနစ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံး ရှိနေတာပဲ... ဟယ်ရီ... မင်းနားလည်မှု လွဲနေတာ ဖြစ်ရမယ်... သူက သူလုပ်ချင်တာတစ်ခုခု ပြောခဲ့တာကို မင်းကိုလုပ်စေချင်တယ်လို့များ မှားယူဆမိသလား...”

“ ကျွန်တော် အထင်မမှားဘူး... ဒါကျွန်တော့်ကိစ္စပဲ...”

သူ့လက်ထဲမှ ခြေအိတ်တစ်ဖက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း...

“ ဒါ ကျွန်တော့်ဟာ မဟုတ်ဘူး...”

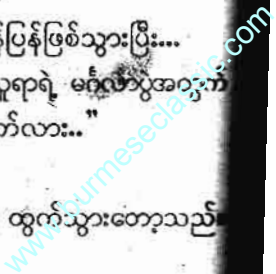
“ ခြေ... အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ...”

မစ္စစ်ဝီစလေ၏ လေသံမှာ ချက်ချင်းပင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီ...

“ ဒါဆိုရင်လည်း မင်း ဒီမှာရှိနေတုန်း ဘီလ်နဲ့ဖလူရာရဲ့ မင်္ဂလာအတွက် ကူညီပေးပါဦး... လုပ်စရာတွေက အများကြီးပဲ... ဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

ထို့နောက်တွင် မစ္စစ်ဝီစလေမှာ သူ့ကိုပြုံးပြရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

ညဝတ်အင်္ကျီနှင့်အလောင်းစားကောင်

ထိုအချိန်မှစကာ မစွမ်းစိစလေမှာ ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို မင်္ဂလာပွဲကိစ္စအတွက် အလုပ်များပေးထားသည်မှာ ဘာကိုမှ စဉ်းစားချိန် မရနိုင်အောင်ပင်...။

မစွမ်းစိစလေမှာ မူဒီနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးများနှင့် သူတို့၏ ခရီးစဉ်ကို အလုပ်များဖြင့် မေ့ဖျောက်ခိုင်းထားခြင်းပင်...။ နှစ်ရက်ခန့် ဆက်တိုက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဟယ်ရီ သံသယ ဝင်လာ၏...။

သူမပေးထားသမျှ အလုပ်များမှာ သူ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ဝေးဝေး ရောက်နေစေရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောခွင့်မရသည်မှာ ရောက်သည့်ညက အိုလီဗန်ဒါအကြောင်း ပြောပြီးကတည်းကပင်...။

ဂျင်းနီက သူ့ကို လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ အမေထင်တာက ရှင်တို့သုံးယောက် ပူးပေါင်းကြံစည်ခွင့် မရရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးထွက်ဖို့ နောက်ကျမှာပဲလို့ ထင်နေပုံပဲ...”

သူတို့ ညစာစားရင်း သုံးရက်မြောက်ညနေတွင် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်...။

“ ဒါဆို ဘာတွေဖြစ်လာမယ် ထင်နေသလဲ... ငါတို့ကို ဒီမှာ ထိန်းသိမ်းထားရင်း တစ်ယောက်ယောက်က ဗိုဒီမော့ကို သတ်သွားမယ်များ ထင်နေသလား...”

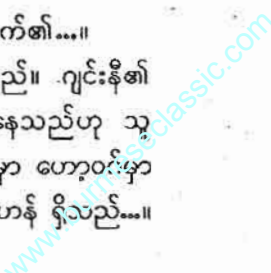
သူ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိပဲ လွှတ်ခနဲ ပြောချလိုက်၏...။ ဂျင်းနီ၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ဖွေးဆွတ်သွားပြီး...

“ ဒါဆို တကယ်ပဲပေါ့... ရှင် တကယ်ပဲ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ပေါ့...”

“ အာ... ငါ... ငါနောက်နေတာပါ...”

ဟယ်ရီက ကမန်းကတန်းပင် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏...။

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျင်းနီ၏ အမူအရာမှာ ကြောက်ရွံ့သွားခြင်းအပြင် အခြားတစ်ခုပါ ပါနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ရုတ်တရက် ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ရသည်မှာ ဟော့ဝင်းမှာ ကတည်းကဟု ဟယ်ရီ သတိရမိသည်။ သူမလည်း သတိရသွားဟန် ရှိသည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ မစ္စတာဝီစလေ... ကင်းစလေနှင့် ဘီလ်တို့ ဝင်လာကြ၏...။

တစ်ခါတလေ သူတို့ညစာစားပွဲသို့ အခြားဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်များပါ ရောက်လာ တတ်သည်...။ အကြောင်းမှာ ဘားရိုးကို ယခုအခါ ဌာနချုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဝီစလေက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေသွားသည်နှင့် ဂရင်းမောဒ်အိမ်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြောပြခဲ့သူ အယောက်နှစ်ဆယ်စလုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက် ထိန်းသိမ်းသူများ ဖြစ်သွားပြီဟု ပြော၏...။

“ လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ဆိုတော့ ဖီဒီးလီးယပ်စ် ဂါထာရဲ့အစွမ်း က အရမ်းလျော့ကျသွားပြီ... ဒက်အိတာတွေအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်ကိုရဖို့ အဆ နှစ်ဆယ်လောက် ပိုလွယ်သွားပြီ... အဲဒီအိမ်မှာ ဆက်လုပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ စနိပ်က လိပ်စာကို ဒက်အိတာတွေကို ပြောပြီးလောက်ရောပေါ့...”

“ မူဒီက စနိပ်ပြန်လာရင် ဒုက္ခပေးဖို့ ကျိန်စာတွေ ထားခဲ့တယ်... ဒီ ကျိန်စာတွေက သူ့ကို မလာနိုင်အောင်တင် မကဘူး... သူ့ပါးစပ်ကိုပါ ပိတ်ထား နိုင်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ... ဒါပေမယ့် သိပ်မသေချာဘူးလေ... ဒီနေရာကို ဌာနချုပ်အဖြစ် ထပ်သုံးဖို့ကတော့ သိပ်မိုက်ရာကျလိမ့်မယ်...”

မီးဖိုချောင်မှာ လွန်စွာမှ လူများပြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီ ဂျင်းနီ၏ နံဆားတွင် ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏...။ သူမလက်နှင့် မထိမိအောင် သတိထား နေရသဖြင့် သူ၏ ကြက်သားကို လှီးဖြတ်၍ မရနိုင်အောင် ရှိသည်။

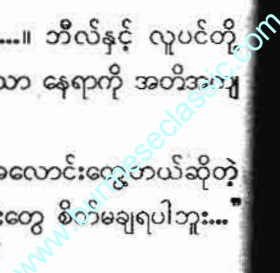
ဟယ်ရီက ဘီလ်ကို...

“ မူဒီအကြောင်း ဘာသတင်းရသေးလဲ...”

“ ဘာမှသတင်းမရဘူး...”

သူတို့ မူဒီ၏ ဈာပနကိုပင် မကျင်းပနိုင်ခဲ့ပေ...။ ဘီလ်နှင့် လူပင်တို့ သူ့အလောင်းကို ရှာမတွေ့ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ သူပြတ်ကျသွားသော နေရာကို အတိအကျ သိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။

“ အနာဂတ်ဟောကိန်း သတင်းစာမှာတော့ အလောင်းတွေဟယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမပါသေးဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီရက်တွေမှာ သတင်းတွေ စိတ်မချရပါဘူး...”

“ နောက်ပြီး ကျွန်တော် အသက်မပြည့်ပဲ မှော်ပညာသုံးမိတဲ့အတွက် ဝန်ကြီးဌာနက လုံးဝ မခေါ်ပါလား...”

ဟယ်ရီ မစ္စတာ ဝီစလေကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာဝီစလေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏...။

“ ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာ မရှိဘူးဆိုတာ သိလို့လား... ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ဗိုဒီမော့ တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကို မသိစေချင်လို့လား...”

“ ငါထင်တာကတော့ စကရင်ဂျီယော်က မိစ္ဆာသခင်ကြီး သူလို အစွမ်း ရှိလာပြီဆိုတာကို ဝန်မခံချင်တာလား... အက်ကောဘန်ထောင်ဖောက်တာကို မသိစေချင်တာလားပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူတို့က ဘာကိစ္စ လူထုကို ပေးမသိတာလဲ...”

“ ဝန်ကြီးဌာနကဘယ်သူကမှ မဆန့်ကျင်ကြဘူးလား...”

ရွန်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ ရွန်... လူတွေအကုန်ကြောက်နေကြတယ်... သူတို့တွေ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိပဲ ပျောက်သွားမှာကို ကြောက်နေကြတယ်... သူတို့ကလေးတွေ အတိုက်ခိုက် ခံရမှာကို ကြောက်နေကြတယ်... ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကောလဟာလတွေ အများကြီးပဲ... ဟော့ဝက်က လူအကြောင်းသင်တဲ့ ဖရော်ဖက်ဆာလည်း နှုတ်ထွက်သွားတယ် ကြားတယ်... သူ့ကို မတွေ့ရတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ... စကရင်ဂျီယော်လည်း သူ့ရုံးခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်ရက်လုံး ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး... သူ တစ်ခုခု ကြံစည်နေတယ် ထင်တာပဲ...”

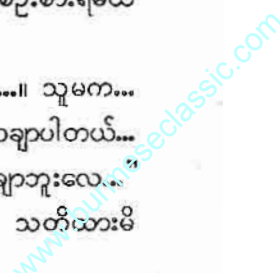
ဖလူရာက...

“ ငါတို့ မင်းကို ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်ပေးရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ် ဟယ်ရီ... မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း...”

ဟယ်ရီ သူမကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်သည်...။ သူမက...

“ ငါတို့ ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဒက်အိတာတွေ မပါတာ သေချာပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနိုင်ဖို့က နောက်ပိုင်း မသေချာဘူးလေ...”

သူမ ဟက်ဂရစ်ကို မသင်္ကာဆဲဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီ သတိထားမိ

လိုက်သည်။

“ ဒါအကြံကောင်းပဲ...”

မစ္စတီစလေကပါ ထောက်ခံလိုက်သည်။ သူမမှာ အလွန်ရှည်လျားသော အလုပ်လုပ်ရန် စာရင်းစာရွက်ကြီးကို ဖတ်လျက်ရှိသည်။

“ ရွန်... အခန်းကို မရှင်းရသေးဘူးလား...”

ရွန်က သူ့ဇွန်းကို ပစ်ချလိုက်ရင်း...

“ ဘာလို့လဲ... ဘာကိစ္စ ရှင်းရမှာလဲ... ဟယ်ရီကော ကျွန်တော်ပါ အဆင်ပြေနေတာပဲလေ...”

“ ငါတို့ ဒီမှာ မင်းအစ်ကိုရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်တော့မှာလေ...”

“ သူတို့က ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ လက်ထပ်ကြမှာမို့လို့လား...”

မစ္စတာစီစလေက...

“ မင်း အမေကို ဒီလိုမပြောနဲ့လေ... သူပြောသလိုလုပ်လိုက်...”

ရွန် ညည်းညူလိုက်ရင်း ပန်းကန်ထဲမှ နောက်ဆုံး လက်ကျန် ပန်းသီး ကိတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ငါကူရှင်းပေးပါမယ်...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီကို မစ္စတီစလေက ချက်ချင်း တားဆီးလိုက်သည်။

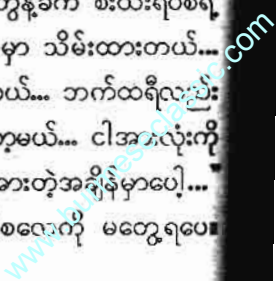
“ နေဦး ဟယ်ရီ... မင်း အာသာနဲ့ ကြက်ခြံရှင်းလင်းရေးမှာ ကူပေးပါလား... ဟာမီယွန်က အိပ်ရာခင်းတွေ လဲပေးပါလား... မနက်ဖြန်ဆို ဧည့်သည်တွေလာတော့မှာ...”

သို့ရာတွင် ကြက်ခြံမှာ များများ ရှင်းလင်းစရာ အလုပ်မရှိချေ...။

မစ္စတာစီစလေက...

“ မော်လီကို ပြန်မပြောနဲ့နော် ဟယ်ရီ... တက်ဒ်တွန့်ခံက စီးယီးရပ်စ်ရဲ့ ဆိုင်ကယ် အစိတ်အပိုင်းတွေ ပို့ပေးလိုက်တယ်... ငါဒီထဲမှာ သိမ်းထားတယ်... စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ... အိပ်ခေါ်ပိုက်လည်း ပါတယ်... ဘက်ထရီလည်း ပါတယ်... နောက်ပြီး ဘရိတ်တွေကိုလည်း လှေ့လာနိုင်တော့မယ်... ငါအားလုံးကို ပြန်ဆင်ယူရမယ်... မော်လီမရှိတဲ့အချိန်... အဲလေ... ငါအားတဲ့အချိန်မှာပေါ့...”

သူတို့ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ချိန်ဝယ် မစ္စတီစလေကို မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီ အပေါ်ထပ်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ ကျွန်တော် ရှင်းနေပါတယ်... ရှင်းနေပါတယ်... အော်... မင်းပါလား ”

ရွန်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ဆို၏...။ ဟယ်ရီ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်...။ ရွန်မှာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်၏...။ အခန်းမှာ ရှုပ်ပွဲမြဲ ရှုပ်ပွဲလျှက်သာ ရှိ၏...။ တစ်ခုတည်းသော အပြောင်းအလဲမှာ အခန်း ထောင့်တွင် ဟာမီယွန်တစ်ယောက် သူမ၏ ကြောင်ကြီး ခရစ်ရှန်နှင့်အတူ စာအုပ်များကို စီလျက်ရှိသည်။

စာအုပ်ပုံနှစ်ပုံထဲတွင် သူ၏ စာအုပ်များ ပါကြောင်း ဟယ်ရီသိလိုက်သည်။ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ဟာမီယွန်က သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လစ်လာတာလဲ ဟာမီယွန်...”

“ ရွန်အမေက ငါနဲ့ဂျင်းနီကို မနေ့က အိပ်ရာခင်းတွေလဲခိုင်းပြီးပြီဆို တာ မေ့နေတယ်လေ...”

သူ့ကိုပြောရင်းနှင့်ပင် မှော်အက္ခရာဘာသာ စာအုပ်ကို အပုံတစ်ပုံပေါ် တင်ရင်း မိစ္ဆာမှော်ပညာ သမိုင်းအတက်အကျ စာအုပ်ကို အခြားတစ်ပုံပေါ်သို့ တင်လိုက်၏...။

ရွန်က ဟယ်ရီအား...

“ ငါတို့ မှုဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ... သူ့အသက်ရှင်နေသေးတယ် ထင်တယ်...”

“ ဒါပေမယ့် ဘီလ်ကပြောတော့ သူ့ကို သေမင်းတမာန်ကျိန်စာ ထိသွားတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမယ့် ဘီလ်ကိုယ်တိုင်လည်း တိုက်ပွဲထဲမှာ ပဲဟာ... ဘယ်လောက်သေချာမှာလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ သေမင်းတမာန် ကျိန်စာက လွတ်သွားတယ်ပဲ ထားပါဦး... မှုဒီ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အမြင့်က ပေတစ်ထောင်ကျော်မယ်...”

“ သူ့ကိုယ်သူ အကာအကွယ် လုပ်လို့ရတယ်လေ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဖလူရာပြောတော့ သူ့မှော်တောင်ဝေးပါ လွတ်သွားတယ်ဆို...”

ရွန်က သူ့ခေါင်းအုံးကို ကျကျနန ပြင်ဆင်လိုက်ရင်း...

“ သူ့ကို သိပ်သေစေချင်နေကြသလား...”

ဟာမီယွန်က မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ငါတို့ထဲက ဘယ်သူမှ သူ့ကို မသေစေချင်ချင်ဘူး ရွန်... သူ သေသွားတာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် ငါတို့ အမှန်ကို လက်ခံရမယ်လေ...”

ဟယ်ရီ တွေးကြည့်လိုက်သည်...။ မှုဒီခန္ဓာကိုယ်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလိုပဲ ကျိုးပဲ့နေပြီလား...။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးတစ်လုံးကတော့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေဦးမည်...။ ဟယ်ရီ ဝမ်းနည်းသလိုလို ရယ်ချင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရွန်က...

“ ဒက်အိတာတွေ အပျက်အစီးတွေနဲ့ ရောပြီး ရှင်းသွားတယ် ထင်တယ်... ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မတွေ့တော့တာပေါ့...”

“ ဖြစ်နိုင်တယ်... ဘာတီခရော့ချလိုပေါ့... အရိုးဖြစ်ပြီး ဟက်ဂရစ်ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အမြှုပ်ခံထားရတယ်လေ... သူတို့ မှုဒီကို ပုံစံပြောင်းပြီး မြှုပ်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ တော်ကြပါတော့...”

ဟာမီယွန်၏ အော်သံနှင့်အတူ သူမ အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟယ်ရီ သူ့အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်ရင်း...

“ ဟာမီယွန်... နင့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ရွန်မှာ အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ချသွားပြီး သူမထံ ရောက်သွား၏...။ ဟာမီယွန်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားရင်း... သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ခွဲထုတ်လိုက်၏...။ သို့ရာတွင် သူ၏ လက်ကိုင်ပဝါမှာ အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ထား၍ ဖုန်များနှင့် ညစ်ပတ်နေ၏...။

သူ၏ မှော်တောင်ဝေးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲထုတ်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါကို ချိန်ရွယ်ကာ...

“ တာဂျီယို...”

ဖုန်အတော်များများကို သူ့ဂါထာက ဖယ်ရှားပေးလိုက်၏...။ ရွန်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် မီးခိုရောင်ပေါက်နေသေးသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဟာမိယွန်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်...။

“ ကျေးဇူးပဲ ရွန်...”

သူမက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်းဆို၏...။

“ ဒါ တကယ်ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေပြီးတော့ မှုဒီပါသေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး... သူ့ကိုကြည့်ရတာ တကယ် ကြမ်းတမ်းတယ်လေ ”

“ ငါနားလည်ပါတယ်... သူ့သာ ဒီမှာရှိနေရင် ငါတို့ကို ဘာပြောမလဲ... သိသလား...”

“ အမြဲသတိထားဖို့ ပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်...”

ရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ သေချာတာပေါ့... သူ့ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကနေ ပညာယူဖို့ သင်ခန်းစာယူဖို့ ပြောလိမ့်မယ်... ငါသိခဲ့တာ တစ်ခုကတော့ ဒီငါ့ကြောက်မွန်ဒန်းဂတ်စ်ကို လုံးဝမယုံဖို့ပဲ ”

ဟာမိယွန် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရွန်က သူမကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်ထား၏...။ ရုတ်တရက် သူမလက်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ အကြောင်း စာအုပ်မှာ ပြုတ်ကျသွား၏။

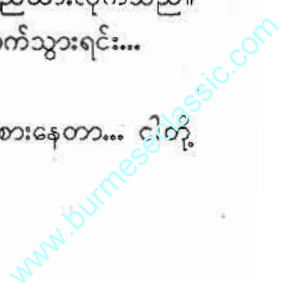
စာအုပ်ကို ချည်ထားသော ကြိုးများပြုတ်သွားကာ စာအုပ်မှာ ရွန်၏ ခြေထောက်ကို ကိုက်ခဲထားတော့သည်...။

ဟယ်ရီ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကြိုးဖြင့် ပြန်ချည်ထားလိုက်သည်။ ရွန်က သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးဖြင့် ပြန်လျှောက်သွားရင်း...

“ ဒီစာအုပ်တွေနဲ့ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ ဘယ်စာအုပ်ကို ယူသွားရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ... ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို လိုက်ရှာတဲ့အခါကျရင်ပေါ့...”

ရွန်က သူ့နဖူးသူ လက်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ရင်း...

“ ဟုတ်သားပဲ... ငါ မေ့နေတာ... ငါတို့ ဗိုဒီမော့နောက်ကို စာကြည့်တိုက် ကြီးနဲ့ အတူတူ လိုက်ရမှာပဲ...”

ဟာမီယွန်က ရွန်ကို ဂရုမစိုက်ပဲ...

“ တချို့စာအုပ်တွေကို ဘာသာပြန်ရမယ်...”

ထို့နောက် သူမက ဟော့ဝင်သမိုင်းစာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ ငါပြောစရာရှိတယ်...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သူ့ကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြ၏...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနားမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့နောက်ကို လိုက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ဒီကောင် စကားစလာပြီဟာ ”

“ ငါတို့ ကြိုခန့်မှန်းပြီးသားပဲဟာ...”

ဟာမီယွန်က သက်ပြင်းချရင်း ပြော၏...။ ထို့နောက် စာအုပ်ပုံကြီး တက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ...

“ ငါတော့ ဟော့ဝင်သမိုင်းစာအုပ်ကို ယူသွားချင်တယ်... အဲဒီနေရာကို ပြန်မသွားတော့ပေမယ့် ယူသွားမှ ဖြစ်မယ်...”

“ ငါပြောမှာကို နားထောင်စမ်းပါ...”

ဟယ်ရီ အသံကိုမြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်... ဟာမီယွန်က...

“ နင်နားထောင်ရမှာ ဟယ်ရီ... ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး နင်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်...”

ဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီးတာ လန့်ချီနေပြီ...”

“ ဒါပေမယ့်...”

“ မင်းဆက်မပြောနဲ့တော့...”

ရွန်အော်သံက ထွက်လာ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ မင်းတို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးကြပြီလား...”

ဟာမီယွန်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပစ်တင်လိုက်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့

ဟန်ဖြင့်

“ ငါ အထုပ်အပိုးတွေ လုပ်နေတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ... ဒါမှ ငါတို့ ထွက်သွားမယ့်အချိန်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာလေ... နောက်ပြီး ငါ မှုဒီရဲ့ ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်ကိုလည်း ရွန်အမေမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးထား သေးတယ် ”

“ နောက်ပြီး ငါ့မိဘတွေရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေကိုလည်း ပြင်ထားတယ်... အခု သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဝမ်းဒဲလ်နဲ့ မိုနီကာလို့ ထင်နေပြီ... ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ဩစတေးလျကိုတောင် ပြောင်းသွားလောက်ပြီ... ဒါဆိုရင် မိုဒီမော့ သူတို့နောက်ကို လိုက်ဖို့ ပိုပြီး ခက်သွားလိမ့်မယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင့်အကြောင်း ငါ နည်းနည်း ပြောပြထားမိတယ်...”

“ ငါ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို လိုက်ရှာတဲ့ ခရီးမှာ အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ပြန်ရှာပြီး ငါ့ရဲ့ဂါထာကို ပြန်သိမ်းလိုက်ရုံပဲ... ငါ ပြန်မသွားနိုင်ခဲ့ရင်လည်း... ငါ့ရဲ့ဂါထာက သူတို့ကို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ပျော်ရွှင်နေဖို့ အတွက် လုံလောက်မှာပါ... ဝမ်းဒဲလ်နဲ့ မော်နီကာတို့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့မမှတ်မိတော့ဘူးလေ...”

ဟာမီယွန် နောက်တစ်ကြိမ် ငိုကြွေးနေပြီ ဖြစ်သည်...။ ရွန် အိပ်ရာမှ ပြန်ထသွားကာ သူမကို ဖွေဖက်၍ နှစ်သိမ့်နေ၏။

“ ငါကော ရွန်ပါ နင့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုတာ မသိဘူး နင်ထင်သလား... ရွန်... နင်ဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြလိုက်လေ...”

“ ထားလိုက်စမ်းပါ... ဒီကောင် ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

“ ပြလိုက်စမ်းပါ... ဒါမှ သူသဘောပေါက်မှာ...”

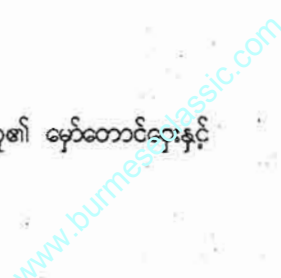
ရွန် ဟာမီယွန်ကို ဖက်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွား လိုက်သည်။

“ ဒီကိုလာခဲ့...”

“ ဘာလဲဟ...”

ဟယ်ရီ ရွန်နောက်သို့လိုက်သွားခဲ့သည်...။ ရွန်က သူ၏ မှော်တောင်ဋ္ဌားနှင့် မျက်နှာကျက် တစ်နေရာကို ညွှန်လိုက်ရင်း...

“ ဒစ်ဆန်ဒို...”

ထိုနေရာတွင် အပေါက်တစ်ခုပေါ်လာကာ လှေကားတစ်ခု အောက်သို့ ကျလာ၏...။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ညည်းညူသံတစ်ခုက ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့နှင့် အတူ ထိုအပေါက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ ဒါ မင်းရဲ့ အလောင်းစားကောင် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ ထိုသတ္တဝါကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။

“ ဟုတ်တယ်... လာကြည့်ကြည့်စမ်းပါ...”

ရွန်က လှေကားပေါ် တက်သွားသဖြင့် ဟယ်ရီ နောက်မှ လိုက်တက်ခဲ့သည်။ စတုရန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်ပြီး ခပ်သေးသေး အခန်းငယ်လေးသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်း အထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အလောင်းစားကောင်ကို သူနှင့် ပေအနည်းငယ်အကွာတွင် တွေ့လိုက်ရသည်...။ ပါးစပ်ပြဲပြဲကိုဟကာ အားပါးတရ အိပ်ပျော်နေ၏...။

“ ဟ... အလောင်းစားကောင်တွေက ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်တတ်သလား...”

“ မဝတ်တတ်ဘူး... ပြီးတော့ ဆံပင်အနီလည်း မရှိဘူး... အဖုအပိန့်တွေလည်း ဒီလောက်မများဘူး...”

ထိုသတ္တဝါမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကော အရွယ်အစားပါ တူညီ၏...။ ဟယ်ရီ့မျက်လုံးများ မှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရလာသည်နှင့် ထိုညဝတ်အင်္ကျီမှာ ရွန်၏ အင်္ကျီအဟောင်းမှန်း မှတ်မိလိုက်သည်...။

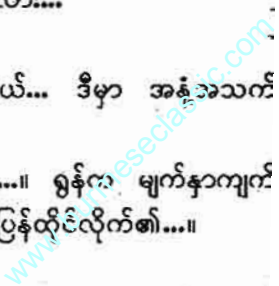
နောက်ထပ် သူသေချာသိသည်မှာ ထိုသတ္တဝါများမှာ ပုံမှန်အားဖြင့် ကတုံးများသာ ဖြစ်ပြီး ခပ်ပိန်ပိန်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ယခုလောက် အဖုအပိန့်များ မများနိုင်ပေ...။ ရွန်က...

“ သူနဲ့ငါ အတူတူပဲ... သဘောပေါက်လား...”

“ ဟင့်အင်း... နားမလည်ဘူး...”

“ ငါ အခန်းထဲရောက်မှ ပြန်ရှင်းပြမယ်... ဒီမှာ အနံ့အသက် သိပ်ဆိုးတယ်...”

သူတို့ လှေကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်...။ ရွန်က မျက်နှာကျက် အပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ဟာမီယွန်အနီးတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏...။

“ ငါတို့ထွက်သွားတာနဲ့ အလောင်းစားကောင်က ဒီမှာ ဆင်းနေလိမ့်မယ်... သူလည်း ငါ့အခန်းကို ကြိုက်မယ် ထင်ရတာပဲ... ပြောရတာတော့ ခက်တယ်... ဒီကောင်က ညည်းညူသံလောက်ပဲ ထွက်တတ်တာ... ငါပြောပြတုန်းကတော့ ခေါင်းကို ဆက်တိုက်ညိတ်တာပဲ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငါအဖြစ်နဲ့ ထားခဲ့ရမှာပဲ... ”

ဟယ်ရီ အခုအချိန်ထိ တွေဝေနေဆဲပင်...။

“ ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မယ်... ငါတို့နှစ်ယောက်ပါ ဟော့ဝက်က ပျောက်သွားတာနဲ့ မင်းနဲ့ပါသွားပြီလို့ သိကြမှာပဲ... ဒါဆိုရင် ငါတို့မိသားစုတွေဆီကို ဒက်အိတာတွေ လာပြီး ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတဲ့ သတင်းကို မေးကြမှာပဲ... ”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါကျတော့ အမေအဖေနဲ့ အတူ လစ်ပြေးသွားပြီလို့ ထင်သွားနိုင် တယ်... မက်ဂယ်မွေးတဲ့ စုန်းကဝေအများစုက ပုန်းဖို့ လုပ်နေကြတယ် မဟုတ် လား... ”

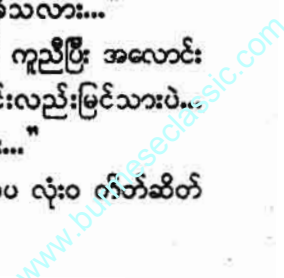
“ ငါ့မိသားစုကျတော့ အကုန်ရှောင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ... အရမ်း သိသာလွန်းသွားမယ်... နောက်ပြီး သူတို့အလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်.. ဒီတော့ ငါ အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်လို့ သတင်းလွှင့်လိုက်မယ်... တစ်ယောက်ယောက် လာစုံစမ်းရင်လည်း အိပ်ရာထဲက အလောင်းစားကောင်ကို ပြလိုက်ရုံပဲ... ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုခုလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ အနားကပ်ကြည့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး... အသည်းအသန် နေမကောင်းနေတော့ စကားမပြောနိုင်လည်း ကိစ္စမရှိတော့ဘူးပေါ့... ”

ဟယ်ရီက...

“ မင်းအဖေနဲ့ အမေက ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံသလား... ”

“ အဖေကလက်ခံတယ်လေ... သူပဲ ဖရက်နဲ့ကျော့ကို ကူညီပြီး အလောင်း စားကောင်ကို ပုံစံပြောင်းပေးတာပဲ... အမေကတော့ မင်းလည်းမြင်သားပဲ... ငါတို့ထွက်သွားတဲ့အချိန်ထိ ခွင့်ပြုချက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... ”

အခန်းထဲတွင် ဟာမီယွန်စာအုပ်စီနေသည့်အသံမှအပ လုံးဝ ဂိုဏ်းဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်...။

သူတို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကာ သူတို့၏ မိသားစုများကို ကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်ထားပုံကို ကြည့်ကာ ဟယ်ရီ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့လိမ့်မည်။ တားဆီး၍ ရမည်မဟုတ်ပေ...။ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားသည်ကို သူတို့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ခုခု ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလို၏...။ သို့သော် လုံ့လောက်မည့် စကားလုံး ရှာမရပဲ ရှိသည်။

အောက်ထပ်တွင် မစွပ်စိစလေ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရွန်က...

“ ဖလူရာရဲ့ မိဘတွေက ဘာကြောင့် နှစ်ရက်တောင် ကြိုပြီး လာမှာလဲ မသိဘူး ”

ဟာမီယွန်က...

“ ဖလူရာရဲ့ညီမက သတို့သမီးအရံ လုပ်လိမ့်မယ်... ဒီတော့ အစမ်း လေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုတယ်... သူ့ဟာသူလာဖို့ကလည်း ငယ်သေးတယ်လေ... ”

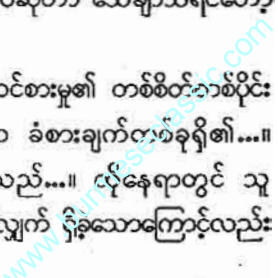
“ ဧည့်သည်တွေလာလည်း အမေ့ရဲ့ စိတ်ကတော့ ပြောင်းသွားမယ် မထင်ဘူး ”

“ ငါတို့ဆုံးဖြတ်ရမှာက ဒီကထွက်ပြီးရင် ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဆိုတာပဲ... ဟယ်ရီ... နင်က ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို သွားချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလည်း ငါနားလည်တယ်... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဝိညာဉ် ကိုယ်ပွားတွေကို ဦးစားပေးမရှာသင့်ဘူးလား... ”

ဟယ်ရီကမူ ဟာမီယွန်မှာ သူ ဘာကြောင့် ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို သွားချင်မှန်း နားမလည်ဟု ထင်မိသည်...။

“ ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သေချာသိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ”

ထိုနေရာရှိ သူမိဘများ၏ အုတ်ဂူမှာ သူ့စိတ်ဝင်စားမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရှင်းပြရန် ခက်ခဲသော ခံစားချက်တစ်ခုရှိ၏...။ ထိုနေရာတွင် အဖြေတစ်ခုခု ရှိနေသည်ဟု ထင်မိသည်...။ ထိုနေရာတွင် သူ ဗိုဒီမော့၏ သေမင်းတမာန် ကျိန်စာထိကာ အသက်ရှင်လျက် ရှိခဲ့သောကြောင့်လည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို သူ နားလည်လိုပေသည်...။
ဟာမီယွန်က...

“ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ မိုဒီမော့အစောင့်ချထားနိုင်တယ်လို့ နင် မထင်ဘူးလား... နင့်မိဘတွေရဲ့ အုတ်ဂူဆီ နင်ပြန်လာနိုင်တယ်လို့ သူတွက်မှာပဲ...”

သူ ဟာမီယွန်ကို ငြင်းခုန်ရန် စကားလုံး ရှာနေချိန်မှာပင် ရွန်ရတ်တရက် စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်...။

“ တကယ့်လည်ဆွဲအစစ်ကို ခိုးသွားတဲ့ အာအေဘီဆိုတဲ့ လူကို နင် သိပါတယ်နော်...”

ဟာမီယွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ သူ့မှတ်တမ်းထဲမှာတော့ သူဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ်လို့ ရေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား ”

ဟယ်ရီ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအတူ အာအေဘီဟု အမည်ပါသော လည်ဆွဲကို ထုတ်ကာ မှတ်တမ်းကို ဖတ်လိုက်သည်။

“ ကျွန်ုပ် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအစစ်ကို ခိုးယူသွားသည်... ဖြစ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်...”

ဟယ်ရီ စာကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်လိုက်သည်။

“ သူဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်ရင်ရော...”

ရွန်ကပင် ဆက်၍...

“ ငါတို့အတွက် တစ်ခုစာ သက်သာသွားတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့် ငါတို့လည်ဆွဲနောက်ကို လိုက်ရဦးမှာပဲ... ဒါမှ တကယ် ပျက်စီးသွားမသွား သိရမှာပေါ့...”

ရွန်က...

“ ငါတို့လက်ထဲရောက်ပါပြီတဲ့... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဘယ်လို ဖျက်ဆီးရမှာလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါ နည်းလမ်းရှာထားပါတယ်...”

ဟယ်ရီပါ စိတ်ဝင်စားလာကာ...

“ ဘယ်လိုနည်းနဲ့လဲ... ငါ့အထင်တော့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ် မရှိပါဘူး...”

ဟာမီယွန်၏ မျက်နှာ ပန်းရောင်ဖြစ်သွားကာ...

“ မရှိတော့တာပါ... ဒါပေမယ့် ဖျက်ဆီးမပစ်ခဲ့ဘူး...”

ရွန်မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာကာ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မလုံမလဲ ကြည့်ရင်း...

“ ငါ... ငါနိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်လည်းက စင်တွေပေါ်က ဖယ်ထုတ်လိုက်ပေမယ့် ဒါစာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေပဲလေ... သူက တစ်ယောက်ကိုမှ မကိုင်စေချင်တာပဲ ရှိတယ်... ဒါပေမယ့် သူ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားသင့်တယ်...”

ရွန်က...

“ နင်ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ...”

ဟာမီယွန်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်...

“ အရမ်းလွယ်လွန်းနေတယ်... ငါ ဆင့်ခေါ်ဂါထာရွတ်လိုက်တာနဲ့ စာအုပ်တွေ အကုန်လုံး ဒါပေမယ့်လည်းက စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ မိန်းကလေးဆောင်ကို တန်းရောက်လာတော့တာပဲ...”

“ ဘယ်တုန်းက လုပ်လိုက်တာလဲ...”

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်...

ဟာမီယွန်က အသံကို ပို၍တိုးလိုက်ပြီး...

“ သူ... သူ... ဒါပေမယ့်လည်းက အသုဘ ပြီးစလောက်ကပဲ... ငါတို့ ကျောင်းကထွက်မယ် နင်နဲ့အတူတူ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ ရှာမယ် စိတ်ကူးကတည်းကပဲ... ငါ အပေါ်ထပ်ကို ပစ္စည်းတွေသိမ်းဖို့တက်လာရင်းနဲ့ တစ်ခု စဉ်းစားဖို့ တယ်လေ... ငါတို့ ဒီအကြောင်းကို ပိုပြီးသိထားရင် အကျိုးရှိမယ်လို့... ငါလည်း အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်... ဒါနဲ့ ငါစမ်းကြည့်ဖို့လိုက်တာ အလုပ်ဖြစ်သွားတယ်... ပြတင်းပေါက်က ပျံပြီး ဝင်လာကြတာနဲ့ ငါလည်း အထုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပဲ...”

သူမက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ရင်း အပြစ်ရှိသည့် လေသံဖြင့်...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး စိတ်ဆိုးမယ်လို့တော့ ငါမထင်ဘူးလေ... ငါတို့က

ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလုပ်ဖို့ ဒီစာအုပ်တွေကို သုံးမှာမှ မဟုတ်တာ...”

ရွန်က...

“ နင့်ကို ဘယ်သူက အပြစ်ပြောနေလို့တုန်း... အဲဒီစာအုပ်တွေကော...”

ဟာမီယွန်က စာအုပ်ပုံထဲမှ အနက်ရောင်သားကြေးဖြင့် ချည်နှောင်ထား

သော စာအုပ်တွဲကြီးကို ထုတ်ပြ၏...။

“ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပါတယ်...

မိစ္ဆာမှော်ပညာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များတဲ့... တကယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပဲ...

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်အချိန်က ဒီစာအုပ်ကို သိမ်းထားသလဲ မသိဘူး... သူ

ကျောင်းအုပ်ဖြစ်မှ ဆိုရင်တော့ ဗိုဒီမော့လိုသမျှ အချက်အလက်တွေ အကုန်

ရသွားပြီးရောပေါ့...”

“ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လေလေ ပိုပြီးကြောက်စရာ ကောင်းလေလေပဲ...

သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား ခြောက်ခုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါဖြင့်မယုံနိုင်ဘူး...

စာအုပ်ထဲမှာ သတိပေးထားတယ်... ဝိညာဉ်ကို ခွဲထုတ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်

အန္တရာယ်များတယ် ဆိုတာကိုပေါ့... ဒါ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိသေးတယ်နော်...”

ဟယ်ရီ သူ့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဗိုဒီမော့မှာ သာမန် မိစ္ဆာများထက်

သာလွန်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။

ရွန်က...

“ ဝိညာဉ်တွေကို ပြန်စုစည်းလို့ မရဘူးလား...”

ဟာမီယွန်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ရတယ်... ဒါပေမယ့် အရမ်းနာကျင်ခံစားရမှာ သေချာတယ်...”

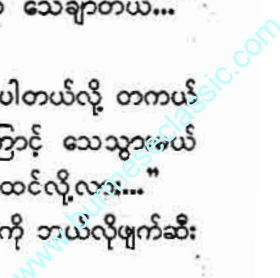
“ ဘာလို့လဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ...”

“ နောင်တရရမယ်လေ... ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ဟာကို မှားပါတယ်လို့ တကယ်

နောင်တရရမယ်... ဒါ အခြေခံအချက်ပဲ... ဒီနာကျင်မှုကြောင့် သေသွားမယ်

ထင်ရတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဗိုဒီမော့ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့လား...”

“ မထင်ပါဘူး... စာအုပ်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို ဘယ်လိုဖျက်ဆီး

ရမယ်ဆိုတာ ပါလား...”

“ ပါတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က ဆွေးမြေ့နေသော စာရွက်များကို သတိထားလှန်ရင်း...

“ မိစ္ဆာမှော်ပညာရှင်တွေက ဒီဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို အစီအရင် ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်ထားခဲ့တယ်တဲ့... ငါဖတ်ရသမျှကတော့ ဟယ်ရီ ရစ်ဒယ်လ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာက ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းရဲ့ အဖြေပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာ... ငါတို့က ဘတ်ဆဲလစ်ရဲ့ အစွယ်နဲ့ ထိုးရမှာလား...”

ရွန်ကမူ...

“ အိုးဟိုး... ငါတို့မှာ ဘတ်ဆဲလစ်ရဲ့ အစွယ်တွေ အများကြီး ရှိတာကံကောင်းတာပဲ... များလွန်းလို့ ဘာလုပ်ပစ်ရမှန်း မသိဘူး...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါကိုဖျက်ဖို့ ဘတ်ဆဲလစ်အစွယ်ဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး... အရမ်း အဖျက်စွမ်းအားကြီးဖို့လိုတယ်... ဒါမှ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မပြင်နိုင်တော့မှာ... ဘတ်ဆဲလစ်ရဲ့အဆိပ်က ဖြေဆေးတစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်... ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ရှားတယ်လေ...”

ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ရင်း...

“ ဖီးနစ်ငှက်ရဲ့ မျက်ရည်မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ငါတို့ပြဿနာက ဘတ်ဆဲလစ်ရဲ့ အဆိပ်လောက် ဖျက်ဆီးမှုစွမ်းအား ကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်း အရမ်းရှားတယ်... နောက်ပြီး သွားလေရာ ယူသွားရင် အန္တရာယ်များလွန်းတယ်... ငါတို့ ဒီပြဿနာကို နည်းလမ်းရှာရမယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေက ထုရုံ ရိုက်ရုံနဲ့ ပျက်စီးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်က...

“ ငါတို့ဒီပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် အထဲက ဝိညာဉ်က ဘစ်ခြားမှာ သွားခိုနေလို့ မရဘူးလား...”

“ မရဘူး... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေက လူနဲ့မတူဘူး...”

ဟယ်ရီနှင့်ရွန်မှာ လုံးဝနားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဟာမီယွန်က...

“ ငါ အခု ဓားတစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး နင့်ကိုထိုးလိုက်ရင် နင့်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုတော့ မထိခိုက်ဘူး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

ရွန်က...

“ ငါ့အတွက် တကယ် အဆင်ပြေမှာပဲ... ကျေးဇူးပဲ...”

ရွန်ကော ဟယ်ရီပါ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ ငါပြောချင်တာက နင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်လိုပဲ ထိခိုက်မိပါစေ ဝိညာဉ်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး... ဝိညာဉ်အစိတ်အပိုင်းလေးက သူ့ရဲ့ပစ္စည်းပေါ်မှာ လုံးဝ မှီခိုနေရတယ်... ဒီပစ္စည်းမရှိရင် ဝိညာဉ်ပါ မရှင်သန်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါ ဘတ်ဆဲလစ်အစွယ်နဲ့ ထိုးလိုက်တော့ ဒိုင်ယာရီလည်း သေသွားတာပဲ...”

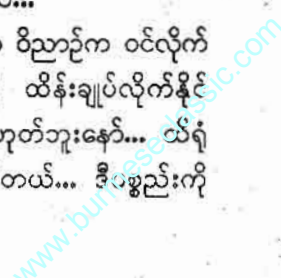
ဒိုင်ယာရီထဲမှမင်များ သွေးကဲ့သို့ စီးကျလာကာ ဗိုဒီမော့၏ ဝိညာဉ်အပိုင်းအစမှာ အော်ဟစ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်နေမိသည်...။

ဒိုင်ယာရီကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီအထဲက ဝိညာဉ်လည်း မရှိနိုင်တော့ဘူး... ဂျင်းနီလည်း ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ... ရေထဲပစ်ချလိုက်တယ်လေ... ဒါပေမယ့် အသစ်အတိုင်း ပြန်ရောက်လာတာပဲ...”

ရွန်က...

“ နေစမ်းပါဦး... ဒိုင်ယာရီထဲကဝိညာဉ်က ဂျင်းနီကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တယ် မဟုတ်လား... အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

“ သူ့ရဲ့ လက်ခံပစ္စည်းကောင်းနေသေးရင် အထဲက ဝိညာဉ်က ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နိုင်တယ်... နီးစပ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်တယ်လေ... လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်... ငယ်ရဲ့ ကိုင်ရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး... စိတ်နဲ့ပါ နီးစပ်မှ ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒီပစ္စည်းကို သိပ်နှစ်သက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်စွပ်ကို ဘယ်လိုဖျက်ပစ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး... ငါ ဘာလို့ မမေးခဲ့မိသလဲ မသိဘူး...”

သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို မမေးခဲ့မိသော ကိစ္စများစွာ ရှိနေသည်။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အသက်ရှင်နေစဉ်က သူ အခွင့်အရေးကို ဖြုန်းတီးကာ မမေးခဲ့သော ကိစ္စများစွာ ကျန်ရှိနေသေးသည်။

အခန်းတံခါးမှာ ဝုန်းကနဲ ဖွင့်သွားသဖြင့် ဟယ်ရီအတွေးများ ပြတ်တောက် သွားရသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ ထိုအသံကြောင့် လန့်ဖျတ်ကာ မိစ္ဆာမှော်ပညာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ စာအုပ်မှာ လွတ်ကျသွား၏...။ ခရုန့်ရှုန့်မှာ အိပ်ရာအောက်သို့ ဝင်ပြေးသွား၏။

ရွန်မှာ အိပ်ရာထက်မှ ခုန်ထလိုက်ရာ ချောကလက်ဖားစက္ကူကို တက်နင်းမိ ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ နံရံနှင့် နဖူး ဆောင့်မိတော့သည်။

ဟယ်ရီမှာ လျှပ်တစ်ပြက်ပင် သူ၏ မှော်တောင်မှေးကို ဒိုင်ဗင်ပစ်၍ ယူလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် တံခါးဝတွင်ပေါ်လာသူမှာ မစွစ်ဝီစလေဖြစ်ပြီး သူမ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသအကြီးအကျယ် ဖြစ်နေသော အသွင်ကိုတွေ့ရ၏...။

“ မင်းတို့ကို နှောင့်ယှက်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် အောက်ထပ်မှာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တွေ တစ်ပြုံကြီး ရောက်နေတယ်... ကူပြီး အမျိုးအစား ခွဲပေးကြပါဦး... မင်းတို့ကူညီမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်...”

ဟာမီယွန်က ကမန်းကတန်း ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သဖြင့် စာအုပ်များမှာ နေရာအနှံ့အပြားသို့ လွင့်ပျံသွားသည်။

“ ဟုတ်လား... အခုလာခဲ့ပါမယ်...”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး မစွစ်ဝီစလေနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ရွန်က ဟယ်ရီနားနားသို့ တိုးဇာပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါတို့တော့ အိမ်စေ့မှင်စာလေးတွေနဲ့ တူလာပြီ... လက်ထပ်ပွဲပြီးတာနဲ့ အပျော်ဆုံးလူက ငါဖြစ်မှာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟုတ်တာပေါ့... ငါတို့မှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ ရှာဖို့က လွဲပြီး

အလုပ်မှ မရှိတာ... ပျော်ပွဲစား ထွက်သလို နေမှာပဲ...”

ရွန်က သူ့စကားကို ရယ်မောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မစွမ်းစိစလေ၏ အခန်းထဲမှ ဧရာမလက်ဖွဲ့ပုံကြီးကို မြင်ရသောအခါတွင် သူ့ရယ်သံမှာ ရပ်တန့် သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဖလူရာ၏ မိသားစု ရောက်ရှိလာသည်။ ရွန်မှာ သူ၏ ခြေအိတ် အရောင်တူ ရှာဝတ်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား၏...။ ဟယ်ရီမှာ သူ့ဆံပင်များကို ပိပြားသွားအောင် ကြိုးစားလိုက် သည်...။ သူတို့အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပြီဟု ထင်ရချိန်ဝယ် ဧည့်သည်များကို ကြိုရန် နောက်ဖေးခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဟယ်ရီ ဤမျှလောက် သပ်ရပ်နေသော ခြံဝင်းကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။ သံချေးတက်နေသော ဆေးကြိုအိုများ... ဘွတ်ဖိနပ်အစုတ်များနှင့် နောက်ဖေးတံခါး နားရှိ အမှိုက်ပုံကြီးမှာ မရှိတော့ပေ။ ထိုနေရာတွင် ပန်းအိုးနှစ်လုံးနှင့် ပန်းခြံနှစ်ခု ရှိနေကာ လေမတိုက်ပဲနှင့် သစ်ရွက်များမှာ စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် လှုပ်ရှား နေ၏...။

ကြက်ခြံကို သေချာပိတ်ထားပြီး အနီးရှိ ဥယျာဉ်ထဲမှ အပင်အားလုံးကို ခူးဆွတ်ရိတ်ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာမူ အပင်များ ရှုပ်ထွေးကာ ထူထပ်နေသည်ကိုသာ ပို၍ သဘောတွေမိသည်...။

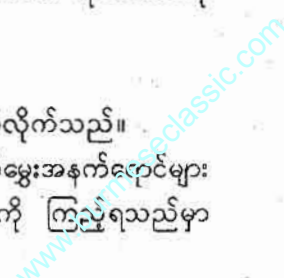
ဘာရိုးကို ကာကွယ်ထားသော အစီအမံများ မည်မျှ များပြားသည် မသိပေ...။ မည်သူမျှ ခြံဝင်းထဲသို့ တိုက်ရိုက် မော်ပညာသုံး၍ လာရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။

ထို့ကြောင့် မစ္စတာစိစလေမှာ ဖလူရာ၏ မိသားစုကို အနီးရှိ တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်တွင် သွားကြိုနေသည်။ မကြာခင်မှာပင် မစ္စတာစိစလေ၏ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရပြီး တံခါးဝသို့ ရောက်လာကြသည်...။

“ မာမား...”

ဖလူရာက သူ့အမေကို အော်ဟစ်ရင်း ပြေးဖက်လိုက်သည်။

မွန်စီယာဒီလက္ခာမှာ ခပ်ပုပုဝဝဖြစ်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွှေးအနက်ရောင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါက်နေ၏...။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ

သဘောကောင်းပုံရသည်။ သူက...

“ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခများနေပြီ ထင်တယ်... ဖလူရာကပြောတော့ အရမ်းအလုပ်များနေကြတယ်ဆို...”

“ အရေးမကြီးပါဘူးရှင်... ဒါ ဘာမှဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး...”

မွန်စီယာဒီလကွာက မစွမ်းစိစလေ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ...

“ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှစ်ခု ပေါင်းစည်းခွင့်ရတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာပဲ... ဒါက ကျွန်တော့်ဇနီး အပိုလင်းပါ...”

မဒမ်ဒီလကွာက မစွမ်းစိစလေကို ပွေဖက်နမ်းရှုံ့ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ဒါက သမီးငယ်လေး ဂါဘရီရယ်လ်ပါ...”

ဂါဘရီရယ်လ်မှာ ဖလူရာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီး ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်ရှိကာ ငွေရောင်ဆံပင်ရှည်များက ခါးအထိ ရှည်လျားနေသည်။ သူမက မစွမ်းစိစလေကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ပွေဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟယ်ရီကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်၏...။ ဂျင်းနီက ချောင်းဟန်သံတစ်ချက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် လုပ်လိုက်၏။

မစွမ်းစိစလေက...

“ အထဲကို ကြွကြပါရှင်...”

ဒီလကွာမိသားစုမှာ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော ဧည့်သည်များပင်...။ သူတို့ပါ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြသည်။ မွန်စီယာဒီလကွာမှာ ထိုင်ခုံများကို နေရာချရာတွင် ဝင်ရောက်ကူညီပေး၏...။ ဂါဘရီရယ်လ်မှာမူ သူ့အစ်မနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ အကူအညီပေးရင်း ပြင်သစ်စကားဖြင့် တွတ်ထိုးနေတတ်သည်။

တစ်ခုဆိုးသည်မှာ ဘာရီးမှာ လူများများ မဆန့်ပေ...။ မစွတာဝီစလေတို့ လင်မယားမှာ ယခုအခါ ဧည့်ခန်းတွင် အိပ်ကြပြီး မွန်စီယာဒီလကွာတို့ လင်မယားကို သူတို့အခန်းတွင်အိပ်ရန် အတော်ပင် ဖျောင်းဖျူယူကြရသည်။

ဂါဘရီရယ်လ်မှာမူ ဖလူရာနှင့်အတူ ပါစီ၏ အခန်းထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ ဘီလ်နှင့် ချာလီမှာ တစ်ခန်းတည်း ပေါင်းနေကြ၏...။ သူတို့ ခရီးစဉ်အတွက် အစီအစဉ်ဆွဲရန်ကိစ္စမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။ သူတို့သုံးယောက်မှာ လူရှုပ်လှ

သော အိမ်ထဲမှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် ကြက်များကို အစာကျွေးသည့်အလုပ်ကို တာဝန်ယူလိုက်ကြသည်။

ရွန်က...

“ အမေက ငါတို့ချည်းပဲလွတ်ထားမှာကို မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်ပြောသလိုပင် မစ္စစ်ဝီစလေမှာ လျှော်ဖွပ်ရန် အဝတ်များကို ခြင်းကြီးထဲ ထည့်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်လာ၏။ သူမက သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ အိုး... မင်းတို့ကြက်စာကျွေးနေတာလား... ကောင်းတာပေါ့... ငါတို့ သူတို့ကို ထပ်ပြီး ပိတ်ထားရဦးမှာလေ...”

“ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာရင် မင်းအထဲမှာပဲ နေသင့်တယ် ဟယ်ရီး... လက်ထပ်ပွဲဆိုတော့ လူစုံလာမှာပဲ...”

“ မင်းရဲ့ လုံခြုံရေးက အရေးကြီးတယ်လေ... ဒါနဲ့ မင်းကို ငါမေးမလို့... မင်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ... ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ဆိုတာ အရေးပါတယ်လေ...”

ဟယ်ရီက ကမန်းကတန်းပင်...

“ ကျွန်တော် မွေးနေ့ပွဲမလုပ်ချင်ပါဘူး... တကယ်ပြောတာပါ... ပုံမှန်ပဲ ညစာစားကြတာပေါ့... နောက်နေ့ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲမဟုတ်လား...”

“ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ... ဒါပေမယ့် ရေးမတ်စ်နဲ့ တွန့်စ်ကို ဖိတ်လိုက်မယ်... ဟုတ်လား... ဟက်ဂရစ်ကိုကော ဖိတ်လိုက်ရမလား...”

“ ကောင်းသားပဲ... ဒါပေမယ့် ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့တော့...”

“ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး ကလေးရယ်...”

သူမက သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း ပြုံးပြကာ အနားမှ လှည့်ထွက် သွားတော့သည်။ သူမ၏ မှော်တောင်စေ့ကို ငွေယမ်းလိုက်သည်နှင့် စုပုံထားသော အဝတ်များမှာ ကြီးတန်းပေါ်တွင် အလိုအလျောက် လှမ်းပြီးသား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မစ္စစ်ဝီစလေ ခံစားနေရသည်ကို သူနားလည်မိသည်။ သူမကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲအောင် လုပ်မိခဲ့သည့်အတွက် ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိ၏။

၇။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့သေတမ်းစာ

သူ တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း နံနက်အရုဏ်တက် အလင်းရောင် နှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ အောက်ဘက်ရှိ မြူနှင်းများကြားဝယ် မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို ခပ်မှုန်မှုန် မြင်နေရ၏...။ သူရှာနေသောသူ ဤနေရာတွင် ရှိနေပါ့မလား။ သူ ထိုသူ့ကို မေးခွန်းတချို့ မေးစရာ ရှိနေသည်...။ ထိုသူ့ထံမှ အဖြေတစ်ခု အလျင်အမြန် လိုအပ်နေသည်။

“ဟေ့... ထတော့လေ...”

ဟယ်ရီ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ရွန်၏ အခန်းထဲရှိ သူ့ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ နေပင်မထွက်သေး၍ ပြတင်းပေါက်များ မှာ မှောင်မည်းနေသေးသည်။ ဟယ်ရီနဖူးပေါ်ရှိ အမာရွတ်မှာ စူးစူးရှရှ နာကျင်လျက် ရှိနေသည်။

“မင်းအိပ်ပျော်နေရင်း ယောင်နေတာလား...”

“ငါ ယောင်မိလို့လား...”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်လို့ချည်း ထပ်တလဲ... ယောင်နေ တယ်...”

ဟယ်ရီ မျက်မှန်တပ်မထားသဖြင့် ရွန်၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ဝါးတားတား ဖြစ်နေသည်...။

“ ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း...”

“ ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ... မင်းပြောနေတာပဲဟာ...”

ဟယ်ရီ သူ့နဖူးကို သပ်ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထိုနာမည်ကို အရင်က သူကြားခဲ့ဖူးသည် ထင်၏...။ သို့သော် စဉ်းစား၍ မရပေ...။

“ ဗိုဒီမော့ ဒီလူကို လိုက်ရှာနေတယ် ထင်တယ်...”

“ သနားစရာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့နဖူးကို ပွတ်သပ်ရင်းနှင့်ပင် ထထိုင်လိုက်သည်...။ သူ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ခဲ့သမျှကို ပြန်မှတ်မိစေရန် ကြိုးစားနေ၏...။ သို့ရာတွင် တောင်ပေါ်လမ်းကလေးနှင့် တောင်ကြားထဲရှိ မြို့ငယ်လေးမှလွဲ၍ စဉ်းစားမရပေ...။

“ သူ ခရီးထွက်နေတယ် ထင်တယ်...”

“ ဘယ်သူလဲ... ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်လား...”

“ မဟုတ်ဘူး... ဗိုဒီမော့ကို ပြောတာ... သူခရီးထွက်နေတယ်... ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်ကို လိုက်ရှာနေတယ်... ဗြိတိန်က မြင်ကွင်းနဲ့ မတူဘူး...”

“ မင်းဆိုလိုတာက သူစိတ်ကို မင်းမြင်နေရပြန်ပြီပေါ့...”

ရွန့်အသံမှာ စိတ်ပူပန်မှုပါဝင်နေသည်။

“ ဟာမီယွန်ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်... သူက ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတာ ကိုတောင် ရုပ်ပစ်ချင်နေတာ...”

ဟယ်ရီ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေသည်။ ဘာကြောင့် ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရင်းနှီးနေရတာလဲ...။

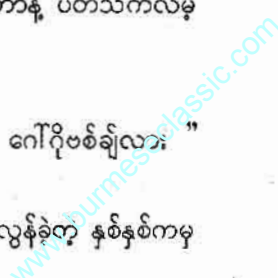
“ ငါ... ငါထင်တာကတော့ သူနဲ့ ကွပ်ကဲချိကစားတာနဲ့ ပတ်သက်လိမ့် မယ်... ဒါပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး...”

ရွန့်က...

“ ကွပ်ကဲချ်... ဟုတ်လား... မင်းစဉ်းစားနေတာ ဂေါ်ဂိုဗစ်ချ်လား ”

“ ဘယ်သူ...”

“ ဒရာဂိုမာ ဂေါ်ဂိုဗစ်ချ်လေ... ချပ်ဒလေကန်နွန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကမှ

စံချိန်တင်ကြေးနဲ့ ပြောင်းလာတဲ့ ရွှေဘောလုံးလိုက်သူလေ...”

“ မဟုတ်ဘူး... ငါစဉ်းစားနေတာ သူမဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“ မဟုတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ... ပျော်ရွှင်ဖွယ်မွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေဟယ်ရီ ”

“ ဝိုး... ဟုတ်သားပဲ... ငါမေ့နေတယ်... ငါဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပြီပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့အိပ်ရာဘေးရှိ မှော်တောင်စေ့ကို ကောက်ကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သူ့မျက်မှန်ရှိရာသို့ ချိန်လိုက်ရင်း...

“ အက်ဆီယို...”

သူနှင့် ဘယ်လောက်မှ မဝေးသော်လည်း သူ့မျက်မှန် အလိုလို လွင့်မျောလာကာ မျက်နှာပေါ်ရောက်လာသည်က ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

“ ငပျင်းပဲ...”

ရွန်၏ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ သူ့တွင် အမှတ်အသား မရှိတော့သည်ကို ဖော်ပြရန် ဟယ်ရီတစ်ယောက် ရွန်အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ပျံ့ဝဲနေအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်နေသော ဇီးကွက်ကလေး ပစ်ဝစ်ဂျီယွန်ပင် နီးလာကာ လှောင်အိမ်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပျံ့ဝဲနေ၏...။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကြိုးကို မှော်ပညာသုံး၍ ချည်နှောင်လိုက်သည်။ (ထို့ကြောင့် လက်နှင့်ချည်သည်ထက် မိနစ်များစွာ ပိုကြာသွားရ၏) ထို့နောက်တွင် ရွန်၏ ချပ်ဒလေကန်နွန် အသင်းသားများ ရုပ်ပုံမှ လိမ္မော်ရောင် ဝတ်ရုံများကို အပြာရောင်သို့ ပြောင်းပစ်လိုက်၏...။

ရွန်က...

“ မင်းကို လေထဲမှာ ပျံသွားအောင် ငါ့လက်နဲ့တင် လုပ်လို့ရတယ်နော်... ရော့... ဒီမှာ... မင်းအတွက် လက်ဆောင်... ဒီမှာပဲ ဖြည်ကြည့်... အမေမြင်လို့ မဖြစ်ဘူး...”

“ စာအုပ်လား...”

လေးထောင့်သဏ္ဍာန် ပါဆယ်ကို လှမ်းယူရင်း ဟယ်ရီ မေးလိုက်သည်။

“ ဒါ ရိုးရိုး စာအုပ်မဟုတ်ဘူး... စုန်းကဝေများကို အောင်မြင်စွာ ချည်းကပ်နည်း ဆယ့်နှစ်နည်းတဲ့... ဒီထဲမှာ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း သိသင့်တာ

အကုန်ပါတယ်... မနှစ်ကသာ ငါဒီစာအုပ်ရခဲ့ရင် လာဗန်ဒါကို ဘယ်လိုရှင်းပြီး သူနဲ့အဆင်ပြေမယ့်နည်းကို သိရမှာ... ထားပါတော့... ဖရက်နဲ့ ရှောင်က ငါ့ကို တစ်အုပ်ပေးတယ်လေ... အဲဒီထဲက သိရတာတွေ အများကြီးပဲ... မင်းလည်း အံ့ဩမှာပဲ... အားလုံးကို မှော်တောင်ဝေးသုံးရမှာချည်း မဟုတ်ဘူး...”

သူတို့ အောက်ထပ် မီးဖိုထဲအရောက်ဝယ် လက်ဆောင်ထုပ်များက စားပွဲပေါ်ဝယ် စုပုံနေ၏...။ ဘီလ်နှင့် မွန်စီယာဒီလကွာတို့မှာ နံနက်စာကို လက်စသတ်လျှက်ရှိသည်...။ မစွစိစလေမှာ ဒယ်အိုးနှင့် တစ်ခုခု ကြော်နေရင်း သူတို့နှင့် လှမ်းစကားပြောနေ၏...။

“ အာသာက မင်းကို ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းသွားတယ် ဟယ်ရီ... သူ အလုပ်ကို စောစောထွက်သွားရတယ်... ဒါပေမယ့် ညနေစာတော့ အမိပြန်လိမ့်မယ်... ထိပ်ဆုံးမှာ ငါတို့လက်ဆောင်လေ...”

ဟယ်ရီ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သူမညွှန်ပြသည့် လေးထောင့် သဏ္ဍာန်ပါဆယ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံး ရှိနေသည်။ ရွှန်၏ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့က မစွတာဝီစလေတို့ ပေးသည့် နာရီနှင့် အလွန်ပင်ဆင်တူ၏...။ ရွှေရောင်တောက်ပနေကာ နာရီလက်တံအစား ကြယ်ကလေးများ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေ၏...။

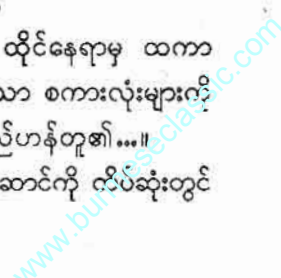
“ စုန်းကဝေတစ်ယောက်ကို သူ့အရွယ်ရောက်လာရင် လက်ပတ်နာရီ ပေးရတာ ထုံးစံပဲလေ...”

မစွစိစလေက သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်ရင်း ဆက်၍...

“ ဒီနာရီက ရွှန်ဟာလောက်မသစ်မှာစိုးရတယ်... ဒါက အစ်ကိုဖေဘီယန်ရဲ့ နာရီလေ... သူက သူ့ပစ္စည်းကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူး... နောက်ဘက်မှာ နည်းနည်း သံချေးတက်နေပြီ ထင်တယ်... ဒါပေမယ့်...”

သူမ စကားမဆက်နိုင်ပဲ ရှိသည်...။ ဟယ်ရီ ထိုင်နေရာမှ ထကာ သူမကို ပွေဖက်လိုက်သည်။ သူ ပါးစပ်နှင့် မပြောဖြစ်ခဲ့သော စကားလုံးများကို ပွေဖက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းပင်...။ သူမကလည်း နားလည်ဟန်တူ၏...။

ဟာမီယွန်က အခန်းထဲဝင်လာရင်း သူမ၏လက်ဆောင်ကို ကိုယ်ဆုံးတွင် တင်ထားလိုက်သည်။

“ ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ ဟယ်ရီ... သိပ်တန်ဖိုးမရှိပါဘူးဟာ... နင်ကြိုက်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ... ဟဲ့... နင်ကော ဘာပေးသလဲ...”

ရွန်ကမူ သူမ၏ စကားကို ကြားပုံမပေါ်ချေ။ ရွန်က...

“ လာစမ်းပါ... သူ့ရဲ့ လက်ဆောင်ကို ဖွင့်စမ်းပါ...”

ဟာမီယွန်က သူ့ကို သူ့ခိုးဖမ်းမှန်ပြောင်းတစ်ခု လက်ဆောင်ပေး၏...။ နောက်အထုပ်တစ်ခုတွင် ဘီလ်နှင့် ဖလူရာက သူ့အတွက် မှော်ပညာဖြင့် စီမံထားသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခားတစ်ချောင်း ပေးထား၏... (“ အား... ဒါက မင်းကို တကယ့်ကို အညင်သာဆုံး မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးလိမ့်မယ်...” ဟု မွန်စီယာဒီလက္ခာက ပြောလိုက်သည်...။ “ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောဖို့လိုတယ်နော်... ဒီလိုမှ မပြောရင် မင်းခန္ဓာကိုယ်က အမွေးတွေ နည်းကုန်လိမ့်မယ်...” ဟုလည်း သတိပေးလိုက်သေးသည်...)

ဒီလက္ခာမိသားစုကမူ ချောက်လက်ဘူးနှင့် ဖရက်နှင့် ရှောင်မှ နောက်ဆုံးပေါ် ဟာသပစ္စည်း ဘူးကြီးတစ်ဘူးကို ရလိုက်သည်။

ကျန်သည့် လက်ဆောင်များကို ဖွင့်ရန် အချိန်မရလိုက်ပေ။ မဒမ် ဒီလက္ခာ ဖလူရာနှင့် ဂါဘရီရယ်လ်တို့ ဝင်လာ၍ မီးဖိုခန်းမှာ လူများ ပြည့်ကျပ်သွား၍ဖြစ်သည်။

ဟာမီယွန်က...

“ ပေး... ငါပါကူသယ်ပေးမယ်...” ဟုဆိုရင်း ဟယ်ရီလက်ထဲမှ အထုပ်များကို ဆွဲယူကာ သုံးယောက်သား အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“ ဟယ်ရီ... အထဲကို ခဏလောက်...”

ဂျင်းနီကို မထင်မှတ်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွန်ပါ ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့် ဟာမီယွန်က လက်မောင်းမှဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားတော့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်နှင့်ပင် ဟယ်ရီ ဂျင်းနီအခန်းထဲ လိုက်ခဲ့သည်။

သူ တစ်ခါမှ ဂျင်းနီအခန်းထဲ မရောက်ခဲ့ဖူးချေ...။ အခန်းမှာ သေးငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်...။ နံရံပေါ်တွင် စုန်းကဝေ ဂီတသိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ထူးဆန်းသော ညီအစ်မများ၏ ပို့စတာနဲ့ ဟိုးလီးဟက်ဒ်ဟာပီး အသင်းခေါင်းဆောင် ဂျူန်းတို့၏ ပုံများကို တွေ့ရသည်။

တစ်ချိန်က သူနှင့်ဂျင်းနီတို့ ကွပ်ကဲချိ ကစားခဲ့ဖူးသော ကွက်လပ်တွင် ဧရာမ ရွက်ဖျင်တဲကြီးကို တွေ့ရ၏...။ ထိပ်ပိုင်းရှိ ရွှေရောင်အလံများမှာ ဂျင်းနီပြတင်းပေါက်ထိ ရောက်နေကြသည်...။

ဂျင်းနီက ဟယ်ရီမျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုလိုက်ရင်း...

“ ပျော်စရာမွှေးနေ့ ဖြစ်ပါစေ ဟယ်ရီ...”

“ ကျေးဇူးပဲ... ဂျင်းနီ...”

သူမက ဟယ်ရီကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ငေးကြည့်နေ၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ သူမကို ပြန်ကြည့်ရန် များစွာ ခက်ခဲနေသည်...။ အလွန်တောက်ပသော အလင်းရောင်ကို ကြည့်နေရသလို ခံစားနေရသည်...။

“ တကယ်လှတဲ့ ရှုခင်းပဲ...”

သူ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်...။ ဂျင်းနီက ထိုစကားကို အသိအမှတ်မပြုပေ...။ ဟယ်ရီ သူမကို အပြစ်မတင်ရက်...။

“ ရှင့်ကို ဘာပေးရမှန်း စဉ်းစားမရဘူး...”

“ ငါ့ကို ဘာမှပေးဖို့မလိုပါဘူး...”

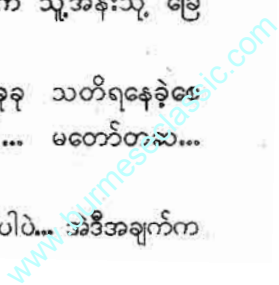
“ အသုံးလည်းဝင်ရမယ် သေးလည်းသေးရမယ်... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သယ်သွားနိုင်မှာလဲ...”

ဟယ်ရီ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စတို့ကို မတွေ့ရပေ...။

ထိုအချက်မှာ ဂျင်းနီ၏ ချစ်စရာကောင်းသော အချက်တစ်ခုပင်...။ သူမမှာ ငိုခဲ့လှသည်...။ အစ်ကိုခြောက်ယောက် ရှိခြင်းကြောင့်များ ပို၍ ကြမ်းတမ်း နေသလားဟု တစ်ခါတစ်ခါ ဟယ်ရီ တွေးမိ၏...။ သူမက သူ့အနီးသို့ ခြေ တစ်လှမ်း ထပ်တိုးလာသည်။

“ ကျွန်မ တွေးနေမိတယ်... ကျွန်မကို တစ်ခုခု သတိရနေခဲ့ဖူး ချင်တယ်လေ... ရှင်သွားနေတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာပေါ့... မတော်တဆ... ဝေးလာမလေးနဲ့ တွေ့နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ ငါ့ရဲ့ခရီးက ချိန်းတွေ့ဖို့အခွင့်အရေး မရှိသလောက်ပါပဲ... အဲဒီအချက်က

တော့ သေချာပါတယ်...”

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်မကို သတိရနေဖို့ပေါ့...”

သူမက တီးတိုးပြောရင်း ဟယ်ရီကိုဖက်နမ်းလိုက်သည်...။ သူမ တစ်ခါမှ ထိုကဲ့သို့ မနမ်းဖူးပေ...။ ဟယ်ရီလည်း သူမကို ပြန်နမ်းလိုက်၏...။ ဖိုင်းယားဝီစကီ သောက်ရသည်ထက်ပို၍ ချိုမြိကာ အဆပေါင်းများစွာ နွေးထွေးသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်...။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိ၏...။ သူမ၏နောက်ကျောကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားရင်း လက် တစ်ဖက်က ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များကို ဆော့ကစားနေမိသည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတံခါးက ဝုန်းကနဲ ဖွင့်သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကမန်းကတန်း လူချင်းခွာလိုက်ရသည်...။ ရွန်က တံခါးဝတွင် ပေါ်လာရင်း...

“ အိုး... ဆောရီး...”

“ ရွန်...”

ဟာမီယွန်ပါ အနောက်က ကသောကမျော လိုက်ပါလာ၏...။

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ဂျင်းနီက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ဟယ်ရီ...”

ရွန်၏ နားနှစ်ဘက်မှာ ရဲတွတ်နေပြီး ဟာမီယွန်မှာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ချင်မိသည်။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သူ့ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသလိုပင်...။ သူ ဂျင်းနီနှင့် ဝေးဝေးနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော အတွေးများသည် ရွန်နှင့်အတူ အခန်းတွင်း ဝင်လာကာ သူ၏ ပျော်ရွှင်စွာ မေ့လျော့နေမှုကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

သူ ဂျင်းနီကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။ သူ တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစား လိုက်သော်လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိပဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူမမှာ သူ့ကို ကျောပေးထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်...။ ဂျင်းနီ ငိုနေပြီလားဟု သူတွေးမိသည်...။ သို့ရာတွင် ရွန်ရှေ့တွင် သူ မည်သို့မျှ နှစ်သိမ့်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ...။

“ နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့...”

သူ နှုတ်ဆက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွန်က အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး မီးဖိုဆောင်ကို ဖြတ်ကာ နောက်ဖေး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်သွား

၏...။ ဟယ်ရီပါ နောက်က အမိလိုက်သွား၏...။ ဟာမီယွန်ကမူ နောက်မှ လိုက်လာရင်း ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ သူတို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိတ်ထားသော မြက်ခင်းအစပ်နား အရောက်တွင် ရွန်က ဟယ်ရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ မင်း သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား... အခု ဘာရှုပ်ပြန် တာလဲ...”

“ ငါ သူ့ကို ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး...”

ထိုအချိန်တွင် ဟာမီယွန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မီလာ၏...။

“ ရွန်...”

သို့ရာတွင် ရွန်က သူမကို တိတ်တိတ်နေရန် လက်ဖြင့်တားလိုက်ရင်း...

“ မင်း အဆက်ဖြတ်လိုက်တုန်းက သူ ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခရောက် ရတယ် ထင်သလဲ...”

“ ငါလည်းအတူတူပဲ... စိတ်ညစ်ရတာပဲ... ငါ ဘာကြောင့် အဆက် ဖြတ်လိုက်သလဲ မင်းသိပါတယ်... ငါ့ဆန္ဒကြောင့်လို့ မင်းထင်သလား...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းက ဒီလိုသွားလုပ်တော့ သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်သွားပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့...”

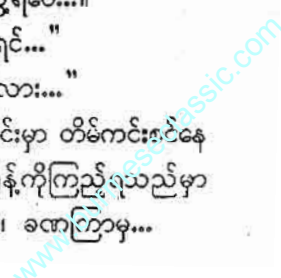
“ သူက တုံးအနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒီလိုဖြစ်မလာနိုင်တာ သိတယ်... သူက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးလက်ထပ်ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ထိုစကားအဆုံးတွင် ဟယ်ရီစိတ်ထဲ၌ သတို့သမီးဝတ်စုံအဖြူနှင့် ဂျင်းနီမှာ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်နေသည့်ပုံကို မြင်ယောင် မိသည်။ သူမ၏ အနာဂတ်မှာ လွတ်လပ်သွားပြီဟု သူထင်မိသည်။ သူ၏ အနာဂတ်တွင်မူ... သူ ဗိုဒီမော့မှ လွဲ၍ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရပေ...။

“ မင်း အခွင့်အရေး ရသမျှ သူ့အနားကပ်နေရင်...”

“ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူးကွာ... ဟုတ်ပြီလား...”

ဟယ်ရီ ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်...။ မနက်ခင်းမှာ တိမ်ကင်းစင်နေ သော်လည်း နေဝင်သွားသလို သူခံစားလိုက်ရသည်...။ ရွန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဆိုးနေသလို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံလည်း ရသည်။ ခဏကြာမှ...

“ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီလေ...”

ဂျင်းနီ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဟယ်ရီနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရန် မကြိုးစားတော့ပေ...။ သူ့ကို ကြည့်ပင် မကြည့်တော့ပေ...။ သို့ရာတွင် အိမ်သို့ ချာလီ ရောက်လာခြင်းက ဟယ်ရီကို စိတ်သက်သာရာရစေသည်...။ မစွမ်းစိစလေမှာ ချက်ချင်းပင် ချာလီအား ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းတော့သည်။

ဟယ်ရီ၏ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲမှာ ဘာရီး၏ မီးဖိုခန်းကို ပြည့်ကျပ်ရုံမက လျှံသွားစေ၏...။ ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် စားပွဲများကို ဆက်ကာ ခင်းထားရသည်...။

ဖရက်နှင့်ကျောတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် နံပါတ်(၁၇)မှာ ဧည့်သည်များအလယ် လေထဲတွင် လွင့်ပျံနေ၏...။

ဟာမီယွန်မှာမူ သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးမှ ပန်းရောင်နှင့် ရွှေရောင်ကြိုးများ ထွက်လာအောင် လုပ်ရင်း သစ်ပင်များနှင့် ချုံပုတ်များကို အလှဆင်နေ၏...။

“ သိပ်လှတာပဲ...”

ရွန်က ချီးကျူးလိုက်သည်...။

“ နင့်မှာ ဒီကိစ္စတွေအတွက် တကယ့်ကို အမြင်ရှိတယ်...”

ဟာမီယွန်ကမူ ပန်းသီးရိုင်းပင်၏ အရွက်များကို ရွှေရောင်ပြောင်းပစ်နေသည်။

“ ကျေးဇူးပဲ ရွန်...”

နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်နူးနေဟန် ရှိသည်...။ ဟယ်ရီ ပြုံးရင်း ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်...။ သူ ဂျင်းနီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသဖြင့် ပြုံးပြလိုက်မိပြီးမှ ရွန်ကိုပေးထားသော ကတိကို သတိရကာ ကမန်းကတန်း မွန်စီယာဒီလက္ခာနှင့် စကားပြောနေလိုက်ရသည်...။

“ ဘေးကို... ဘေးကို...”

မစွမ်းစိစလေက အော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့် အလွန်ကြီးမားသော ရွှေဘောလုံးကြီး တစ်ခုကို သူမ၏ရှေ့ လေထဲတွင်လွင့်မျောနေစေကာ သယ်ယူလာ၏...။ ဖက္ကန်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ထိုအရာမှာ သူ့အတွက် မွေးနေ့ကိတ်မှန်း သိလိုက်သည်...။ မစွမ်းစိစလေမှာ မညီညာသော မြေပြင်ကြောင့် ကိတ်မှန်ကို ကိုယ်တိုင်သယ်မလာပဲ

မှော်ပညာဖြင့် သယ်ဆောင်လာကာ စားပွဲအလယ်တွင် ချထားလိုက်သည်...။

“ တကယ်အံ့ဩစရာပဲ မစွမ်းစိစလေ...”

“ အို... ဒါက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်...”

ရွန်ကမူ သူ့ကိုလက်မထောင်ပြလိုက်သည်...။ ခုနှစ်နာရီတွင် ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်...။

ဖရက်နှင့် ဂျော့မှာ ခြံဝင်းအဆုံးတွင် စောင့်ရင်း ဧည့်သည်များကို ဝင်ခွင့်ပေးနေသည်...။ ဟက်ဂရစ်ကမူ ထိုပွဲအတွက် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် အကောင်းဆုံး ဝတ်ဆင်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ သားမွေးဝတ်ရုံမှာ အမြင်ဆိုးလွန်းသည်ကို သတိပြုမိပုံမရပေ...။

လူပင်မှာ ဟယ်ရီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း ပျော်ရွှင်ပုံ မရဟု သူထင်သည်...။ သူ့ဘေးရှိ တွန့်ခဲမှာမူ ပြုံးရွှင်နေ၏...။ အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်...။

“ ပျော်ရွှင်ဖွယ် မွေးနေ့ပါ ဟယ်ရီ...”

တွန့်ခဲက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်...။

“ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပြည့်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား ”

ဟက်ဂရစ်က ဖရက်ကမ်းပေးသော ရေပုံးတမျှ ကြီးမားသည့် ဝိုင်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြော၏...။

“ ငါတို့တွေ့ခဲ့တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဟယ်ရီ... မင်းမှတ်မိရဲ့လား...”

“ မှတ်မိတာပေါ့... ခင်ဗျား အရှေ့တံခါးကို ချိုးဖဲ့ပြီး ဝင်လာတယ်...”

ဒတ်ဒလေကို ဝက်မြီးတပ်ပေးတယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော်က စုန်းတစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ...”

“ ငါတော့ အသေးစိတ်မမှတ်မိတော့ဘူး... ရွန်နဲ့ ဟာမီယွန်ကော...”

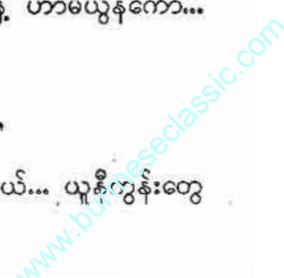
ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေကြတယ်နော်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေပါတယ်... ရှင်ကော...”

“ အား... မဆိုးလှပါဘူး... အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်... ယူနိုက်ကွန်းတွေ

ထပ်မွေးနေတယ်... မင်းတို့ပြန်လာရင် ငါပြမယ်...”

ကောင်းပြတ်လွန်းသော်

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်ကို ဟယ်ရီ မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်...။ ဟက်ဂရစ်က သူ့အိပ်ကပ်ထဲတွင် မွှေနှောက်ရှာဖွေလိုက်ရင်း...

“ ရော... ဟယ်ရီ... ပထမတော့ ဘာပေးရမှန်း စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး... နောက်မှ သတိရတော့တယ်...”

သူက ကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသော အမွှေးထူထူနှင့် အိတ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်...။ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားရမည့် အိတ်မျိုးပင်...။

“ မိုကီအရှေ့နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အိတ်လေး... ဒီထဲကပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ထုတ်မရဘူး... အရမ်းရှားတယ်...”

“ ကျေးဇူးပဲ ဟက်ဂရစ်...”

“ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ...”

ဟက်ဂရစ်က အမှိုက်ပုံးအဖုံးနီးပါး ကြီးမားသည့် လက်ဝါးကြီးကို ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ ဟော... ဟိုမှာ ချာလီပါလား... ဟေး... ချာလီ...”

ချာလီက ဟက်ဂရစ်ကို ပြန်၍လက်ပြလိုက်သည်...။ ချာလီမှာ ရွန်ထက် အရပ်ပုပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိကာ သူ့လက်မောင်းများတွင် ခြစ်ရာရှာရာများ မီးလောင်ရာ အမာရွတ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏...။

“ ဟက်ဂရစ်... အခြေအနေကောင်းရဲ့လား...”

“ စာမရေးတာကြာပြီ... နေ့ဘတ်ရော... ဘယ်လိုလဲ...”

“ နေ့ဘတ်လား...”

ချာလီက ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အခု နော်ဘတ်တာလို့ ခေါ်တယ်...”

“ ဟာ... နေ့ဘတ်က အမလားကွ...”

“ ဟုတ်တယ်လေ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်...”

“ ကွဲပြားချက်တွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့...”

ထို့နောက် ချာလီက အသံကို နှိမ့်ချလိုက်ရင်း...

“ အဖေမြန်မြန်လာမှ ဖြစ်မယ်... အမေ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရှည်တော့ပုံ မရဘူး...”

သူတို့အားလုံး မစွမ်းစိစလေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်...။ သူမမှာ မဒမ်ဒီလက္ခာနှင့် စကားပြောရင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့် နေ၏...။ သူမက...

“ ငါတို့ အာသာကို မစောင့်တော့ပဲ စလိုက်ကြရအောင်... သူ ပြန်လာနိုင်ပုံမရ... အိုး...”

သူတို့အားလုံး ထိုအရာကို မြင်လိုက်ကြရသည်...။ အလင်းတန်းတစ်ခုမှာ ခြံဝင်းသို့ ဖြတ်၍ ပျံလာကာ စားပွဲပေါ်တည့်တည့် ရောက်လာပြီး ငွေရောင် တောက်ပနေသော မြွေပါတစ်ကောင်ဖြစ်သွား၏...။ မြွေပါက နောက်မြေထောက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ရပ်ရင်း မစွတာဝီစလေ၏ အသံဖြင့် စကားပြောလိုက်သည်...။

“ မှော်ဝန်ကြီးပါ ငါနဲ့အတူ ပါလာလိမ့်မယ်...”

ထို့နောက်တွင် အစောင့်အရှောက်ဂါထာမှာ လေထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ် သွား၏...။ လူပင်က ချက်ချင်းပင်...

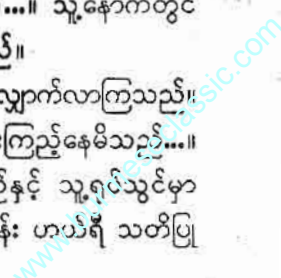
“ ငါတို့ ဒီမှာ မနေသင့်တော့ဘူး... ဆောရီးပဲ ဟယ်ရီ... နောက်မှပဲ ရှင်းပြတော့မယ်...”

သူက တွန့်ခဲ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်တက်၍ နှစ်ယောက် စလုံး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်...။ မစွမ်းစိစလေမှာ ထိတ်လန့်နေပုံ ရ၏...။

“ မှော်ဝန်ကြီးပါလာမယ်... ဘာကိစ္စလဲ... နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ”

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် အချိန်မရှိချေ...။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် မစွတာဝီစလေမှာ ခြံတံခါးဝတွင် ဘွားကနဲပေါ်လာ၏...။ သူ့နောက်တွင် မှော်ဝန်ကြီး ရူးဖတ်စ် စကရင်ဂျီယော်ပါ လိုက်ပါလာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခြံဝင်းကိုဖြတ်ကာ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ဟားလုံးတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။ စကရင်ဂျီယော်တစ်ယောက် အလင်းရောင်ထဲ ဝင်လာသည်နှင့် သူ့ရုပ်သွင်မှာ သူနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်ကထက် အများကြီး အိုစာသွားမှန်း ဟယ်ရီ သတိပြု

မိလိုက်သည်...။

သူက စားပွဲဘေးတွင် ရပ်လိုက်ရင်း...

“အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်သွားပြီ... မွေးနေ့ပွဲကို တကယ်ပဲ မနှောင့်ယှက်ချင်ပါဘူး...”

သူက ဧရာမ ရွှေဘောလုံးသဏ္ဍာန် ကိတ်မုန့်ကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရပါစေ ဟယ်ရီ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ငါ မင်းနဲ့ သီးသန့်စကားပြောချင်တယ်... မစ္စတာရော်နယ် ဝီစလေနဲ့ မစ္စတာမီယွန်ဂရင်ဂါတို့ပါ ပါတယ်...”

ရွန်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ပါ ဟုတ်လား... ဘာကြောင့်လဲ...”

“ငါတို့ ပိုပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့... ဒီမှာ လုံခြုံမယ့်နေရာ မရှိဘူးလား...”

သူက မစ္စတာဝီစလေကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မစ္စတာဝီစလေမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့်...

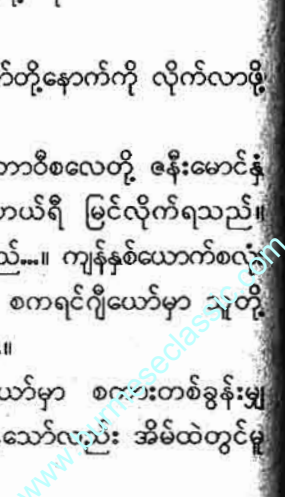
“ရှိပါတယ်... ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားပြောလို့ ရပါတယ်...”

စကရင်ဂျီယော်က ရွန်အား...

“မင်းပဲလမ်းပြပေးတော့... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာဖို့ မလိုတော့ဘူး အာသာ...”

သူတို့သုံးယောက် ထရပ်လိုက်ချန်ဝယ် မစ္စတာဝီစလေတို့ ဇနီးမောင်နှံ အချင်းချင်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်...။ ကျန်နှစ်ယောက်စလုံး ဘာတွေးနေမလဲဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ သိနေသည်...။ စကရင်ဂျီယော်မှာ သူတို့ ဟော့ဝင်သို့ မသွားတော့မည်ကို ရိပ်မိနေပုံရသည်...။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်သည်အထိ စကရင်ဂျီယော်မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုချေ။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရွှေရောင်များ တောက်ပနေသော်လည်း အိမ်ထဲတွင်မူ

မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီ ဆီမီးအိမ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်...။ စကရင်ဂျီယော်မှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်...။ သူတို့သုံးယောက်မှာမူ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပူးကပ်ထိုင်လိုက်ကြသည်...။

“ ငါမင်းတို့ကို မေးခွန်းတချို့မေးစရာ ရှိတယ်... ဒါကို သီးသန့်မေးတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်... ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကို တက်နေကြ... ငါ ရော်နယ်ကို စမေးမယ်...”

သူက ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ဆို၏...။ ဟယ်ရီ ကမူ...

“ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူး... ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပြောချင် ပြောနိုင်တယ်... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မပြောနဲ့တော့...”

ဟာမီယွန်ကပါ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ညှိတ်ရင်း ထောက်ခံ၏...။ စကရင်ဂျီယော်က ဟယ်ရီကို အေးစက်စက်ကြည့်လိုက်သည်...။ ထို့နောက်...

“ ကောင်းပြီလေ...”

သူက လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းရန် ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီးမှ...

“ ငါ ဒီကိုရောက်လာရတာက အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ သေတမ်းစာ ကြောင့်ပဲ...”

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်...။

“ အံ့ဩသွားကြသလား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မင်းတို့ကို တစ်ခုခုထားခဲ့ မယ်လို့ မတွေးမိဘူးပေါ့...”

ရွန်က...

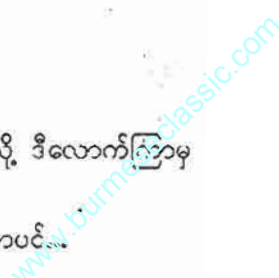
“ ကျွန်... ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုလား... ကျွန်တော်နဲ့ ဟာမီယွန် အတွက်ပါ ပါလား...”

“ ဟုတ်တယ်... အားလုံးအတွက်ပဲ...”

ဟယ်ရီက ချက်ချင်းပင်...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေတာ တစ်လကျော်ပြီ... ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာမှ သူချန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လာပေးတာလဲ...”

ဟာမီယွန်က စကရင်ဂျီယော် အဖြေမပေးနိုင်ခင်မှာပင်...

“ ထူးဆန်းသလားဟ... သူတို့က ဒီပစ္စည်းတွေကို စစ်ဆေးချင်သေးတယ်လေ... ရှင်တို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး...”

သူမ၏ အသံမှာ အနည်းငယ်တုန်ခါနေ၏...။ စကရင်ဂျီယော်က...

“ ငါ့မှာအခွင့်အရေး ရှိတယ်... စစ်ဆေးခွင့်ပြုထားတဲ့ ဥပဒေရှိတယ်...”

“ ဒီဥပဒေက မိစ္ဆာပစ္စည်းတွေ မပေးနိုင်အောင် တားဆီးတဲ့ ဥပဒေပဲ... နောက်ပြီး မစစ်ဆေးခင်မှာ သက်သေရှိဖို့လည်း လိုတယ်... ရှင်ဆိုလိုတာက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ကျိန်စာတိုက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့တယ်လို့ ထင်လို့လား...”

“ မင်းက မှော်ဥပဒေအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့လား မစ္စဂရင်ဂါ...”

“ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မက မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်စေချင်တာ...”

ရွန်ကရယ်လိုက်သည်။ စကရင်ဂျီယော်မှာ ရွန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း ဟယ်ရီစကားကြောင့် သူ့ထံပြန်၍ အာရုံစိုက်လာ၏...။

“ ဒါဆို ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ... စစ်ဆေးဖို့ သိမ်းမထားတော့ဘူးလား...”

ဟာမီယွန်ကပင် ဝင်၍ အဖြေပေးပြန်၏...။

“ သိမ်းထားလို့ မရတော့ဘူးလေ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ သုံးဆယ့်တစ်ရက် ပြည့်သွားလို့ပဲ... သူတို့ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်လို့ သက်သေမပြနိုင်ပဲ ဒီထက်ကြာကြာ သိမ်းထားခွင့်မရှိဘူး... ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

စကရင်ဂျီယော်မှာ ဟာမီယွန်စကားကို ဂရုမစိုက်ပဲ ရွန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ မင်းနဲ့ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ရင်းနှီးသလား ရော်နယ်...”

“ ဟင့်အင်း... ဒီလောက်မရင်းနှီးပါဘူး... ရင်းနှီးတာက ဟယ်ရီပါ...”

ရွန်က ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟာမီယွန်က ဆက်မပြောနဲ့တော့ဟု သတိပေးသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွန်၏စကားမှာ လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်...။ စကရင်ဂျီယော်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူလိုချင်သည့်အဖြေ ရသွားဟန် ရှိသည်...။ သူက ရွန်အဖြေထဲမှ မှားကွက်ကို ချက်ချင်း အခွင့်ကောင်းယူလိုက်သည်။

“ မင်းနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သိပ်မရင်းနှီးဘူးဆိုရင် သူက ဘာဖြစ်လို့

သေတမ်းစာထဲမှာ သတိတရ ရေးထားခဲ့ရတာလဲ... သူ လူပုဂ္ဂိုလ်နာမည် တပ်ပြီး ထားခဲ့တာ သိပ်နည်းတယ်... သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုအများစုရယ်... သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ရယ် သူ့ရဲ့ မှော်ပစ္စည်းတွေရယ် ရှိသမျှ အားလုံးနီးပါးကို ဟော့ဝင် အတွက် ထားပစ်ခဲ့တယ်... မင်းကို ဘာကြောင့် သူ့ရွေးထုတ်ထားခဲ့ရတာလဲ...”

“ မသိဘူးလေ... သိပ်... သိပ်မရင်းနှီးဘူးဆိုပေမယ့်... အဲ... သူ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ဟာမီယွန်ကပါ...

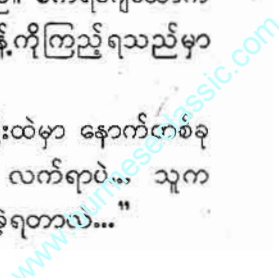
“ နင်က ကျောင်းမှာ စံပြပဲ ရွန်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင့်ကို သိပ် သဘောကျတယ် မဟုတ်လား...”

ထိုစကားမှာ အမှန်တရားနှင့် လုံးဝမနီးစပ်ပေ...။ ရွန်နှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ...။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်စရာ အကြောင်း လုံးဝမရှိခဲ့...။ သို့ရာတွင် စကရင်ဂျီယော်မှာ ထိုစကားကို သေချာ နားထောင်ပုံမရ...။ သူ့ဝတ်ရုံထဲမှ အိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဟက်ဂရစ် ဟယ်ရီကို လက်ဆောင်ပေးသော အိတ်ထက်ကြီး၏...။ ထိုအထဲမှ စာလွှာတစ်ခုကို သူ ထုတ်လိုက်ကာ ဖွင့်၍ ဖတ်ပြလိုက်သည်...။

“ အဲဗက်စ် ပါစီဗယ်လ် ဂူဖရစ် ဘရိုင်ယန် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ သေတမ်းစာ... ဟောဒီမှာ... ရော်နယ်ဘီလီယပ်စ်ဝီစလေအတွက် ကျွန်ုပ်၏ အလင်းထိန်းကိရိယာကို ထားရစ်ခဲ့သည်... သူ အသုံးပြုတိုင်း သတိရနေစေရန် အတွက် ဖြစ်သည်... တဲ့...”

စကရင်ဂျီယော်က အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။ ထိုအရာကို ဟယ်ရီ မြင်ဖူးခဲ့သည်...။ ငွေရောင် မီးခြစ်တစ်ခုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူကာ အလင်းရောင်ကို စုပ်ယူနိုင် ပြန်ထားနိုင်သော အစွမ်းရှိသည်။ စကရင်ဂျီယော်က အလင်းထိန်းကိရိယာကို ရွန်အားပေးလိုက်၏...။ ရွန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အံ့အားသင့်နေဟန် တူသည်...။

“ ဒါ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲ... လောကကြီးထဲမှာ နောက်ထပ်ခု တောင် ရှိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်... ဒါ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ လက်ရာပဲ... သူက ဒီလောက်ရှားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘာလို့ မင်းအတွက် ထားခဲ့တာလဲ...”

ရွန်က အံ့အားသင့်နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြု၏...။ စကရင်ဂျီယော်က...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ တပည့်တွေ ထောင်နဲ့ချီပြီးရှိတယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာ သတိတရ ရေးထားတာက မင်းတို့ သုံးယောက်ပဲ... ဒါ ဘာကြောင့်လဲ... သူ့ရဲ့ အလင်းထိန်းကိရိယာကို မင်းဘယ်လိုသုံးမယ်လို့ ထင်လို့လဲ... ဟင်... မစ္စတာဝီစလေ... ပြောပါဦး...”

ရွန်က...

“ မီးငြိမ်းဖို့ သုံးရမှာပေါ့... တခြား ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ...”

စကရင်ဂျီယော်မှာ ရွန်ကို ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးပဲ ကြည့်နေ၏...။ ထို့နောက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ သေတမ်းစာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ မစ္စဟာမီယွန်ဂျင်းဂရင်ဂါအတွက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ပုံပြင်စာအုပ်ကို ထားခဲ့ပါတယ်... သူမအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်မယ် မျှော်လင့်လို့ပါ...”

စကရင်ဂျီယော်က အိတ်ထဲမှ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်...။ မိစ္ဆာမှော်ပညာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ စာအုပ်လိုပင် ဟောင်းနွမ်းနေ၏...။ စာအုပ်မှာ စုတ်ပြဲစပြုကာ အစွန်းအထင်းများ ထင်နေ၏...။ ဟာမီယွန်က စာအုပ်ကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လက်ခံယူလိုက်သည်...။ စာအုပ်ပေါ်ရှိ ခေါင်းစဉ်စာသားများမှာ ဖတ်၍ မရနိုင်အောင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်...။ စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ဟာမီယွန် ငိုချလိုက်သည်။

“ မစ္စဂရင်ဂါ... ဒီစာအုပ်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဘာအတွက် ထားခဲ့တယ်လို့ ယူဆသလဲ...”

ဟာမီယွန်က မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း...

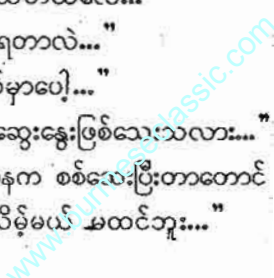
“ ကျွန်မ စာအုပ်တွေကို ကြိုက်တာ သူသိတယ်လေ...”

“ ဒါပေမယ့် ဘာကိစ္စ ဒီစာအုပ်ကို ပေးရတာလဲ...”

“ မသိဘူး... ကျွန်မကြိုက်မယ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ လျှို့ဝှက်စာပို့နည်းများ ဆွေးနွေးဖြစ်သေးသလား...”

“ မဆွေးနွေးဖူးပါဘူး... နောက်ပြီး ဝန်ကြီးဌာနက စစ်သေးပြီးတာတောင် ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မတွေ့ရင် ကျွန်မလည်း တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး...”

သူမက ငိုရှိုက်မှုကို ရပ်တန့်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။ ပူးကပ်ထိုင်နေကြသဖြင့် ရွန်က ဟာမီယွန်အား ဖက်၍ နှစ်သိမ့်ရန် ခက်ခဲနေသည်။

စကရင်ဂျီယော်က သေတမ်းစာကို ဆက်ဖတ်၏...။

“ဟယ်ရီ ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာအတွက်... သူ ပထမဆုံး ကွပ်ဒစ်ချ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဖမ်းယူနိုင်ခဲ့သော ရွှေဘောလုံးကို ထားရစ်ခဲ့သည်... သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုအတွက် ချီးမြှင့်သော ဆုအဖြစ် မှတ်ယူစေချင်သည်...”

စကရင်ဂျီယော်က တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျှက်ရှိသော ရွှေရောင် ဘောလုံးကလေးကို ဟယ်ရီထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်...။

“ဘာလို့ မင်းအတွက် ရွှေဘောလုံးကို ထားခဲ့တာလဲ...”

“မသိဘူးလေ... စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့... သူ့ကိုသတိရနေအောင် ဆုပေးခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ဒါဆို ဒါက အမှတ်အသားတစ်ခု... လက်ဆောင်တစ်ခုပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်မှာပေါ့... ဒါအပြင် ဘာရှိသေးလို့လဲ...”

စကရင်ဂျီယော်က သူ့ထိုင်ခုံကို ဟယ်ရီအနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“ငါမေးနေတယ်လေ... မင်းရဲ့မွေးနေ့ကိတ်ကလည်း ရွှေဘောလုံးပုံပဲ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

ဟာမီယွန်က ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဒါက ဟယ်ရီကို ရွှေဘောလုံးဖမ်းတဲ့သူအဖြစ် ဂုဏ်ပြုထားတာလေ... ဘာလဲ... ကိတ်မုန့်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်စာ ချန်ခဲ့တယ် ထင်လို့လား...”

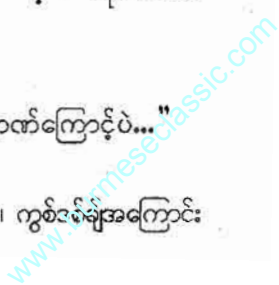
“ကိတ်မုန့်ထဲမှာလို့ မထင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ရွှေဘောလုံးကတော့ ပစ္စည်းသေးသေးလေးတွေ ထည့်ဖွက်လို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က ချက်ချင်းအဖြေပေးလိုက်သည်...။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရွှေဘောလုံးတွေရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကြောင့်ပဲ...”

“ဘာပြောတယ်...”

ဟယ်ရီကော ရွန်ပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်...။ ကွပ်ဒစ်ချ်အကြောင်း

ကို ဟာမီယွန် များများမသိဟု သူတို့ထင်ကြသည်...။

စကရင်ဂျီယော်က...

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ရွှေဘောလုံးတွေဟာ လွတ်လိုက်တဲ့အချိန်ထိ လူ့အသားနဲ့ မထိဖူးဘူး... လုပ်တဲ့သူတွေကလည်း လက်အိတ်နဲ့ လုပ်ယူတာ... သူ့မှာ သူ့ကို ပထမဆုံးထိတွေ့တဲ့သူကို မှတ်မိနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိတယ်... ဒီရွှေဘောလုံးက မင်းကို မှတ်မိမှာပဲ ဟယ်ရီပေါ့တာ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆိုတာ အင်မတန် မှော်ပညာတော်တဲ့သူပဲ... သူက ဒီရွှေဘောလုံးကို မင်းလက်နဲ့ထိမှ ပွင့်အောင် စီရင်ခဲ့ဖို့ အလွယ်ကလေးပဲ...”

သူက ဟယ်ရီထံသို့ ရွှေဘောလုံးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ ရင်ခုန်သံ မြန်လာ၏...။ စကရင်ဂျီယော်၏စကား မှန်နိုင်ကြောင်း သူသိသည်...။ သူဘယ်လိုလုပ် လက်နဲ့မထိပဲ ယူရပါ့မလဲ...။

“ ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား... ကြည့်ရတာ ရွှေဘောလုံးထဲက ပစ္စည်း ကို မင်းသိနေပုံပဲ...”

“ မသိပါဘူး...”

ဟယ်ရီ ရွှေဘောလုံးကို ဘယ်လိုလှမ်းယူရလျှင် ကောင်းမည်လဲဟု အံ့သည်းအသန် စဉ်းစားနေ၏...။ သူသာ သူများစိတ်ကို ဖတ်နိုင်တဲ့ မှော်ပညာကို သေသေချာချာတတ်လျှင် ဟာမီယွန် ဘာတွေတွေ့နေသလဲကို သိချင်နေမိသည်...။

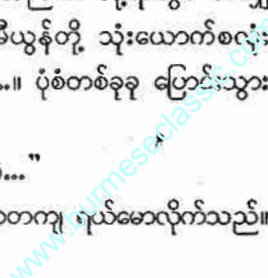
“ ယူလိုက်ပါ...”

ဟယ်ရီ မှော်ဝန်ကြီး၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း... မယူလျှင် မဖြစ်တော့မှန်း သိလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီလက်ထဲသို့ စကရင်ဂျီယော်က ရွှေဘောလုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ ရွှေဘောလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ထူးခြားမလာပေ...။ စကရင်ဂျီယော်... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သုံးယောက်စလုံး ရွှေဘောလုံးကို မျက်တောင်မခတ်ပဲ ငေးကြည့်နေ၏...။ ပုံစံတစ်ခုခု ပြောင်းသွား မည်ဟု သူတို့ မျှော်လင့်နေဆဲပင်...။

“ ဒါ တကယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တာပဲ...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့က သူ့အပြောကို သဘောတကူ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါဆို ကိစ္စပြီးပြီ မဟုတ်လား...”

စကရင်ဂျီယော်မှာ စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့်...

“ မပြီးသေးဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မင်းကို နောက်တစ်ခု ထပ်ပေးခဲ့သေးတယ် ပေါ့တာ...”

“ ဘာလဲ...” ဟယ်ရီ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ရဲ့ ဓားပဲ...”

ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ အလွန်အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးများ ဖြစ်သွားကြသည်...။ သူ ပတ္တမြားလုံးကြီး မြှုပ်ထားသော ဓားလက်ကိုင်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်...။ စကရင်ဂျီယော်က ဓားကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲမထုတ်ချေ...။ ထို့အပြင် ဓားမှာ ထိုအိတ်ထဲတွင်လည်း မဝင်ဆုံလောက်ပေ...။

“ ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ...”

“ စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒီဓားကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပေးချင်တိုင်း ပေးပစ်ခွင့် မရှိဘူး... ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ရဲ့ ဓားဟာ သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းတစ်ခု... ပြီးတော့ ဒီဓားကို...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ဝင်၍...

“ ဒီဓားကို ဟယ်ရီပိုင်တာပဲ... ဒီဓားက သူ့ဆီကိုရောက်လာတာ... ဒီဓားကို အဆောင်ခွဲပေးတဲ့ ဦးထုပ်ထဲက သူ့ဆွဲထုတ်တာ...”

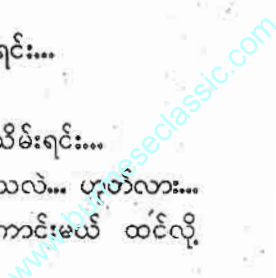
“ ယုံကြည်ရလောက်တဲ့ သမိုင်းပညာရှင်တွေ အဆိုအရတော့ ဒီဓားက ထိုက်တန်တဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဘယ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ကျောင်းသားဆီကိုမဆို ရောက်လာလေ့ ရှိတယ်တဲ့... ဒါဟာ မစ္စတာပေါ့တာရဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ်ပေါ့...”

စကရင်ဂျီယော်က ဟယ်ရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း...

“ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ...”

ဟယ်ရီ စိတ်မတိုမိအောင် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းရင်း...

“ ဘာကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဒီဓားကို ပေးခဲ့ချင်သလဲ... ဟုတ်လား... ဒီဓားကို ကျွန်တော့်အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားရင် ကြည့်ကောင်းမယ် ထင်လို့...”

ဖြစ်မှာပေါ့ ”

“ ဒါနောက်စရာ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ပေါ်တာ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ရဲ့ ဓားကပဲ စလီသရင်ရဲ့ နေရာ ဆက်ခံသူကို ရှင်းပစ်နိုင်မယ် ထင်လို့လား... ဒါမှမဟုတ် သူလည်းပဲ တခြားလူတွေလိုပဲ မင်းဟာ မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို ရပ်တန့်နိုင်ဖို့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးတဲ့သူလိုထင်လို့လား...”

ဟယ်ရီက...

“ စိတ်ဝင်စားစရာ တော်တော်ကောင်းတဲ့အတွေးပဲ... တစ်ယောက်ယောက် ကများ ဗိုဒီမော့ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ကြံစည်ဖူးသလား... ဒါဆိုရင်လည်း ဒီကိစ္စအတွက် လူတွေ သုံးသင့်တယ်... ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အလင်းထိန်းကိရိယာကို စစ်ဆေးနေတာတို့ အက်ဇကာဘန် ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့ သတင်းကို ဖုံးကွယ် ထားတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာတို့ လူအင်အားမသုံးသင့်ဘူး... ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေ တာလား ဝန်ကြီး... ရုံခန်းတံခါးပိတ်ထားပြီးတော့ ရွှေဘောလုံးကို ဖွင့်ဖို့ ကြံနေသလား... လူတွေ သေဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်... သေနေကြတယ်... ကျွန်တော်တောင် သေတော့မလို့ပဲ... ဗိုဒီမော့က ဒီကိုလာတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး နောက်ကလိုက်လာတာ... သူက မူဒီကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်... ဒီကိစ္စကိုလည်း ဝန်ကြီးဌာနက ဖုံးကွယ်ထားတယ်... ဒါနဲ့များ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းမယ် ထင်နေသလား...”

“ မင်းသိပ်လွန်လာပြီ...”

စကရင်ဂျီယော်က အော်ဟစ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီလည်း ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်၏...။ စကရင်ဂျီယော်က ဟယ်ရီအနီးရောက်လာကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို မှော်တောင်ငှေးဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်...။ တောင်ငှေးထိပ်ဖျားမှာ ဟယ်ရီရှပ်အင်္ကျီကို စီးကရက်မီးကဲ့သို့ အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွားစေသည်...။

“ ဟေ့...”

ရွန်က နေရာမှ ခုန်ထကာ သူ၏ မှော်တောင်ငှေးဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက...

“ မလုပ်နဲ့... သူ့ကို ငါတို့ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးချင်လို့လား...”

စကရင်ဂျီယော်က သူ့မျက်နှာအနီးကပ်ရင်း...

“ မင်းကျောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကိုသတိရစမ်းပါ... ငါကလည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မဟုတ်ဘူး... မင်းလုပ်သမျှကို ခွင့်လွှတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲ မနေနိုင်ဘူး... မင်းနဖူးပေါ်မှာ အမာရွတ်ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်သား လေးက ငါ့ကိုတာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါ ပြောစရာမလိုဘူး.. မင်း ငါ့ကို လေးစားသင့်ပြီ ထင်တယ်...”

“ အဲဒီအချိန်က ဝေးပါသေးတယ်...”

ထိုအချိန်မှာပင် အပြေးဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ထို့နောက်တွင် ဧည့်ခန်းတံခါး ဝန်းကနဲပွင့်သွားပြီး မစ္စတာဝီစလေတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝင်ရောက်လာ၏...။ မစ္စတာဝီစလေက ဟယ်ရီနှင့် ဝန်ကြီးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့်...

“ ကျွန်... ကျွန်တော်... အသံကြားမိလိုက်သလားလို့...”

စကရင်ဂျီယော်က ဟယ်ရီအနားမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ဟယ်ရီရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ မီးကျွမ်းသွားသည့် အပေါက်ကို ကြည့်ရင်း သူစိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဖြစ်သွားရပုံကို နောင်တရဟန် ရှိသည်။

“ ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...”

သူက ဟယ်ရီကိုကြည့်လိုက်ရင်း...

“ မင်းကော ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကော တွေးသလို ဆုံးဖြတ်သလိုပဲ ငါတို့ ဝန်ကြီးဌာနလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်... ငါတို့နဲ့အတူ လက်တွဲသင့်တယ်...”

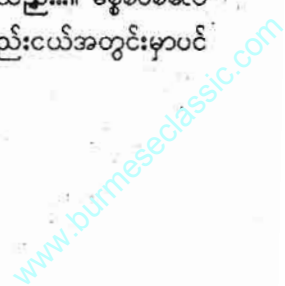
“ ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်တွေကို မကြိုက်ဘူးလေ... ဝန်ကြီးမေ့နေပြီလား...”

စကရင်ဂျီယော်၏ အမူအရာမှာ ချက်ချင်းပင် တင်းမာခက်ထန်သွား၏...။ သူ စကားဆက်မပြောတော့ပဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည့်...။ မစ္စဝီစလေ မှာ နောက်မှ ကမန်းကတန်း လိုက်ပါသွား၏...။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူမ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ သူပြန်သွားပြီ...”

မစ္စတာဝီစလေက...

“ သူက ဘာလိုချင်တာလဲ... ဘာကိစ္စလဲ...”

“ ကျွန်တော်တို့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလာပေးတာ... သူ့ရဲ့ သေတမ်းစာအရလေ...”

ဥယျာဉ်ထဲရှိ ထမင်းစားပွဲခိုင်းတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ပစ္စည်းသုံးမျိုးကို တစ်ယောက်တစ်လက် ပြောင်းကြည့်ကြသည်...။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီကို ရွှေဘောလုံးအား ဘာကြောင့် ပေးခဲ့မှန်း မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။

မစ္စတာဝီစလေမှာ အလင်းထိန်းကိရိယာကို နောက်ထပ်သုံးကြိမ်မြောက် လေ့လာနေချိန်ဝယ် မစ္စစ်ဝီစလေက...

“ ဟယ်ရီ... အားလုံးဆာနေကြပြီ... မင်းမပါပဲ မစချင်လို့ စောင့်နေကြတာ... စားလိုက်ကြရအောင်...”

အားလုံးခပ်သွက်သွက်စားကာ ဟယ်ရီကို ဆုတောင်းပေးကြပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်...။ ဟက်ဂရစ်မှာမူ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မင်္ဂလာပွဲ တက်ရောက်ရမည် ဖြစ်ရာ မပြန်တော့ပေ...။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ ဘာရီးတွင် သူ့အတွက် နေရာမရှိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်အနီးအနားရှိ ကွင်းပြင်ထဲ၌ ရွက်ဖျင်တဲထိုးကာ အိပ်ရ၏...။

“ ငါတို့နဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ လာတွေ့လှည့်...”

ဟယ်ရီက... ဟာမီယွန်၏အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်

“ အားလုံးအိပ်သွားရင် တွေ့ကြမယ်...”

ရွန်၏ အခန်းထဲပြန်ရောက်ချိန်ဝယ် ရွန်မှာ အလင်းထိန်းကိရိယာကို စစ်ဆေးကြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီကမူ ဟက်ဂရစ်ပေးသော မိုကီအကြေးခွံ အိတ်ကလေးထဲသို့ ပစ္စည်းများထည့်နေ၏...။ ရွှေများထည့်ရန် သူမရည်ရွယ်ပါ...။ သူတန်ဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းများကို ထည့်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် အချို့ ပစ္စည်းများမှာ လုံးဝအသုံးမဝင်တော့သလို တန်ဖိုးမရှိတော့ပေ...။ မရူဒါမြေပုံ... စီးရီးယပ်စ်၏ မှန်ကွဲအစကလေးနှင့် အာအေဘီဆွဲပြားလေးတို့ ဖြစ်သည်...။

သူ ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲကာ ပြန်ပိတ်ရင်း လည်ပင်း၌ ဆွဲထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေဘောလုံးကို ကိုင်ရင်း သေချာကြည့်လိုက်၏...။ နောက်ဆုံးတွင် ဟာမီယွန်က တံခါးခေါက်ရင်း အခန်းထဲ ခပ်ဖွဖွ နင်းကာ

ဝင်လာ၏...။

သူမက လှေကားဘက်ဆီလှည့်ကာ မှော်တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း...

ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်...။

“ မတ်ဖလီရာတို...”

“ ဒီဂါထာကို မသုံးသင့်ဘူးလို့ နင်ထင်တယ်ဆို...”

ရွန်ကမေးလိုက်၏...။

“ အခြေအနေက မတူတော့ဘူးဟ... ပြစမ်းပါဦး... နင့်ရဲ့ အလင်းထိန်း ကိရိယာကို...”

ရွန်က သူ့ရှေ့တွင် ကိုင်ထားရင်း ခလုတ်တစ်ချက် နှိပ်လိုက်သည်။

သူတို့ ထွန်းထားသော မီးအိမ်မှာ ချက်ချင်း ငြိမ်းသွား၏...။

ထို့နောက် ရွန်က နောက်တစ်ချက် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်တွင် မီးအိမ်မှာ ချက်ချင်း မီးပြန်လင်းလာသည်...။

“ တကယ်ကောင်းတာပဲ... သူတို့ပြောတော့ ဒါကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး တီထွင်ခဲ့တာဆို...”

“ ဟုတ်လောက်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင့်ကို မီးငြိမ်းဖို့ သက်သက်တော့ ပေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

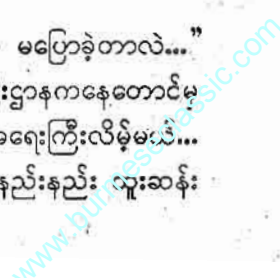
“ ဝန်ကြီးဌာနက သူ့သေတမ်းစာနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စစ်မယ်လို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သိနိုင်သလား...”

“ သေချာတာပေါ့... ဒါကြောင့် သူ့သေတမ်းစာထဲမှာ ဘာမှ မမှာ နိုင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ဘာမှန်းသိဖို့က ခက်နေပြီ...”

ရွန်က...

“ ဒါဆို သူက ဘာကိစ္စ အသက်ရှင်နေတုန်းက မပြောခဲ့တာလဲ...”

“ ငါထင်တာကတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဝန်ကြီးဌာနကနေတောင်မှ တဆင့် ငါတို့ဆီ ခက်ခက်ခဲခဲပို့ရတယ်ဆိုတော့ တကယ်အရေးကြီးလိမ့်မယ်... ဒါကြောင့် ငါတို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးမသိတာပဲ... သူက နည်းနည်း လူးဆန်း တယ်ဟ...”

ရွန်က...
“ ငါပြောသားပဲ... သူက အရမ်းတော်တယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ

ကြောင်တယ်ဟ... နားမလည်နိုင်ဘူး... ဟယ်ရီကိုကော ဘာကိစ္စ ရွှေဘောလုံး ပေးခဲ့တာလဲ...”

ဟာမီယွန်က...
“ ငါလည်း နားမလည်ဘူး... စကရင်ဂျီယော်က နင့်ကို ယူခိုင်းတုန်းက

တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလို့ ထင်နေတာ...”
ဟယ်ရီက ရွှေဘောလုံးလေးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း...
“ ငါ စကရင်ဂျီယော်ရှေ့မှာ သိပ်ပြီး လိုလိုချင်ချင် မရှိဝံ့ဘူးလေ...
သေချာဖွင့်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး...”

“ နင်က ဘာပြောချင်တာလဲ...”

“ ဒီရွှေဘောလုံးက ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံးပြိုင်ပွဲမှာ မိခွဲတဲ့ ဘောလုံး မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်မှာ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန် ရှိသည်...။ ရွန်ကမူ...
“ ဒါ မင်းမျိုချလုလု ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘောလုံးမဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တာပေါ့...”

ထို့နောက် ဟယ်ရီ ရင်ခုန်သံမြန်မြန်နှင့်ပင် ရွှေဘောလုံးကို ပါးစပ်နှင့် ဖိချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ...။ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကာ သူ ရွှေဘောလုံးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က ရုတ်တရက်ပင်...
“ စာ... စာရေးထားတယ်... ကြည့်စမ်း...”

သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လက်ထဲမှ ဘောလုံးပင် လွတ်ကျလုလု ဖြစ်သွား ရသည်။ ရွှေရောင်မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် စာရေးထား၏...။ အရင်တစ်ခေါက် ထိုနေရာတွင် မည်သည့်စာမျှ ရှိမနေချေ...။ လက်ရေးကို ကြည့်ကာ ဒမ်ဘယ်လ်ဗီး၏ လက်ရေးမှန်း ဟယ်ရီ သေချာသိလိုက်သည်။
“ အချိန်နီးရင် ပွင့်လိမ့်မည်...”
သူ စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် စာကပျောက်ကွယ်သွား၏...။

www.burmeseclassic.com

“ ဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

ဟာမီယွန်ကော ရွန်ပါခေါင်းခါပြုကြသည်။

“ အချိန်နီးရပ်ပွင့်မယ်တဲ့... ဘယ်အချိန်လဲ...”

သို့ရာတွင် သူတို့ မည်မျှ ကြီးစားကြီးစား အဖြေနှင့်ကား နီးစပ်မလာပေ...။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ အဓိပ္ပာယ်ရှာရန် လက်လျှော့လိုက်ချိန်ဝယ် ရွန်က...

“ ဓားကကော... ဘာကိစ္စ ဟယ်ရီကို ဓားပေးခဲ့ချင်တာလဲ...”

“ သူက ငါ့ကို ဘာကိစ္စ မပြောခဲ့တာလဲ... ငါတို့ စကားပြောနေတဲ့

မနှစ်က တစ်ချိန်လုံး နံရံပေါ်မှာ ရှိနေတာပဲ... သူက ငါ့ကိုပေးချင်ရင် ဘာလို့

အဲဒီတုန်းက မပေးရတာလဲ...”

သူ့ဦးနှောက်မှာ စာမေးပွဲခန်းထဲတွင် ထိုင်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။

မည်မျှ စဉ်းစားစဉ်းစား အဖြေမထွက်နိုင်ချေ...။ သူ မနှစ်က ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးနဲ့

ပြောခဲ့သမျှမှာ ဘာတွေများ မေ့နေခဲ့သလဲ...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒီးက တကယ်ကော

သူနားလည်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရဲ့လား...။

“ နောက်ပြီး ဒီပုံပြင်စာအုပ်ကကော... ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ပုံပြင်ကို

ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး...”

ရွန်က...

“ နင်က ဒီပုံပြင်ကို မသိဘူး... ဟုတ်လား... နင်နောက်နေတာလား...”

ဟာမီယွန်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

“ ငါ တကယ်မသိဘူး... နင်သိသလား...”

“ ငါသိတာပေါ့...”

ဟယ်ရီပါ ရွန်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မဖတ်ဖူးသော

စာအုပ်ကို ရွန်ဖတ်ဖူးနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည်။ ရွန်မှာမူ သူတို့ အံ့ဩနေ

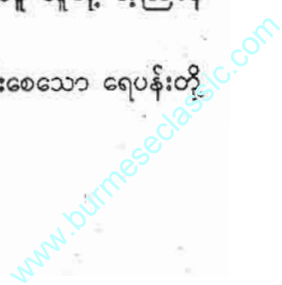
သောကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏...။

“ ဟာ... ဒါကလေးပုံပြင်တွေပဲဟာ... ကံကောင်းစေသော ရေပန်းတို့

ဘာတို့ ပုံပြင်တွေပဲဟာ...”

ဟာမီယွန်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ နင်ဘာပြောတာလဲ...”

ရွန်က မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ မနောက်စမ်းပါနဲ့ ဒီပုံပြင်တွေကို ကလေးကတည်းက လူတိုင်းသိတယ်”

“ ရွန်... ငါကော ဟယ်ရီကော မက်ဂယ်တွေထဲမှာကြီးလာရတာ နင်လည်းသိရဲ့သားနဲ့... ငါတို့ ဒီလိုပုံပြင်တွေ မကြားဖူးဘူး... ငါတို့ကြားဖူးတာက စဗိုးပိုက်နဲ့ လူပုလေး ခုနှစ်ယောက်တို့ စင်ဒရဲလားတို့..”

“ ဒါက ဘာတွေလဲ... ရောဂါနာမည်တွေလား...”

“ ဒါ ကလေးပုံပြင်တွေလေ...”

ရွန်က ထိုအခါမှ...

“ ဟုတ်သားပဲ... ဒါတွေပဲ နင်တို့သိမှာပေါ့... ဒီမှာတော့ အဲဒီလို ပုံပြင်တွေ မရှိဘူး...”

“ ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုပုံပြင်ဖတ်ခိုင်းရတာလဲ...”

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်မှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်...။

ရွန်က...

“ ချာလီထင်တယ်... အမေအိပ်ပျော်နေပြီဆိုတော့ သူ့ဆံပင်တွေ ပြန်ရှည်အောင်လုပ်ဖို့ ခိုးထွက်တာ ဖြစ်မယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့လည်း အိပ်ကြစို့... မနက်ဖြန် ကြာကြာ အိပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ဟုတ်တယ်... မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲ ရှိတော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး... ငါ မီးငြိမ်းလိုက်တော့မယ်...”

ဟာမီယွန် ထွက်သွားသည်နှင့် ရွန်က သူ၏ အလင်းထိန်းကိရိယာဖြင့် မီးငြိမ်းပစ်လိုက်တော့သည်...။

၈။ မင်္ဂလာပွဲ

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သုံးနာရီခန့်တွင် ဟယ်ရီ... ရွန်... ဟာမီယွန်နှင့် ဂျော့တို့မှာ ရွက်ဖျင်တဲကြီး၏ အပြင်တွင် ဧည့်သည်များကို ကြိုရန် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ဟယ်ရီမှာ ရုပ်ပြောင်းဆေးရည်များများ သောက်ထားကာ ဝီစလေတို့၏ မက်ဂယ်မွေးတစ်ဝမ်းကွဲ ညီတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ယူထားသည်။

ဖရက်က သူ့ဆံပင်ကို ရအောင် ခိုးယူလာခဲ့သည်...။ သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ သူတို့၏ တစ်ဝမ်းကွဲဘာနီအဖြစ် အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ဖြစ်သည်...။

သူတို့လေးယောက်စလုံး ထိုင်ခုံပုံစံများကို ကိုင်ကာ ဧည့်သည်များကို နေရာချထားပေးနေသည်...။ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးများနှင့် ရွှေရောင် အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားသော တီးဝိုင်းအဖွဲ့များမှာ တစ်နာရီခန့် စောရောက်လာပြီး သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်...။

ဟယ်ရီအနောက်ဘက်ရှိ ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင်မူ စားပွဲများ တန်းစီခင်းထားကာ ပန်းရောင်ကော်ဇောခင်းထား၏...။ ရွက်ဖျင်တဲ၏ ဒေါက်တိုင်များကို အဖြူရောင်နှင့် ရွှေရောင်ပန်းများနှင့် အလှဆင်ထားသည်။

ဖရက်နှင့်ကျောမှာ လက်ထပ်မည့်နေရာတည့်တည့်တွင် ဧရာမ ရွှေရောင် ဘောလုံးကြီးများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်...။ သူ အယောင်ဆောင်ထားသော မက်ဂယ်မှာ သူ့ထက် အနည်းငယ် ဝနေသဖြင့် သူ့အင်္ကျီမှာ ကျပ်နေကာ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေသည်...။

ဖရက်က...

“ ငါလက်ထပ်ရင် ဒီလိုမလိုတာတွေ မလုပ်ဘူး... ကြိုက်တာဝတ်ပြီး လာလို့ရတဲ့ပွဲလုပ်မယ်... ဒီအတွက် အမေ့ကိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ချုပ်တဲ့ ကျိန်စာနဲ့ ထိန်းထားရမှာပဲ...”

ကျောက...

“ ဒီမနက် သိပ်မဆိုးပါဘူးကွ... ပါစီမလာလို့ဆိုပြီးတော့ တစ်ချက်ငိုတာပဲ ရှိတယ်... သူ့ကို ဘယ်သူက လာစေချင်လို့လဲ... အိုး... လာကြပြန်ပြီဟ...”

ဧည့်သည်များမှာ ခြံတံခါးဝတွင် ပေါ်လာကြပြန်သည်...။ အားလုံး တောက်တောက်ပပ ဝတ်ဆင်လာကြသည်...။ ကျောက်မျက်ရတနာများမှာ အရောင် တလက်လက် တောက်ပနေ၏...။ စကားပြောသံများမှာ နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာ၏...။

ကျောက...

“ ဒါ ဖလူရာရဲ့ အမျိုးတွေပဲ... အင်္ဂလိပ်စကား နားမလည်မှာတော့ သေချာတယ်... ငါ့တာဝန်ပဲ ထားလိုက်ပါ...”

ထို့နောက်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး လှပသော ပြင်သစ်သူနှစ်ယောက် အနီး ကပ်ကာ ပြင်သစ်လို နှုတ်ဆက်ရင်း အထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားကြသည်။ ရွန်ကမူ မစ္စတာဝီစလေ၏ ဝန်ကြီးဌာနမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပါကင်ကို နေရာ ချပေးရန် ပါသွား၏...။ ဟယ်ရီအတွက်မူ နားလေးနေသော အဘိုးအို လင်မယားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွက်ဖျင်တဲရှဉ့် တွန့်ခဲနှင့် လူပင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ တွန့်ခဲက...

“ အာသာက မင်းကို ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ တစ်ယောက်လို့ ပြောလိုက်တယ်... မနေ့ညကကိစ္စအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ သူတို့အတွက် နေရာသို့ ခေါ်သွားပေးနေစဉ် တွန့်ခွဲက တီးတိုးပြောနေကြောင်း ဖြစ်သည်။

“ ဝန်ကြီးဌာနက အခုအချိန်မှာ သမန်းဝံပုလွေကိစ္စကို သိပ်တင်းကျပ် နေတယ်... ငါတို့ရှိနေတာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် မကောင်းဘူးလေ...”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

လူပင်ကမူ သူ့ကို တစ်ချက်သာ ပြုံးပြကာ ငြိမ်သက်သွားပြန်၏...။ သူ လူပင်ကို နားမလည်နိုင်ပဲ ရှိသည်...။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် အချိန်မပေးနိုင်ပေ...။ ဟက်ဂရစ်မှာလည်း ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဖရက်ညွှန်ပြသော နေရာကို အမှတ်မှားကာ ထိုင်မိသဖြင့် သူ့အတွက် မှော်ပညာဖြင့် အထူးစီရင်ထားသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မထိုင်မိပဲ တခြားနေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ရာ ထိုင်ခုံအားလုံးမှာ မီးခြစ်ဆံများပမာ ကျိုးကြေသွား၏...။

မစ္စတာဝီစလေက အကျိုးအပွဲများကို ပြင်ဆင်လိုက်ချိန်ဝယ် ဟက်ဂရစ်မှာ အားလုံးနီးပါးကြားအောင် အော်ဟစ်တောင်းပန်လိုက်သည်...။ သူ တဲဝသို့ ပြန်ရောက်ချိန်ဝယ် ရွန်မှာ ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် စုန်းကဝေ တစ်ယောက် နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ပခုံးခန့်ထိရှည်သော အဖြူရောင်ဆံပင်များ ရှိပြီး ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဤဝံသဏ္ဍာန် မျက်လုံးနှင့် ဆင်ဆင်တူသော အမှတ်အသားပါသည့် ရွှေဆွဲကြိုးကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထား၏...။

“ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွန်ပါ...”

သူက ဟယ်ရီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြော၏...။

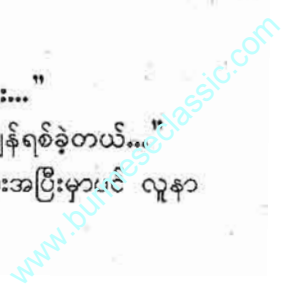
“ ဦးသမီးနဲ့ ဦးနဲ့ ဟောဟိုဘက်က တောင်ကုန်းမှာနေပါတယ်... ဒါနဲ့ မင်းလည်း ဦးရဲ့သမီးလူနာကို သိမယ်ထင်တယ်...”

သူက ရွန်ကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်...။

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါနဲ့သူ့ကော... မပါဘူးလား...”

“ သူ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်...”

သူ နောက်ထပ်ရောက်လာသူများကို နေရာချထားအပြီးမှာပင် လူနာ အပြေးရောက်လာပြီး...

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီက ကမန်းကတန်းပင်...

“ ငါ့နာမည်က ဘာနိပါဟ...”

“ နင် နာမည်ပါ ပြောင်းထားတယ်ပေါ့...”

“ ဟုတ်တယ်... နင်ဘယ်လိုသိသလဲ...”

“ နင့်ရဲ့ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သိတာပေါ့...”

လူနာမှာ အဝါရောင်တောင်တောက် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ခေါင်းတွင်မူ ဧရာမနေကြာပန်းပွင့်ကြီးကို ပန်ထား၏...။ လူနာက သူ့ဖခင်အား...

“ ဖေဖေ... ဒီမှာကြည့်ပါဦး... မြေကြီးထဲက နာနာဘာဝလေးက သမီးကို ကိုက်လိုက်တယ်...”

“ တကယ်ကောင်းတာပဲ... နာနာဘာဝလေးတွေရဲ့ တံတွေးက အင်မတန် အကျိုးရှိတယ်...”

မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်က သူမလက်ကို ဆွဲယူကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ ရွန်ကတော့ ရယ်ချင်မှာပဲ... အဖေက မြေအောက်က နာနာဘာဝလေးတွေရဲ့ မှော်ပညာကို လေ့လာနေတာလေ...”

“ ဟုတ်လား... နင် အဲဒီဒဏ်ရာကို ဘာဆေးမှမထည့်ပဲ ထားမလို့လား...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး...”

လူနာက သူ့လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်စုပ်ထားလိုက်ရင်း ဟယ်ရီကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ...

“ နင် တကယ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ... ငါ အဖေ့ကို ပြောပါတယ်... အားလုံးနီးပါး ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်လာမှာပဲလို့... သူက ကံကောင်းအောင်လို့ နေရောင်ပါတဲ့ အဝတ်အစား ဝတ်ရမယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး...”

ရွန်မှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ ခေါ်လာရင်း သူတို့အနီးရောက်လာ၏...။ သူမက ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ဖြင့်...

“ ရွန်... မင်းဆံပင်တွေ အရမ်းရှည်နေပြီ... ငါဖြင့် မှတ်တောင်မမှတ်မီ ဘူး... ဟိုဟာ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ် မဟုတ်လား... သူက ဘာကြီးဝတ်ထားတာလဲ... ဟင်... သူကကော...”

သူမက ဟယ်ရီဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ အိုး... ဒါက ကျွန်တော်တို့ တဝမ်းကွဲညီ ဘာနီလေ... အန်တီ မြူရီယယ်လ်ရဲ့ ”

“ နောက်ထပ် ဝီစလေ တစ်ယောက်လား... နင်တို့ကလည်း မွေးပဲ မွေးနိုင်လွန်းတယ်... ငါ မှတ်ကိုမမှတ်မိတော့ဘူး... ဟယ်ရီပေါ်တာကော... ဒီကိုမလာဘူးလား... ငါက သူ့ကိုတွေ့ရမယ်ထင်နေတာ... သူက နင့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား... ဒါမှမဟုတ် နင် သက်သက်ကြွားနေတာလား...”

“ ဟင့်အင်း... သူမလာဘူး...”

“ မလာနိုင်ဘူးပေါ့... သူ့ကို ပုံထဲမှာ မြင်ရသလောက် ခင်စရာ မရှိဘူးထင်ပါတယ်... ကဲ... ရော်နယ်... ငါ့ကို ထိုင်ခုံကောင်းကောင်း ရှာပေးစမ်း... ငါ့အသက်က တစ်ရာခုနစ်နှစ် ရှိနေပြီ... ကြာကြာမရပ်နိုင်တော့ဘူးဟဲ့...”

ရွန်က ဟယ်ရီကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ဒါဇင်ခန့် ထပ်ရောက် လာကြပြန်သည်...။ ရွက်ဖျင်တဲကြီးမှာ လူများနှင့် ပြည့်လှလှ ဖြစ်လာသည်...။

ရွန်က သူ့အနီးပြန်ရောက်လာကာ နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်ရင်း...

“ မြူရီရယ်လ်နဲ့တွေ့ရတာ တကယ် အိပ်မက်ဆိုးမက်ရတာပဲ... သူက ခရစ်စမတ်တိုင်း လာနေကျလေ... ဖရက်နဲ့ဂျော့က သူ့ထိုင်ခုံအောက်မှာ အမြဲတမ်း နောက်ချေးပုံးကို ဖောက်နေကျ... အဖေကပြောတော့ သူ့သေတမ်းစာထဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ပြောတာပဲ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ သူတို့က ဂရုစိုက်မှာလား...”

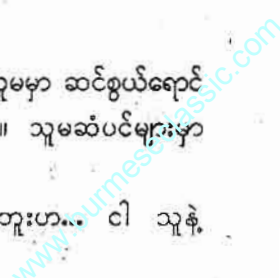
ထိုအချိန်တွင် ဟာမီယွန်က သူတို့အနား ရောက်လာ၏...။ ရွန်က...

“ နင် သိပ်လှနေပါလား...”

“ နင်က အမြဲ အံ့ဩနေတာချည်းမဲ...”

သို့ရာတွင် သူမမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးနေ၏...။ သူမမှာ ဆင်စွယ်ရောင် ဝတ်စုံကို အရောင်တူ ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် ဝတ်ထားသည်...။ သူမဆံပင်များမှာ အရောင်များ တောက်ပနေသည်...။

“ နင့်အန်တီ မြူရီရယ်လ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးဟာ... ငါ သူနဲ့

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဆုံခဲ့တယ်... သူက ငါ့ကို မက်ဂယ်က မွေးတာလားလို့ မေးပြီးတာနဲ့ ရုပ်ကလည်း ဆိုးသေး... ပိန်ကလည်း ပိန်သေးတဲ့...”

“ သူ့စကားကို အရေးမစိုက်နဲ့ဟ... ဒီအဖွားကြီးက ရိုင်းရိုင်း ပြောတတ်တယ်...”

ဂျော့ကပါ ဖရက်နဲ့အတူတူ ဝင်လာရင်း...

“ မြူရီရယ်လ်အကြောင်း ပြောနေကြတာလား... သူက ငါ့နားရွက်ကို လည်း ကြည့်ရဆိုးတယ်လို့ ပြောသွားသေးတယ်...”

“ သူ့ထက် အန်ကယ်လ် ဆီးလီးယပ်စ်ကို ရှိနေစေချင်တာ... သူနဲ့ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲက ပိုပျော်ဖို့ကောင်းမှာ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဦးလေးဆီးလီးယပ်စ်ဆိုတာ မရဏနိမိတ်ကို မြင်ပြီး နှစ်ဆယ့် လေးနာရီအတွင်း သေသွားတဲ့ တစ်ယောက် မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်...”

ဂျော့က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။

သူတို့အားလုံး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနေမိကြသဖြင့် နောက်ကျမှ ရောက်လာသူတစ်ယောက်ကို သတိမထားလိုက်မိကြပေ...။

ထိုသူမှာ ဆံပင်အနက်ရောင်ရှိကာ ခပ်ကောက်ကောက်နှာခေါင်းနှင့် မျက်ခုံးမွေးထူထူရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ပင်...။ ထိုသူက သူ၏ဖိတ်စာကို ရွန်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း မျက်စိကမူ ဟာမီယွန်ထံ ကြည့်ရင်းမှ...

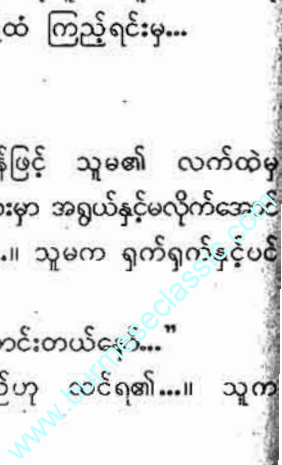
“ မင်း သိပ်လှနေပါလား...”

“ ဗစ်တာ...”

ဟာမီယွန် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် သူမ၏ လက်ထဲမှ လက်ကိုင်အိတ်လေး လွတ်ကျသွား၏...။ အိတ်ကလေးမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကျယ်လောင်သော မြည်သံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏...။ သူမက ရှက်ရှက်နှင့်ပင် အိတ်ကို ပြန်ကောက်ရင်း...

“ ရှင်လာမယ်လို့ မထင်မိဘူး... နေကောင်းတယ်လို့...”

ရွန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ပို၍နီရဲလာသည်ဟု လင်ရ၏...။ သူက

ဗစ်တာ၏ဖိတ်စာကို ဖတ်လိုက်ရင်း...

“ ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ...”

“ ဖလူရာက ငါ့ကို ဖိတ်လိုက်တာလေ...”

ဟယ်ရီကမူ ဗစ်တာခရမ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်မကျေနပ်ချက်မှ မရှိ၍ ခပ်အေးအေးပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ သူ့နံဘေးရှိခုံတွင် ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်...။

“ မင်းသူငယ်ချင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့ကို ကြည့်ပုံ မရဘူး...”

ထို့နောက် ဟယ်ရီ၏ အနီရောင်ဆံပင်များကို ကြည့်ရင်း...

“ အား... မင်းတို့က အမျိုးတွေ ထင်တယ်...”

“ တစ်ဝမ်းကွဲတွေပါ...”

ခရမ်မှာ မည်သို့ဖြစ်စေ ထင်ရှားသော ကွစ်ဒစ်ချ်ကစားသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရာ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား လည်ပြန်ကြည့်သူများ မနည်းပေ...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်သည်များကို နေရာချပေးနေသော ရွန်... ဟာမီယွန်... ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်...။

ဖရက်က...

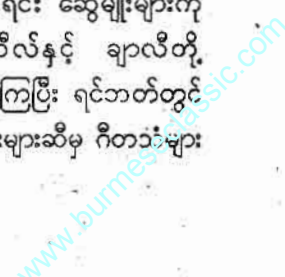
“ ထိုင်ကြစို့... မထိုင်ရင် ငါတို့ကို သတို့သမီးက တက်နင်းသွား လိမ့်မယ်...”

ဟယ်ရီတို့သုံးယောက် ဒုတိယတန်းရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်...။ ဟာမီယွန်မျက်နှာမှာ ပန်းရောင်သမ်းနေဆဲဖြစ်သလို ရွန်နားရွက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ရဲရဲနီလျက်ရှိသည်...။ ရွန်က ဟယ်ရီအနီး တိုးကပ်ကာ...

“ တွေ့လား... ဒီကောင်က မုတ်ဆိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့...”

မစ္စတာဝီစလေတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဟိုဟိုဒီဒီသွားရင်း ဆွေမျိုးများကို နှုတ်ဆက်နေ၏...။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘီလ်နှင့် ချာလီတို့ ထရပ်လိုက်ကြသည်...။ ပွဲတက်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ရင်ဘတ်တွင် နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်စီ ထိုးထားကြ၏...။ ထို့နောက် ရွှေဘောလုံးများဆီမှ ဂီတသံများ ထွက်လာသဖြင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်...။

“ အိုး...”

အပေါက်ဝဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော ဟာမီယွန်ထံမှ အာမေဗိုတ်သံ တစ်သံ ထွက်လာ၏...။ အားလုံးဆီမှလည်း ခပ်သဲ့သဲ့အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ မွန်စီယာဒီလက္ခာနှင့် ဖလူရာတို့မှာ ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီဖြစ်သည်။ ဖလူရာမှာ အလွန်ရိုးသော အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ဆင်ထား သော်လည်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ငွေရောင်များ ဖြာထွက်နေသလို ထင်ရ၏...။

သူမ၏ အရောင်တောက်ပနေမှုမှာ သာမန်အချိန်တွင် အခြားလူများ ၏အလှကို မှေးမှိန်သွားစေ၏...။ ယနေ့တွင်မူ အခြားသူများကိုပါ ပို၍ အလှတိုး လာစေသည်...။ ဂျင်းနီနှင့် ဂါဘရီရယ်လ်မှာ ရွှေရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကာ အရင်ကထက် ပို၍လှနေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်...။

“ လူကြီးမင်းတို့ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ဒီမှာ စုစည်းကြတာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ကောင်းချီးပေးကြဖို့ပါပဲ...”

ဂျင်းနီမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှင်း ဟယ်ရီကို မြင်သည်တွင် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ၏စိတ်မှာ လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနား ဆီမှ ကျောင်းဆီသို့ လွင့်မျောသွားခဲ့သည်...။

“ ဝီလီယမ်အာသာ... ဖလူရာအစ်စ်ဘဲလ်နဲ့ လက်ထပ်မှာလား...”

ရွှေဆုံးခုံတန်းဝယ် မစွစ်ဝီစလေနှင့် မဒမ်ဒီလက္ခာတို့မှာ အသံတိတ် ရှိုက်ငိုနေကြသည်...။ ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီကို လှည့်ကြည့်ရှင်း ပြီးပြလိုက်သည်...။ သူမမျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်များ ရှိနေ၏...။

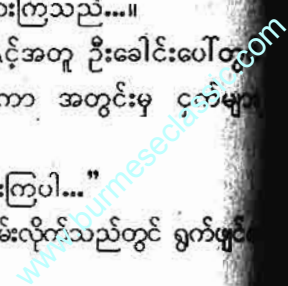
“ သင်တို့နှစ်ယောက်ကို အကြင်လင်မယားအဖြစ် ကြေငြာလိုက်တယ်...”

လက်ထပ်ပေးနေသော စုန်းကဝေမှာ သူ၏မှော်တောင်ဝှေးကို ငွေယမ် လိုက်သည်...။ ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ ငွေရောင်ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ကျလာပြီး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကွေ့ပတ်ကျဆင်းသွားကြသည်...။

ဖရက်နှင့်ကျော့တို့၏ အော်ဟစ်အားပေးသံနှင့်အတူ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေရောင်ဘောလုံး ပေါက်သွားကာ အတွင်းမှ ငှက်မျှင် ပျံထွက်လာ၏...။

“ အားလုံး ကျေးဇူးပြုပြီး မတ်တပ်ရပ်ပေးကြပါ...”

ထိုသူက သူ၏မှော်တောင်ဝှေးကို ထပ်၍ငွေယမ်းလိုက်သည်တွင် ရွက်ဖျင်

ကြီးနှင့် သူတို့၏ထိုင်ခုံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်...။ ခန်းမကြီး၏ အလယ်တွင် ကပွဲစင်မြင့်တစ်ခုပေါ်လာကာ သူတို့၏ထိုင်ခုံများမှာ အဖြူရောင် စားပွဲခင်းခင်းထားသော စားပွဲများဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်...။

“ တယ်ဟုတ်ပါလား...”

ရွန်စကားသံနှင့်အတူ စားပွဲထိုးများမှာ နေရာအနှံ့အပြားမှ ပေါ်လာကြသည်...။ အချို့မှာ ငွေရောင်ဗန်းပေါ်တွင် အချို့ရည်... ဆတ်တာဘီယာနှင့် ဖိုင်းယားဝီစကီတို့ကို သယ်လာကာ အချို့က ကိတ်မုန့်များ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များကို သယ်လာကြ၏...။

ဟာမီယွန် နေရာမှထလိုက်ကာ ဘီလ်နှင့်ဖလူရာတို့ ရောက်နေသည့် နေရာကို လူအုပ်ပေါ်မှ ခြေဖျားထောက်ကြည့်ရင်း...

“ ငါတို့ ဝမ်းသာစကား သွားပြောရအောင်...”

“ ငါတို့ နောက်မှ ပြောလို့ ရပါတယ်...”

ရွန်ကပြောရင်း အနီးမှ ဖြတ်သွားသော ဗန်းထဲမှ ဘတ်တာ ဘီယာသုံးခွက်ကို ဆွဲယူထားလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီထံ တစ်ခွက်ကမ်းပေးရင်း...

“ ဟာမီယွန်... ငါတို့ စားပွဲတစ်လုံးယူထားရအောင်... ဟ... အဲဒီနေရာကို မသွားနဲ့... အန်တီမြူရီရယ်လ်နဲ့ နီးနီးမနေနဲ့...”

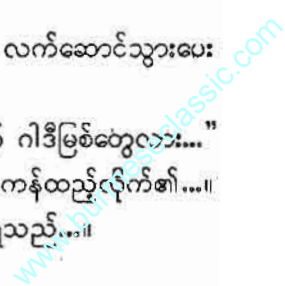
ရွန်က ရှေ့သို့ဆက်သွားရင်း ဘယ်ညာကို သေချာကြည့်သွားသည်...။ ဟယ်ရီ သေချာသိသည်မှာ သူ ခရမ့်ကို ရှောင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းပင်...။ သူတို့ ရွက်ဖျင်တဲ၏ အခြားဘက်ခြမ်းအရောက်တွင် စားပွဲများအားလုံး ပြည့်နေပြီး တစ်နေရာ လွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူနာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော စားပွဲပိုင်းပင်...။

“ ငါတို့ပါ ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်...”

“ ရတာပေါ့... အဖေကတော့ ဘီလ်နဲ့ဖလူရာကို လက်ဆောင်သွားပေးနေတယ်...”

“ ဘာပါလိမ့်... တစ်သက်လုံးစာ လုံလောက်မယ့် ဂါဒီမြစ်တွေလား...”

ဟာမီယွန်က ရွန်ခြေထောက်ကို စားပွဲအောက်မှ ကန်ထည့်လိုက်၏...။ မျှန်မျက်နှာတွင် နာကျင်မှုအရိပ်အယောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

တီးဝိုင်းမှာ စတင်တီးခတ်နေပြီ ဖြစ်သည်...။ ဘီလ်နှင့်ဖလူရာတို့မှာ ကပွဲစင်မြင့်ပေါ်သို့ အရင်ဆုံး တက်သွားကြသည်...။ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ပြီးနောက်တွင် မစ္စတာဝီစလေနှင့် မဒမ်ဒီလက္ခာတို့က တစ်တွဲ မစ္စဝီစလေနှင့် ဖလူရာ၏ဖခင်တို့ကတစ်တွဲ စင်မြင့်ပေါ် တက်သွားကြ၏...။

လူနာက သီချင်းသံကို စည်းချက်လိုက်ရင်း...

“ ငါ ဒီသီချင်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ...”

ထို့နောက်တွင် လူနာမှာ စင်မြင့်ပေါ်တက်သွားကာ သီချင်းသံနှင့်အတူ တစ်ယောက်တည်း ကနေတော့သည်...။

“ သူ တကယ် အကတော်တာပဲ...”

ရွန်က ပြောလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ရွန်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးမှာ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ အကြောင်းမှာ ဗစ်တာခရမ်တစ်ယောက် လူနာ၏ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၍ဖြစ်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ ရှိုးတို့ရုန်းတန်း ဖြစ်သွား၏...။ သို့ရာတွင် ခရမ်မှာ သူမကို စကားပြောရန် လာခြင်းမဟုတ်ပေ...။ သူက...

“ အဝါရောင်ဝတ်ထားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ မသိဘူး...”

ရွန်က...

“ သူက ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ်လေ... ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း...”

ထို့နောက် ရွန်က ဟာမီယွန်ဘက်လှည့်ကာ...

“ လာဟာ... သွားကကြရအောင်...”

သူမက သဘောတကျပင် နေရာမှ ထလိုက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကပွဲစင်မြင့်ပေါ်ရှိ လူအုပ်ကြားထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်...။

ခရမ်က...

“ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲနေကြပြီလား...”

“ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးပါပဲ...”

“ ဒါနဲ့ မင်းက...”

“ ဘာနီ ဝီစလေပါ...”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်...။

“ဘာနီ... မင်း ဒီ လပ်ဖိဂွဒ်ဆိုတဲ့သူကို ကောင်းကောင်းသိလား...”

“မသိဘူး... ဒီနေ့မှ တွေ့ဖူးတာ... ဘာလို့လဲ...”

ခရမ်က သူ့ဖန်ခွက်ကို သောက်လိုက်ရင်း ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်ကို လိုက်

ကြည့်နေ၏...။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့... သူသာ ဖလူရာရဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို ငါ ဒီနေရာမှာပဲ စိန်ခေါ်ပြီး စီးချင်းယှဉ်လိုက်မယ်... ဒီညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်တဲ့ အမှတ်အသားကို ရင်ဘတ်မှာ ဘာကိစ္စ ဆွဲလာရတာလဲ...”

“အမှတ်အသား... ဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီပါ ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်ကို ကြည့်မိ၏။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တောက်ပနေသော တြိဂံသဏ္ဍာန်မျက်လုံးကို တွေ့နေရသည်...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒါ ဘာမို့လို့လဲ...”

“ဒါ ဂရင်ဒီဝေါရဲ့ အမှတ်အသားပဲ...”

“ဂရင်ဒီဝေါ... ဟုတ်လား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး နိမ်နင်းခဲ့တဲ့ မိစ္ဆာ မှော်ပညာရှင်လား...”

“သေချာတာပေါ့...”

ခရမ်မှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း...

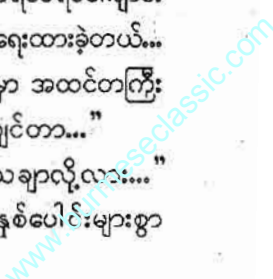
“ဂရင်ဒီဝေါက လူအများကြီးသတ်ခဲ့တယ်... ငါ့အဖိုးအပါအဝင်ပေါ့... သူက ဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ တန်ခိုးမတက်ခဲ့ဘူးလေ... လူတွေက သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ကြောက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... သူ ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားလဲ ကြည့်ပါလား...”

သူက ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း...

“ဒါ သူ့ရဲ့အမှတ်အသားပဲ... ငါ ချက်ချင်းသိတယ်... ဒရမ်ခရမ်ကျောင်း ရဲ့နံရံမှာ ဂရင်ဒီဝေါက ဒီအမှတ်အသားကို ကျောင်းသားဘဝက ရေးထားခဲ့တယ်... တချို့ငတုံးငအတွေ့က ဒီတံဆိပ်ကို ကူးပြီး အင်္ကျီတွေ စာအုပ်တွေမှာ အထင်တကြီး ရေးထားကြတယ်လေ... ငါ အဲဒီလူတွေကို သိပ် ပညာပေးချင်တာ...”

“ဒါ... ဒါ ဂရင်ဒီဝေါရဲ့ အမှတ်အသားဆိုတာ သေချာလို့လား...”

“ငါ လုံးဝ မမှားဘူး... ဒီတံဆိပ်ကို နံရံပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ

၁၅၆

ကောင်းမြတ်လွန်းသော်

မြင်လာတာပဲဟာ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီလိုထင်တယ်... ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က ဘာမှန်း သေချာသိပုံမရဘူး... သူတို့မိသားစုက ထူးဆန်းတယ်... ဟောဟိုဟာ သူ့ရဲ့သမီးလေ...”

လူနာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကနေဆဲပင်... သူမ၏လက်များကို ခေါင်းပေါ်တွင် မရပ်မနား ဝှေ့ယမ်းနေ၏...။

“ သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ မသိဘူးလေ...”

ခရမ်မှာ ဟယ်ရီက သူ့ကို စိတ်ပြောင်းအောင် လုပ်ပေးနေကြောင်း သိပုံ မရပေ...။ သူက သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် လှုပ်ခါကစားနေ၏။ ထိပ်ဖျားမှ မီးပွားကလေးများ လွင့်စင်ထွက်နေသည်...။

“ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်...”

ဟယ်ရီ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်...။ ခရမ်က သူ့ကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူ့ကို ဂရုမပြုနိုင်ပေ...။ ခရမ်၏ မှော်တောင်ဝှေးကို မြင်သည်နှင့် သူ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသည်...။ ကျောင်းသုံးကျောင်းပြိုင်ပွဲတွင် အိုလီဗန်ဒါက ထိုတောင်ဝှေးကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်...။

“ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ သူက မှော်တောင်ဝှေးလုပ်တဲ့သူ မဟုတ်လား...”

“ ငါ သိပါတယ်...”

“ သူ မင်းရဲ့မှော်တောင်ဝှေးကို လုပ်ပေးတာ မဟုတ်လား... ဒါကြောင့် ငါတွေ့နေတာ... ကွန်ဒစ်ချ်နဲ့ ပတ်သက်...”

ခရမ်မှာ ပို၍ ပို၍ သံသယဖြစ်လာဟန်နှင့်...

“ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်က ငါ့ရဲ့မှော်တောင်ဝှေးကို လုပ်ပေးတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ...”

“ ကျွန်တော် တစ်နေရာရာမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ... မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖြစ်... ဖြစ်ရမယ်...”

“ ငါ တစ်ခါမှ မဂ္ဂဇင်းအင်တာဗျူးမှာ မှော်တောင်ဝေးအကြောင်း ပြောဖူးတယ်လို့ မထင်ဘူး...”

“ အာ... ဒါနဲ့ အခု ဂရီဂိုရီဗစ်ချ် ဘယ်မှာနေလဲ သိလား...”
ခရမ်းမှာ စဉ်းစားမရနိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ သူ အနားယူသွားတာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ... ငါက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး မှော်တောင်ဝေးကို ဝယ်ခဲ့တာ... သူ့ရဲ့တောင်ဝေးတွေက အရမ်းကောင်းတယ်... မင်းတို့ ဗြိတိန်မှာလည်း အိုလီဗန်ဒါကို အများဆုံး သုံးကြသလိုပေါ့...”

ဟယ်ရီ စကားဆက်မပြောတော့ပဲ ကနေသူများကို ကြည့်နေဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်...။ သူ တကယ်တော့ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေ၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ နောက်ထပ် မှော်တောင်ဝေးပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ရှာနေပြန်ချေပြီ...။

သေချာသည်မှာ ဟယ်ရီမှော်တောင်ဝေးက သူ့ကို လိုက်ဖမ်းစဉ် လုပ်လိုက်သည့် ကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်ရမည်...။

သူ၏ ဖီးနစ်ငှက်မွှေးထည့်ထားသော မှော်တောင်ဝေးမှာ ဗိုဒီမော့ ငှားလာ သော တောင်ဝေးကို အနိုင်ယူခဲ့သည်...။ ထိုကိစ္စကို အိုလီဗန်ဒါ ရှင်းမပြနိုင်ပေ...။ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကကော အိုလီဗန်ဒါထက် ပိုသိနိုင်သလား...။ အိုလီဗန်ဒါ မသိသော မှော်တောင်ဝေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေနိုင်သလား...။

“ ဒီကောင်မလေး တော်တော်လှတာပဲ...”

ခရမ်းက ဂျင်းနီကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်...။

“ မင်းရဲ့အမျိုးပဲ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်...”

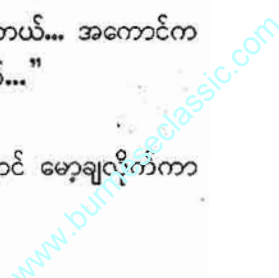
ဟယ်ရီ ဖြေသာဖြေလိုက်ရသော်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်... အရမ်း သေဝန်တိုတတ်တယ်... အကောင်က လည်း အကြီးကြီးပဲ... ခင်ဗျား သွားမစတာ ကောင်းမယ်...”

“ ဟား...”

ခရမ်း ညည်းညူလိုက်ရင်း သူ့ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့ချလိုက်ကာ မှတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်...။

“ ရှိသမျှ ကောင်းမလေးလှလှတွေမှာ သူ့လူနဲ့သူ ရှိပြီးသားဆိုတော့ ကမ္ဘာအဆင့် ကွန်ဒန်ချီကစားသမားဖြစ်ရတာ ဘာကောင်းတော့မှာလဲ...”

ထို့နောက် နေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်...။ ဟယ်ရီ ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးထံမှ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ခုကို ယူလိုက်ရင်း ကပွဲစင်မြင့်ကိုပတ်ကာ တခြားဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ ရွန်ကို ရှာကာ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်အကြောင်း ပြောပြချင်နေမိသည်...။ ရွန်မှာ ဤလူအုပ်ထဲဝယ် ဟာမီယွန်နှင့် တွဲကနေ ပေလိမ့်မည်...။

ဂျင်းနီမှာ ဖရက်နှင့်ဂျော့၏သူငယ်ချင်း လီဂျော်ဒန်နှင့် တွဲကလျှက်ရှိ သည်...။ သူ့ ရွန်ကို ပေးထားသော ကတိကို မနည်း ထိန်းနိုင်ရန် ကြိုးစား လိုက်ရသည်။

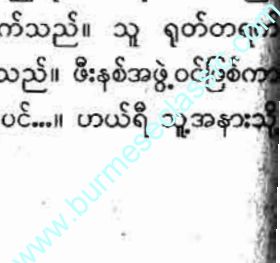
သူ တစ်ခါမှ မင်္ဂလာစည့်ခံပွဲသို့ မရောက်ဖူးချေ...။ ထို့ကြောင့် မက်ဂယ် တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်နှင့် စုန်းကဝေတို့၏ လက်ထပ်ပွဲ ဘာကွာခြားမှန်း မသိပေ...။ သေချာသည်ကတော့ ဖီးနစ်ငှက်နှစ်ကောင်ရုပ်ပုံ ထိပ်တွင်တပ်ထားသော မင်္ဂလာ ကိတ်မှာ လှီးလိုက်သည်နှင့် ငှက်နှစ်ကောင် ထပျံသွားခြင်းနှင့် ရှန်ပိန် ပုလင်းများ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေခြင်းတို့ကို မက်ဂယ်မင်္ဂလာပွဲတွင် မတွေ့ရနိုင်ပေ...။

ညနေစောင်းလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသော ရွှေရောင်မီးအိမ်များကို ထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။ ဖရက်နှင့် ဂျော့မှာ ဖလူရာ၏ ဝမ်းကွဲညီမများနှင့်အတူ လူအုပ်ထဲမှ ပျောက်သွားကြ၏။ ချာလီ... ဟက်ဂရစ်နှင့် နောက်တစ်ယောက်တို့မှာ သီချင်းအော်ဆိုနေကြသည်။

လူများကြားထဲတွင် ရွန်ကို လိုက်ရှာရင်း တစ်နေရာတွင် အဖိုးအို တစ်ယောက် စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီး သူ့ကို မြင်ဖူးသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။

ဟယ်ရီ သူ့ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ ရုတ်တရက် သတိရလိုက်၏။ ထိုသူမှာ အဲဖီးရပ်စ်ဒေါ့ချ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ နာရေးအမှတ်တရကို ရေးသားခဲ့သူပင်...။ ဟယ်ရီ သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားရင်း...

“ ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရလား...”

“ ရပါတယ်ကွယ်... ထိုင်ပါ...”

ဒေါ်ချိုက အသံ ခပ်စူးစူးဖြင့် ပြန်ပြော၏။ ဟယ်ရီ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ မစ္စတာဒေါ်ချို ကျွန်တော်က ဟယ်ရီပေါ်တာပါ...”

ဒေါ်ချိုမှာ ရုတ်တရက် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ မင်းကိုးကွ... အာသာကတော့ မင်း ဒီထဲမှာ ရုပ်ဖျက်နေတယ်လို့ ပြောသားပဲ... တကယ့်ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာမိတယ်... ဂုဏ်ယူစရာလည်း ကောင်းပါတယ်...”

ဒေါ်ချိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဟယ်ရီအတွက် ရှန်ပီနံတစ်ခွက် ငှဲ့ ပေးလိုက်ရင်း...

“ ငါ မင်းဆီ စာရေးမလို့ပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မထင်မှတ်ပဲ ဒီလို ဖြစ်သွားတော့ မင်းအတွက်က...”

ဒေါ်ချို၏ ခပ်သေးသေးမျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာ၏...။

“ စုန်းကဝေ နေ့စဉ်သတင်းစာမှာ မစ္စတာဒေါ်ချိုရေးတဲ့ နာရေးအမှတ်တရ စာကို ဖတ်ရတယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ဒီလောက် ရင်းနှီးမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး...”

ဒေါ်ချိုက မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း...

“ ခင်တာပေါ့ကွာ... ငါနဲ့ခင်ခဲ့တာ ကြာလှပြီပဲ... အက်ဘာဖိုကို ထည့်မတွက်ရင်ပေါ့... ဘယ်သူကမှလည်း သူ့ကို ထည့်မတွက်ကြပါဘူး...”

“ မစ္စတာဒေါ်ချို... သတင်းစာထဲမှာ ပြောထားတာကတော့...”

“ ငါ့ကို အဲဖီးရပ်စ်လို့ပဲ ခေါ်ပါကွာ...”

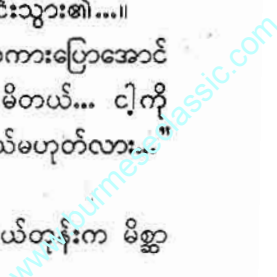
“ အဲဖီးရပ်စ်... ရီတာစကီတာရဲ့ အင်တာဗျူးကို တွေ့ပြီးပြီလား...”

ဒေါ်ချို၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် အရောင်ပြောင်းသွား၏...။

“ ငါ ဖတ်ပြီးပါပြီ ဟယ်ရီ... ငါ့ကို သူနဲ့ စကားပြောအောင် သက်သက် နှောင့်ယှက်တာနဲ့ ငါလည်း နည်းနည်းရိုင်းသွားမိတယ်... ငါ့ကို အင်တာဗျူးထဲမှာ ဘယ်လိုမကောင်းပြောထားသလဲ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက...

“ အင်တာဗျူးမှာ စကီတာက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ငယ်ငယ်တုန်းက မိစ္ဆာ

မှော်ပညာတွေ လေ့လာဖူးတယ် ဆိုထားပါလား...”

ဒေါ်ချိုက ချက်ချင်းပင်...

“ သူပြောသမျှ တစ်လုံးမှမယုံနဲ့... မင်းရဲ့မှတ်ဉာဏ်ထဲက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘာကြောင့်မှ အကျမခံစမ်းပါနဲ့...”

ဟယ်ရီ ဒေါ်ချိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်မှုနဲ့ နာကျင်မှုများနှင့် ရောထွေးနေ၏...။ ဒေါ်ချိုထင်သလို လွယ်ကူရဲ့လား။ သူ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ယုံလိုက်ရမှာလား...။ သူ သေချာသိဖို့လိုတယ်ဆိုတာကို ဒေါ်ချို နားမလည်ဘူးလား...။

ဒေါ်ချိုတစ်ယောက် ဟယ်ရီ၏ စိတ်ခံစားချက်ကို သံသယဝင်နေပုံ ရသည်...။ သူက အလွန်စိတ်ပူနေဟန်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပင်...

“ ဟယ်ရီ... ရီတာစကီတာက အရမ်းဆိုးဝါးတဲ့...”

သို့ရာတွင် သူ့စကားကို ခပ်ရှုရှအသံတစ်သံက ဖြတ်တောက်လိုက် သည်...။

“ ရီတာစကီတာလား... အိုး... သူ့ကိုအရမ်းကြိုက်တာပေါ့... အမြဲ ဖတ်တယ်လေ...”

ဟယ်ရီကော ဒေါ်ချိုပါ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အန်တီမြူရီရယ်လ်ကို လက်ထဲတွင် ရှန်ပိန်ခွက်နှင့် တွေ့ရ၏။

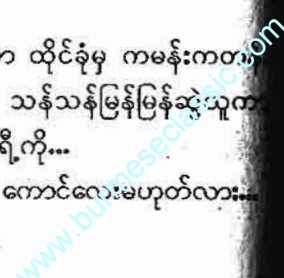
“ ဟယ်လို မြူရီရယ်လ်... ငါတို့ ဆွေးနွေးနေတာက...”

ဒေါ်ချို၏စကား မဆုံးလိုက်ချေ...။ မြူရီရယ်လ်၏ အော်သံက ထွက်လာ ၏...။

“ ဟေ့... ဟိုတစ်ယောက်... ငါ့ကို ထိုင်ခုံပေးစမ်း... ငါ့အသက်က တစ်ရာခုနစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား...”

ဆံပင်အနီရောင်နှင့် ဝီစလေတို့၏ဝမ်းကွဲမှာ ထိုင်ခုံမှ ကမန်းကတ၊ ထရပ်လိုက်ရသည်။ အန်တီမြူရီရယ်လ်က ခုံကို သန်သန်မြန်မြန်ဆွဲယူကာ သူတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏...။ သူက ဟယ်ရီကို...

“ အိုး... မင်းက ဘာရီလားဘာလားဆိုတဲ့ ကောင်လေးမဟုတ်လား... ထို့နောက် အဲဖီးရပ်စ်ဘက်လှည့်ကာ...”

“ အဲဒီရပ်စဲ... ရီတာစကီတာအကြောင်း ရှင် ဘာပြောနေတာလဲ... ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား... သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထုတ်မလို့လေ... ကျွန်မ ဖတ်ချင်လှပြီ... ဖလောရင့်နှင့်ဘလော့ဆိုင်မှာ ကြိုပြီး မှာထားဖို့ သတိထားရမယ်...”

ဒေါ်ချိုမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း သိပုံမရပေ...။ အန်တီမြူရီရယ်လ်က သူ့ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင်မော့လိုက်ကာ ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ထပ်ထည့်ခိုင်းနေ၏...။ သူမက နောက်ထပ်ရှန်ပိန်ကို တစ်ဝိုင်းအားပါးတရ ငုံ့လိုက်ရင်း...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အကြောင်းက ကောလဟာလတွေ အများကြီး ကြားနေရတယ်...”

“ တစ်ခုမှ သတင်းမှန် မပါဘူး...”

ဒေါ်ချို၏မျက်နှာမှာ နီရဲလာပြန်သည်...။

“ နင်ကတော့ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့ အဲဒီရပ်စဲရဲ့... မင်းသူ့ကို ဘယ်လောက် ခင်သလဲဆိုတာ နာရေးအမှတ်တရစာကို ဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာပဲ...”

“ ဒါ ခင်တာနဲ့မဆိုင်ဘူး... ဒါ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပဲ...”

“ ရှင်က သူ့ကို သူတော်စင်ထင်နေလား... သူ့ရဲ့စကွမ်ဘ်ညီမကို သူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ...”

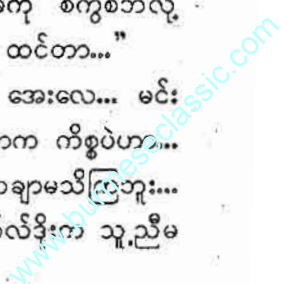
“ မြူရီရယ်လ်...”

ဒေါ်ချိုက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

သူ့ရှင်ထဲတွင် အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သွားခြင်းမှာ ရေခဲစိမ့်ရှန်ပိန်ကြောင့် မဟုတ်မှန်း ဟယ်ရီ သေချာသိသည်...။

“ အန်တီဘာပြောတာလဲ... ဘယ်သူက သူ့ညီမကို စကွမ်ဘ်လို့ ပြောသလဲ... သူက နေမကောင်းဖြစ်နေတာလို့ ကျွန်တော် ထင်တာ...”

“ ဒီလိုဆို မင်းထင်တာ မှားတာပေါ့ဘာရီရယ်... အေးလေ... မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ... မင်းမမွေးခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကိစ္စပဲဟာ... အဲဒီတုန်းက အသက်ရှင်နေခဲ့တဲ့ တို့လိုလူတွေတောင်မှ သေချာမသိကြဘူး... ဒါကြောင့် စကီတာရဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်ချင်တာပေါ့... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ညီမ

အကြောင်း ဘာမှပြောတာမှ မဟုတ်တာ...”

ဒေါ်ချိုက ဒေါသတကြီးနှင့်...

“ အမှားတွေ... အကုန်လုံး အမှားတွေချည်းပဲ...”

ဟယ်ရီကလည်း...

“ သူ့ညီမက စကွပ်စက်ပါလို့ တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်ကို မပြောဖူးပါဘူး...”

မြူရီရယ်လ်က သူ့ဘက်သို့လှည့်ရင်း...

“ သူ့က မင်းကို ဘာကြောင့် ပြောပြရမှာတုန်း...”

အဲဒီဒီရပ်စဲက...

“ အဲဗက်စက အာရီယာနာအကြောင်းကို မပြောတာက သူ့ညီမ သေသွားတဲ့ကိစ္စကို သိပ်ခံစားရလွန်းလို့ပဲဖြစ်မယ်...”

မြူရီရယ်လ်က...

“ ဒါဆို ဘာကိစ္စ သူ့ညီမကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးတာလဲ... ငါတို့တွေထဲက တစ်ဝက်လောက်က သူ့မှာ ညီမရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး... သူတို့အိမ်ထဲက အခေါင်းကို ထမ်းထုတ်သွားတဲ့ အချိန်အထိပဲ... သူ့ညီမ အခန်းထဲ အပိတ်ခံ ထားရတဲ့အချိန်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်ရောက်နေသလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာကိစ္စ အခန်းထဲမှာ ပိတ်ခံရတယ်လို့ ပြောရတာလဲ...”

ဒေါ်ချိုကိုကြည့်ရသည်မှာ ပို၍ ကသိကအောင့် ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

အန်တီမြူရီရယ်လ်မှာ သူမ၏ စူးစူးဝါးဝါးနိုင်လှသော အသံဖြင့်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

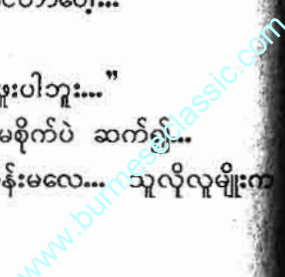
“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့အမေက အရမ်းဆိုးတာ... မက်ဂယ်တွေကမွေးတာလို့ ပြောတာပဲ... သူကတော့ မဟုတ်သလို ဟန်ဆောင်တာပေါ့...”

ဒေါ်ချိုက စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်ဖြင့်...

“ ကန်ဒရာက တစ်ခါမှ ဟန်မဆောင်ခဲ့ဖူးပါဘူး...”

အန်တီမြူရီရယ်လ်က သူ့ကို လုံးဝ ဂရမစိုက်ပဲ ဆက်၍...

“ အရမ်း ကြွားဝါ ဂုဏ်ယူတတ်တဲ့ မိန်းမလေ... သူလိုလူမျိုးက စကွပ်စက်ကလေး မွေးလာတော့...”

“ အာရီယာနာက စကွစ်ဘ် မဟုတ်ဘူး...”

“ ဒါ နင့်အပြောပဲရှိတာပဲလေ အဲဖီးရပ်စ်ရဲ့... ဒါဆို သူ့ကို ဘာကိစ္စ ဟော့ဝင်မှာ မတွေ့ရတာလဲ... ငါတို့ခေတ်က စကွစ်ဘ်တွေကို သိပ်ပြီး လူသိ မခံကြဘူး... ဒါကြောင့်ပဲ ဒီကောင်မလေးကို အိမ်ထဲမှာ သော့ခတ်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ဒေါ်ချိက...

“ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ...”

သို့ရာတွင် အန်တီမြူရီရယ်လ်မှာ ဟယ်ရီ့ကို ဆက်၍ စကားပြော လိုက်၏...။

“ စကွစ်ဘ်တွေကို အများစုက မက်ဂယ်ကျောင်းကို ပို့ကြတယ်... မက်ဂယ်တွေထဲမှာ ကျင်လည်ခိုင်းလိုက်တယ်... စုန်းကဝေကျောင်းမှာ ထားဖို့က ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်ပဲလေ... ဒါပေမယ့် ကန်ဒရာဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကတော့ ဒီလို သူ့သမီးကို မက်ဂယ်တွေထဲ လွှတ်ဖို့လည်း တွေးမိပုံ မရဘူး...”

“ အာရီယာနာက အရမ်း နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျောင်းတက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး...”

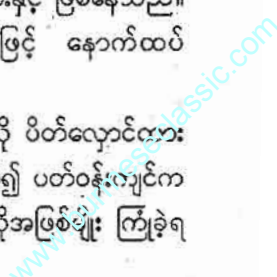
“ အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခွင့်မရတာပါ... နေမကောင်းရင်လည်း စိန့်မန်ဂိုကို ခေါ်သွားပါလား...”

“ မြူရီရယ်လ်... ဆေးကု မကု ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ...”

“ အဲဖီးရပ်စ်... ငါ့ရဲ့တစ်ဝမ်းကွဲ လန်ဆီလော့က စိန့်မန်ဂိုဆေးရုံက ဆေးကုသသူတစ်ယောက်ပဲ... သူ တစ်ခါမှ အာရီယာနာကို မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး...”

ဒေါ်ချိမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ငိုတော့မည့်မျက်နှာထားနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အန်တီမြူရီရယ်လ်မှာမူ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်နေဟန်ဖြင့် နောက်ထပ် ရန်ပိန်တစ်ခွက် ထပ်ယူနေ၏...။

ဟယ်ရီမှာမူ တစ်ချိန်က ဒါစလေတို့ သူ့ကို ဘယ်လို ပိတ်လှောင်ထား မှသည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့ကို စုန်းကဝေတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်မည်ကို စိုးရိမ်ကြ၍ပင်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ညီမရော သူ့လိုအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရ

သလား...။ မြူရီရယ်လ်က သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ကန်ဒရာသာ အရင်သေမသွားခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အာရီယာနာကို သတ်ချင်သတ်မှာ...”

ဒေါ်ချိက အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသံဖြင့်...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြူရီရယ်လ်... အမေက သမီးကို သတ်မတဲ့လား... မဖြစ်နိုင်တာတွေ...”

“သူ့သမီးကိုတောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ချုပ်ထားသေးတာပဲ... ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ... ကန်ဒရာက အရင်သေသွားခဲ့တာကိုး... ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်တာက အာရီယာနာက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ ကန်ဒရာကို သတ်မိသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

အန်တီမြူရီရယ်လ်က စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဖီးရပ်စ်... နင် အာရီယာနာရဲ့ အသုဘကို သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတဲ့ အခိုက်အတန့်ပဲ... အဲဗက်စ်ခမျာ အသည်းကွဲမတတ် ခံစားနေရတယ်...”

“အသည်းကွဲရုံတင်မကဘူး... အက်ဘာဖို့ကလည်း အဲဗက်စ်ရဲ့ နှာခေါင်းရိုးကို လမ်းတဝက်လောက်မှာ ချိုးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား...”

ယခင်က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ရှိခဲ့သော ဒေါ်ချိ၏မျက်နှာမှာ ယခုအခါတွင် အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်သွား၏။ ဒီတစ်ချိတွင် မြူရီရယ်လ်၏ စကားက သူ့အရှိန်ကို ထိသွားပုံရသည်...။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဘယ်လို...”

“ကျွန်မအမေနဲ့ ဘက်သီဒါဘက်ရှော့နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေလေ... ဘက်သီဒါက အမေ့ကို ပြောပြနေတုန်း ကျွန်မ တံခါးဝကနေ နားထောင်ခဲ့တာပေါ့... ဘက်သီဒါပြောပုံအရဆိုရင် အက်ဘာဖို့က အားလုံး အဲဗက်စ်ရဲ့ အမှားပဲလို့ အော်ဟစ်ပြီး လက်သီးနဲ့ထိုးခဲ့တယ်ဆိုပဲ... အဲဗက်စ်က လုံးဝမခံဘူး... ဒါ မထူးဆန်းဘူးလား... အဲဗက်စ်သာ အက်ဘာဖို့ကိုယှဉ်ရင် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထားရင်တောင် နိုင်တယ်...”

မြူရီရယ်လ်က ရှန်ပိန်ကို ထပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဒေါ်ချိုကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးနေသော ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် သူမကို ပို၍ တက်ကြွလာစေ၏။ ဟယ်ရီ ဘာကို တွေးရမှန်းပင် မသိတော့ပေ...။ သူ အမှန်တရားကို သိချင်မိသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ချိုမှာ ဘာစကားမှ ဆက်မပြော တော့ပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေ၏...။

ဟယ်ရီ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်သည်မှာ အိမ်ထဲတွင် ဤမျှရက်စက်သော ကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့ပါလျက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်ပိုက်ကြည့်နေခြင်းပင်...။ ထိုဇာတ်လမ်း တွင် ထူးခြားမှု ရှိနေသည်ဟု သူ ထင်၏...။

မြူရီရယ်လ်က လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချထားကာ...
“ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်... ဘက်သီဒါက ရီတာစကီတာကို တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မယ်ထင်တယ်... သူ့ရဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အနီးစပ်ဆုံး သတင်းပေးတဲ့သူ ရှိတယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား... ဒါ အာရီယာနာရဲ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ ဘက်သီဒါက ဘယ်တော့မှ စကီတာနဲ့ စကားပြောမှာ မဟုတ်ဘူး...”
ဟယ်ရီက...

“ ဘက်သီဒါဘက်ရှေ့က မှော်ပညာသမိုင်းကို ရေးတဲ့သူ မဟုတ်လား...”
ထိုနာမည်မှာ ဟယ်ရီ၏ ကျောင်းစာအုပ်အဖုံးတွင် တွေ့နေကျ ဖြစ်သော် လည်း သူ ဂရုမပြုမိခဲ့ပေ...။ ဒေါ်ချိုက...

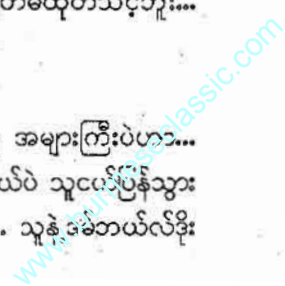
“ ဟုတ်တယ်... အတော်ဆုံးသမိုင်းပညာရှင်ပဲ... ပြီးတော့ အဲဗက်စ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပဲ...”

“ အခုတော့ သူငယ်ပြန်နေပြီလို့ သတင်းကြားတာပဲ...”

“ ဒီလိုဆိုရင် စကီတာက သူ့အပေါ်မှာ ပိုပြီး အမြတ်မထုတ်သင့်ဘူး... ဘက်သီဒါပြောသမျှကို ယုံလို့မှ မရတော့တဲ့ဟာ...”

အန်တီမြူရီရယ်လ်ကမူ...

“ အိုး... မှတ်ဉာဏ်ပြန်ပေါ်အောင်လုပ်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပဲဟာ... ဒီနည်းတွေအကုန် ရီတာစကီတာ သိမှာပဲ... ဘက်သီဒါ တကယ်ပဲ သူငယ်ပြန်သွား လည်း သူ့ဆီမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့စာတို့... ဓာတ်ပုံတို့ ရှိဦးမှာပဲ... သူနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး

ခင်တာ ကြာလှပြီပဲဟာ... ဂိုဒရစ်ဟောလိုးက သွားလို့ အလကား မဖြစ်ပါဘူး...

ဘက်တာဘီယာကို မော့သောက်နေသော ဟယ်ရီမှာ ရုတ်တရက် သီးသွား၏။ ဒေါ်ချိက ချက်ချင်းပင် ချောင်းဆိုးနေသော ဟယ်ရီကျောပြင်ကို ပုတ်ပေးလိုက်သည်...။ သူ စကားပြောနိုင်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင်...

“ဘက်သီဒါဘက်ရှော့က ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ နေတာလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ... သူက အဲဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေလာတာ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မိသားစုက ပါစီဗယ်လ် အဖမ်းခံရမှ ပြောင်းလာကြတာ... သူတို့က အိမ်နီးနားချင်းတွေလေ...”

“ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမိသားစုလည်း ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ နေခဲ့တာလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာရီရဲ့...”

ဟယ်ရီ အလွန် စိတ်ပျက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတွင် နေခဲ့ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပင် ထိုနေရာ၌ ချစ်ခင်သူများကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း ရှင်းမပြခဲ့... ဘာကြောင့်လဲ... ဆိုသော အမေးကို ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် မေးနေမိသည်...။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် အရေးကြီးမကြီး သူကိုယ်တိုင်ပင် မသေချာ...။ အရေးမကြီး၍ မပြောခြင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သူ့ကို ညာနေသလို ခံစားရ၏...။ ဟယ်ရီ အတွေးထဲတွင် နစ်မျောနေ၏...။ ဟာဗီယွန် သူ့အနီးတွင် ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူကာ ထိုင်လိုက်သည်ကိုပင် သတိမထားမိပေ...။

“ငါတော့ နောက်ထပ် မကနိုင်တော့ဘူး...”

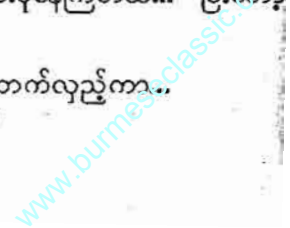
သူမက ဒေါက်ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ခြေဖဝါးများကို နှိပ်နယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်...။

“ရွန်ကတော့ ဘတ်တာဘီယာ ထပ်သွားယူနေတယ်... ငါ ထူးဆန်းတာ တွေ့ခဲ့တယ်ဟာ... ဗစ်တာနဲ့ လူနာ့အဖေတို့ ငြင်းခုံနေကြတယ်... ပြီးတော့ ဗစ်တာက စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားရော...”

သူက စကားကို ရပ်လိုက်ရင်း ဟယ်ရီဘက်လှည့်ကာ..

“ဟယ်ရီ... နင် နေကောင်းရဲ့လား...”

ဟယ်ရီ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ...။

သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ် ငွေရောင်အရာတစ်ခု ပျံတ်ကျလာ၏...။ ငွေရောင်တောက်ပနေသော တောကြောင်ကြီးဖြစ်ကာ အနီးရှိ ကနေသူများ အံ့အားသင့်ကာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်...။

ထို့နောက် အစောင့်အရှောက်ရုပ်သွင်မှာ ပါးစပ်ဟလိုက်ပြီး ကင်းစလေ ရှက်ကယ်လ်ဘို့တ်၏ ကျယ်လောင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်...။

“ ဝန်ကြီးဌာန ကျသွားပြီ... စကရင်ဂျီယော်လည်း သေသွားပြီ... သူတို့ လာနေကြပြီ...”

၉။ ပုန်းခိုရမည့်နေရာ

ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်တို့ နေရာမှ ပုန်းကန်ထကာ မှော်တောင်ငွေများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်...။ လူအတော်များများမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်း ရုတ်တရက် မသိကြပေ...။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေကြဆဲ ရှိသည်...။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီကောဟာမီယွန်ပါ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေသော လူအုပ်ထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်...။ အများစုမှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်သည်...။ ဤသည်ကိုကြည့်၍ ဘာရိုးကို ကာကွယ်ထားသော အကာအကွယ်များ မရှိတော့ကြောင်း သိသာလှ၏...။

“ ခွန်... ခွန်... နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ...”

ဟာမီယွန်က အော်ခေါ်လိုက်သည်...။

သူတို့ ကပွဲစင်ကို ဖြတ်ပြေးလာရင်း လူအုပ်ထဲတွင် မျက်နှာဖုံးဖွဲ့နှင့် လူရိပ်များ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် လူပင်ကော တွန့်ခဲပါ သူတို့၏မှော်တောင်ငွေများကို ကိုင်ရင်း ‘ပရိုတီဂို’ဟု သော်ဟစ်လိုက် သည်ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ရွန်... ရွန်...”

ဟာမီယွန်မှာ ရှိုက်သံတဝက်နှင့် လူအုပ်ကြားထဲ ဖြတ်ပြေးရင်း အော်ခေါ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ လူချင်းကွဲမသွားစေရန် သူမ၏လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။

ထို့နောက် သူတို့ ရွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူက ဟာမီယွန်၏ လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်သည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ရီအမြင်အာရုံတွင် တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးလာ၏...။ သူ ခံစားမိသည်မှာ ဟာမီယွန်လက်က သူ့ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းပင်...။ အားလုံးနှင့်ဝေးရာကို လွင့်မျောသွားသည်ဟု သူ ခံစားလိုက်ရသည်...။

“ ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

ရွန်အသံကို ကြားလိုက်ရ၏...။ ဟယ်ရီ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူတို့ လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနားထဲမှာပင် ရှိနေသေးသည်ဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်...။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူများကို တွေ့နေရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ တော့တင်ဟမ် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ... ဆက်သာလျှောက်ကြ... ငါတို့ အဝတ်အစားလဲဖို့ လိုတယ်...”

သူတို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်...။ လမ်းတလျှောက်တွင် ညဖက် လမ်းလျှောက်ထွက်သူများနှင့် ပြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ရွန်မှာ ပွဲတက်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြဆဲပင်...။

“ ဟာမီယွန်... ငါတို့မှာ လဲစရာအဝတ်မှ ပါမလာဘဲ...”

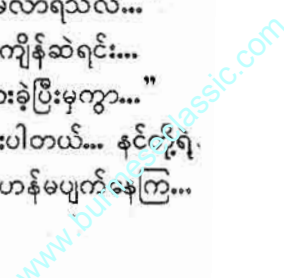
ရွန်စကားအဆုံးတွင် ဟာမီယွန်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏...။

“ ငါ့မှာကော ဘာကိစ္စ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ပါမလာရဘဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့အသုံးမကျမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲရင်း...

“ မနှစ်က တစ်နှစ်လုံးတောင် ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားခဲ့ပြီးမှကွာ...”

“ အရေးမကြီးဘူး... ငါ့မှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံလည်းပါတယ်... နင်တို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်းပါတယ်... လောလောဆည်သာ ဟန်မပျက်နေကြ... ဟုတ်ပြီ... ဟိုမှာ...”

ဟာမီယွန်က လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်း ချိုးချလိုက်သည်...။

“ နင့်မှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံရော အဝတ်အစားတွေပါ ပါလာတယ်လို့ ပြောတာလား...”

ဟယ်ရီက သူမကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏...။ ဟာမီယွန်ထံတွင် သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးမှအပ ဘာမှ ပါမလာပေ...။ သူမက အပြေးအလွှား သွားနေရင်းမှ...

“ ရော... ဒီမှာလေ...”

ဟယ်ရီနှင့် ရွန်တို့ အလွန်အံ့ဩသွားကြ၏...။ သူမက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှစ်ထည်... ရှပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် ခြေအိတ်များကို ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ငွေရောင်ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။

“ ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

“ ပုံသဏ္ဍာန်မပြောင်းပဲ ချဲ့ကားပေးနိုင်တဲ့ အစီအရင်လေ... အရမ်းရှုပ်ထွေး တယ်... ဒါပေမယ့် ငါလုပ်ကြည့်တာတော့ အဆင်ပြေသားပဲ... ငါတို့လိုသူမျှအားလုံး ကို ဒီထဲမှာ ထည့်ထားတယ်...”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို လှုပ်ပြလိုက်သည်...။ အတွင်းမှ ပစ္စည်းချင်း ထိသံများမှာ ဧရာမပစ္စည်းများ အချင်းချင်း ထိသံနယ် ကြားနေရ၏...။ ကုန်သေတ္တာကြီးတစ်ခုကို လှုပ်ခါပြလိုက်သလိုပင်...။

“ ဒုက္ခပါပဲ... စာအုပ်တွေ အစည်းပြေကုန်ပြီထင်တယ်...”

ဟာမီယွန်က အိတ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်ရင်းပြော၏...။

“ ဟယ်ရီ... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံထားလေ... ရွန်... မြန်မြန် အဝတ်အစားလဲလေဟာ...”

ဟယ်ရီက ရွန်တစ်ယောက် အဝတ်လဲနေစဉ်တွင်...

“ နင် ဘယ်တုန်းတည်းက လုပ်ထားတာလဲ...”

“ ငါ ဘာရိုးမှာတည်းက ပြောသားပဲ... ငါ ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးနေတာ အတော်ကြာပါပြီလို့... ဒါမှ ငါတို့ မြန်မြန်ထွက်လာချင်ရင် အဆင်ပြေမှာကိုး... နင့်ကျောပိုးအိတ်ကိုတော့ မနက်ကမှ ထည့်ထားလိုက်တာ... နင် အဝတ်လဲပြီး ကပေါ့... ငါ... ငါ စိုးရိမ်လာသလို ခံစားမိတာနဲ့...”

“ နင် တကယ် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ...”

ရွန်က သူ၏ ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ပြန်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်က အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ခြုံထားတော့လေ...”

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို သူ့ပခုံးပေါ်မှ ခေါင်းပေါ်ထိ ဖုံးအောင် ဆွဲခြုံလိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို သူ သတိရ လာသည်...။

“ ကျန်တဲ့သူတွေ... လက်ထပ်ပွဲကလူတွေ...”

“ ငါတို့ စိုးရိမ်နေလို့ အလကားပဲ... သူတို့က နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ... ငါတို့ပြန်သွားမှ ပိုပြီး အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်...”

ဟာမီယွန်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏...။ ရွန်ကပါ ဟယ်ရီ အငြင်းအခုံ လုပ်တော့မည်ကို ကြိုသိနေဟန်ဖြင့်...

“ သူပြောတာ မှန်တယ် ဟယ်ရီ... ပြီးတော့ ဖီးနစ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံးနီးပါး အဲဒီမှာ ရှိနေတာပဲ... သူတို့ ကျန်တဲ့သူတွေကို ကယ်နိုင်မှာပါ...”

ဟယ်ရီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။ ပြီးမှ သူတို့ သူ့ကို မမြင်နိုင်မှန်း သတိရသွားသဖြင့်...

“ အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်...”

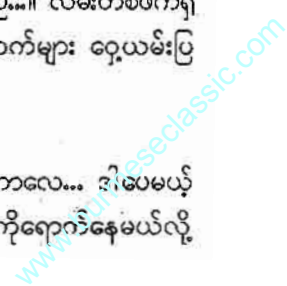
သို့ရာတွင် ဟယ်ရီအတွေးထဲသို့ ဂျင်းနီ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်...။ သူမအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က သူ့ရင်ထဲတွင် မှန်တိုင်းတစ်ခုလို မွှေနေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ လာကြ... ငါတို့ ဆက်သွားရအောင်...”

သူတို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်...။ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ်ဝယ် လူအချို့ သီချင်းဆိုရင်း သူတို့ကို လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြ နေ၏...။ ရွန်က...

“ ဒီနေရာကို ဘာလို့ ရွေးလိုက်တာလဲ...”

“ မသိဘူး... ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတာလေ... ဒါ့ဗေမယ့် ငါတို့ မက်ဂယ်လောကမှာ ပိုပြီး လုံခြုံလိမ့်မယ်... ငါတို့ ဒီကိုရောက်နေမယ်လို့

ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်က...

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် အရမ်း ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်နေဘူးလား...”

“ငါတို့ လီကီကော်ဒရွန်မှာ အခန်းသွားငှားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ... ဂရင်းမောဒ် အိမ်ကလည်း စနိပ်သာ အထဲကို ဝင်နိုင်ရင် ခက်မယ်... ငါ့မိဘ တွေရဲ့အိမ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်... ဒါတောင် ရောက်မလာဘူး မပြောနိုင်ဘူး...”

တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်မှာ ဟာမီယွန်ကို လှမ်း၍ နောက်ပြောင်လိုက်သည်...။ ရွန်က တစ်ခုခုပြန်အော်ရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်က...

“ငါတို့ ထိုင်ဖို့ တစ်နေရာရာ ရှာရအောင်... ဟောဟိုနေရာဆို မဆိုးဘူး...”

ထိုနေရာမှာ ညလုံးပေါက် ဖွင့်သည့် ကော်ဖီဆိုင် သေးသေးကလေး ဖြစ်၏...။ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေပေ...။ ဟယ်ရီက အရင်ဆုံး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ရွန်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်မှာမူ ဆိုင်ပေါက်ဝကို ကျောပေးထားရသည်ကို စိတ်မလုံဟန်ဖြင့် ခဏခဏ နောက်လှည့်ကြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီကမူ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရသည်ကို မနှစ်သက်ပေ...။ လျှောက်သွားနေခြင်းက ပို၍ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလို ခံစားရ၏...။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်၏ အစွမ်း ကုန်ဆုံးသွားပြီမှန်း ဟယ်ရီ သတိထားမိသည်...။ သူ့လက်များမှာ နဂို ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အရွယ်အစား ပြန်ဖြစ်လာကြသည်။ ဟယ်ရီ အိတ်ထဲမှ မျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်လိုက်၏။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ရွန်က...

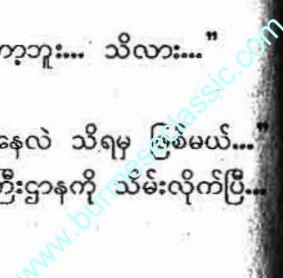
“ငါတို့ လီကီကော်ဒရွန်နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး... သိလား...”

“ရွန်... ငါတို့ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး...”

“ဒီမှာလည်း နေလို့မဖြစ်ဘူး... ဘာဖြစ်နေလဲ သိရမှ ဖြစ်မယ်...”

“ငါတို့ သိပြီးသားပဲ... ဗိုဒီမော့က ဝန်ကြီးဌာနကို သိမ်းလိုက်ပြီ...”

ဒို့ထက်ပိုပြီး ဘာသိစရာ လိုသေးလဲ...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... ငါက သဘော ပြောတာပါ...”

သူတို့ စကားစပြတ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်...။ စားပွဲထိုးကို ဟာမီယွန်က ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်၏...။ ဟယ်ရီမှာ ကိုယ်ပျောက်နေသည့် အတွက် သူ့အတွက်မှာပါက ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်...။

ထွားကျိုင်းသန်မာသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကာ အနီးရှိ စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က စကားသံကို လေသံမျှသာ ကျယ်စေပြီး...

“ ငါတို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး တောရွာတွေဘက်ကို သွားရအောင်... အဲဒီကမှ ကျန်တဲ့လူတွေဆီ သတင်းပို့ကြတာပေါ့...”

ရွန်က...

“ ဒါဆို နင် စကားပြောတဲ့ အစောင့်အရှောက်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ပြီပေါ့...”

“ ထင်တာပဲ... ငါ လှေကျင့်ထားတယ်...”

“ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ သူတို့ ပြဿနာဖြစ်မယ် မထင်ဘူး... အဖမ်းတောင် ခံနေကြရပြီလား မသိဘူး... အား... တော်တော်ဆိုးတဲ့ အရသာပဲ...”

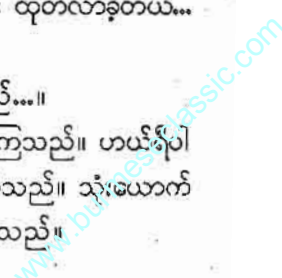
ရွန်က ကော်ဖီကို မော့သောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်...။ စားပွဲထိုးမလေးမှာ ရွန်စကားကို ကြားသွားသဖြင့် မကျေမနပ် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း အသစ်ဝင်လာသူ များကိုမေးရန် ချဉ်းကပ်သွား၏။ ဟယ်ရီ အသစ်ဝင်လာသူနှစ်ယောက်ကို ကြည့် လိုက်မိသည်။ ပို၍တုတ်ခိုင်ထွားကျိုင်းသူက စားပွဲထိုးကို လက်ဟန်ဖြင့် နှင်ထုတ် လိုက်၏။

“ ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့ဟာ... ဒီဟာကြီးကို ငါ မသောက်ချင်ဘူး... နင့်မှာ မက်ဂယ်ပိုက်ဆံ ပါလား...”

“ ပါပါတယ်ဟာ... ငါ စုထားသမျှကို ဘာရိုးမလာခင် ထုတ်လာခဲ့တယ်... အောက်ခြေမှာလို့ ထင်တာပဲ...”

ဟာမီယွန်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို နှိုက်လိုက်သည်...။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်စလုံး ပုံစံတူ လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီပါ နည်းနည်းမှ တံ့ဆိုင်းမနေပဲ သူတို့အတိုင်း လိုက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သုံးယောက် စလုံး ပြိုင်တူပင် မှော်တောင်စားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ရွန်မှာမူ စက္ကန့်အနည်းငယ် နောက်ကျပြီးမှ အခြေအနေကို သုံးသပ်မိ သွားသည်။ သူက စားပွဲပေါ်မှ ခုန်ထကာ ဟာမီယွန်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။ ဒက်အိတာနှစ်ယောက်၏ ကျိန်စာမှာ ရွန်ဦးခေါင်း ရှိနေခဲ့သောနေရာမှ နံရံကို ထိမှန်သွားသည်။ ကိုယ်ပျောက်လျှက်နှင့်ပင် ဟယ်ရီ ဂါထာတစ်ခုကို အော်ဟစ် ရွတ်လိုက်၏။

“ စတူပီဖိုင်း...”

ထွားကျိုင်းလှသော ဒက်အိတာတစ်ယောက်မှာ မျက်နှာတည့်တည့်တွင် အနီရောင် အလင်းတန်း ထိမှန်ခံရကာ ဘေးသို့ပြုတ်ကျ၍ မေ့မျောသွား၏...။ သူ၏အဖော်မှာ မည်သူပစ်လိုက်သည်ကို မမြင်ရ၍ ရွန်ကို နောက်ထပ် တိုက်ခိုက် လိုက်၏။

တောက်ပြောင်နေသော အနက်ရောင် ကြီးတစ်ချောင်းမှာ သူ၏ တောင်ခြေ ထိပ်မှ လွင့်ပျံလာကာ ရွန်ကို ခေါင်းမှ ခြေထောက်ထိ ချည်နှောင်ထားလိုက်၏...။

စားပွဲထိုးမလေးမှာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ တံခါးဆီသို့ ပြေးတော့သည်။ ဟယ်ရီ နောက်ထပ် မေ့မျောကျိန်စာကို ရွန်ကို ချည်နှောင်ထား သည့် ဒက်အိတာထံ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျိန်စာမှာ လွဲသွားကာ ပြတင်းတံခါးကိုထိ၍ ပြန်ကန်လာပြီး ထွက်ပြေးသွားသော စားပွဲထိုးမလေးကို ထိကာ မေ့မျောသွားစေ၏။

“ အိပ်စိပ်လ်ဆို...”

ဟူသော ဒက်အိတာ၏ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဟယ်ရီ နောက်ကျောမှ စားပွဲခုံမှာ ပေါက်ကွဲသွား၏။

ပေါက်ကွဲမှု အရှိန်ကြောင့် ဟယ်ရီ လွင့်စင်သွားကာ နံရံနှင့် ဝင်ဆောင်မိပြီး သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်ခြေ လွတ်ကျသွားသလို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံပါ လျှောက် သွား၏...။

“ ပက်ထရီးဖိကပ်စ် တိုတယ်လပ်စ်...”

ဟာမီယွန်အော်သံအဆုံးတွင် ဒက်အိတာမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏...။ ဟာမီယွန်မှာ ခုံအောက်မှ လေးဘက်ထောက်၍ ထွက်လာ၏...။ သူမ၏ဆံပင်ပေါ်တွင်ရော ခန္ဓာကိုယ်တွင်ပါ ဖန်ကွဲအစအနများ

ကပ်နေကာ တုန်လှုပ်နေပုံရ၏။

“ ဒ... ဒစ်ဖင်ဒို...”

သူမက မှော်တောင်ဝှေးကို ရွန်ထံချိန်ကာ ဂါထာရွတ်လိုက်၏...။ ရွန်၏ နာနာကျင်ကျင်အော်သံက ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူမ၏ကျိန်စာက သူ့ ဦးခေါင်းတွင် ခပ်နက်နက်ရှုရာကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်သွားစေ၏...။

“ ဆောရီးပဲရွန်... ငါ့လက်တွေ တုန်နေတယ်... ဒစ်ဖင်ဒို...”

ရွန်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကြိုးများပြုတ်ထွက်သွား၏... ရွန်က သူ့လက်များကို ထုံကျင်မှုပျောက်စေရန် လှုပ်ခါပေးနေ၏။ ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို ပြန် ကောက်လိုက်သည်...။ သူက ထွားကျိုင်းသော ဒက်အိတာကို ကြည့်ရင်း...

“ ငါ့သူ့ကို မမှတ်မိလိုက်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်... သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေတဲ့ညက ပါလာတာပဲ...”

သူက ပို၍မည်းသော ဒက်အိတာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသူမှာ မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးဖြင့်သာ ဟယ်ရီတို့ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ရွန်က...

“ ဒါ ဒိုလိုဟော့ပဲ... သူ့ကိုငါ ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ ပိုစတာထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်... ဒီကောင်ကြီးက ဘော်ဖင်ရိုလီ ဖြစ်ရမယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ သူတို့နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူး... သူတို့ ငါတို့ကို ဘယ်လို တွေ့သွားတာလဲ... အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ...”

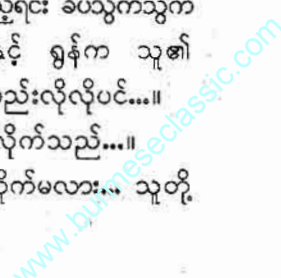
သူမ၏ ကြောက်ရွံ့မှုမှာ ဟယ်ရီ ဦးနှောက်ကို ကြည်လင်လာစေ၏...။

“ တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်... ရွန်... မီးပိတ်လိုက်...”

သူ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသော ဒိုလိုဟော့ကို ကြည့်ရင်း ခပ်သွက်သွက် စဉ်းစားလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်၏ သော့ခတ်လိုက်သံနှင့် ရွန်က သူ၏ အလင်းထိန်းကိရိယာနှင့် မီးငြိမ်းလိုက်ချင်းတို့မှာ တပြိုင်တည်းလိုလိုပင်...။

ရွန်က အမှောင်ထဲ၌ပင် ဟယ်ရီကို တီးတိုးမေးလိုက်သည်...။

“ ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... သတ်ပစ်လိုက်မလား... သူတို့ ယိုရင်လည်း ငါတို့ကို သတ်ပစ်မှာပဲဟာ...”

ဟာမိယွန် တစ်ချက်တုန်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွား
၏...။ ဟယ်ရီက ခေါင်းခါရမ်းပြရင်း...

“ ငါတို့ သူတို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေကိုပဲ ဖျောက်ပစ်ရမယ်... ဒီနည်းက
ပိုအဆင်ပြေတယ်... သတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါတို့ဒီရောက်ခဲ့တာကို သိသွားလိမ့်မယ်...”

ရွန်က စိတ်သက်သာရာရသွားသော အသံဖြင့်...

“ မင်းသဘောပဲ... ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခါမှ မှတ်ဉာဏ်ကို မဖျောက်ဖူး
ဘူးနော်...”

ဟာမိယွန်က...

“ ငါလည်းမလုပ်ဖူးဘူး... ဒါပေမယ့် သဘောတရားကိုတော့ သိတယ်...”
သူမက အသက်ကို အားပါးတရ ရှူလိုက်ပြီး မှော်တောင်ငွေးနှင့်
ဒိုလိုဟော့ကို ချိန်ရွယ်ကာ...

“ အော့တ်လီးဗီးယတ်...”

ချက်ချင်းပင် ဒိုလိုဟော့၏ မျက်လုံးများမှာ အိပ်မက်မက်နေသည့်နှယ်
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏။

“ နင် တကယ်တော်တာပဲ...”

ဟယ်ရီက သူမ၏ ကျောပြင်ကို ပုတ်၍ ချီးကျူးလိုက်ရင်း...

“ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ စားပွဲထိုးကိုပါ နင်တာဝန်ယူလိုက်... ငါနဲ့ရွန်
ရှင်းလင်းရေး လုပ်လိုက်ဦးမယ်...”

ရွန်က ပျက်စီးနေသော ကော်ဖီဆိုင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ ရှင်းလင်းရမယ်... ဘာအတွက်လဲ...”

“ သူတို့သတိရလာရင် ဒီလိုစုတ်ပြတ်ပျက်စီးနေတာတွေ တွေတာနဲ့
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ မစဉ်းစားပဲနေမလား...”

“ ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ...”

ရွန်က သူ့မှော်တောင်ငွေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထုတ်ယူရင်း...

“ ခုနက ဘယ်လိုထုတ်လို့ ရပါ့မလဲ... ဟာမိယွန်... နှင်းက အတင်
ထုပ်ပိုးထားတော့ ငါ့ဂျင်းဘောင်းဘီက ကျပ်နေတာပေါ့...”

“ ဆောရီးပဲ ရွန်...”

ဟာမီယွန်က စားပွဲထိုးကို တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွား၏...။ ရွန်က မှော်တောင်မှေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ မထည့်သင့်ကြောင်း ပွစိပွစိ လုပ်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်မိသည်...။

ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုလုံး နဂိုအခြေအနေပြန်ရောက်ချိန်ဝယ် သူတို့ ဒက်အိတာ နှစ်ယောက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်သားဖြစ်အောင် မတင်ထားလိုက်ကြ၏။

ဟာမီယွန်က ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း...

“ သူတို့ဘယ်လိုသိတာလဲ... ငါတို့ ဒီမှာ ရှိတာကို ဘယ်လိုသိသလဲ...” သူမက ဟယ်ရီဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ နင့်မှာများ အမှတ်အသားရှိနေသေးသလား ဟယ်ရီ...”

သို့ရာတွင် ရွန်က...

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရောက်တာနဲ့ အမှတ်အသားက ပျက်သွားတယ်... ဒါ စုန်းကဝေတွေရဲ့ ဥပဒေပဲ... လူကြီးအပေါ်မှာ ထားလို့မရဘူး...”

“ နင်ထင်သလိုမဟုတ်ပဲ ဒက်အိတာတွေက ဆယ့်ခုနှစ်ကျော်ရင်လည်း အမှတ်အသားထားလို့ရမယ့်နည်းကို တွေ့ထားရင်ကော...”

“ ဒါပေမယ့်... ဟယ်ရီ ဘယ်ဒက်အိတာနဲ့မှ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ရက်လုံးလုံး ပတွေ့ခဲ့ဘူး... ဘယ်လိုလုပ် အမှတ်အသား ပြန်ထားလို့ရမှာလဲ...”

ဟာမီယွန် ပြန်၍ အဖြေမပေးချေ...။ ဟယ်ရီမှာမူ တွေဝေနေမိသည်။ ကကယ်ပဲ ဒက်အိတာတွေ ဒီနည်းသုံးခဲ့သလား...။ သူက...

“ ငါလည်းမှော်ပညာသုံးမရဘူး... မင်းတို့လည်း ငါ့အနီးမှာ မှော်ပညာ သုံးမရဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး...”

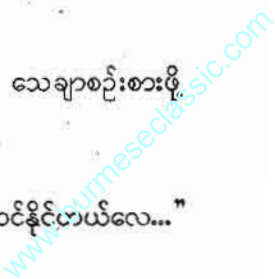
“ ငါတို့ နင်နဲ့ခွဲမသွားနိုင်ဘူး...”

ဟာမီယွန်က အသေအချာပင်ဆို၏...။ ရွန်က...

“ ငါတို့ ပုန်းဖို့ လုံခြုံတဲ့နေရာ လိုလာပြီ... ဒါမှ သေချာစဉ်းစားဖို့ အချိန်ရမယ်...”

“ ဂရင်းမောဒ်အိမ်ကို သွားကြစို့...”

“ မရူးစမ်းပါနဲ့ ဟယ်ရီရယ်... စနိပ် အဲဒီအိမ်ထဲကို ဝင်နိုင်ဟယ်လေ...”

“ ရွန်အဖေက သူ့ကို မဝင်နိုင်အောင် ကျိန်စာတိုက်ထားတယ် ပြောတာပဲ... အဲဒီကျိန်စာတွေ အလုပ်မဖြစ်ရော ဘာဖြစ်သလဲ...”

ဟာမီယွန်က သူနှင့် ငြင်းခုံရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်၏...။ သို့သော် သူကပင်ဆက်၍...

“ ဘာဖြစ်သလဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင်က စနိပ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ ”

“ ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

“ ဟာမီယွန် တခြားဘယ်နေရာ ရှိသေးလို့လဲ... ဒါ ငါတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ... စနိပ်တစ်ယောက်ပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်... တကယ်လို့ ငါ့ဆီမှာ အမှတ်အသား ရှိနေတယ်ဆိုရင် ငါတို့ဒက်အိတာတွေ အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ်... အဲဒီအိမ်ထဲမှာဆိုရင် ဒီလူတွေ ဝင်မလာနိုင်ဘူးလေ...”

ဟာမီယွန် ထပ်၍ မငြင်းတော့ပေ။ သို့ရာတွင် သိပ်သဘောကျဟန်မတူ...။ ဟာမီယွန် ကော်ဖီဆိုင်တံခါးကို သော့ပြန်ဖွင့်လိုက်၏...။ ရွန်က မီးများ ပြန်ထွန်း ပေးလိုက်သည်...။ ထို့နောက် ဟယ်ရီက တစ် နှစ် သုံး ဟု အချက်ပြလိုက် ပြီး မေ့နေသူ သုံးယောက်စလုံး၏ ကျိန်စာများကို ဖြေပေးလိုက်ကြသည်...။

သို့ရာတွင် နိုးလာသူများမှာ အမူးပင် မပြေသေးပဲ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိခင် အချိန်မှာပင် သူတို့သုံးယောက်မှာ ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်...။

စက္ကန့်အနည်းငယ် အကြာမှာပင် ဟယ်ရီ မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်...။ နံပါတ်ဆယ့်နှစ်အိမ်ကို သူတို့သာ မြင်ကြရသည်။ အိမ်၏ လျှို့ဝှက် ချက်ကို ထိန်းသိမ်းထားသူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြောပြထား၍ပင်...။

သူတို့ အိမ်ဆီသို့ အပြေးသွားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စောင့်ကြည့်နေသူ ရှိမရှိ ကြည့်လာခဲ့သည်...။ သူတို့ ကျောက်လှေကားများကို အပြေးတက်ခဲ့ကာ ဟယ်ရီက တံခါးကို မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်...။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သူတို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ခဲ့ကြ၏...။

ဟယ်ရီ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် မီးအိမ်မှာ အလိုလို မီးလင်း လာကာ လမ်းတစ်လျှောက်ကို မြင်သာစေသည်...။ ဟယ်ရီ အရှင်က မြင်ခဲ့ဖူး သည့်အတိုင်းပင် ရှုပ်ပွကာ ပင့်ကူအိမ်များ တက်နေ၏...။ အနက်ရောင်

ခန်းဆီးရှည်ကြီးများက ဆီးရီးယပ်စ်မိခင်၏ ပုံတူကားချပ်ကို အုပ်ထားသည်...။ သို့ရာတွင် ဘေးဘက်ရှိ ထီးများတင်သည့်စင်ကို သူ့နေရာတွင် မတွေ့ရပဲ... လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်...။

ဟာမီယွန်က လဲကျနေသောစင်ကို ညွှန်ပြရင်း လေသံဖြင့်...

“ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်...”

“ ဖီးနစ်အဖွဲ့က လူတွေ ထွက်သွားတုန်းက တိုက်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

ရွန်က ပြောလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီက...

“ သူတို့ စနိပ်မဝင်နိုင်အောင် ကျိန်စာတိုက်ထားတာက ဘယ်နားမှာလဲ...”

“ သူ့ကိုယ်တိုင်လာမှ အစွမ်းပြမယ် ထင်တယ်...”

ရွန်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်...။ သို့ရာတွင် သူတို့ တံခါးနားမှ နေ၍ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ရဲသေးချေ...။

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ ဒီနားမှာပဲ ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး...” ဟုဆိုရင်း ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်...။

“ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်...”

မူဒီ၏ ခပ်တိုးတိုး အသံက အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သုံးယောက် သား လန့်ဖြတ်ကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

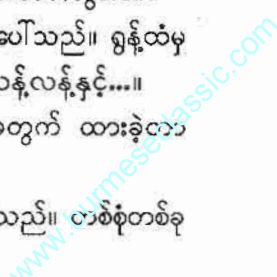
“ ကျွန်တော်တို့က စနိပ်မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ထိုစကားကို ပြောအပြီးမှာပင် အေးစိမ့်သော လေတစ်ချက်က ဟိုက်ခတ်သွားကာ သူ့လျှာကို လိပ်သွားစေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ စကားဆက်ပြော၍ မရတော့ပေ...။ သို့ရာတွင် သူ့လျှာမှာ မကြာလိုက်ပဲ ပြန်ကောင်းသွား၏။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ထိုခံစားချက်ကို ခံစားလိုက်ရပုံ ပေါ်သည်။ ရွန်ထံမှ ပျိုအန်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဟာမီယွန်ကမူ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်...။

“ ဒါ လျှာကို ချုပ်တဲ့ကျိန်စာပဲ... မူဒီက စနိပ်အတွက် ထားခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်...”

ဟယ်ရီ နောက်ထပ်ခြေတစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ဟစ်စုံတစ်ခု

ခန်းမအဆုံးဆီမှ ရွေ့လျားလာနေ၏...။ သူတို့ ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ပုံရိပ်တစ်ခုက ကော်ဇောထဲမှ ထွက်လာ၏...။ ရှည်လျားကာ အရောင်မှိန်မှိန်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ရာ ရှိသည်...။ ဟာမီယွန် လန့်အော်လိုက်သလို မစွပ်ဘလက်မှာလည်း ပန်းချီကား ထဲမှ လန့်အော်လိုက်၏။

အညိုရောင် အရိပ်မှာ သူတို့ဆီသို့ ပို၍ လျင်မြန်စွာ တိုးကပ်လာနေသည်။ ဆံပင်များမှာ ခါးလည်ထိရှည်ကာ မုတ်ဆိတ်များက တလူလူ လွင့်နေ၏...။ မျက်နှာမှာ အသားမရှိသလောက် ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးအိမ်နှစ်ခုမှာ ဟောဒတ်ပက်ဖြစ်နေ သည်။ ဆွေးမြေ့ပုတ်သိုးနေသော လက်ကို မြှောက်ကာ ဟယ်ရီကို လက်ညှိုးထိုး လိုက်၏...။

“ မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်ရင်း သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်သည်...။ သို့သော် သူ ဘာဂါထာမှ မရွတ်ဖြစ်ပေ...။

“ ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး...”

မသတ်ဘူးဆိုသည့် စကားအဆုံးဝယ် ထိုရုပ်ပုံမှာ ဖုန်မှုန့်များအဖြစ် ပေါက်ကွဲသွား၏...။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း မျက်ရည်များကြားမှပင် ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို လိုက်ရှာလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက် ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရင်း ပြားပြားဝပ်နေသည်...။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေသော ရွန်က သူမ၏ ပခုံးကိုပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့် နေ၏...။

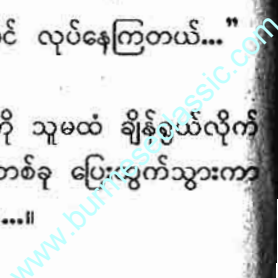
“ အရေးမကြီးတော့ဘူး... ပျောက်... ပျောက်သွားပါပြီ...”

ဖုန်မှုန့်များမှာ သူတို့အနီးဝယ် မြူနှင်းများလို ဖုံးလွှမ်းနေဆဲပင်...။ မစွပ်ဘလက်မှာလည်း အော်ဟစ်နေဆဲပင်...။

“ မျိုးမစစ်တွေ... ဒီအိမ်ကို အရှက်ရအောင် လုပ်နေကြတယ်...”

“ ပါးစပ်ပိတ်ထား...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်ရင်း သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို သူမထံ ချိန်လွှယ်လိုက် သည်...။ တောင်ဝှေးထိပ်မှ အနီရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပြေးပွက်သွားကာ ခန်းဆီးစကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသံတိတ်သွားစေ၏...။

“ ဒါ... ဒါ...”

ဟာမီယွန်ဆီမှ အသံထွက်လာ၏။ ရွန်က သူမကို ဖေးမလိုက်သည်...။

“ ဟုတ်တယ်... သူပဲ... ဒါပေမယ့် အစစ်မဟုတ်ဘူး... စနိပ်ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ လုပ်ထားတာပဲ...”

တကယ်ရော အလုပ်ဖြစ်ရဲ့လားဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သူ့သတ်လိုက်သလိုမျိုး ဒီကြောက်စရာပုံရိပ်ကိုကော လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းမပစ်လိုက်နိုင်ဘူးလား...။

ကျန်နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်၍ ဟယ်ရီ ခန်းမကြီးထဲသို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်...။ နောက်ထပ် ကြောက်လန့်စရာ ပုံရိပ်များ ထွက်လာလေဦးမလားဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ကြွက်များမှ အပ အခြားလှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရချေ...။

“ ငါတို့ အထဲမဝင်ခင် စစ်ဆေးကြည့်သင့်တယ်...”

ဟာမီယွန်က တီးတိုးပြောရင်း သူမ၏ မှော်တောင်စုကို မြှောက်လိုက်၏...။

“ ဟိုမိနစ် ရီဗီလီယို...”

ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာပေ...။

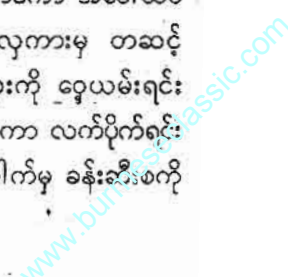
“ အခုပဲ နင်အရမ်းလန့်ထားတယ် မဟုတ်လား... ဘာတွေ ထပ်လုပ်နေပြန်တာလဲ...”

ရွန်က သူမကို ကြင်ကြင်နာနာပင် မေးလိုက်သည်။

“ ဒါ လူရှိမရှိ ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ဂါထာပဲ... ငါတို့က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး...”

“ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြစို့...”

ဟာမီယွန်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ဦးဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ တက္ကသိုလ်မြည်နေသော လှေကားမှ တဆင့် ပထမထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်...။ ဟာမီယွန်က မှော်တောင်စုကို ငွေယမ်းရင်း မီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်...။ ထို့နောက် ဆိုဖာဆီသို့ သွားကာ လက်ပိုက်ရင်း ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေလိုက်သည်...။ ရွန်ကမူ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးစကို ဘေးဘက်သို့ အနည်းငယ်ဆွဲဟထားသည်...။

“ အပြင်ကို ဘာမှမမြင်ရလို့ မဖြစ်ဘူး... ဟယ်ရီမှာ နင်ထင်သလိုသာ အမှတ်အသား ကျန်နေသေးရင် သူတို့ ဒီနေရာကို လိုက်လာကြမှာပဲ... ဒီအိမ်ထဲကို မဝင်နိုင်ပေမယ့်... ဟေ့... ဟယ်ရီ... မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

ဟယ်ရီမှာ အလွန်ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရ၏။ သူ၏ အမာရွတ်မှာ မီးလောင်သလို ခံစားနေရကာ စိတ်ထဲတွင် ပုံရိပ်များကို တဖျတ်ဖျတ် မြင်လာရသည်။ အရိပ်တစ်ခုကို မြင်နေရပြီး အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ရွန်က ဟယ်ရီထံ အပြေးရောက်လာပြီး...

“ မင်း... မင်း ဘာမြင်ရသလဲ... သူ... သူက ငါ့အိမ်မှာလား...”

“ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် သူ အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ်...”

“ ဒါ... ဒါဆို သူ ဘာရိုးမှာပဲ ဖြစ်ရမယ်... မင်းဘာမှ မမြင်ရဘူးလား... သူတစ်ယောက်ယောက်ကို ကျိန်စာတိုက်နေသလား...”

“ ငါမသိဘူး... ဒေါသထွက်နေတာပဲ ခံစားနေရတယ်...”

ဟာမီယွန်က အထိတ်တလန့်လေသံဖြင့်...

“ နင့်အမာရွတ်က နာပြန်ပြီလား... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဒီဆက်သွယ်မှုက မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား...”

“ ခဏတော့ ပျောက်သွားတာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူမ၏ မေးခွန်းကို ကြိုးစားဖြေလိုက်သည်။ အမာရွတ်က အလွန်နာကျင်နေရာ အာရုံစိုက်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။

“ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ပြန်ပြီး ပေါ်လာတတ်တယ်... အဲဒီလို ဖြစ်တယ်ထင်တာပဲ...”

“ ဒါဆိုလည်း နင့်စိတ်ကို ပိတ်ထားလေ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဒီအဆက်အသွယ်ကို မသုံးစေချင်ဘူး ဟယ်ရီ... နင့်စိတ်ကို ပိတ်မထားရင် မိုဒီဗော့က သတင်းအမှားတွေ ထည့်ပေးနိုင်တယ်...”

ဟယ်ရီက အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ ငါသိပါတယ်...”

ဟာမီယွန် သူ့ကို သတိပေးစရာပင် မလိုပေ... မိုဒီဗော့က တစ်ခါက

သူတို့၏ ဆက်သွယ်မှုကို သုံးကာ သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်...။
ထို့ကြောင့် ဆီးရီးယပ်စ် သေခဲ့ရသည်...။ သူပြတင်းပေါက်ကို မှီနေလိုက်၏...။
သူ့အမာရွတ်ဆီမှ နာကျင်မှုမှာ ပို၍ဆိုးဝါးလာသဖြင့် အသည်းအသန်ပင် တောင့်ခံ
နေရသည်...။

သူ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်ကို ကျောပေးကာ ဘလက်မိသားစု ဇယားကို
ကြည့်နေဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်ကာ နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။

ငွေရောင်တောက်ပနေသော အစောင့်အရှောက် ရုပ်သွင်မှာ အခန်းတွင်းသို့
ရောက်လာပြီး သူတို့ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မြွေပါတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီး ရွန်အဖေ၏
အသံဖြင့်...

“ မိသားစုတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... သတင်းပြန်မပို့နဲ့... ငါတို့ကို စောင့်ကြည့်
နေကြတယ်...”

အစောင့်အရှောက်မှာ လေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ရွန် ဝမ်းသာ
အားရ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်ကပါ
မျှန်နှင့်အတူ ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ သူတို့ အန္တရာယ် မရှိကြဘူး... ကောင်းလိုက်တာ...”

ရွန်က ရယ်ရင်းနှင့် သူမကို ပွေဖက်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူက...

“ ဟယ်ရီ... ငါ...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး... ဒါ မင်းရဲ့မိသားစုပဲ... မင်းစိုးရိမ်မှာပေါ့...
ငါလည်း ဒီလိုပဲ ခံစားရပါတယ်...”

သူ့ဂျင်းနီကို တွေးလိုက်ရင်း...

“ ငါလည်း တကယ်စိတ်ပူမိပါတယ်...”

ဟယ်ရီ နာကျင်မှုကို တောင့်မထားတော့...။ သူ လက်လျှော့ အရှုံးပေး
လိုက်ရန် စဉ်းစားမိသည်...။

“ ငါ ရေချိုးခန်းဘက် သွားဦးမယ်...”

ထို့နောက် မပြေးရုံတမယ်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်...။ သူ

အချိန်မီရုံကလေးပင်...။ အခန်းတံခါးကို တုန်ရီနေသော လက်များနှင့် ပိတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကို ကိုင်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်...။

သူ ဒေါသထွက်နေသည်ကို ခံစားနေရ၏...။ ထိုဒေါသမှာ သူ၏ စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုကို သူ မြင်လာရသည်...။ အခန်းထဲဝယ် မီးဖိုမှ မီးအလင်းရောင်သာ ရှိ၏။ ထွားကျိုင်းလှသော ဒက်အိတာ တစ်ယောက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် လဲကျရင်း စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်နေ၏...။

ခပ်ပိန်ပိန် လူရိပ်တစ်ရိပ်မှာ အပေါ်တွင် မိုးရပ်နေရင်း မှော်တောင်ရေးကို ဆန့်တန်းထား၏။ ဟယ်ရီပါးစပ်မှ အေးစက်စက်နိုင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်...။

“ မင်းကို ငါနာဂီနီကို ကျွေးလိုက်ရမလား... ဒီတစ်ခါ ငါ ခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး ထင်တယ်... ငါ့ကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပြန်ခေါ်တယ် ဟုတ်လား... ဟယ်ရီပေါတာ လွတ်သွားပြန်ပြီလို့ ပြောဖို့ သက်သက်နဲ့ ပြန်ခေါ်တယ်... ဒရာကို... ရိုလီကို နောက်ထပ် အရသာလေး မြည်းစမ်းခိုင်းလိုက်ပါဦး... လုပ်စမ်း... မလုပ်ရင် မင်းပါ ဒီလိုဖြစ်သွားမယ် ”

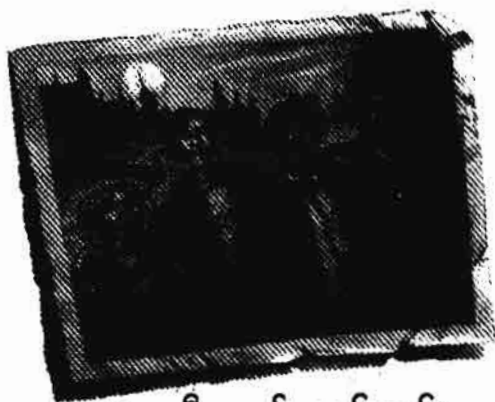
ဟယ်ရီ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် သူ ဆန့်ဆန့်ကြီးလဲနေ၏။ မယ်ဖွိုင်း၏ ထိတ်လန့်နေသော မျက်နှာကို သူမြင်ယောင်နေဆဲပင်...။ သူမြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းအတွက် ဟယ်ရီ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေဆဲပင်...။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီ ဟာမိယွ၏ အသံကို ကြားသည်နှင့် ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီ... နင် သွားပွတ်တံ ယူမလား... ငါ့မှာပါလာတယ်...”

“ ယူမယ်... ကျေးဇူးပဲ...”

သူ့အသံကို ပုံမှန်ဖြစ်ရန် ထိန်းပြောရင်း ဟယ်ရီ သူမကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့သည်...။

၁၀။ ခရီးချာ၏ဖာတ်လမ်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဟယ်ရီ စောစောစီးစီး နိုးလာ၏...။
ခန်းဆီးစကြီး၏ဘေး ပြတင်းပေါက်မှ ကောင်းကင်ကို မြင်နေရသည်...။ အရုဏ်
တက်လုပြီမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေ၏...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ထံမှ အသက်ရှူသံ တိုးတိုးကို ကြားနေရသည်...။

ဟယ်ရီ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်မိသည်...။ ရွန်မှာ ဟာမီယွန်ကို
ဦးစားပေးသည့်အနေဖြင့် ဆိုဖာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချကာ အိပ်စေသဖြင့် သူမ၏
အရိပ်မှာ ရွန်ထက်မြင့်တက်နေ၏...။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း
အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ဟယ်ရီကို ပို၍ အထီးကျန်ဆန်စေ၏...။

ဟယ်ရီ မည်းမှောင်နေသော မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်း
ဝင်နေမိသည်...။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီက သူ ရွက်ဖျင်တဲရှေ့ဝယ်
ရပ်လျှက် ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုနေခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်
ကြာမြင့်နေသလို ခံစားရ၏။

သူ လှဲအိပ်နေရင်း ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့အတွက်ထားခဲ့သော ရှုပ်ထွေးလှသည့် တာဝန်ဟစ်ခုပင်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေသွားတုန်းက ခံစားခဲ့ရသည့် ဝမ်းနည်းမှုမှာ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲလာသလိုပင်...။

မြူရီရယ်လ်ဆီမှ ကြားခဲ့ရသော သတင်းများမှာ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် ရောဂါတစ်ခုလို ပျံ့ပွားနေရာယူနေကြသည်...။ သူ စံပြအဖြစ် ထားခဲ့သော စုန်းကဝေတစ်ယောက်၏ ပုံစံကို ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားနေကြသည်...။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်ခံခဲ့သလား...။ သူလည်း ဒါစလေတို့လိုပဲလား...။ သူ့ကို မထိခိုက်လာသရွေ့ ဒီကိစ္စတွေကို ဂရုမစိုက်ပဲ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်သလား...။

အချုပ်အနှောင် ခံထားရတဲ့ သူ့ညီမကို တကယ်ပဲ ဂရုမစိုက်ပဲ ပစ်ထား ခဲ့သလား...။

ဟယ်ရီ ဂိုဒရစ်ဟောလိုး အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်...။ ထိုနေရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မိသားစု၏ သင်္ချိုင်းရှိနေမှန်း တစ်ခါမှ မပြောပြခဲ့ဖူးချေ...။

သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ချန်ထားခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ပစ္စည်းများ အကြောင်း ကိုလည်း တွေးနေမိသည်...။ မကျေနပ်ချက်များက ပို၍ များပြားလာသလိုပင်...။ သူ့ကို ဘာကြောင့်များ ကြိုမပြောခဲ့သလဲဟု တွေးနေမိသည်...။ ဘာကြောင့် သေချာ ရှင်းမပြခဲ့သလဲ...။ ဟယ်ရီကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး တကယ်ကော ဂရုစိုက် ရဲ့လား...။

သူ့ကို မယုံကြည်ရဘူးလို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သတ်မှတ်ထားသလား...။ ဟယ်ရီ ဤနေရာတွင် လှဲလျောင်းနေရင်း စိတ်ပျက်စရာများကို ဆက်မတွေးချင် တော့...။ စိတ်ပြောင်းစရာ တစ်ခုခုကို လုပ်မှဟု တွေးရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့မှော်တောင်စောင်းကို ကောက်ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏...။

ထို့နောက် “လူးမိုစ်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း မှော်တောင်စောင်းထိပ်ဖျားမှ အလင်းရောင် အားကိုးဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်...။

ဒုတိယထပ်တွင် ယခင်က သူနှင့်ရွန်တို့ အိပ်ခဲ့သော အိပ်ခန်းငိုသည်။ သူ အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီရိုတံခါးများမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး အိပ်ရာမှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် ရှိသည်...။ ဟယ်ရီ အောက်ထပ်ရှိ လဲကျနေသည့် ထီးတင် သည့်စင်ကို သတိရလိုက်သည်။ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်များ မရှိလော့သည့်အချိန်တွင်

တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ထဲဝင်ရှာသွားပုံ ရသည်...။ စနိပ်များလား... ဒါမှမဟုတ် မွန်ဒန်းဂတ်စ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်။

မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ ဆီးရီးယပ်စ် မသေခင်ကရော သေပြီးမှပါ ဤအိမ်မှ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီ ဆီးရီးယပ်စ်၏ အဘေးဖြစ်သူ ဖီးနီးယပ်စ် ဘလက်၏ ပန်းချီကားနေရာကို ကြည့်လိုက်သည်...။

သို့သော် ပန်းချီကားအတွင်း၌ ဖီးနီးယပ်စ် ရှိမနေချေ...။ ဖီးနီးယပ်စ် နှစ်ဂဲလပ်မှာ ညအချိန်များကို ဟော့ဝင်ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်းတွင် ကုန်ဆုံးလှေ ရှိသည်။

ဟယ်ရီ လှေကားအတိုင်း ထိပ်ဆုံးထပ်သို့ ထပ်တက်လာခဲ့သည်...။ ထိုနေရာတွင် တံခါးနှစ်ချပ်သာ ရှိ၏...။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတံခါးပေါ်ဝယ် ဆီးရီးယပ်စ်ဟူသော နာမည်ရေးထားသည်...။

ဟယ်ရီ တစ်ခါမျှ ဆီးယီးရပ်စ်၏ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်မကြည့်ဖူး...။ သူ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း လက်တစ်ဘက်က မှော်တောင်ငှေးကို မြင့်မြင့် မြှောက် ထားလိုက်သည်...။ အခန်းထဲသို့ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်း ရစေရန်ပင်...။

အခန်းထဲဝယ် ကုတင်တစ်လုံး ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ရှိ၏...။ အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဖုန်များ ပင့်ကူမျှင်များနှင့် ရှုပ်ပွနေ၏...။ ဟယ်ရီ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်...။ ကြွက်များ ပြေးလွှားသံကို ကြားနေရ၏...။

ဆီးရီးယပ်စ်မှာ အခန်းနံရံတွင် ပိုစတာများကို အပြည့်နီးပါး ကပ်ထား ၏...။ ပိုစတာများကို ခွာမရအောင် ဆီးရီးယပ်စ် မန်းမှုတ်ထားခဲ့ဟန် တူသည်...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါတ်ဆိပ်များကို နေရာအနှံ့ တွေ့ရ၏...။

ကျန်မိသားစုဝင်များမှာ စလီသရင်ကျောင်းဆောင်မှ ဖြစ်ကြရာ ဤသည်မှာ ဆီးရီးယပ်စ်၏ ထူးခြားချက်ပင်...။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပုံများကိုလည်း နံရံပေါ်တွင် တွေ့ရ၏...။ ထို့အပြင် ရေကူးဝတ်စုံနှင့် မက်ဂယ် မိန်းကလေးပုံများကိုပါ တွေ့ရသည်...။ ထိုပုံများမှာ မက်ဂယ်ဟု ဟယ်ရီ သေချာပြောနိုင်ခြင်းမှာ ဓာတ်ပုံများမှာ ရုပ်သေများ ဖြစ်နေကြ၍ပင်...။

ဟယ်ရီအကြည့်မှာ တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွား၏...။ နံရံပေါ်ဝယ် စုန်းကဝေ ဓာတ်ပုံဆို၍ ထိုတစ်ပုံသာ ရှိသည်...။ ဟော့ဝင်ကျောင်းသား

www.burmeseclassic.com

လေးယောက်မှာ လက်ချင်းချိတ်ထားကာ ပြုံးပြနေ၏...။

ဟယ်ရီ သူ့အဖေ၏ ပုံမှန် ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်...။ သူ့ကဲ့သို့ပင် မသပ်မရပ်နိုင်သော ဆံပင်အနက်ရောင်နှင့် ဖြစ်ကာ မျက်မှန်တပ်ထား၏...။ သူ့ဘေးတွင် ဆီးရီးယပ်စ်ကို တွေ့ရသည်...။ ဟယ်ရီ မှတ်မိသော သူ့ရုပ်သွင်ထက် အများကြီးနပျိုကာ ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်...။ ဆီးရီးယပ်စ်ဘေးတွင် ပက်တီဂရူးကို တွေ့ရသည်။ အခြားသူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးခန့် နိမ့်ကာ ပုပုဝဝဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းစ်၏ အခြားတစ်ဘက်တွင်မူ လူပင့်ကို တွေ့ရသည်...။ ဟယ်ရီ ဓာတ်ပုံကို နံရံမှ ခွာယူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ ဆီးရီးယပ်စ်မှာ သူ့အတွက် အကုန် ထားရစ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဤဓာတ်ပုံကိုလည်း သူပိုင်ပေးသည်...။ သို့ရာတွင် ဓာတ်ပုံ ကို ခွာယူ၍ မရပေ...။ ဆီးရီးယပ်စ်မှာ သူ့အခန်းကို သူ့မိဘများ ပြင်ဆင်မည်စိုး၍ ကာကွယ်ထားခဲ့ပုံပင်...။

ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင် ပေါ်စပြုလာသည်...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ပြန့်ကျဲ နေသော အရာဝတ္ထုများကို သူမြင်ရစပြု၏...။ ဆီးရီးယပ်စ်၏ အခန်းကို လည်း ရှာဖွေသွားပုံပင်...။ သို့ရာတွင် ဤအခန်းထဲတွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်ခုမှ မရှိပေ...။ စာအုပ်အချို့ကို လှုပ်ခါချသွားပုံဖြင့် စာရွက်များ ပျံ့ကျနေ၏...။

ဟယ်ရီ စာရွက်အချို့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ရွက်မှာ မှော်ပညာသမိုင်း စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ရွက်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြင်ဆင်နည်းပင်...။ တတိယစာရွက်မှာ လက်ရေးနှင့် ဖြစ်ပြီး တွန့်ကျေနေ၏...။ ဟယ်ရီ စာရွက်ကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်...။

ဆီးရီးယပ်စ်ရေ...

ဟယ်ရီအဖေ့နေ့လက်ခံအဖြစ်တွက် နှစ်နေ့ကျေးဇူးတင်ဖတ် သူယ်ခွင့်... ဒီလက်ခံအထိ သူသိပ်မြိုက်ပုံ... တစ်နှစ်သားပျိုသေးပေမယ့် တစားခရာတံမြက်စည်းပုံလေးနဲ့မှာ သိပ်ပာလာကျနေတယ်... ငါ ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်... နှင့်အတူ နှစ်ပုံပင်... တံမြက်စည်းက နှစ်ပေလောက်ပဲ ပုံတက်နိုင်ပေမယ့် သူ့ဗြောင် ခံပြောင်တစ်ကောင် လော့တေ့မလို... နောက်ပြီး မီးကျူးဒီးယား ခရုတ်စပတ်က ပိုလိုက်တိ ယန်းဂျီးပြီးလည်း

ထွေးထွေးတယ်။ ဂျိမ်းစ်ကတော့ သိပ်သဘောကျနေတယ်... သူ့ဦးလျှောက် တကယ် ကွန်ဒိုမိန့်
ကစားသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပဲလို့ ပြောနေတယ်...။

ဇွေးနေပွဲကတော့ ဖိတ်ဖိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ...။ ဘက်သို့ဒါပဲ လက်ဖက်ရည် လာသောက်
တယ်လေ...။ နှလုံးလှည့်တာ ငါတို့ စိတ်မကောင်းဘူး...။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်စားပွဲရဲ့
စာလုပ်တွေက ပိုကောင်းပြီးတောင် ဗဟုတရား... ဟယ်ရီကလည်း သူ့ဇွေးနေ့တိုတောင် ဗဟို
နိုင်လောက်အောင် ယေဘုယျပါတယ်...။

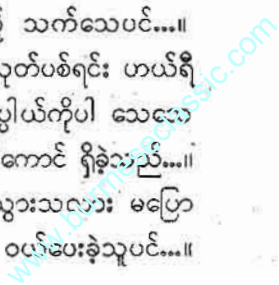
ဂျိမ်းစ်ကတော့ ဒီနေရာမှာ ပန်းနေရာက သိပ်ပျော်ပျော်ရဘူး။ သူကတော့ ငါ့ကို
မပြောပါဘူး... ဒါပေမယ့် ငါ့သိနေတာပဲ... အိတ်ကလေးနဲ့က သူ့ရဲ့ ဝိတ်ပျော်ကပ်စုံကို
ဖြန့်ပေးပေးဘူး... ဒီတော့ စာပြင်ထွက်စရာဘူး ဖြစ်နေတယ်... နှလုံးလှည့်နိုင်ရင်တော့
သူ နည်းနည်းစိတ်ချမ်းသာလာမယ် ထင်တာပဲ...။

ဘက်သို့ဒါကတော့ ငါတို့ဆီကို သဘာဝက လာပါတယ်...။ လာတိုင်းလည်း အိတ်ကလေးနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စာပြောပြောတွေ ပြောပြတယ်... ပုံနှိပ်စာတောင် မရှိဘူး... အိတ်ကလေးနဲ့...

ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး ခံစားချက် ကင်းမဲ့သွားသလိုပင်...။ သူ စာရွက်ကို
ကိုင်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်တွင်း၌မူ ပျော်ရွှင်မှုများနှင့်
ပြည့်နှက်နေ၏...။ သူ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်...။

သူ စာကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်လိုက်သည်...။ ပထမတစ်ခါက
ထက် ပို၍ ဘာကိုမှ နားလည်မလာချေ...။ ထို့နောက် လက်ရေးကို သေချာကြည့်မိ
သည်...။ သူမ၏ ဂျီစာလုံးရေးပုံနှင့် သူ့ရေးပုံမှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်...။ ထို
စာမှာ သူ့အတွက်တော့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာပင်...။ လီလီပေါ်တာ
တစ်ချိန်က တကယ်သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့ကြောင်း ပြသသည့် သက်သေပင်...။

သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်စများကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ သုတ်ပစ်ရင်း ဟယ်ရီ
စာရွက်ကို ထပ်ဖတ်လိုက်သည်...။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ သေသေ
ချာချာ တွေးရင်း ဖတ်လိုက်သည်။ သူတို့တွင် ကြောင်တစ်ကောင် ရှိခဲ့သည်...။
သူ့မိဘများနှင့်အတူ သေဆုံး၍ပဲ သွားသလား ထွက်ပြေးသွားသလား မပြော
နိုင်ပေ...။ ဆီးရီးယပ်စ်မှာ သူ့ကို ပထမဆုံး တံမြက်စည်းပျံ ဝယ်ပေးခဲ့သူပင်...။

သူတို့မိဘများနှင့် ဘာသီဒါဘက်ရှော့တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကများ မိတ်ဆက်ပေးထားသလား...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ပြန်မပေးသေးဘူး ဆိုပါလား...။ ထိုစာသားပဲ အနည်းငယ် ရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်သည်...။

ဘာကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ဖခင်ရဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ငှားထား ရသလဲ...။ ဟယ်ရီ သူ၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို နှစ်များစွာက ပြောခဲ့သည့် စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်...။

“ ငါ့အတွက် ကိုယ်ပျောက်ဖို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ မလိုပါဘူး...”

ဒါဆို ဖီးနစ်အဖွဲ့ထဲက ခပ်ညှည့်တစ်ယောက်မှာ ဒီဝတ်ရုံ သုံးစရာလိုနေလို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ကြားထဲက ငှားပေးတာလား...။

ဘက်သီဒါမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်း ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ...။

စာမှာ ထိုနေရာတွင်ပင် ပြတ်တောက်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သေသေချာချာ ရှာဖွေလိုက်သည်...။ အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ စာအုပ်များကို လှုပ်ခါချသည်...။

ကုလားထိုင်ပေါ်တက်၍ ဘီရီပေါ်သို့ လက်နှင့် လျှောက်စမ်းကြည့်သည်...။ ကုတင်အောက်... ထိုင်ခုံအောက်များကို လေးဘက်ထောက် ဝင်ကြည့်၏...။

နောက်ဆုံးတွင် ကြမ်းပြင်နှင့် မျက်နှာအပ်ကြည့်မှ စာရွက်စုတ်တစ်ခုနှင့် တူသည့် အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်...။ သူ့ဆွဲထုတ်လိုက်ချိန်ဝယ် ထိုအရာမှာ လီလီ၏ စာထဲတွင် ပါသော ဓာတ်ပုံပင် ဖြစ်တော့သည်...။

ဆံပင်အနက်နှင့် ကလေးငယ်လေးမှာ ဓာတ်ပုံထဲတွင် တံမြက်စည်းပျံလေ ကိုစီးကာ ပျံသန်းရင်း အားပါးတရ ရယ်မောနေ၏...။ ဂျိမ်းစ်၏ ခြေထောက် နှစ်ဘက်ကိုသာ မြင်ရပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါနေ၏...။ ဟယ်ရီ စာကော် ဓာတ်ပုံကိုပါ အိတ်ထဲတွင် သိမ်းထားလိုက်သည်...။ ထို့နောက် စာရွက်ပြတ်ပါ သူ ဆက်ရှာပြန်သည်...။

နောက်ထပ်တစ်နာရီနီးပါး ရှာပြီးချိန်ဝယ် စာရွက်မှာ ဤအခန်းထဲဝင် မရှိတော့ဟု ဟယ်ရီ သေချာသိသွားသည်...။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ ကြာသေ ကာလက ရေးထားခဲ့သော စာမှာ ထိုအချိန်ကတည်းက ပြတ်သောက်နေသည်လား

အခန်းကို ရှာဖွေသူက ယူသွားသလား... ဟယ်ရီ မသိနိုင်ပေ...

သူ ပထမစာရွက်ကို ပြန်ဖတ်ကာ သဲလွန်စ ရှာလိုက်သည်...။ သူ၏ ကစားစရာ တံမြက်စည်းပျံကိုတော့ ဒက်အိတာများ စိတ်ဝင်စားမည်မထင်။ အသုံးဝင်နိုင်သော တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းပင်...

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ...”

“ ငါ ဒီမှာ ရှိတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

တံခါးအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး ဟာမီယွန် အခန်းတွင်း သို့ ဝန်းကနဲ ဝင်ရောက်လာ၏...။ သူမက အသက်ပင် မရှူအားသေးပဲ...

“ ငါတို့နိုးလာတော့ နင့်ကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့လို့... ရွန်... ငါဟယ်ရီကို တွေ့ပြီ...”

ရွန်အသံမှာ အောက်ထပ်အတော်ဝေးဝေးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ ဟုတ်လား... ဒီကောင့်ကို ငါ့ကိုယ်စား ကောင်းကောင်းဆဲပေးစမ်းပါ...”

“ ဟယ်ရီ... ဒီလိုပျောက်မသွားစမ်းပါနဲ့... ငါတို့လန့်လွန်းလို့ပါ...”

ဒါနဲ့ နင် ဒီမှာ ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ...”

သူမက ရှုပ်ပွနေသော အခန်းကို ကြည့်ရင်းဆို၏။

“ ဒီမှာကြည့်စမ်း... ငါတွေ့ထားတာ...”

သူ့အမေ၏စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က စာကို ယူဖတ်လိုက်သည်...။ သူမ စာဖတ်ပြီး၍ မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင်...

“ ဒီမှာ... ဒါလည်းပါတယ်...”

သူက ဓာတ်ပုံကိုပါ ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်...။

“ ငါ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို လိုက်ရှာနေတာ... ဒီမှာရှိပုံမရဘူး...”

“ ဒီရှုပ်ပွနေတာတွေက နင်လုပ်တာလား... တခြားတစ်ယောက် လက်ချက်လား ”

“ ငါ့ထက်အရင် တစ်ယောက်ယောက် အခန်းကို ရှာသွားပုံပဲ...”

“ ငါလည်းထင်တာပဲ... ငါကြည့်ခဲ့သမျှ အခန်းတွေအားလုံး ဒီပုံစံ

အတိုင်းပဲ... သူတို့ ဘာကိုလိုချင်တာလဲ...”

“ စနိပ်သာဆိုရင်တော့ ဖီးနစ်အဖွဲ့ရဲ့ သတင်းတစ်ခုခုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့...”

“ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ သတင်းအားလုံး ရှိနေတာပဲ... ဘာများ ထပ်လိုဦး မှာလဲ...”

“ ငါထင်တာကတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုခု ဆိုရင်ကော... နင် ဘက်သီဒါအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား...”

“ ဘယ်သူလဲ...”

“ ဘက်သီဒါဘက်ရှော့လေ...”

ဟာမီယွန်မှာ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့်...

“ မှော်ပညာသမိုင်းကို ရေးတဲ့သူ မဟုတ်လား... နင့်မိဘတွေက သူနဲ့သိတာကိုး... သူက တကယ်တော်တဲ့ သမိုင်းပညာရှင်ပဲ...”

“ သူအသက်ရှင်နေတုန်းပဲ... ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာနေတယ်... ရွန့်အဒေါ် မြူရီရယ်လ်က ဒီအကြောင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ပွဲမှာ ပြောပြခဲ့တာပေါ့... သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မိသားစုနဲ့လည်း သိပုံပဲ... စကားပြောရရင် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမယ်...”

ဟာမီယွန်က သူ့ကို စာနာနားလည်စွာ ပြုံးပြ၏...။ သူ စာနှင့်ဓာတ်ပုံ ကို ပြန်ယူကာ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ နင် သူနဲ့ ဘာလို့ စကားပြောချင်သလဲ ငါနားလည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ လိုက်ရှာမယ့်ခရီးမှာ အထောက်အကူ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... နင် ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို အရမ်းသွားချင်မှန် ငါသိပါတယ် ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် ငါကြောက်နေတယ်... မနေ့က ငါတို့ကို ဒက်အိတာတွေ ဘယ်လောက်လွယ်လွယ် ရှာတွေ့သလဲ... နင့်မိဘတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းကို မသွားသင့်ဘူး ဟယ်ရီ... ငါတို့ အဲဒီကို လာနိုင်တယ်လို့ သူတို့ တွက်ထားမှာပဲ...”

ဟယ်ရီက သူမကို မကြည့်ပဲ...

“ ဒီကိစ္စတင်မကဘူး... မြူရီရယ်လ်က ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ အများကြီး ပြောခဲ့သေးတယ်... ငါ အမှန်ကို သိချင်တယ်...”

သူ မြူရီရယ်လ် ပြောသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဟာမီယွန်က...

www.burmeseclassic.com

“ နင် ဘာကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် ”

“ ငါမကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး... မှန်သလား မှားသလားပဲ သိချင်တာ ”
ဟယ်ရီ ခပ်တည်တည်လိမ်ညာလိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီ... နင်အမှန်တရားကို မြူရီရယ်လ်တို့ ရိုတာစကီတာတို့ဆီက ကြားရမယ် ထင်နေသလား... ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ပြောသမျှ ယုံရတာလဲ... နင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်းကို သေချာသိတာပဲ... ”

“ ငါ သူ့အကြောင်းသိတယ် ထင်ရတာပဲ... ”

“ ရိုတာစကီတာ နင့်အကြောင်း ရေးသမျှ မှန်တာ ဘယ်နှစ်ခုပါသလဲ... နင်မသိတာလည်း မဟုတ်ဘူး... ဒေါ်ချ်ပြောတာ မှန်တယ်... သူတို့ရဲ့ စကားတွေ လောက်နဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်း မှတ်ဉာဏ်ကို မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး... ”

သူ အမှန်တရားကို သိချင်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့် အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းတားနေကြသလဲ...။

“ ငါတို့ မီးဖိုထဲ သွားရအောင်... မနက်စာ တစ်ခုခု ရှာစားရမယ်လေ... ”

သူ သဘောတူလိုက်ကာ နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်...။ ဒုတိယတံခါးကို ဖြတ်ကျော်လာသည်တွင် ဆေးဖြင့်ရေးထားသည့် စာတန်းကို တွေ့ရသည်...။ တက်လာတုန်းက မှောင်နေသဖြင့် သတိမပြုမိခဲ့ပေ...။ လက်ရေးဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးထားသော စာတန်းတစ်ခုဖြစ်သည်...။

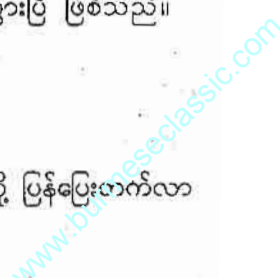
“ ရီဂူလပ်စ် အာထရက်စ် ဘလက်၏ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ မဝင်ရ ”
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်း ရုတ်တရက် မသိလိုက်...။ သူ စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ ဟာမီယွန်... အပေါ်ကို ပြန်တက်ခဲ့စမ်းပါ... ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

“ အာအေဘီကို ငါတွေ့ပြီလို့ ထင်တာပဲ... ”

ဟာမီယွန်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးတက်လာ

“ နင့်အမေရဲ့ စာထဲမှာလား... ငါတော့ မတွေ့မိ...”

ဟယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်းရင်း ရီဂူလပ်စ်၏ တံခါးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်... သူမက စာကိုဖတ်ပြီး သူ၏လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏...။

“ ဆီးရီးယပ်စ်ရဲ့ ညီပဲ...”

“ သူက အက်ဒီတာတစ်ယောက်ပဲ... သူငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒက်အိတာ ဖြစ်ခဲ့တာ... ပြီးမှ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတော့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတာတဲ့...”

“ ကြည့်ရတာ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ ကြံတဲ့ ဗိုဒီမော့ကို ဖြုတ်ချချင်တဲ့ ဆန္ဒ သူ့မှာရှိခဲ့မှာပဲ...”

ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီလက်ကိုလွှတ်လိုက်ရင်း လှေကားလက်ရန်းပေါ်မှ အောက်ထပ်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ ရွန်... ရွန်... နင် အပေါ်ကို မြန်မြန်တက်ခဲ့စမ်းပါ...”

ရွန်မှာ လက်ထဲတွင် မှော်တောင်ဝှေးကို ကိုင်ရင်း မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏...။

“ ဘာကိစ္စလဲဟ... ဧရာမပင့်ကူကြီးတွေလို့ဆိုရင်တော့ မနက်စာစားပြီးမှပဲ ဆက်ပြောကြရင် ကောင်းမယ်...”

ဟာမီယွန်က တံခါးရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏...။

“ ဘာလဲ... ဒါဆီးရီးယပ်စ်ရဲ့ ညီပဲ... မဟုတ်ဘူးလား... ရီဂူလပ်စ် အာထရပ်စ်... ရီဂူလပ်စ်... အာအေဘီ... ဒါ... ဒါ... ဆွဲကြိုးပေါ်က နာမည်ပုံဖြစ်... ဖြစ်ရမယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ကြည့်ကြတာပေါ့...”

သူ တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် တံခါးမှာ သော့ခတ်ထား၏...။ ဟာမီယွန်က သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်လို့ ချိန်ရွယ်ကာ...

“ အလိုဟိုမိုရာ...”

သော့ဖွင့်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး တံခါးပွင့်သွားတော့သည်...။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး အခန်းထဲသို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရီဂူလပ်စ်၏ အိပ်ခန်းမှာ ဆီးရီးယပ်စ် အခန်းထက် အနည်းငယ်ကျဉ်း၏...။ ဆီးရီးယပ်စ်၏ အခန်းတွင် အခြားမိသားစုများနှင့် မတူညီမှုကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသလို ရီဂူလပ်စ် အခန်းနှင့်မူ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏...။

စလီသရင်ကျောင်းဆောင်၏ အရောင်ဖြစ်သော မြစိမ်းရောင်နှင့် ငွေရောင်ကို နေရာအနှံ့အပြား၌ တွေ့ရ၏...။ ဘလက်မိသားစု၏ တံဆိပ်ကိုလည်း နံရံပေါ်တွင် တွေ့ရသည်...။ ထို့နောက်တွင် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများ စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရ၏...။ ဟာမီယွန်က စာရွက်များကို ယူကြည့်၍...

“ အားလုံး ဗိုဒီမော့အကြောင်းတွေချည်းပဲ... ရီဂူလပ်စ်က သူ့ကို အရင်ကတည်းက သဘောကျခဲ့ပုံပဲ...”

ဟာမီယွန်က ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စာရွက်များကို ဆက်ဖတ်နေ၏...။ ဟယ်ရီမှာမူ နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်သည်...။ ဟော့ဝက်ကွစ်ဒစ်ချ် အသင်းမှာ ပြုံးရင်း လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြနေ၏...။

သူ အနီးသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မြွေတစ်ကောင်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ စလီသရင်အသင်းသားများပင်...။ ရီဂူလပ်စ်မှာ ရှေးဆုံးတန်းဝယ် ထိုင်နေ၏...။ ဆီးရီးယပ်စ်နှင့် ပုံစံဆင်သော်လည်း ဆီးရီးယပ်စ်ထက် သေးသွယ်ကာ ခန့်ညားမှုမရှိချေ...။ ဟယ်ရီက...

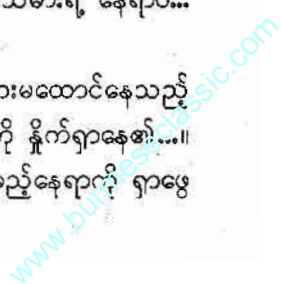
“ သူလည်း ရွှေဘောလုံးဖမ်းတဲ့သူပဲ...”

“ ဘာပြောတယ်...”

ဟာမီယွန်မှာ စာရွက်ပိုင်းများကို ဖတ်နေသဖြင့် သူ့စကားကို စိတ်မဝင်စားပေ...။

“ သူက အလယ်မှာ ထိုင်နေတယ်... ဒါရွှေဘောလုံးသမားရဲ့ နေရာပဲ... အရေးမကြီးပါဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့စကားကို ရပ်လိုက်၏...။ မည်သူမျှ နားမထောင်နေသည့် အတွက်ပင်...။ ရွန်မှာ လေးဘက်ထောက်ကာ ဘီရိုအောက်ကို နှိုက်ရှာနေ၏...။ ဟယ်ရီကမူ အခန်းထဲလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဝှက်လို့ ကောင်းမည့်နေရာကို ရှာဖွေနေသည်...။

ဤအခန်းကိုလည်း သူတို့အရင် တစ်ယောက်ယောက်က ရှာဖွေသွားပုံ ရသည်...။ အံ့ဆွဲထဲမှ ပစ္စည်းများမှာ ရှုပ်ပွကျန်ရစ်သည်...။ မင်အိုးများ... ကလောင်တံ အဟောင်းများ လုံးဝအသုံးမဝင်တော့သည့် ကျောင်းစာအုပ် အဟောင်းများကို တွေ့ရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ အလွယ်နည်းသုံးကြည့်ရအောင်ဟာ... အက်ဆီယိုလော့ကတ်...”

ဘာမှထူးခြားမလာပေ...။ ခန်းဆီးကြားတွင် ရှာနေသော ရွန်မှာ စိတ်ပျက် သွားသော လေသံဖြင့်...

“ ဒါဆို... ဒီမှာမရှိတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ ရှိနိုင်သေးတယ်... ဆင့်ခေါ်ဂါထာသုံးမရအောင် စီရင်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်... အဲဒီလိုဆို ဘယ်လိုမှ မှော်ပညာနဲ့ ခေါ်ယူလို့မရနိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဗိုဒီမော့ ကျောက်ရေခွက်ထဲမှာ စီရင်ထားသလိုပေါ့...”

သူ ဘယ်လိုမှ လော့ကတ်တစ်ခုကို ခေါ်၍မရခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်...။

ရွန်က...

“ ဒါဆို ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ...”

“ ငါတို့ ဒီအတိုင်း လျှောက်ရှာရတော့မှာပဲ...”

“ ဒါ အကြံကောင်းပဲ...”

ရွန်ကပြောရင်းနှင့်ပင် ခန်းဆီးများ အကြားတွင် ဆက်၍ ရှာဖွေလိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက် အခန်းကို တစ်လက်မ မကျန် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေလိုက်သည်မှာ တစ်နာရီမက ကြာသွား၏...။ နောက်ဆုံးတွင် ဤအခန်းထဲဝယ် လော့ကတ်အစစ် မရှိနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နေထွက်လာပြီဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်ကို မြင်လာရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ဒီအိမ်တစ်နေရာရာမှာပဲ ရှိရမယ်...”

သူတို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်...။ ရွန်နှင့်ဟယ်ရီမှာ စိတ်ပျက် လာသလောက် သူမကမူ ပို၍ စိတ်ထက်သန်လာပုံရသည်...။

“ သူဖျက်လို့ရမရတော့ မသေချာဘူး... ဒါပေမယ့် ဗိုဒီမော့ မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထားမှာတော့ သေချာတယ်... မနှစ်က ငါတို့လာနေတုန်းက ဘယ်လောက် ဆိုးဝါးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ များသလဲ... နာရီက လျှပ်စီးကြောင်းတွေနဲ့ လူတိုင်းကိုလိုက်ပစ်တယ်... ဝတ်ရုံဟောင်းကြီးက ရွန့်ကို နပန်းသတ်တယ်... ဒါ ရီဂူလပ်စ်က လော့ကတ်ကို ကာကွယ်ဖို့ လုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်... ငါတို့ သတိမထားမိလို့ပဲဖြစ်... ဖြစ်...”

ဟယ်ရီနှင့်ရွန့် သူမကိုကြည့်လိုက်သည်...။ သူမမှာ လေထဲတွင် ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ရင်း ရပ်တန့်နေ၏...။ တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေပုံရသည်...။

“ ဘာဖြစ်တာလဲဟ...”

“ ငါ... ငါ လော့ကတ်ကို တွေ့ဖူးတယ်...”

“ ဘာပြောတယ်...”

ဟယ်ရီကော ရွန့်ပါ ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်...။

“ ဧည့်ခန်းထဲက ဘီရိုထဲမှာလေ... ဘယ်သူမှ မဖွင့်နိုင်ဘူးလေ...”

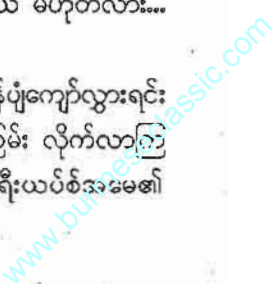
ဟယ်ရီပါ သတိရသွားသည်...။ သူတို့ ထိုအရာကို တစ်လှည့်စီ ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေးသည်...။ ထိုလော့ကတ်ကို အမှိုက်များနှင့် အတူတူ ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။

“ ခရီးချာက ငါတို့ဆီက ပစ္စည်းအတော်များများ ပြန်နှိုက်ထားတယ် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီ ပြောလိုက်သည်...။ သူတို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ခပ်ပါးပါး ကျန်နေသည့် မျှော်လင့်ချက်ပင်...။

“ အားလုံးကို မီးဖိုခန်းထဲက သူ့ရဲ့ဘီရိုထဲထည့်ထားတယ် မဟုတ်လား... လာ...”

သူ လှေကားကို တစ်ခါဆင်းလျှင် နှစ်ထစ်နှုန်းဖြင့် ခုန်ပျံကျော်လွှားရင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်...။ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ သူ့နောက်မှ တရကြမ်း လိုက်လာကြသည်...။ သူတို့အသံမှာ အလွန်ဆူညံသွားသောကြောင့် ဆီးရီးယပ်စ်ဒေမေ၏ ပန်းချီကားချပ်မှာ နိုးလာပြီး စတင်အော်ဟစ်တော့သည်...။

သူတို့က ဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ မြေအောက်ခန်းတံခါးကိုသာ တွန်းဖွင့်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်...။

ထို့နောက် ခရီချာ၏ ဘီရိတ်ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်...။ အထဲတွင် ညစ်ပတ်နေသော စောင်များ စုပုံလျက် ရှိသည်...။ ထိုနေရာတွင် တစ်ချိန်က ခရီချာ အိပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခရီချာစုဆောင်းထားသည့် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည့် အဖိုးမတန်လှသော ပစ္စည်းများကို မတွေ့ရတော့ပေ...။

သဘာဝ၏ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော အချက်များ... မှော်ပညာနှင့် သတ္တဝါများ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဟူသော စာအုပ်ကို အတွေ့တွင် ဟယ်ရီ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်မိသည်။

ဟယ်ရီ စောင်များကို ဆွဲယူကာ ခါချလိုက်သည်...။ ကြွက်သေ တစ်ကောင်သာ စောင်ထဲမှ ထွက်ကျလာ၏...။ ရွန်မှာ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ခုံပေါ် တက်လိုက်သလို ဟာမီယွန်မှာ အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက် သည်...။

“ ဒီလောက်နဲ့ လက်လျှော့လို့ မဖြစ်သေးဘူး...”

ဟယ်ရီ ရေရွတ်ရင်း အသံကို မြှင့်လိုက်ကာ...

“ ခရီချာ...”

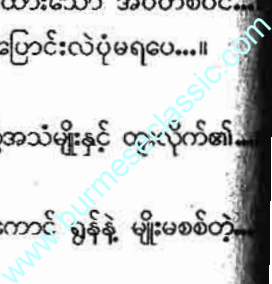
ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံနှင့်အတူ ဟယ်ရီ ဆီးရီးယပ်စ်ထံမှ မလိုချင်ပဲ ရလာခဲ့သော အိမ်စေ့စာကလေးမှာ လေထဲတွင် ချက်ချင်းပေါ်လာ ကာ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏...။

လင်းနို့သဖွယ် နားရွက်များရှိပြီး လူတစ်ဝက်ခန့်သာ ရှိကာ သူ့အရေပြား မှာ တွန့်လိမ်နေ၏...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်စကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ပထမအကြိမ် စတွေ့စကတည်းက ဝတ်ထားသော အဝတ်စပင်... သူ၏ စိတ်သဘောထားမှာလည်း အဝတ်စလိုပင် ပြောင်းလဲပုံမရပေ...။

“ သခင်...”

ခရီချာ သူ၏ ဖားကြီးတစ်ကောင်လို ခပ်ကွဲကွဲအသံမျိုးနှင့် တူးလိုက်၏... ထို့နောက် သူ့ကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး

“ ကျွန်တော့်သခင်မကြီးရဲ့ အိမ်ကို မျိုးဖျက်ကောင် ခွန်နဲ့ မျိုးမစစ်တဲ့...

ဟယ်ရီက ချက်ချင်းပင် ဟိန်းဟောက်လိုက်၏...။

“ မင်းပါးစပ်က မျိုးဖျက်ကောင်တို့ မျိုးမစစ်တို့ မပြောဖို့ ငါ တားမြစ်တယ်...”

သူ ခရီးချာကို ကြည့်လိုက်သည်...။ ဆီးရီးယပ်စ်ကို သစ္စာမဖောက်ခဲ့လျှင် သော်မှ လက်ခံချင်စရာကောင်းသော သတ္တဝါဟု သူမထင်ပေ...။ ဟယ်ရီ မှင်စာလေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ ငါ မင်းကို မေးစရာရှိတယ်... မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေဖို့ ငါ အမိန့်ပေးတယ်... နားလည်လား...”

“ နားလည်ပါတယ် သခင်...”

ခရီးချာက နောက်တစ်ခါ ဦးညွှတ်ရင်း ပြောပြန်၏...။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများ တစ်လှုပ်လှုပ် ရေရွတ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း သူတားမြစ်ထားသည့်အချက်ကို အသံမထွက်ပဲ ရေရွတ်နေကြောင်း ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။

“ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က အပေါ်ထပ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရွှေလော့ကတ်တစ်ခု ရှိတယ်... ငါတို့ အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်တယ်... မင်းပြန်ခိုးထားသလား...”

အချိန်အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ခရီးချာက မတ်မတ်ရပ်ကာ ဟယ်ရီ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း...

“ ဟုတ်ပါတယ်...”

“ အခု ဘယ်မှာလဲ...”

ဟယ်ရီ စိတ်ထက်သန်စွာ မေးလိုက်သည်။ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်...။ ခရီးချာက မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားလိုက်ရင်း...

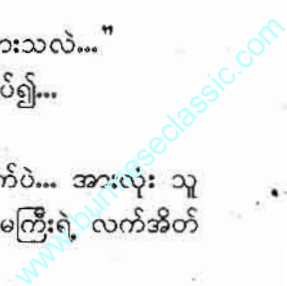
“ မရှိတော့ဘူး...”

“ မရှိတော့ဘူး... ဟုတ်လား... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

မှင်စာလေးမှာ တုန်ရီသွား၏...။ ဟယ်ရီက ထပ်၍...

“ ခရီးချာ... ငါအမိန့်ပေးနေတယ်...”

“ မွန်ဒန်းဂတ်စ် ဖလက်ချာ... သူ... သူ့လက်ချက်ပဲ... အားလုံး သူ နိုးသွားတယ်... မစ္စဘယ်လာနဲ့ မစ္စဆစ်စီရဲ့ ပုံတွေ... သခင်မကြီးရဲ့ လက်အိတ်

ပထမတန်းစား မာလင်တံဆိပ်ရယ်... မိသားစုတံဆိပ်ပါတဲ့ ဖလားရယ်... ပြီး... ပြီးတော့ မာစတာရီဂူလပ်စ်ရဲ့ လော့ကတ်ရယ်... ခရီချာ သူ့အမိန့်ကို မအောင်ရွက် ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး...”

ခရီချာမှာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ခရီချာ သူ့ကိုယ်သူ အနီးရှိ မီးဖိုမှ သံတန်းနှင့် ပြေးတိုက်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်ထံမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ် လာသည်...။

ဟယ်ရီ အသံအားလုံးကို လွှမ်းသွားအောင် အော်လိုက်သည်။

“ ခရီချာ... ငါ မင်းကို ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ အမိန့်ပေးတယ်...”

ခရီချာမှာ ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ ၏...။ သူ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်...။

“ ဟယ်ရီ... သူ့ကို ထခိုင်းလိုက်စမ်းပါ...”

“ ဘာလဲ... နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ခေါင်းနဲ့တိုက်ခိုက်ဦးမလို့လား...”

ဟယ်ရီ မှင်စာလေးနံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း...

“ ခရီချာ... ငါအမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်... မွန်ဒန်းဂတ်စ် ဖလက်ချာ ခိုးသွားတာကို ဘယ်လိုသိသလဲ...”

“ ခရီချာကိုယ်တိုင်မြင်တာ...”

သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များမှ ပါးစပ်ထဲသို့ စီးဝင်နေ၏...။

“ သူ ခရီချာရဲ့ ဘီရိုထဲက ခရီချာပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူပြီး ထွက် လာတယ်... ခရီချာ ရပ်ခိုင်းပေမယ့် မွန်ဒန်းဂတ်စ် ဖလက်ချာက ရယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်...”

“ ဒီလော့ကတ်ကို မာစတာရီဂူလပ်စ်ဟာလို့ မင်းပြောတယ်နော်... ဘာကြောင့်လဲ... ဘယ်ကရခဲ့လို့လဲ... ဒါကို ရီဂူလပ်စ် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သလဲ... ခရီချာ... ထထိုင်ပြီး ငါ့ကို မင်းသိသမျှ ပြောပြစမ်း... ရီဂူလပ်စ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို ပြောပြစမ်း ”

မှင်စာမှာ ထထိုင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ဒူးနှစ်လုံးကြားတွင် ဝှက်ကာ ဘောလုံးတစ်လုံးလို ကွေးနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လှုပ်ခါရင်း

သူစ၍ပြော၏...။ အသံများတိုးကာ တုန်ရိုနေသော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် မီးဖိုခန်းထဲဝယ် ကောင်းစွာ ကြားရပေသည်...။

“ မာစတာဆီးရီးယပ်စ် အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတယ်... သခင်မကြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြီးအကျယ် ခံစားခဲ့ရတယ်... ဒါပေမယ့် မာစတာ ရိုဂူးလပ်စ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး... သူက နှစ်ပေါင်းစွာကတည်းက မိစ္ဆာသခင်ကြီး အကြောင်း ပြောပြနေတာ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက စုန်းကစေတွေကို ပုန်းကွယ်နေရာ က ထွက်ပြီး မက်ဂယ်တွေကို အုပ်ချုပ်နိုင်ဖို့ ခေါင်းဆောင်မယ့်လူလို့ အမြဲ ပြောနေတာ... သူ့အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ မိစ္ဆာသခင်ကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တယ်... အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ပြီး ဂုဏ်ယူနေတာပေါ့...”

“ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ မာစတာရိုဂူးလပ်စ် မီးဖိုထဲရောက်လာပြီး ခရီးချာနဲ့ တွေ့တယ်... သူက... သူက... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက မှင်စာတစ်ကောင် လိုနေတယ်တဲ့...”

ဟယ်ရီက...

“ မိုဒီမော့က မှင်စာလိုနေတယ်... ဟုတ်လား...”

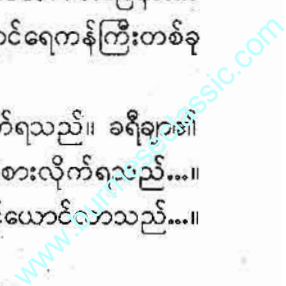
ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့လည်း သူ့လိုပင် တွေဝေနေကြပုံရသည်။

“ ဟုတ်တယ်... မာစတာ ရိုဂူးလပ်စ်က ခရီးချာကို ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ဟယ်... ဒါ... ဒါက သူ့အတွက်ကော ခရီးချာအတွက်ပါ ဂုဏ်ယူစရာပဲတဲ့... ပြီးတော့ မိစ္ဆာသခင်ကြီး ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်...”

သူ့စကားသံတွင် ငိုရှိုက်သံတို့ ရောစွက်လာ၏...။

“ ဒါနဲ့ ခရီးချာ မိစ္ဆာသခင်ကြီးဆီ သွားတယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ဘာလုပ်ရမယ် မပြောဘူး... ခရီးချာကို သူနဲ့အတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေနားက လိုဏ်ဂူတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားတယ်... ဂူထဲမှာ အနက်ရောင်ရေကန်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်...”

ဟယ်ရီ ဆံပင်မွှေးများ ထောင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ခရီးချာ၏ အသံမှာ အနက်ရောင်ရေပြင်ထဲမှ သူ့ဆီလာနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုနေရာတွင် ရောက်နေသကဲ့သို့ ဟယ့်ရီ မြင်ယောင်လာသည်...။

“ အဲဒီမှာ လှေတစ်စင်း ရှိတယ်...”

ဟယ်ရီ ထိုလှေကို ကောင်းကောင်းသိသည်...။ အစိမ်းရောင်ရှိကာ သေးငယ်လှသည်...။ လူတစ်ယောက်ကိုသာ သယ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။ ဗိုဒီမော့ ထိုနည်းဖြင့် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားထားမည့် နေရာ၏ လုံခြုံမှုကို စမ်းသပ်ခဲ့ပုံပင်...။

“ ရေပြင်အလယ်က ကျွန်းပေါ်မှာ ဆေးရည်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ကျောက်ခွက်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ခရီချာကို သောက်ခိုင်းတော့တာပဲ...”

မှင်စာလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေ၏...။

“ ခရီချာ သောက်ရင်း သောက်ရင်းနဲ့ ကြောက်စရာတွေ မြင်လာရတယ်... ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မီးလောင်နေသလိုပဲ... ခရီချာ မာစတာရီဂူလစ်ကိုကော သခင်မကြီးကိုကော ကယ်ဖို့ အော်ခေါ်မိတယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ရယ်ပြီးတော့ ခရီချာကို ကုန်တဲ့အထိ တိုက်တယ်... ပြီးတော့ လော့ကတ်ကို ကျောက်ခွက်ထဲထည့်ပြီး ဆေးရည်တွေ ပြန်ဖြည့်လိုက်တယ်... နောက်ပြီးတော့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ခရီချာကို ထားခဲ့ပြီး လှေနဲ့ပြန်ထွက်သွားတယ်...”

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကို ဟယ်ရီ ကြိုသိနေ၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ အကြင်နာကင်းမဲ့စွာပင် ခရီချာကို သေစေရန် ထားပစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်...။ ခရီချာသောက်ခဲ့ရသော အဆိပ်ရည်မှာ လွန်စွာ ရေငတ်စေသည်... ရေသောက်ရန် ကြိုးစားလိုက်လျှင်...။

ဟယ်ရီ ဆက်မတွေးတတ်တော့...။ သို့ရာတွင် ခရီချာ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် လွတ်လာသည်ကို သူနားမလည်နိုင်ချေ...။

“ ခရီချာ ရေအရမ်းငတ်လာတယ်... ဒါနဲ့ ကျွန်းစပ်ကို တွားသွားပြီး ရေသောက်လိုက်တာနဲ့ ရေထဲက လက်တွေက ခရီချာကို ရေအောက်ဖို့ ဆွဲချတော့တာပဲ...”

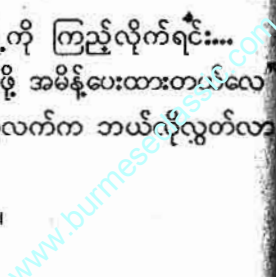
“ မင်း ဘယ်လို လွတ်လာတာလဲ...”

ခရီချာ သူ၏ ခေါင်းကိုမော့ကာ ဟယ်ရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ မာစတာရီဂူလစ်က ခရီချာကို ပြန်လာခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်လေ”

“ ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် အင်ဖာရီတွေလက်က ဘယ်လိုလွတ်လာတာလဲ ”

သူ့အမေးကို ခရီချာ နားလည်ပုံမရပေ...။

“ မာစတာရီဂူလပ်စ်က ခရီးသွားကို ပြန်လာဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်လေ ”

“ ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့်... ”

ရွန်က...

“ တကယ်ထူးဆန်းနေလို့လား ဟယ်ရီ... သူ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာလေ... ”

“ ဒါပေမယ့် ဒီဂူထဲကို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဝင်ထွက်လို့ မရဘူး... ရခဲ့ရင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက... ”

ရွန်က ချက်ချင်းပင်...

“ မှင်စာလေးတွေရဲ့ မှော်ပညာက စုန်းတွေနဲ့ မတူဘူး... သူတို့ ဟော့ဝင်ထဲကိုလည်း ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်တယ် ငါတို့ကျ မရဘူး... ”

ဟယ်ရီ စဉ်းစားနေမိသည်...။ မိုဒီမော့ ဘာကိစ္စ ဤအမှားကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ...။ သူတွေ့နေစဉ်မှာပင် ဟာမီယွန်က...

“ မိုဒီမော့က မှင်စာတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးလေ... သူမလုပ်နိုင်တဲ့ မှော်ပညာမျိုး သူတို့ဆီမှာရှိတာ သတိထားမိပုံ မရဘူး... ”

ခရီးသွားက...

“ အိမ်စေ့မှင်စာတွေအတွက် သခင်ရဲ့အမိန့်ဟာ အပြင်းထန်ဆုံး လိုက်နာရမယ့် ဥပဒေပဲ... ခရီးသွားကို အိမ်ပြန်လာခိုင်းထားတယ်... ဒါကြောင့် ခရီးသွား ပြန်လာတယ်... ”

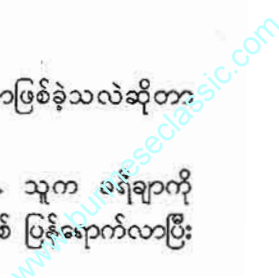
ဟာမီယွန်က ကြင်နာစွာဖြင့်...

“ မင်းကိုအမိန့်ပေးတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာပဲပေါ့... တစ်ခါမှ အမိန့်ကို မချိုးဖောက်ဖူးဘူးပေါ့... ”

ခရီးသွားက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ ပြန်ရောက်လာတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ... ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်ပြောပြတော့ ရီဂူလပ်စ်က ဘာပြောသလဲ... ”

“ မာစတာရီဂူလပ်စ် အရမ်းကို စိတ်ပူသွားပုံပဲ... သူက ခရီးသွားကို အိမ်ထဲမှာ ပုန်းနေခိုင်းတယ်... သိပ်မကြာခင် မာစတာရီဂူလပ်စ် ပြန်ရောက်လာပြီး ”

ခရီးချာကို ဘီရိုထဲမှာ ညဘက်ကြီး လာရှာတယ်... မာစတာရီဂူလပ်စ်ကို ကြည့်ရတာ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေသလိုပဲ... သူက ခရီးချာကို မိစ္ဆာသခင်ကြီးနဲ့ သွားခဲ့တဲ့ လိုဏ်ဂူဆီ ခေါ်သွားဖို့ ပြောတယ်...”

ဟယ်ရီ သူတို့ ဘယ်လိုသွားခဲ့မလဲကို မြင်ယောင်လာ၏...။ ဂူတံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမည်ကို ခရီးချာ ကောင်းကောင်းသိသည်။ လှေကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ကိုလည်း သူသိလိမ့်မည်။

ဟယ်ရီက မကျေမနပ်ဖြစ်နေသံဖြင့်...

“ သူက မင်းကို ဆေးရည်တွေ ထပ်သောက်ခိုင်းသလား...”

ခရီးချာမှာ သူ၏ခေါင်းကို ခါယမ်းပြရင်း ငိုကြွေးတော့သည်...။ ဟာမီယွန် မှာမူ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်၏...။ သူမ တစ်ခုခုကို နားလည်သဘော ပေါက်သွားပုံရသည်...။

“ မာစတာရီဂူလပ်စ်က အိတ်ထဲက ပုံစံတူ လော့ကတ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်... သူက ခရီးချာကို ပေးပြီး ခွက်ထဲက ဆေးရည်တွေ ကုန်သွားရင် ပစ္စည်းချင်း လဲလိုက်ရမယ်တဲ့...”

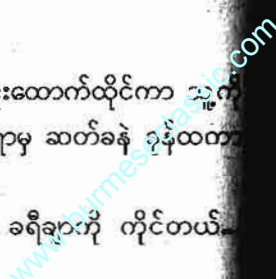
ခရီးချာမှာ ပို၍ ငိုကြွေးလာသဖြင့် သူ့စကားကို နားလည်ရန် အတော်ပင် အာရုံစိုက်နေရသည်...။

“ သူ... သူက ခရီးချာကို သူမပါပဲ ပြန်သွားရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်... ပြီးတော့ သူ... သူဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သ... သခင်မကြီးကို မ... မပြောရဘူးတဲ့... နောက်ပြီး ပထမထားခဲ့တဲ့ လော့ကတ်ကို ဖျက်ဆီးရမယ်တဲ့... ပြီးတော့... သူ... သူ ဆေးရည်တွေ အကုန် သောက်ချလိုက်တယ်... ခရီးချာ လော့ကတ်ချင်လဲပြီး မာစတာရီဂူလပ်စ် ရေအောက်ဆွဲချခံရတာကိုကြည့်... ကြည့်နေမိတယ်... ပြီး... ပြီးမှ...”

“ ခရီးချာရယ်...”

ဟာမီယွန်မှာ ငိုကြွေးရင်း ခရီးချာနံ့ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့ကို ပွေဖက်ရန်ပြင်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ခရီးချာမှာ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထကာ သူမနှင့် ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်းရင်း...

“ မျိုးမစစ်တဲ့သူက ခရီးချာကို ကိုင်တယ်... ခရီးချာကို ကိုင်တယ်...”

ခရီချာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... သခင်မကြီးသိရင် ဘာပြောမလဲ...”

“ သူ့ကို မျိုးမစစ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား ”
ဟယ်ရီ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်...။

သို့ရာတွင် မှင်စာမှာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ပေးနေပြီ ဖြစ်သည်...။ မြေကြီး
ပေါ်လှဲချရင်း သူ့နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို စောင့်နေ၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ သူ့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ... ရပ်ခိုင်းစမ်းပါ... ဘယ်လောက်ဆိုးဝါး
သလဲဆိုတာ နင်သိပြီလား...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

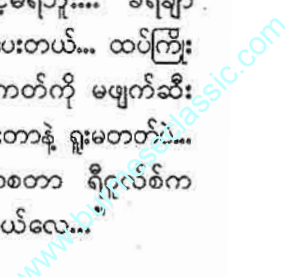
“ ခရီချာ... ရပ်စမ်း... ရပ်လိုက်စမ်း...”

မှင်စာလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏...။ အသက်ပြင်းဖြင်း
ရှူရင်း မောဟိုက်နေ၏...။ သူ့နှာခေါင်းမှ အစိမ်းရောင် အကျိအခွဲများ ထွက်ကျ
နေသည်။ နဖူးတွင် ဖူးယောင်လာကာ မျက်လုံးများမှာ ယောင်ကိုင်းပြီး မျက်ရည်များ
စီးကျနေ၏...။ ထိုမျှလောက် သနားစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းကို ဟယ်ရီ
မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။

သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံကို သိရမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား
သဖြင့်...

“ ဒါဆို မင်း အိမ်ကိုယူလာခဲ့ပြီး ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ပေါ့ ”

“ ခရီချာ လုပ်သမျှ အရာတောင် မထင်ဘူး... ခရီချာ အားလုံးလုပ်ကြည့်
တယ်... သိသမျှ အကုန်လုံးပဲ... တစ်ခုမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူး... အရမ်းအစွမ်းထက်တဲ့
ဂါထာမျိုးစုံ သုံးကြည့်တယ်... ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆိုရင် ဒီဟာကို ဖွင့်နိုင်ရမယ်ဆိုတာ
ခရီချာ သိတယ်... ဒါပေမယ့် ခရီချာ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရဘူး... ခရီချာ
ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်ပေးတယ်... ထပ်ကြိုးစားတယ်... အပြစ်ပေးတယ်... ထပ်ကြိုး
စားတယ်... ခရီချာ အမိန့်ကို မနာခံလိုက်နိုင်ဘူး... လော့ကတ်ကို မဖျက်ဆီး
လိုက်နိုင်ဘူး... သခင်မကြီးလည်း မာစတာရီဂူလစ်ပျောက်သွားတာနဲ့ ရူးမတတ်...
ခရီချာလည်း ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြောခွင့်မရှိဘူး... မာစတာ ရီဂူလစ်က
မိသားစုတစ်ခုလုံးကို မပြောရဘူးလို့ တား... တားထားတယ်လေ...”

ခရီချာမှာ စကားမဆက်နိုင်တော့ပဲ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေပြန်သည်။ ဟာမီယွန်မှာလည်း မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏...။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခဲ ခရီချာကို ထိရဲပုံမရချေ...။

ခရီချာကို ကြည့်မရသော ရွန်ပင် စိတ်ဒုက္ခဖြစ်နေပုံရသည်။ ဟယ်ရီ မတ်တပ်ပြန်ထလိုက်ရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ...

“ ငါ မင်းကို နားမလည်နိုင်ဘူး ခရီချာ... ဗိုဒီမော့က မင်းကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်... ရီဂူလပ်စ်က ဗိုဒီမော့ကို ဆန့်ကျင်ရင်း သေခဲ့ရတယ်... ဒါတောင် မင်းက ဆီးရီးယပ်စ်ကို သစ္စာဖောက်သေးတယ်... မင်းက နာဆစ်စာနဲ့ ဘဲလ်ထရစ်တို့ဆီသွားပြီး ပျော်ပျော်ကြီး သတင်းပေးသေးတယ်...”

ဟာမီယွန်က မျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို လက်နှင့် သုတ်ရင်းမှ...

“ ဟယ်ရီ... ခရီချာ ဒါမျိုးမတွေးတတ်ဘူး... သူက ကျွန်ုပ်ပဲ... အမြဲတမ်း ဆိုးဝါးရက်စက်တဲ့ အပြုအမူကိုပဲ ခံစားနေရတာ... ဗိုဒီမော့ သူ့ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ သူ့အတွက် ဘာမှမထူးခြားဘူး... စုန်းကဝေတွေရဲ့ တိုက်ပွဲနဲ့ ခရီချာလို အိမ်ကျွန်နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး... သူ့ကို ကောင်းတဲ့သူအပေါ် သစ္စာရှိမှာပဲ... မစွစ်ဘလက်တို့ ရီဂူလပ်စ်တို့လိုပေါ့... ဒီတော့ သူက စိတ်ပါပါနဲ့... သူတို့ကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးတယ်... သစ္စာရှိတယ်... နင်ဘာပြောမလဲ ငါသိတယ်...”

သူမက ဟယ်ရီ ဆင်ခြေပေးရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင် ကြိုတားလိုက်၏...

“ ရီဂူလပ်စ်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ စိတ်ပြောင်းသွားပုံပဲ... ဒါပေမယ့် သူ ခရီချာကို ရှင်းပြခဲ့ပုံမရဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရီဂူလပ်စ်ရဲ့ မိသားစုဟာ တကယ့် ရှေးဟောင်း စုန်းကဝေမျိုးဆက်ပဲ... သူ့အကြောင်းသာ မပေါ်ရ ကျန်တဲ့သူတွေ လုံခြုံနေမှာပဲလေ...”

“ ဆီးရီးယပ်စ်ကျတော့...”

“ ဆီးရီးယပ်စ်က ခရီချာအပေါ်မှာ သိပ်ဆိုးပါတယ် ဟယ်ရီ... အမှန်ပဲဆိုတာ နင်သိပါတယ်... ခရီချာတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ... ပြီးမှ ဆီးရီးယပ်စ်က ရောက်လာတယ်... သူ့အတွက် ဂရုစိုက် ကြင်နာမှုပေးဖို့ လိုတယ်... ငါသေချာတာက မစွဆစ်စီနဲ့ ဗစ္စဘယ်လာတို့ ခရီချာအပေါ်မှာ ကောင်းကြပုံပဲ... ဒါကြောင့် သူက ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေ

သူတို့သိချင်သမျှ ပြောပြခဲ့ပုံပဲ... ငါပြောခဲ့တာ ကြာပါပြီ... အိမ်စေ့မှစာလေးတွေကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဆက်ဆံသင့်ဘူးလို့... ဗိုဒီမော့လည်း ဒီလိုဆက်ဆံခဲ့တယ်... ဆီးရီးယပ်စ်လည်း သိပ်မထူးခဲ့ဘူး...”

ဟယ်ရီ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် ငိုရှိုက်နေသော ခရီးသွားကို ကြည့်ရင်း ဆီးရီးယပ်စ်သေပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပြောခဲ့သော စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်...။

“ ဆီးရီးယပ်စ်ကို ကြည့်ရတာ ခရီးသွားကို ခံစားချက်ရှိတဲ့ လူလိုပဲ ခံစားတတ်တဲ့ သတ္တဝါလို့ တစ်ခါမှ မြင်ပုံမရဘူး...”

အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဟယ်ရီက...

“ ခရီးသွား... မင်း... မင်းအဆင်ပြေမယ်ထင်ရင် ထိုင်နေစမ်းပါ...”

မိနစ်အတန်ကြာသည်တွင် ခရီးသွားမှာ ရှိုက်ရင်းနှင့် ငိုသံတိတ်သွား၏...။ ထို့နောက် သူထထိုင်လိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သပ်နေ၏...။

“ ခရီးသွား... မင်းကို ငါ တစ်ခုလုပ်ပေးစေချင်တယ်...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို စစ်ကူတောင်းသည့်အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။ သူ အမိန့်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြင်ကြင်နာနာ ပေးချင်၏...။ သို့ရာတွင် အမိန့်မဟုတ်သလို ပြော၍လည်း မဖြစ်ချေ...။

သို့ရာတွင် သူ့လေသံပြောင်းလဲသွားသဖြင့် သူမက အားပေးသလို ပြုံးပြရင်း သူ့အပြုအမူကို ထောက်ခံလိုက်သည်...။

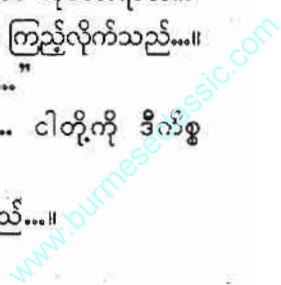
“ ခရီးသွား... ငါ မင်းကို မွန်ဒန်းဂတ်စ်ကို သွားရှာဖို့ လွှတ်ချင်တယ်... ငါတို့ မာစတာရီဂူလပ်စ်ရဲ့ လော့ကတ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်... ဒါအရမ်းအရေးကြီးတယ်... ငါတို့ မာစတာရီဂူလပ်စ် စခန်း အလုပ်ကို ပြီးအောင် လုပ်ပေးရမယ်... သူ့ဆွေခွဲတာ အလကား မဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်...”

ခရီးသွားက လက်နှစ်ဘက်ကို ချလိုက်ရင်း ဟယ်ရီကို ကြည့်လိုက်သည်...။

“ မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဖလက်ချာကို လိုက်ရှာရမှာလား...”

“ ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ဒီနေရာကို ခေါ်လာခဲ့... ငါတို့ကို ဒီလိုစွဲလုပ်ပေးနိုင်မလား ”

ခရီးသွား ခေါင်းညိတ်ရင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ ရုတ်တရက် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရင်း ဟက်ဂရစ်ပေးထားသော အိတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။ ထိုအထဲမှ ရီဂူလပ်စ် ထားရစ်ခဲ့သော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအတုကို ယူလိုက်ရင်း...

“ ခရီချာ... မင်းကိုငါ ဒါကိုပေးလိုက်မယ်...”

လော့ကတ်ကို ခရီချာလက်ထဲထည့်ပေးရင်း သူပြောလိုက်သည်။

“ ဒါ ရီဂူလပ်စ်ရဲ့ ပစ္စည်းပဲ... သူကလည်း မင်းကို ဒီပစ္စည်းပေးချင်စိတ် ရှိမှာပဲ... မင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သမျှ ကိစ္စအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့...”

“ အရမ်းထိရောက်သွားပြီ သူငယ်ချင်း...”

ရွန်ကပြောလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ မှင်စာလေးမှာ လက်ထဲမှ လော့ကတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကြေကွဲမှု ပေါင်းစည်းနေသော အသံဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွား၏...။

သူတို့ နာရီဝက်နီးပါးကြာအောင် ခရီချာကို နှစ်သိမ့်ယူရ၏...။

ဘလက်မိသားစု၏ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် ရရှိလိုက် သဖြင့် မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်...။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် သူ ရပ်တည်ရန် အလွန်အားနည်းသွားပုံရသည်။

အနည်းငယ် ရပ်နိုင်လာသည်နှင့် သူတို့အားလုံး သူ့ကို သူ၏ဘီရိုဆီသို့ လိုက်ပို့လိုက်ကြသည်...။ ခရီချာမှာ သူ၏ လော့ကတ်ကို ညစ်ပတ်နေသော စောင်များအတွင်း ထိုးထည့်လိုက်သည်...။ သူတို့အားလုံးကလည်း သူမရှိသည့် အချိန်တွင် ဤပစ္စည်းကို ပထမဦးစားပေးအဖြစ် စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိပြု လိုက်ကြသည်...။

ထို့နောက် ဟယ်ရီနှင့် ရွန်ကို ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်သည်။ ဟာမီယွန်ကိုပင် ဦးညွတ်လိုက်သလို တစ်ချက်မျှ ရယ်ဖွယ်ရာ တွန့်ခနဲ လှုပ်ရှား ပြလိုက်ပြီးနောက် “ ဖောက် ” ခနဲ အသံတစ်ချက် မြည်ကာ ကိုယ်ရောင်ပျောက် သွားတော့သည်။

၁၁။ ဆုဇွေ

ခရီးချာမှာ အင်ဖာရီများ ပြည့်နှက်နေသည့် ရေကန်ထဲမှ လွတ်လာနိုင်လျှင် မွန်ဒန်းဂတ်စ်ကို ဖမ်းရန် အလွန်ဆုံး နာရီပိုင်းသာ ကြာမည်ဟု ဟယ်ရီ ယူဆခဲ့သည်...။ ထို့အတွက် သူ တစ်မနက်လုံး မျှော်လင့်နေခဲ့၏...။ သို့ရာတွင် နေ့လည်ရောက်သည်အထိ ခရီးချာ ပြန်ရောက်မလာပေ...။

ညဘက်အရောက်တွင် သူ အတော် စိတ်ပျက်လာပြီ ဖြစ်သည်...။ ညစာမှာလည်း မှိုတက်နေသော ပေါင်မုန့်မျှသာ ဖြစ်ပြီး ဟာမီယွန် ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ...။

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ခရီးချာ ပြန်ရောက်မလာပေ...။ တတိယမြောက် နေ့တွင်လည်း ပြန်မလာပေ...။ သို့ရာတွင် ဝတ်ရုံရှည်နှင့် လူနှစ်ယောက်မှာမူ နံပါတ်ဆယ့်နှစ်အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ပေါ်လာကြသည်...။ သူတို့မှာ မမြင်နိုင် သည့် အိမ်ရှိရာသို့ မမှိတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေကြ၏...။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ရင်း ရွန်က...
“ဒက်အိတာတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်... ငါတို့အထဲမှာဆိုတာ သိနေနိုင်သလား”
ဟာမီယွန်က...

“ ငါတော့မထင်ဘူး... ဒီလိုဆိုရင် စနိပ်ကို အရင်လွှတ်မှာပေါ့...”

ရွန်က...

“ သူ မူဒီရဲ့ ကျိန်စာမိပြီး ပြန်မပြောနိုင်တာလို့ နင်ထင်သလား ”

“ ဟုတ်နိုင်တယ်... ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အထဲကိုဝင်တဲ့နည်း ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့... ငါတို့ ဒီကို လာမလာ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဟယ်ရီ ဒီအိမ်ကို ပိုင်တာ သူတို့သိလောက်တယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘယ်လိုနည်းနဲ့...”

“ ဝန်ကြီးဌာနက သေတမ်းစာတွေကို စစ်ဆေးတယ်လေ... ဆီးရီးယပ်စ် ဒီအိမ်ကို ထားခဲ့မှန်း သိမှာပဲ...”

အိမ်ပြင်တွင် ဒက်အိတာများ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ အိမ်ထဲတွင် နေသူများ အဖို့ ပို၍ စိတ်ဒုက္ခရောက်စေသည်...။ မစ္စတာဝီစလေ၏ အစောင့်အရှောက်နှင့် ပို့လွှတ်လိုက်သော သတင်းမှအပ ဘာသတင်းမှလည်း ထပ်မရကြပေ...။ ထို့ကြောင့် ပို၍ပင် စိတ်ဖိစီးလာကြ၏...။

ရွန်မှာ သူ၏ အလင်းထိန်းကိရိယာဖြင့် အိမ်ထဲရှိ မီးများကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်နေတတ်သည်...။ သူ့စိတ်ကို အလုပ်ပေးနေခြင်းပင်...။ သို့ရာတွင် ခရီးချာကိုစောင့်ရင်း ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပုံပြင်ကို ဖတ်နေသည့် ဟာမီယွန်အတွက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ပင်...။ မီးလင်းလိုက် မှိတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်ကို သည်းမခံနိုင်သည့် အဆုံးဝယ် ဟာမီယွန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ နင်မရပ်နိုင်ဘူးလား...”

“ ဆောရီးပဲ...”

ရွန်က မီးများကို ပြန်ထွန်းရင်း ပြောလိုက်သည်...။

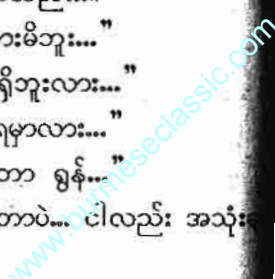
“ ငါ ဘာလုပ်နေမိမှန်းတောင် သတိမထားမိဘူး...”

“ နင့်မှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေစရာ မရှိဘူးလား...”

“ ဘာလဲ... နင့်လို ကလေးပုံပြင်ဖတ်နေရမှာလား...”

“ ဒီစာအုပ်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပေးထားခဲ့တာ ရွန်...”

“ ငါ့ကိုလည်း အလင်းထိန်းကိရိယာ ပေးခဲ့တာပဲ... ငါလည်း အသုံး...”

သင့်တယ် "

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေကြသည်ကို နားမခံနိုင်တော့သည့်အတွက် ဟယ်ရီ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်...။ ကျန်နှစ်ယောက်စလုံး သတိမပြုမိကြပေ...။ သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ လာခဲ့၏...။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ဟယ်ရီ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ မကြာခဏ လာလေ့ ရှိသည်...။ ထိုနေရာသို့ ခရီချာ ပြန်လာဖို့ များသောကြောင့်ပင်...။ သို့ရာတွင် လေ့ကားတစ်ဝက်အရောက်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး တံခါးသေ့ ပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသလို ဖြစ်သွားသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ သူ၏ မှော်တောင်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ နံရံတစ်နေရာကို အကာအကွယ်ယူ၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်...။

တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်...။ ထိုသူ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်နှင့် မူဒီ၏ “ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ် ” ဟု ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ ခန်းမအဆုံးမှ ပေါ်လာကာ လက်များကို ဆန့်တန်း၍ ထိုသူဆီသို့ လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွား၏...။

“ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး...”

ထိုစကားသံအဆုံးတွင် ကျိန်စာပျယ်သွားကာ အရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ ဖုန်မှုန့်များ အဖြစ် ပေါက်ကွဲသွား၏...။ အိမ်ထဲဝင်လာသူမှာ ထူထပ်လှသော ဖုန်မှုန့်များကို ရုတ်တရက် ဖြတ်၍ ဝင်မလာနိုင်ပဲ ရှိသည်...။

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဓားဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားရင်း...

“ မလှုပ်နဲ့...”

သူ မစွစ်ဘလက်၏ ပန်းချီကားကို မှေ့လျော့သွားသဖြင့် သူ့အော်ဟစ်သံ အဆုံးဝယ် သူမ၏ ခန်းဆီစမှာ ပွင့်သွားပြီး စတင်အော်ဟစ်တော့သည်...။

“ ငါ့အိမ်ထဲမှာ မျိုးမစစ်တွေ ရောက်နေပါလား...”

ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာကြပြီး သူတို့၏ မှော်တောင်ဓားများဖြင့် ချိန်ထားကြသည်...။

“ မပစ်ကြပါနဲ့... ငါ ရေးမတ်စ်ပါ...”

“ အိုး... တော်သေးတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က သူမ၏ တောင်စွေးဖြင့် မစွစ်ဘဲလက်၏ ပန်းချီကားကို ငြိမ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သည်...။ ရွန်ကလည်း သူ့တောင်စွေးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီကမူ ဆက်၍ ချိန်ရွယ်ထားဆဲပင်...။

“ အပြင်ကို ထွက်လာနဲ့...”

လူပင် မီးရောင်ရှိရာသို့ လက်မြောက်ကာ လျှောက်လာရင်း...

“ ငါက ရေးမတ်စ် ဂျွန်လူပင်ပါ... သမန်းဝံပုလွေပါ...) ငါ့ကို လပြည့်လို့လည်း ခေါ်တယ်... မရူဒါမြေပုံကို လုပ်တဲ့ လူလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ... နင်ဖန်ဒိုရာကို လက်ထပ်ထားတယ်... သူ့ကို တွန့်ခဲလို့ အသိများကြတယ်... မင်းကို အစောင့်အရှောက် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ သင်ပေးခဲ့တယ် ဟယ်ရီ... သမင်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတယ်လေ...”

“ အင်း... ဟုတ်ပြီ ”

ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်စွေးကို ချလိုက်ရင်း...

“ ကျွန်တော် စစ်ဆေးသင့်တယ် ထင်လို့ပါ...”

“ မင်းရဲ့ မိစ္ဆာမှော်ပညာကာကွယ်ရေး ဆရာဟောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ မြောရရင် ငါလည်း လုံးဝသဘောတူတယ်... ဒီအချိန်မှာ သေချာအောင် စစ်ဆေးရမယ်... မင်းတို့နှစ်ယောက်က သိပ်အယုံလွယ်လွန်းတယ်...”

လူပင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အင်အားကုန်ခမ်းနေဟန် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေပုံရသည်...။

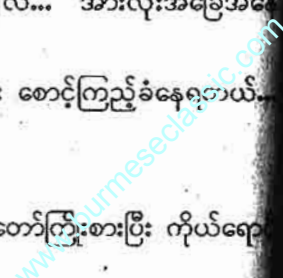
“ ဆီးဗားရပ်စ် မလာသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ... အားလုံးအခြေအနေ ကောင်းကြရဲ့လား...”

“ ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမယ့် အားလုံး စောင့်ကြည့်ခံနေရတယ်... အပြင်မှာလည်း ဒက်အိတာတွေ တွေ့ခဲ့တယ်...”

“ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်...”

“ ငါ လှေကားထိပ်ဆုံးကိုရောက်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားပြီး ကိုယ်ရော

ပြန်ဖော်ယူရတယ်... ဒါမှ ဒီကောင်တွေ မမြင်မှာ မဟုတ်လား... ဒီထဲမှာ ရှိနေတာကိုတော့ မသိနိုင်ဘူး... မင်းနဲ့အဆက်အသွယ် ရှိနိုင်တဲ့ နေရာတိုင်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ်... အောက်ထပ်ကို သွားကြစို့... ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်...”

သူတို့ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်...။ ဟာမီယွန်က သူမ၏ မှော်တောင်ရှေးဖြင့် မီးထွန်းလိုက်သည်...။ လူပင်က သူ့ဝတ်ရုံထဲမှ ဘတ်တာတီယာ အချို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်...။

“ ငါ ဒီနားရောက်နေတာ သုံးရက်လောက် ရှိပြီ... ငါ့နောက်က လိုက်နေတဲ့ကောင်တွေကို ခြေရာဖျောက်နေရလို့ ကြာနေတာ... မင်းတို့ကော ဒီကို တန်းလာခဲ့ကြတာလား ”

“ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်တို့ တော့တင်ဟမ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒက်အိတာတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်...”

“ ဘာပြောတယ်...”

သူတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်...။ လူပင် အလွန်အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်...။

“ ဒီကောင်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက်မြန်မြန်သိရတာလဲ... ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားတဲ့သူကို ခြေရာခံလိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... မင်းနဲ့အတူတူ ဆွဲခေါ်မသွားရင်ပေါ့”

“ ပြီးတော့ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဦးတည်လာတာ သေချာတယ်...”

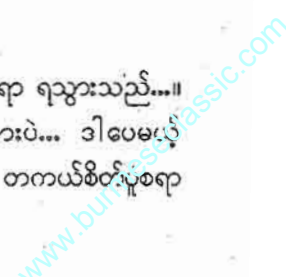
ဟာမီယွန်က...

“ ကျွန်မတို့ တွေးနေမိတယ်... ဟယ်ရီမှာ အမှတ်အသား ကျန်နေသေးလား မသိဘူး...”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ထိုစကားအကြားတွင် အလွန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်...။

“ သူတို့က မင်းဒီမှာ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ သိပြီးသားပဲ... ဒါပေမယ့် ကော့တင်ဟမ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုသိသွားသလဲ... ဒီကိစ္စ တကယ်စိတ်ပူစရာ ကောင်းတယ်...”

လူပင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံရသည်...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ ထိုပြဿနာကို သိပ်စိတ်မပူမိပေ...။

“ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ... ရွန်အဖေပြောတဲ့ သတင်းရပြီးကတည်းက ဘာမှ မကြားရသေးဘူး...”

“ကင်းစလေက ငါတို့ကို ကယ်လိုက်တာပဲ... သူသတိပေးလို့ ဧည့်သည် အတော်များများ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး လွတ်သွားကြတယ်...”

“လာတဲ့လူတွေက ဒက်အိတာတွေလား... ဝန်ကြီးဌာနကလား...”

“ရောနေကြတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က ခုချိန်မှာ အတူတူပဲလေ... သူတို့ မင်း အဲဒီမှာလို့ သေချာမသိဘူး ဟယ်ရီ... အာသာကြားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် သူတို့ စကရင်ဂျီယော်ကို နှိပ်စက်ပြီး မင်းရှိတဲ့ နေရာကို မေးသေးတယ်တဲ့... အဲဒါသာမှန်ရင် သူ မင်းကို ကာကွယ်ပေးသွားတာပဲ...”

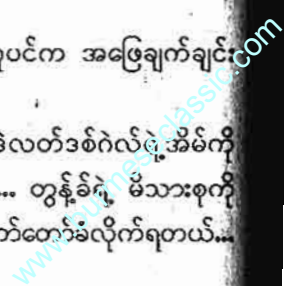
သူနှင့် ရွန်... ဟာမီယွန်တို့ အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်မိကြသည်...။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလို ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်...။ သူ စကရင်ဂျီယော်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို လုံးဝမကြိုက်ပေ...။ သို့ရာတွင် လူပင် ပြောသလိုသာမှန်ပါက သူ့ကိုကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသွားခဲ့သည်မှာ လုံးဝမငြင်းနိုင်သော ကိစ္စပင်...။

“ဒက်အိတာတွေက ဘာရိုးတစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ရှာကြတာပဲ... အလောင်းစား ကောင်ကို တွေ့ပေမယ့် အနားမကပ်ကြဘူး... ပြီးတော့ ကျန်နေတဲ့သူတွေကို နာရီအတော်ကြာကြာ စစ်တယ်... မင်းရဲ့သတင်းကို လိုက်နေတာပဲ ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေကလွဲလို့ မင်း ဒီမှာရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလေ...”

“တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပဲ တခြား ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အိမ်တွေကိုလည်း ဝင်ရှာကြတယ်... အသေအပျောက်မရှိပါဘူး...”

ဟယ်ရီ ဘာမေးတော့မည်ကို သိနေသော လူပင်က အဖြေချက်ချင်း ထည့်ပြောလိုက်သည်...။

“ဒါပေမယ့် အရမ်းကြမ်းတမ်းတယ်... ဒီဒဲလတ်ဒစ်ဂဲလ်ရဲ့အိမ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်... ဒါပေမယ့် သူက အိမ်မှာ မရှိဘူး... တွန့်ခဲရဲ့ မိသားစုကို ခရုရေးတပ်စ်ကျိန်စာနဲ့ သုံးပြီးစစ်တယ်... သူတို့တွေ တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်...”

ဒါပေမယ့် ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး...”

“ ဒက်အိတာတွေက အကာအကွယ်တွေကို ဖြတ်ဝင်လာနိုင်သလား...”

ဟယ်ရီ သူ ဗိုဒီမော့လက်က လွတ်မြောက်လာခဲ့သောညက အကာအကွယ်များ လွန်စွာ ထိရောက်မှုရှိခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးရင်း မေးလိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီ... ဒက်အိတာတွေက အခု ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အကူအညီကို အပြည့်အဝ ရသွားပြီ... အရမ်း ရက်စက် ပြင်းထန်တဲ့ ဂါထာတွေ ကျိန်စာတွေကို အဖမ်းခံရမှာ မကြောက်ရပဲ လုပ်လို့ ရတယ်... ငါတို့လုပ်ထားသမျှ အကာအကွယ်တွေကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ဖောက်ဝင်ခွင့် ရှိသွားပြီလေ...”

ဟာမီယွန်က စိတ်ဆိုးနေသံဖြင့်...

“ သူတို့က ဟယ်ရီ ရှိမယ့်နေရာကို နှိပ်စက်ပြီး မေးဖို့ အခွင့်ရထားကြပြီလား ”

“ အင်း.. ဆိုပါတော့...”

လူပင်က သူ့အိတ်ထဲမှ စုန်းကဝေနေ့စဉ်သတင်းစာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ ဒီမှာ...”

သူက သတင်းစာကို ဟယ်ရီဘက်သို့ ပို့လိုက်ရင်း...

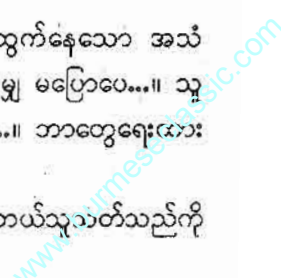
“ မင်းလည်း အနေးနဲ့အမြန် သိမှာပဲဟာ... ဒါ မင်းကို လိုက်ဖမ်းဖို့ အကြောင်းပြချက်ပဲ...”

ဟယ်ရီ သတင်းစာကို ဖြန့်လိုက်သည်...။ သူ၏ ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာရှေ့မျက်နှာတွင် ပြည့်လုနီးပါးတွေ့ရပြီး ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်...။

“ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေဆုံးသော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစစ်ဆေးရန် အလိုရှိသည်...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ထံမှ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသော အသံကိုယ်စီ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ တစ်ခွန်းမျှ မပြောပေ...။ သူ သတင်းစာကို ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိပေ...။ ဘာတွေရေးထားမည်ကို ကြိုသိနေသည့် အတွက်ကြောင့်ပင်...။

မျှော်စင်ထိပ်တွင် ရှိနေသူများသာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ဘယ်သူသတ်သည်ကို

သိကြကာ ရိတာစကီတာက သတင်းရေးပြီးသား ဖြစ်သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ခိုး
သေပြီး မကြာခင်မှာပင် ဟယ်ရီ ထိုနေရာမှ ပြေးသွားသည်ကို မြင်သူများ
ရှိကြသည်...။

“ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟယ်ရီ...”

လူပင်ကပြောသည်...။ ဟာမီယွန်က ဒေါသတကြီးနှင့်...

“ ဒါဆို စုန်းကဝေနေ့စဉ်သတင်းစာကိုလည်း ဒက်အိတာတွေ သိမ်းမိ
သွားပြီပေါ့...”

လူပင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။

“ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်နေသလဲ လူတွေ မသိကြဘူးလား...”

“ သူတို့က အားလုံးကို တိတ်နေအောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်... စကရင်
ဂျီယော်သေသွားပေမယ့် တရားဝင်စာမှာတော့ နှုတ်ထွက်သွားတယ်လို့ပဲ ပါတယ်...
သူ့နေရာကို ပီယက်စ်သစ်နက်စ်က ယူထားတယ်... အင်ဗါးရီးယပ်စ် ကျိန်စာနဲ့
အထိန်းခံထားရတဲ့ သူလေ...”

“ ဘာကိစ္စ ဗိုဒီမော့က သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ကြီးအဖြစ် မကြေညာတာလဲ...”

ရွန်က မေးလိုက်သည်...။

လူပင်က ရယ်မောလိုက်၏...။

“ သူ့အတွက် မလိုအပ်ဘူးလေ... သူက တကယ့်ဝန်ကြီး အာဏာ
ရထားပြီးပြီလေ... ဘာကိစ္စ ဝန်ကြီးဌာနကခုမှာ ထိုင်နေရမှာလဲ... သူ့ရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်
သစ်နက်စ်က အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အာဏာစက်ကို
ချဲ့ထွင်ဖို့ ဆက်လုပ်ရှားတော့မှာပေါ့...”

“ လူတော်တော်များများ ရိပ်မိကြပါတယ်... ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်
အတွင်းမှာပဲ ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ လုပ်ကိုင်ပုံတွေ ပြောင်းသွားတာ မနည်းဘူး...
နောက်ကွယ်မှာ ဗိုဒီမော့ရှိမယ်လို့ တီးတိုးပြောနေကြတာပဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကို
ထုတ်မပြောရဲကြဘူး... ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှန်းမသိကြဘူး... သူတို့ထင်တာ မှန်နေလို့
ထုတ်ပြောလိုက်မိရင် အန္တရာယ်ကြုံမှာကို ကြောက်နေကြတယ်... ဗိုဒီမော့က
တော်တော်လည်တာပဲ... သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ကြီးအဖြစ် ကြေငြာလိုက်ရင် ပုန်ကန်မှုတွေ
ဖြစ်လာနိုင်တယ်... နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်ထားတော့ အားလုံး မသေမချာ

ဖြစ်ပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်ရော...”

ဟယ်ရီက...

“ ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ မူဝါဒပြောင်းလဲသွားတာက မိုဒီမော့အစား ကျွန်တော့်ကို သတိထားဖို့ ကြေငြာတာလား...”

“ ဒါ သူ့အကြံရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေပြီဆိုတော့ မင်းဟာ မိုဒီမော့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေအတွက် စံပြပဲ... ခေါင်းဆောင်ပဲ... ဒီတော့ မင်းနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေဆုံးမှု ပတ်သက်ပါတယ်လို့ ကြေငြာလိုက်တော့ မင်းရဲ့ခေါင်းကို ဆုငွေထုတ်နိုင်ရုံတင် မကဘူး မင်းကိုကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ လူတွေ အထဲမှာပါ သံသယတွေ ဝင်ကုန်နိုင်တာပေါ့...”

“ နောက်ပြီး ဝန်ကြီးဌာနက မက်ဂယ်မွေးတဲ့သူတွေကိုလည်း စပြီး ပြဿနာရှာနေပြီ...”

လူပင်က သတင်းစာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

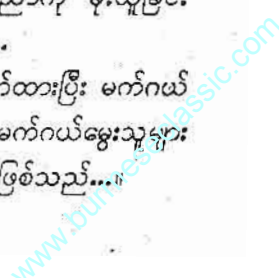
“ နံပါတ်နှစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်...”

ဟာမီယွန်က သတင်းစာကို မသတိသလို ကိုင်ရင်း အသံထွက် ဖတ်လိုက်သည်။

မက်ဂယ်မွေးသူများ စာရင်းသွင်းရန်... ဝန်ကြီးဌာနမှ မက်ဂယ်မွေးသူများ နှင့် သက်ဆိုင်သည်တို့ကို စတင်လေ့လာနေပြီ ဖြစ်သည်... သူတို့ မှော်ပညာကို မည်ကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်လာသည်ကို သိရှိနိုင်ရန်ပင်...

လက်ရှိလေ့လာချက်အရ မှော်ပညာမှာ မျိုးဆက်တစ်ခုမှတစ်ခုသို့သာ စုန်းကဝေများ မွေးဖွားစဉ်တွင် လက်ဆင့်ကမ်းပေးနိုင်သည်... စုန်းကဝေမိသားစုနှင့် လုံးဝပတ်သက်မှု မရှိသော မက်ဂယ်မွေးသူများမှာ မှော်ပညာကို ခိုးယူခြင်း (သို့မဟုတ်) အဓမ္မနည်းဖြင့် ရယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်...

ဝန်ကြီးဌာနမှာ ထိုကိစ္စကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မက်ဂယ် မွေးသူများကို မေးမြန်းနိုင်ရန်အတွက် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်... မက်ဂယ်မွေးသူများ စာရင်းသွင်းရန် ဌာနစိတ်တစ်ခုပါ အသင့်ဖွင့်လှစ်ထားပြီး ဖြစ်သည်...”

“ လူတွေ ဒီလိုအဖြစ်မခံသင့်ဘူး...”

“ ဖြစ်နေပြီ ရွန်... မက်ဂယ်မွေးတဲ့လူတွေ ပြဿနာတက်နေပြီ...”
ရွန်က...

“ ဘာကိစ္စ မှော်ပညာကို ခိုးတယ်လို့ ပြောရတာလဲ... ဒါ စိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ... မှော်ပညာကိုသာ ခိုးယူလို့ရရင် စကွမ်ဘ်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ...”
လူပင်က...

“ ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းမှာ နီးနီးစပ်စပ် စုန်းကဝေအမျိုး တစ်ယောက်မရှိရင်တော့ ခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲခံရပြီး အပြစ်ပေးခံရမှာပဲ...”

ရွန်က ဟာမီယွန်နဲ့ဘက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ စုန်းကဝေမျိုးစစ်တဲ့သူနဲ့ သွေးတစ်ဝက်ပါတဲ့ သူက မက်ဂယ်မွေးတဲ့သူကို မိသားစုဝင်ပါလို့ ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောရင်ရော... ကျွန်တော် ဟာမီယွန်ကို ဝမ်းကွဲပါလို့ အားလုံးကို ပြောပြမယ်...”

ဟာမီယွန်က ရွန်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“ ကျေးဇူးပဲ ရွန်... ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး...”

ရွန်က သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“ နင့်မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး... နင့်ကို ငါ့မိသားစုဇယား သင်ပေးမယ်... ဒါမှ နင်ဖြေနိုင်မှာ...”

ဟာမီယွန်မှာ အားပါးတရ ရယ်လိုက်ရင်း...

“ ရွန်... ငါတို့က ဟယ်ရီပေါ်တာနဲ့ အတူရှိနေတာလေ... တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အလိုအရှိဆုံး အကြော်ငြာခံထားရတဲ့ သူလေ... ဒီတော့ ဒီကိစ္စက မလိုတော့ဘူး... ကျောင်းပြန်တက်မယ် စိတ်ကူးရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့... ဗိုဒီမော့က ဟော့ဝင်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ကြံနေသလဲ...”

“ စုန်းကဝေကလေးငယ်တိုင်း မဖြစ်မနေ ကျောင်းတက်ရမယ်လို့ မနေ့ကပဲ ကြေငြာတယ်... ဒါ အပြောင်းအလဲပဲ... အရင်က ဒါဟာ တာဝန်တစ်ခုပဲ... မလုပ်မဖြစ် မဟုတ်ဘူး... ဗြိတိန်က ရှိသမျှ စုန်းကဝေ အားလုံးနီးပါးက ဟော့ဝင် ကျောင်းထွက်တွေပါ... ဒါပေမယ့် ဒီနည်းနဲ့ ဗိုဒီမော့က စုန်းကဝေ လောကတစ်ခုလုံး လူငယ်ကအစ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ထားလိုက်တာပဲ... နောက်ပြီး

မက်ဂယ်မွေးတွေကိုလည်း စစ်ထုတ်နိုင်တယ်လေ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျောင်း၊ မတက်ခင် အားလုံးက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အခြေအနေကို ပြရတယ်လေ... စုန်းကဝေ မိသားစုက ဆင်းသက်လာတဲ့သူမှ ကျောင်းနေခွင့်ရတယ်...”

ဟယ်ရီ ဒေါသထွက်မိသလို စိတ်ထဲတွင် မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ ဒါ... ဒါ...”

လူပင်က...

“ ငါ နားလည်ပါတယ်... မင်းဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် ဖီးနစ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံးက မင်းကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး တာဝန်ပေးခဲ့တယ်လို့ ယူဆထားကြတယ်...”

“ ဟုတ်တယ်... ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ ပါတယ်... သူတို့လည်း ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ကြလိမ့်မယ်...”

“ မင်းတို့ရဲ့ တာဝန်က ဘာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြနိုင်မလား...”

သူ တခြားအဖြေကို ပြောင်းမဖြေနိုင်သည့်အတွက် ဟယ်ရီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“ ကျွန်တော်ပြောမပြနိုင်ဘူး ရေးမတ်စ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတောင် မပြောရင် ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ဘူး...”

“ မင်း ဒီလိုပဲ ပြောမယ်လို့ ငါထင်သားပဲ...”

လူပင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်...။

“ ဒါပေမယ့် ငါက မင်းအတွက် အသုံးဝင်မှာပါ... ငါ ဘာတွေ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ပါတယ်... ငါမင်းတို့ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ လိုက်ခဲ့မယ်... မင်းတို့ဘာလုပ်နေသလဲ ငါ့ကို အတိအကျပြောဖို့ မလိုပါဘူး...”

ဟယ်ရီ တွေဝေသွား၏...။ အလွန် လက်ခံချင်စရာကောင်းသော တောင်းဆိုချက်ပင်...။ သို့ရာတွင် လူပင် တစ်ချိန်လုံး ပါနေပါက သူတို့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြာကြာထိန်းထားရန် မလွယ်ပေ...။ လူပင် မရိပ်မိပဲ နေမည်မဟုတ်ပေ...။

ဟာမီယွန်ကမူ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ဖြင့်...

“ တွန့်ခဲကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ရှင် သူနဲ့လက်ထပ်ထားတယ်လေ... ဒီလိုထွက်သွားရင် သူ ဘယ်လို ခံစားရမှာမလဲ...”

“ တွန့်ခဲအတွက် လုံးဝစိတ်ချရပါတယ်... သူ့မိဘတွေအိမ်မှာ ငါ ထားခဲ့တယ်...”

လူပင့်စကားသံတွင် တစ်ခုခု ထူးခြားနေ၏...။ အေးစက်စက်နိုင်လှ သည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်သည်...။ ထို့အပြင် တွန့်ခဲကို သူ့မိဘများအိမ်တွင် ပုန်း ခိုင်းထားခြင်းကလည်း သဘာဝမကျချေ...။ သူမမှာ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်သလို လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း နှစ်သက်မှန်း ဟယ်ရီသိသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ရေးမတ်စ်... ရှင်နဲ့ တွန့်ခဲတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား...”

“ အဆင်ပြေပါတယ်...”

လူပင် ခေတ္တမျှ အားယူလိုက်ပြီးနောက်...

“ သူ... သူတောင် ကလေးရတော့မယ်...”

“ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ...”

ဟာမီယွန်နဲ့ဆီမှ စကားသံထွက်လာ၏။

လူပင် အားယူ၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ မင်း ငါ့တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံသလား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆိုရင်တောင် ငြင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး... မင်းတို့ အရမ်းခက်ခဲတဲ့ မှော်ပညာတွေနဲ့ ရင် ဆိုင်ကြရလိမ့်မယ်...”

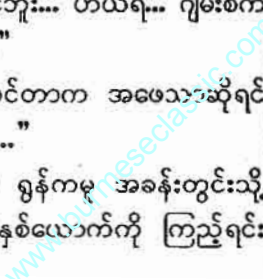
ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ ဟယ်ရီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်...။

“ တွန့်ခဲကို သူ့မိဘတွေဆီမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မလို့လား...”

“ သူ့မိဘတွေဆီမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ဘူး... ဟယ်ရီ... ဂျိမ်းစ်က လည်း ငါ့ကို မင်းနဲ့ အတူတူ လိုက်စေချင်မှာပဲ...”

“ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့... ကျွန်တော်ထင်တာက အဖေသားဆိုရင် ကိုယ့်ကလေးနားမှာပဲ နေစေချင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ...”

လူပင့်မျက်နှာမှာ အရောင်ပြောင်းသွား၏။ ရွန်ကမူ အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်...။ ဟာမီယွန်ကမူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရ၏...။

“ မင်း နားမလည်သေးဘူး...”

“ ဒါဆိုလည်း ရှင်းပြလေ...”

လူပင်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုချရင်း တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့်ပင်...

“ ငါ... ငါတွန့်ခဲကို လက်ထပ်မိတာ တကယ့်အမှားကြီး တစ်ခုပဲ... ငါ့ဦးနှောက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငါလုပ်ခဲ့မိတယ်... ငါ အခု အရမ်းနောင်တရနေပြီ...”
ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် နားလည်ပြီ... ဒီတော့ တွန့်ခဲနဲ့ ကလေးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မယ်ပေါ့...”

လူပင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်...။ သူ့ထိုင်ခုံမှာ နောက်ဘက်သို့ လဲကျသွား၏...။ သူ့ ဟယ်ရီကို စူးစူးရှရှ ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သုမန်းဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အရိပ်အယောင်ကို လူပင်ထံတွင် တွေ့လိုက်ရသည်...။

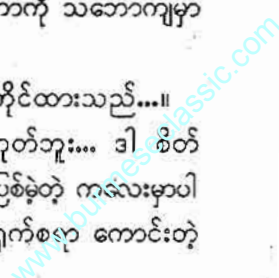
“ ငါ ငါ့မိန်းမနဲ့ကလေးကို ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးခဲ့သလဲဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား... ငါ သူ့ကို လက်ထပ်သင့်ဘူး... အခု သူ့ကိုပါ လူတွေနဲ့ အဝေးကို ပို့သလို ဖြစ်နေပြီ...”

လူပင် လဲကျနေသော ထိုင်ခုံကို ကန်ထုတ်လိုက်၏...။

“ မင်းက ငါ့ကို ဖီးနှစ်အဖွဲ့ထဲမှာရယ်... ဟော့ဝင်မှာရယ်ပဲ မြင်ဖူးတာကိုး... ငါ့တို့လို သတ္တဝါတွေကို ကျန်တဲ့ စုန်းကဝေလောကမှာ ဘယ်လိုသတ်မှတ်သလဲ မင်းမသိဘူး... ငါဘာလဲဆိုတာ သိတာနဲ့ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်သွားတဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲ... သူ့မိသားစုကတောင် ငါတို့လက်ထပ်တာကို မနှစ်မြို့နိုင်ဘူး... ဘယ်မိဘကကော သူတို့သမီး သမန်းဝံပုလွေနဲ့ လက်ထပ်တာကို သဘောကျမှာ လဲ... နောက်ပြီး ကလေး... ကလေး...”

လူပင် သူ့ဆံပင်များကို လက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်...။

“ ငါ့လို သတ္တဝါမျိုးဟာ... မွေးဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါ စိတ် သက်သာရာရစရာ တစ်ချက်ပဲ... ဒီလိုမဟုတ်ပဲ ငါ့ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးမှာပါ ပြဿနာရှိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား... ငါ့လို ရက်စရာ ကောင်းတဲ့

အဖေတစ်ယောက်ဟာ မရှိရင် သူ့အတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က မျက်ရည်များ စီးကျလျှက် အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ရေးမတ်စ် ဒီလိုမပြောပါနဲ့... ရှင့်ကလေးက ရှင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်မှာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး ဟာမီယွန်... ငါတော့ သူ့အတွက် အရမ်း ရှက်တာပဲ...”

ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဘယ်လိုကဘယ်လို စိတ်ဆိုးလာသလဲ မသိချေ...။

သူ နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ ကျွန်တော့်အဖေက အမေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သေခဲ့တယ်... သူက ခင်ဗျား ခင်ဗျားကလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ဖို့ ပြောမယ်လို့ ထင်သလား...”

“ မင်း... မင်း... ဒီလိုပြောသလား... ပြောရဲသလား...”

“ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမည်ကြီးချင်နေတာပဲ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ချင်နေတာပေါ့...”

“ ဟယ်ရီ မပြောပါနဲ့တော့...”

ဟာမီယွန်က တောင်းပန်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက လူပင့်ကို ဖေ့ဖေ့ကြည့်ရင်း...

“ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး... ကျွန်တော့်ကို ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို သင်ပေးတဲ့လူက တကယ် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ သူပဲ...”

လူပင် သူ၏ မှော်တောင်ရော့ကို အလွန်လျှင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ရော့ကိုထုတ်ရန် အချိန်မမီလိုက်ပေ...။ ထို့နောက် ဝုန်းကနဲ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဟယ်ရီ မီးဖိုနံရံဆီသို့ လွင့်စင်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏...။ လူပင် လှည့်ထွက်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ရေးမတ်စ်... ရေးမတ်စ်... ပြန်လာခဲ့...”

ဟာမီယွန် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် လူပင် ပြန်မထူးချေ...။

မကြာခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ... နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...”

ဟယ်ရီ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်...။ နံရံနှင့် ဆောင့်မိ၍ ခေါင်းတွင် ဘုတစ်ခု ထွက်လာသည်ကို သူသိလိုက်သည်...။ ဒေါသထွက်နေဆဲ ဖြစ်၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေ၏...။

“ ငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့...”

သူ ဟာမီယွန်ကို လှမ်းအော်လိုက်သည်...။ ရွန်က...

“ မင်း မဆိုင်တဲ့သူကိုပါ ဆွဲမထည့်နဲ့...”

ဟာမီယွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ ငါတို့ ရန်မဖြစ်ဘူး...”

“ မင်း လူပင့်ကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး...”

“ သူက ဒီလိုအပြောခံရအောင် လုပ်တာကိုး...”

သူ့စိတ်ထဲဝယ် ပုံရိပ်များစွာ ပြန်မြင်ယောင်လာ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ မိဘတွေဟာ မဖြစ်နိုင်လွန်းမှသာ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ထားရစ်ခဲ့ သင့်တယ်...”

“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမီယွန်က သူ့လက်တစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းပေး၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ ဂရုမစိုက်ပဲ နေလိုက်သည်...။ လူပင့်မျက်နှာကို သူမြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ အကြီးအကျယ် နောင်တရနေမိသည်...။ ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ အသံ မထွက်ကြ...။ သူ့ကိုကြည့်ကာ အသံတိတ် စကားပြောနေကြမည်ကိုတော့ ဟယ်ရီ လှည့်မကြည့်ပဲ သိနေ၏။

သူ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း...

“ ငါ သူ့ကို သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တယ်လို့ မပြောသင့်ဘူး...”

ရွန်က ချက်ချင်းပင်...

“ မှန်တယ်... မင်းမပြောသင့်ဘူး...”

“ ဒါပေမယ့် သူ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့်ဟာ...”

“ ငါနားလည်ပါတယ်... သူ တွန့်ခဲဆီ ပြန်သွားတာနဲ့တင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ပါတယ်ဟာ...”

ဟယ်ရီ ခေါင်းငုံ့ရင်း သူ့အဖေအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့အဖေဆိုရင် သူ့ကို ထောက်ခံပဲ ထောက်ခံမလား အပြစ်ပဲတင်မလားဟု သူမဝေခွဲတတ်ပေ...။

မီးဖိုခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှက်ရှိသည်...။ လူပင်ယူလာခဲ့သော စုန်းကဝေနေ့စဉ်သတင်းစာမှာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လျှက်သားကျန်ရစ်ခဲ့၏...။ သူ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း သတင်းစာကို ဆွဲကာ ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သတင်းစာကို ဟိုဟိုဒီဒီလှန်ရင်း စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေဟန်ဆောင်လိုက်သည်...။ သူ စာလုံးတစ်လုံးမှ မဖတ်ဖြစ်ပြေ...။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လူပင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့သာ နေရာယူထား၏...။

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သူမကြားအောင် ကြိတ်၍ တီးတိုးတီးတိုးလုပ်နေကြပြီကို သူသေချာသိ၏...။ သူ စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနာမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထို့နောက် မိသားစု ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံအောက်ဘက်ဝယ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မိသားစု... ဘယ်မှညာသို့... အဲဗက်စ်... ပါစီဗယ်လ်နှင့် မွေးခါစ အာရီယာနာ... ကန်ဒရာ... အက်ဘာဖို့... ဟူသော စာသားကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

သူ ဓာတ်ပုံကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်လိုက်သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ပါစီဗယ်လ်မှာ ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ရှိပြီး မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်ပလှသည်...။ အာရီယာနာကိုမူ သေချာစွာ မမြင်ရပေ...။ ကန်ဒရာမှာ အနက်ရောင် ဆံပင်ရှည်များရှိပြီး မျက်လုံးများမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်...။

အဲဗက်စ်ကော အက်ဘာဖို့ပါ ပခုံးခန့်ထိ ရှည်လျားသော ဆံပင်များနှင့် ဖြစ်သည်...။ အဲဗက်စ်မှာ ပို၍ အသက်ကြီးပုံ ရသော်လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တော်တော်ပင် ဆင်တူ၏...။

သူ ယခုခံစားနေရသည်ထက် ဘာမှပို၍ မဆိုးဝါးနိုင်ဟု ယူဆကာ

ဟယ်ရီ အောက်မှစာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်...။

စိတ်ကြီးဝင်နေသော ကန်ဒရာမှာ သူ့ယောက်ျားဖြစ်သူ လူသိရှင်ကြား အဖမ်းခံရပြီးနောက် မိသားစုတစ်စုလုံးကို ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတွင် အခြေချရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်...။

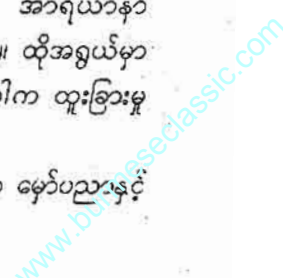
ထိုရွာကလေးမှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် ဟယ်ရီပေါ်တာကြောင့် နာမည်ကျော်လာခဲ့သည်...။ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတွင် စုန်းကဝေမိသားစု များစွာ ရှိသည်... သို့ရာတွင် ကန်ဒရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှ မသိသောကြောင့် ယခင်ရွာမှာကဲ့သို့ စုံစမ်းမေးမြန်းခံရခြင်း မရှိပေ...။ အိမ်းနီးနား ချင်းများနှင့် လုံးဝမဆက်ဆံသောကြောင့် မကြာခင်မှာပင် သူမ၏ မိသားစုမှာ အထီးကျန်ဆန်လာခဲ့ရသည်။

ဘာသီဒါဘက်ရှေ့က...

“ သူတို့ကို အိမ်မှာ ဖုတ်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်တွေနဲ့ မိတ်သွားဆက်တာ တံခါးပိတ်ထားကြတယ်လေ... ပထမတစ်နှစ်လုံး ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုပဲ ထွေဖူးတယ်... သမီးရှိမှန်းတောင် မသိခဲ့ရဘူး... နောက်တော့မှ ညဘက်ကြီး ကန်ဒရာနှင့် အာရီယာနာတို့ နောက်ဘက် ပန်းခြံထဲ ဆင်းလာတာ ထွေဖူးတယ်... ပန်းခြံထဲ တစ်ပတ်ပတ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ဝင် သွားကြရော...”

ကန်ဒရာမှာ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို ပြောင်းလာခြင်းဖြင့် အာရီယာနာကို လုံးဝ ဖျောက်ထားနိုင်မည်ဟု ယူဆပုံရသည်...။ အာရီယာနာ ပျောက်သွားချိန်မှာ အသက်ခုနစ်နှစ်မပြည့်တပြည့်ပင်...။ ထိုအရွယ်မှာ အားလုံး ယူဆလက်ခံထားကြသလို မှော်ပညာသာ ရှိပါက ထူးခြားမှု စတင်ပြရမည့် အရွယ်ပင်...။

ယခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေသူ မည်သူမျှ အာရီယာနာ မှော်ပညာနှင့်

ပတ်သက်သည့် ထူးခြားမှု တစ်ခုတစ်လေ ပြသခဲ့သည်ကို မမှတ်မိကြပေ...။ သေချာသည်ကတော့ ကင်ဒရာမှာ စက္ကတ်ကလေးမွေးသည်ဟု အပြောခံရမည်ကို ရှက်လှ၍ အာရီယာနာကို ဝှက်ထားရန် ကြံခြင်းဖြစ်ပုံရသည်...။

အာရီယာနာကို သိသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရှောင်ပြေးခြင်းအားဖြင့် သူမကို ချုပ်နှောင်ထားဖို့ ပိုလွယ်ပေလိမ့်မည်...။ အာရီယာနာ အကြောင်း သေချာသိသော လူနည်းစုမှာလည်း ယုံကြည်ရသူများသာ ဖြစ်သည်...။

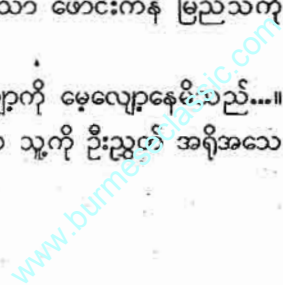
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ သင်ပေးထားသည့် အတိုင်း ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ကျောင်းမတက်နိုင်ပါဟုသာ အကြောင်းပြကြသည်...။

အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ဟော့ဂ်ကျောင်းထွက်စဉ်ကာလကို နောက်အပတ်တွင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်...

စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် သူ့ထင်မြင်ချက်မှားသွားပြီမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ ထိုစာကိုဖတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ခံစားချက်မှာ ပို၍ပင်ဆိုးဝါးသွား၏...။ သူ ပျော်ရွှင်နေပုံရသော 'မိသားစုဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်...။

ဒါ တကယ်ပဲလား... သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အမှန်ကို သိနိုင်မလဲ... သူ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးသို့ ပို၍ သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏...။ ဘက်သီဒါတစ်ယောက် သူနှင့် စကားပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်လျှင်သော်မှ သူ ထိုနေရာကို သွားချင်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် နားကွဲလုမတတ် ကျယ်လောင်သော ဖောင်းကနဲ မြည်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။

ဟယ်ရီ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ခရီချာကို မေ့လျော့နေမိသည်...။ သူမတ်တပ်ရပ်ကာ လျှောက်သွားချိန်မှာပင် ခရီချာက သူ့ကို ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး...

“ ခရီးချာ သူခိုး မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဖလက်ချာကို ဖမ်းလာခဲ့ပါပြီ သခင် ”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်၏ မှော်တောင်ဝှေးမှာ လွင့်စင်သွားပြီးနောက် ဟာမီယွန်က ဖမ်းယူထားလိုက်သည်...။ မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ လှေကားရှိရာသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးတော့သည်...။ သို့ရာတွင် ရွန်က ခုန်အုပ်ကာ ဖမ်းလိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်နှင့် ပုန်းကန် ဆောင့်မိတော့သည်...။

ရွန်၏ ဖမ်းချုပ်ထားမှုမှ လွတ်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်း သူက...

“ ငါဘာလုပ်လို့လဲ... ဘာကိစ္စ မှင်စာတစ်ကောင်ကို လွှတ်ပြီး ငါ့ကို ဖမ်းခိုင်းရတာလဲ... မင်းတို့ ဘာတွေ မဟုတ်တရုတ် ကြံနေသလဲ... လွှတ်... လွှတ်စမ်း... မလွှတ်ရင် ငါ့အကြောင်း သိသွားမယ်...”

“ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေက ခြိမ်းခြောက်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး...”

ဟယ်ရီ သတင်းစာကို ဘေးဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း မွန်ဒန်းဂတ်စ် ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်...။ မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ ရုန်းကန်မှုကို ရပ်ကာ ကြောက်ရွံ့သွားပုံရသည်...။ ရွန်က မောမောပန်းပန်းနှင့် ထရပ်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို မွန်ဒန်းဂတ်စ်နှာခေါင်းနှင့် ထိလှမတတ် ထိုးချိန်လိုက်သည်...။

“ သူခိုးဖမ်းဖို့ နောက်ကျခဲ့တဲ့အတွက် ခရီးချာ တောင်းပန်ပါတယ် သခင်...”

ခရီးချာ၏ အက်ကွဲကွဲအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ ဖလက်ချာဟာ ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပုံ ရပါတယ်... သူ့မှာ ပုန်းရမယ့်နေရာတွေလည်း အများကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် ခရီးချာ နောက်ဆုံးမှာ သူခိုးကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်...”

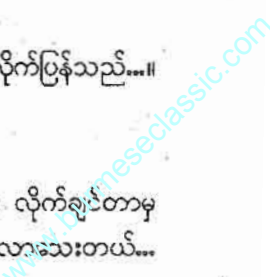
“ မင်းတော်တယ် ခရီးချာ...”

ဟယ်ရီစကားအဆုံးတွင် မှင်စာလေးက သူ့ကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်...။

“ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်၍...

“ ငါအရမ်းကြောက်သွားလို့ပါကွာ... ငါအစကတည်းက လိုက်ချွတ်တာမှ မဟုတ်တာ... နောက်ပြီး မိစ္ဆာသခင်ကြီးကလည်း နောက်ကလိုက်လာသေးတယ်...”

ငါမလုပ်ချင်ဘူးလို့ အစကတည်းက ပြောသားပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ကျွန်မတို့ထဲက ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ထွက်မပြေးခဲ့ဘူး...”

“ မင်းတို့က သူ့ရဲ့ကောင်းအဖွဲ့တွေပဲ... ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အသေမခံနိုင်ဘူး...”

“ ခင်ဗျားထွက်ပြေးတဲ့ကိစ္စ ကျုပ်တို့စိတ်မဝင်စားဘူး...”

ဟယ်ရီက သူ့မှော်တောင်ငှေးကို မွန်ဒန်းဂတ်စ်၏ မျက်လုံးနား ရွှေလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်...

“ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လို့ မရဘူးဆိုတာ... ကျုပ်တို့ နားလည်ပြီးသားပဲ...”

“ ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့ကို ဘာကိစ္စ အိမ်စေမှင်စာလွှတ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းတာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ပါးစပ်ပိတ်ထား... သေချာနားထောင်...”

ဟယ်ရီမှော်တောင်ငှေးမှာ သူ့နှာခေါင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် အလွတ်မပေးပဲ ကြည့်ရင်း မွန်ဒန်းဂတ်စ်မှာ မျက်စိနှစ်လုံး အလယ်တွင် ကပ်နေတော့သည်...။

“ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ထဲက တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မ,သွားတုန်းက... သို့ရာတွင် မွန်ဒန်းဂတ်စ်က သူ့စကားကို ဖြတ်၍...”

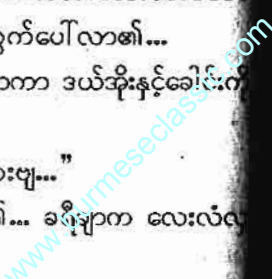
“ ဒီပစ္စည်းအစုတ်တွေကို ဆီးရီးယပ်စ်က ဂရုမမစိုက်တာပဲ...”

တမုန်းဗုန်းနှင့် ပြေးလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး... ကြေးရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏...။ ထို့နောက် တဒေါင်ဒေါင်တဒင်ဒင် မြည်သံနှင့်အတူ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်သံပါ ထွက်ပေါ်လာ၏...

ခရီချာမှာ မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဆီ တဟုန်ထိုး ပြေးလာကာ ဒယ်အိုးနှင့်ခေါင်းကို အားပါးတရ ထုရိုက်နေ၏...။

“ ဒီကောင့်ကို ပြန်ခေါ်ကြပါဟ... အမလေးဗျ...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ် အသည်းအသန် အော်ဟစ်နေ၏... ခရီချာက လေးလံလှသည် ဒယ်အိုးကို တစ်ချိန်မြှောက်လိုက်ပြန်သည်...။

“ ခရီချာ... မလုပ်နဲ့...”

ခရီချာလက်ကလေးမှာ ဒယ်အိုး၏ အလေးချိန်ကြောင့် တုန်နေသည့် ကြားမှပင်... မြောက်ထားရင်းမှ...

“ တစ်ချက်လောက် ထပ်ထုလို့ မရဘူးလား သခင်...”

ရွန်က ရယ်လိုက်သည်... ဟယ်ရီက...

“ သူ သတိရနေမှ ဖြစ်မယ် ခရီချာ... ဒါပေမယ့် ခေါင်းမာနေရင်တော့ မင်းသဘောပဲ...”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်...”

ခရီချာ ဦးညွတ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏... သူ့မျက်လုံးများကမူ မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဆီမှ မခွာသေးပေ...။

“ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ထဲက တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ယူသွားတုန်းက... မီးဖိုထဲက ဘီရိုထဲက ပစ္စည်းတွေပါ ယူသွားတယ်... အဲဒီအထဲမှာ လော့ကတ် တစ်ခုပါတယ်... အဲဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်က...

“ ဘာကြောင့်လဲ... တန်ဖိုးအရမ်းကြီးလို့လား...”

ဟာမီယွန်က...

“ ရှင့်ဆီမှာ ရှိသေးတယ်ပေါ့...”

ရွန်က အပြစ်တင်သော လေသံဖြင့်...

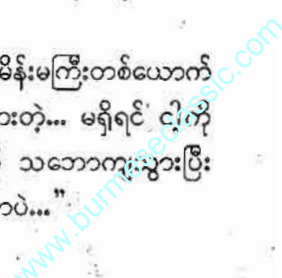
“ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ... သူ ပိုက်ဆံပိုတောင်းမိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေတာ နေမှာပေါ့...”

“ ပိုတောင်းရမယ်... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတောင်မရပဲ ပေးပစ်လိုက်ရတယ်...”

“ ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ...”

“ ငါ ဒိုင်ယာဂွန်နာလမ်းကြားမှာ ရောင်းနေတုန်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မှော်ဝင်ပစ္စည်းတွေရောင်းဖို့ လိုင်စင်ရှိလို့လားတဲ့... မရှိရင် ငါ့ကို ဒဏ်ရိုက်တော့မှာ... ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီလော့ကတ်ကို သဘောကူးသွားပြီး ယူထားလိုက်တယ်... ပြီးတော့ ငါ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ...”

“ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်သူလဲ...”

“ မသိဘူး... ဝန်ကြီးဌာနကပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ သေးသေးကွေးကွေးပဲ... ထိပ်မှာ ဖဲပြားနဲ့...”

သူက ခေတ္တထပ်စဉ်းစားပြီးမှ...

“ ကြည့်ရတာ ဖားပြုပ်နဲ့တူတယ်...”

ဟယ်ရီလက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေး လွတ်ကျသွား၏။ အနီရောင်မီးပွားများ လွင့်စင်ကာ မွန်ဒန်းဂတ်စ် မျက်ခုံးကို ထိမှန်၍ မီးစွဲလောင်တော့၏...။

“ အက်ဂျီမန်တီ ”

ဟာမီယွန်, အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးထိပ်မှ ရေပန်း တစ်ခု ထွက်လာကာ မီးကိုငြိမ်းသတ်လိုက်၏...။

ဟယ်ရီ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွင်လည်း သူ့လိုပင် ထိတ်လန့်မှုကို တွေ့နေရ၏...။

၁၂။ မှော်ပညာသာလျှင်အစွမ်းဆုံးဖြစ်သည်

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သြဂုတ်လ ကုန်သွားခဲ့သည်...။ နံပါတ်ဆယ့်နှစ်အိမ် ရှိနေသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များက မမြင်ရချေ...။ မက်ဂယ်များမှာမူ နံပါတ်ဆယ့်တစ်အိမ်ဘေးတွင် နံပါတ်ဆယ့်သုံး ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ရယ်စရာ တစ်ခုအဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်...။

သို့ရာတွင် အိမ်ပြင်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ရောက်လာသော အမည်မသိ ဧည့်သည်များ ပို၍ ပို၍ များလာ၏...။ တခြားအလုပ်မရှိပဲ နံပါတ်တစ်ဆယ့်တစ်နှင့် ဆယ့်သုံးကြားကို စောင့်ကြည့်နေသူများ ပေါများလာသည်...။

ရောက်လာသူများမှာ နေ့တိုင်း မတူညီကြသော်လည်း အားလုံးမှာ သာမန်လူတို့၏ အဝတ်အစားများကို နှစ်သက်ပုံမရပေ...။ လန်ဒန်သားအများစုမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝတ်စားထားသူများကို အနည်းငယ် သတိထားမိသော်လည်း ဂရုမစိုက်ကြပေ...။

စက်တင်ဘာလအစပိုင်းတွင် ဤနေရာကို စောင့်ကြည့်သူများ ပို၍ များပြားလာ၏...။ ဝတ်ရုံရှည် ဝတ်ထားသူ ဒါဇင်ဝက်နီးပါး စောင့်ကြည့်နေ ကြ၏...။ ညနေစောင်းတွင် မိုးများ ရွာချလာ၏...။

စောင့်နေသူတစ်ယောက်မှာ တစ်ခုခု ထူးခြားမှုကို မြင်လိုက်သဖြင့် အနားမှလူကို လက်တို့ပြီး ပြလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် သူတို့ သေချာကြည့်လိုက် သည်တွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရချေ...။

ထိုအချိန်တွင် နံပါတ်ဆယ့်နှစ်အိမ်တွင်း၌ ဟယ်ရီမှာ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ခါစပင် ရှိသေးသည်...။

သူ ကိုယ်ရောင်ပြန်ဖော်ချိန်ဝယ် ထိပ်ဆုံးလှေကားထစ်နှင့် အံလွဲကာ လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားရသည်...။

သူ့တံတောင်ဆစ်ကိုပင် ဒက်အိကာများ မြင်သွားသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အသေအချာပိတ်ရင်း သူ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်...။ သူ့လက်ထဲတွင် ခိုးယူလာခဲ့သော စုန်းကဝေ နေ့စဉ် သတင်းစာကို ကိုင်ထားသည်...။

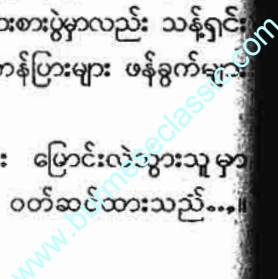
ကြားနေကျ “ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ် ” ဟူသော တီးတိုးရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး သူ့လျှာမှာ လိပ်ခွေသွား၏...။ စကားပြောနိုင်သည်နှင့်... “ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး ” ဟု ဟယ်ရီ ပြောလိုက်သည်...။

သူ့ထံဦးတည်နေသော ရုပ်သွင်မှာ ပေါက်ကွဲသွားပြီး ဖုန်မှုန့်များ လွင့်ပျံ လာ၏...။ အားလုံးကို သေသေချာချာ မြင်ရသည်အထိ ဟယ်ရီ စောင့်နေလိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်...။ သူ မစွစ်ဘဲလက်၏ ပန်းချီကားချပ် သူ့စကားကို မကြားနိုင်သော နေရာရောက်မှ...

“ ငါ့မှာ သတင်းထူးပါလာတယ်... မင်းတို့တော့ ကြိုက်မယ် မထင်ဘူး ”

မီးဖိုခန်းမှာ မမှတ်မိလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်...။ နံရံများ ကြမ်းပြင်များမှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေ၏...။ ကြေးအိုးများ ဒယ်အိုးများမှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် တိုက်ချွတ်ထားပြီး သစ်သားစားပွဲမှာလည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေသည်...။ စားပွဲပေါ်တွင် ညစာအတွက် ပန်းကန်ပြားများ ဖန်ခွက်များ အသင့်ရှိနေ၏...။

သို့ရာတွင် ဤအခန်းထဲဝယ် အထူးခြားဆုံး ပြောင်းလဲသွားသူမှာ မှင်စာကလေးဖြစ်ပြီး ဖြူဖွေးနေသော အဝတ်စကို ဝတ်ဆင်ထားသည်...။

ရီဂူလပ်စ်၏ လော့ကတ်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ရှိနေ၏...။ သူက ဟယ်ရီထံ အလျှင်အမြန် ရောက်လာရင်း...

“ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ပါ သခင်... နောက်ပြီး ညစာမစားခင် လက်ဆေး လိုက်ပါဦး...”

ခရီချာက သူ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ယူလိုက်ပြီး နံရံရှိ ချိတ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်...။

ရွန်က...

“ ဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့နှစ်ယောက်မှာ မှတ်စုများ လက်နှင့် ရေးထားသော မြေပုံစာရွက်များနှင့်အတူ စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်...။ ဟယ်ရီက သတင်းစာ ကို သူတို့ စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်တင်လိုက်သည်...။

သူတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသော ဆံပင်နက်နက် နှာခေါင်းကောက်ကောက် မျက်နှာတစ်ခု၏ ဓာတ်ပုံကို ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်...။

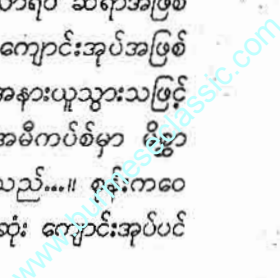
“ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်ကို ဟော့ဝင်ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ခြင်း”

“ အိုး...”

ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏...။

ဟာမီယွန်က လျှင်မြန်စွာပင် သတင်းစာကို ယူလိုက်ပြီး ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ဖတ်ပြလိုက်သည်...။

ဟော့ဝင်ကျောင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆေးရည်ဘာသာရပ် ဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်အား ယနေ့ ကျောင်းအုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။ မက်ဂယ်လေ့လာရေး ဘာသာရပ်ဆရာ အနားယူသွားသဖြင့် အလက်တိုကာရီးအား ခန့်ထားသည်... သူမ၏ အစ်ကို အမိကပ်စ်မှာ ဝိဇ္ဇာ မှော်ပညာ ကာကွယ်ရေး ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားမည် ဖြစ်သည်...။ စုန်းကဝေ လောက၏ ရိုးရာအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မည့် အကောင်းဆုံး ကျောင်းအုပ်ပင်

ဖြစ်သည်...။

“ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်က ကျောင်းအုပ်လုပ်မယ်... ဘာအတွက်လဲ... လူသတ်ဖို့လား... သူများနားရွက်ကို ဖြတ်ထုတ်ဖို့လား...”

သူမက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထအော်လိုက်သည်...။ ရွန်ကော ဟယ်ရီပါ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျတ်သွားကြသည်...။ သူမက စားပွဲမှ ထကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားရင်း အော်ဟစ်သွား၏...။

“ ငါပြန်လာခဲ့မယ်...”

ရွန်က...

“ သူ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ...”

သူက သတင်းစာကို ဆွဲယူကာ စနိပ်အကြောင်းကို ဆက်ဖတ်ရင်း...

“ တခြားဆရာတွေကကော လက်ခံကြသလား... မက်ဂေါ်နာဂေါရော ဖလစ်ဝစ်ရော စပရောက်ရော အမှန်ကို သိထားကြတာပဲ... သူတို့ စနိပ်ကို ကျောင်းအုပ်အဖြစ် လက်မခံသင့်ဘူး... ဒီ ကာရိုးကရော ဘယ်သူလဲ...”

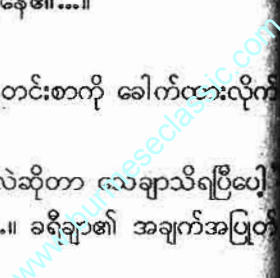
“ ဒက်အိတာပဲ... အထဲမှာ သူတို့ ဓာတ်ပုံပါတယ်... ငါ သူတို့ကို မျှော်စင်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေတဲ့ညက တွေ့ခဲ့ပြီးသား... တခြား ဆရာတွေလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... ဝန်ကြီးဌာနရော ဗိုဒီမော့ပါ စနိပ်နောက်မှာ ရှိနေရင် ဆက်နေပြီး သင်မလား ဒါမှမဟုတ် အက်ဇကာဘန်မှာ သွားနေမလားလို့ပဲ ရွေးစရာ ရှိတယ်... ငါထင်တာ သူတို့ဆက်နေရင်းနဲ့ ကျောင်းသားတွေကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်...”

ခရီချာမှာ စားပွဲဆီသို့ ဧရာမလေ့ကြီးကို ကိုင်ကာ ရောက်လာပြီး သူ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ စွပ်ပြုတ်ထည့်ပေးရင်း လေချွန်နေ၏...။

“ ကျေးဇူးပဲ ခရီချာ...”

ဟယ်ရီ စနိပ်မျက်နှာကို မမြင်ချင်သဖြင့် သတင်းစာကို ခေါက်ထားလိုက် သည်...။

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ စနိပ် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ လေချာသိရပြီပေါ့ သူ့စွပ်ပြုတ်ကို စသောက်ကြည့်လိုက်သည်...။ ခရီချာ၏ အချက်အပြုတ်

လက်ရာမှာ သူ့ကို ရိဂူလပ်စ်၏ လောကတ်ပေးပြီးကတည်းက အံ့ဩဖွယ်ရာ တိုးတက်လာ၏...။ သူက ရွန်ကို...

“အိမ်ကိုစောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဒက်အိတာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ... အရင်ကထက် များလာတယ်... ငါထင်တာတော့ သူတို့က ငါတို့ ပစ္စည်းတွေ သယ်ပြီး ကျောင်းကို သွားလိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေသလား မသိဘူး...”

ရွန်က...

“ရထားထွက်သွားတာတောင် ခြောက်နာရီလောက်ရှိပြီပဲ... ငါတို့ လိုက်မသွားဖြစ်တာ တစ်မျိုးကြီးလို့ပဲ...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ကြက်သွေးရောင် ရေခွေးငွေ့ စက်ခေါင်းကြီးကို မြင်ယောင်နေမိသည်...။ သူသေချာသိသည်မှာ ယခုအချိန်တွင် ဂျင်းနီ... နဗီးလ်နှင့် လူနာတို့မှာ အတူတူ ရှိနေကြလိမ့်မည်...။ ထို့အပြင် သူတို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟုပဲ တွေးနေမည်လား စနိပ်ကို ဘယ်လိုဆန့်ကျင်ရမည်ဆိုသည်ကိုပဲ ဆွေးနွေးနေမလား ဟု တွေးနေမိ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ငါပြန်လာတုန်းက မြင်သွားတော့မလို့... လှေကားထိပ်ကို ကိုရိုကားယား ရောက်လာတော့ ဝတ်ရုံက ကျွတ်သွားတယ်...”

“ငါတော့ အမြဲဖြစ်နေကျပဲ... ဟော... ပြန်လာပြီ...”
ထိုအချိန်တွင် ဟာမီယွန်မှာ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်...။

“နင်ဘာသွားလုပ်တာလဲ...”

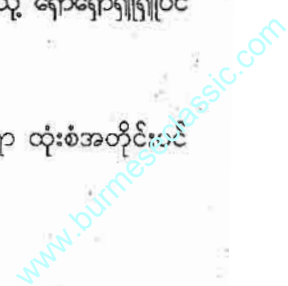
“ငါ ဒါကို သတိရသွားလို့...”

သူမမှာ ပန်းချီကားချုပ်ကြီးတစ်ခုကို ယူလာ၏...။ သူမက ထိုပန်းချီကား ချုပ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ အတင်းပင် ထိုးထည့်လိုက်သည်...။ ပန်းချီကားမှာ လက်ကိုင်အိတ်ထက် အဆများစွာ ကြီးနေသော်လည်း အိတ်ထဲသို့ ရောရှောရှူရှူပင် ပင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်...။

“ဖီးနီးယပ်စ်နစ်ဂဲလပ်စ်ရဲ့ ပုံလေ...”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရာ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

ရွန်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ဘာကိစ္စတုန်း...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီကမူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပေသည်...။
ဖီးနီးယပ်စ်နစ်ဂဲလပ်စ်၏ ရုပ်ပုံမှာ ဤအိမ်နှင့် ဟော့ဝင်ရုံ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ရုံးခန်းအတွင်းသို့ လှည့်ပတ်သွားလာနိုင်၏...။

ဟာမီယွန်က ရွန်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်...။

“ စနိပ်က ဖီးနီးယပ်စ်ကို လွတ်ပြီး ဒီအိမ်ထဲကို ကြည့်ခိုင်းရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... အခုဆိုရင် ဖီးနီးယပ်စ် ငါ့အိတ်ထဲကိုပဲ မြင်တော့မယ်...”

“ တကယ့်အကြံကောင်းပဲ...”

ဟာမီယွန်က စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့သလဲ...”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ အဝင်အထွက်တွေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့
တာပဲ... သူ့ကို မတွေ့ဘူး... မင်းအဖေကို ငါမြင်ခဲ့တယ် ရွန်... အခြေအနေ
ကောင်းနေပုံပဲ ”

ရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။ သူတို့အားလုံး မစွတာဝီစလေကို
ရုံးတက်ရုံးဆင်းချိန်တွင် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားခြင်းမှာ အလွန်အန္တရာယ်
ကြီးသည်ဟု သဘောတူထားကြသည်...။

“ အဖေ ငါ့ကိုပြောတာတော့ ဝန်ကြီးဌာနက လူအတော်များများက
ဖလူကွန်ယက်ကိုပဲ သုံးတယ်... ဒါကြောင့် ငါတို့ အိမ်ဘရစ်ချ်ကို မတွေ့ရတာပဲ...
သူ လမ်းလျှောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး...”

“ ရယ်စရာပုံစံနဲ့ စုန်းအိုကြီးတစ်ယောက်ရယ် နောက်ပြီး ရေတပ်
ဝတ်စုံလိုဟာမျိုးနဲ့ ခပ်သေးသေး တစ်ယောက်ရယ်ကကော...”

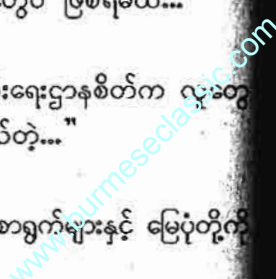
“ ဒါ မှော်ပညာထိန်းသိမ်းရေးဌာနက လူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ နင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ...”

“ အဖေပြောတာတော့ မှော်ပညာ ထိန်းသိမ်းရေးဌာနစိတ်က လူတွေ
အားလုံး ရေတပ်ထဲကလို အပြာရောင်တွေ ဝတ်တယ်တဲ့...”

“ နင်မှ ငါတို့ကို ပြောမပြတာ...”

ဟာမီယွန်က စောစောက လုပ်လက်စ မှတ်စုစာရွက်များနှင့် မြေပုံတို့ကို

ပြန်ကိုင်လိုက်သည်...။ သူမက မှတ်စုစာရွက်များကို ရှာဖွေလိုက်ရင်း...

“ ဒီမှာ အပြာရောင်ဝတ်စုံအကြောင်း လုံးဝမပါဘူး...”

“ ဒါ ဘာအရေးကြီးလို့လဲဟာ...”

“ ရွန်... ဒါလည်း အရေးကြီးတာပဲ... ငါတို့ ဝန်ကြီးဌာနထဲ ဝင်မယ်ဆိုရင် အသေးအမွှားလေးက အစ အရေးကြီးတယ်...”

“ ဆောရီး... ငါမေ့သွားလို့ပါ...”

“ အဲဒီနေရာလောက် အန္တရာယ်များတဲ့နေရာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ရွန်...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြစို့...”

ဟာမီယွန်မှာ စွပ်ပြုတ်သောက်ခါနီးဆဲဆဲ ပါးစပ်ဟလျှက်နှင့် ငြိမ်သက် သွားသလို ရွန်မှာ စွပ်ပြုတ်သီး၍ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးတော့သည်...။

“ မနက်ဖြန် ဟုတ်လား... နင် တကယ်ပြောနေတာလား ဟယ်ရီ...”

“ တကယ်ပြောနေတာ... ငါတို့ နောက်ထပ် အပေါက်ဝကနေ တစ်လ လောက် ထပ်စောင့်ကြည့်လည်း အခုထက် ပိုပြီး ဘာမှထူးခြားမယ် မထင်ဘူး... ငါတို့ ကြာနေလေ လော့ကတ်က အဝေးကို ရောက်သွားဖို့ လွယ်လေပဲ... အမ်ဘရစ်ချ် ဒီပစွည်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်... ဖွင့်လို့ လုံးဝမရဘူးဆိုတာ နင်တို့ သတိရဦးလေ...”

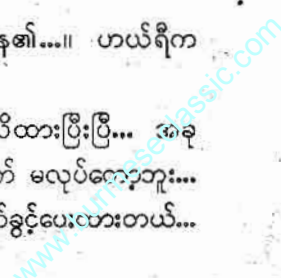
ရွန်က...

“ ဒါမှမဟုတ် ဖွင့်လို့ရသွားပြီဆိုရင် ဗိုဒီမော့က သူ့ကိုဝင်ပူးပြီးလောက်ပြီ...”

“ သူ့အတွက် ဘာမှမထူးခြားလောက်ပါဘူး... အရင်ကတည်းက သူလည်း မိစ္ဆာနီးပါး ဆိုးဝါးရက်စက်တာပဲ...”

ဟာမီယွန်မှာမူ ငြိမ်သက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏...။ ဟယ်ရီက သူမကို...

“ ငါတို့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေအားလုံး သိထားပြီးပြီ... အခု သူတို့ ဝန်ကြီးဌာနထဲကို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး အဝင်အထွက် မလုပ်တော့ဘူး... အရမ်းရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေကိုပဲ ဖလူကွန်ယက်နဲ့ ဆက်သွယ်ခွင့်ပေးလားတယ်...”

နောက်ပြီး အမ်ဘရစ်ချ်ရဲ့ရုံးခန်း ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာလည်း ငါတို့အကြမ်းဖျဉ်း သိတယ်... နောက်ပြီး အထဲကိုဝင်ဖို့ ဒါနီးပြားတို့ တိုကင်တို့ သုံးရတယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့သိတယ်...”

“ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ တစ်ခုမှ မရှိဘူးလေ...”

“ ငါတို့ရဲ့အကြံအတိုင်းဖြစ်ရင် ရလာမှာပေါ့!...”

ဟယ်ရီက ခပ်အေးအေးပင် ဆက်ပြော၏...။

“ ငါမသိဘူး ဟယ်ရီ... တကယ်မပြောတတ်တော့ဘူး... ငါတို့ မှား သွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးပဲ...”

“ ငါတို့ နောက်သုံးလလောက် အချိန်ယူလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပဲ... ဒီတော့ လက်တွေ့လုပ်ရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီ...”

ရွန်နှင့် ဟာဗီယွန်တို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်၍ သူတို့ ထိတ်လန့်နေကြောင်း ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်သည်...။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ယုံကြည်ချက် မရှိလှပေ...။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု သူယူဆ၏...။

သူတို့ ပြီးခဲ့သည့် လေးပတ်စလုံး တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံကာ ဝန်ကြီးဌာနဝင်ပေါက်သို့ သွား၍ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်...။

သူတို့ ဝန်ကြီးဌာနမှ အလုပ်သမားများနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကာ ပြောနေသောစကားများကို နားထောင်ခဲ့ကြသည်...။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်ယောက်၏ အိတ်ထဲမှ သတင်းစာကို နှိုက်ယူဖို့ အခွင့်အရေး ရတတ်သည်...။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြေပုံနှင့် အချက်အလက်များ စုဆောင်းယူခဲ့ကြသည်...။

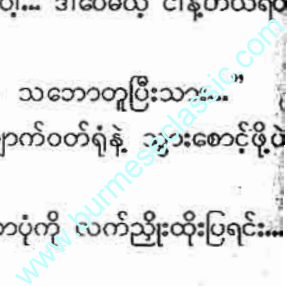
ရွန်က...

“ ကောင်းပြီလေ... မနက်ဖြန်သွားကြတာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ဟယ်ရီပဲ သွားမယ်...”

“ နင် ဒီလိုမပြောနဲ့... ငါတို့ ဒီကိစ္စကို သဘောတူပြီးသာ...”

“ ငါတို့ နင့်ကို အပေါက်ဝမှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံနဲ့ သွားစောင့်ဖို့ပဲ သဘောတူထားတာ... ဒီကိစ္စက မတူဘူး...”

ရွန်က သူတို့နှိုက်ယူလာခဲ့သော သတင်းစာပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ နင့်နာမည်က မက်ဂယ်မွေးသူများ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ကို မလာတဲ့အထဲမှာ ပါနေတယ်...”

“ နင်လည်း ဘာရိုးမှာ အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား... သွားဖို့ မသင့်ဆုံးကတော့ ဟယ်ရီပဲ... သူ့ခေါင်းကို ဂယ်လီယွန် တစ်သောင်း ဆုငွေ ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက...

“ အေး... ဒါဆိုလည်း ငါနေခဲ့မယ်လေ... နင်တို့ ဗိုဒီမော့ကို ရှင်းပြီးရင် ငါ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပေါ့ဟာ...”

ရွန်ကော ဟာမီယွန်ပါ ရယ်လိုက်ကြသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ရီ နဖူးမှ အမာရွတ်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်...။ ဟာမီယွန် သူ့ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ဟယ်ရီ ဆံပင်သပ်တင်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရ သည်။ ရွန်ကမူ သတိမထားမိပဲ...

“ ငါတို့ သုံးယောက်လုံး သွားမယ်ဆိုရင် ခွဲထွက်မှရမယ်... ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံထဲမှာ သုံးယောက်လုံး မဆန့်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ပို၍ အခြေအနေဆိုးလာသဖြင့် နေရာမှ သူ ထလိုက်သည်။ ခရီချာက ကမန်းကတန်းပင် သူ့အနား ရောက်လာပြီး...

“ သခင် စွပ်ပြုတ်ကုန်အောင် မသောက်ပါလား... တခြားဘာစားချင်သေး သလဲ...”

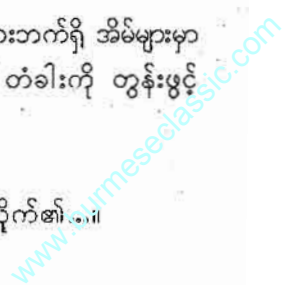
“ ကျေးဇူးပဲ ခရီချာ... ငါပြန်လာခဲ့မယ်... ရေချိုးခန်းသွားမလို့...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်အကြည့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ရင်း ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်...။ သူ နံရံကို မှီရင်း မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်...။

လမ်းကြားလေး တစ်ခုအတိုင်း သူသွားနေ၏...။ ဘေးဘက်ရှိ အိမ်များမှာ မြင့်မားကြသည်...။ အိမ်တစ်ခုအနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်သည်...။

“ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်...”

အေးစက်စက်အသံဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်၏...။

အိမ်အတွင်းရှိ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းခါပြရင်း တံခါးပိတ်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။ အဖြူရောင်လက်မှာ တံခါးဘောင်ကို ပိတ်မရနိုင်ရန် ဆုပ်ကိုင် ထား၏...။

“ ငါ ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်...”

သူမက ခေါင်းခါပြရင်း...

“ သူ ဒီမှာ မနေဘူး... သူ့ကိုမသိဘူး...”

တံခါးကို ပိတ်ရန် မကြိုးစားတော့ပဲ သူမ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။ သူမနောက်မှ လေဟုန်စီးလိုက်သွားရင်း မှော်တောင်ဌေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ...

“ သူဘယ်မှာလဲ...”

“ သူပြောင်းသွားပြီ... ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး... မသိဘူး...”

သူမှော်တောင်ဌေးကို မြှောက်လိုက်သည်...။ မိန်းမကြီးမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သလို ကလေးငယ်နှစ်ယောက်မှာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏...။ သူမက ကလေးများကို ပွေ့ဖက်ကာ ကာကွယ်ရန် ကြိုးစားစဉ်မှာပင် အစိမ်းရောင် အလင်းများကို မြင်လိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ...”

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် သူလဲကျနေ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ထုနေသည်...။

“ ဟယ်ရီ... တံခါးဖွင့်စမ်းပါ...”

သူ ထရပ်ကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ အထဲသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်၏...။ ရွန်ကမူ သူမ၏ နောက်ဝယ် မှော်တောင်ဌေးကို ကိုင်ရင်း ပါလာ၏...။

“ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ ငါဘာလုပ်နေတယ် ထင်လို့လဲ...”

ရွန်က...

“ ငါတို့အော်ခေါ်နေတာ အကြာကြီးပဲ...”

“ ငါ... ငါအိပ်ငိုက်သွားလို့ပါ...”

ဟာမီယွန်က...

“ဟယ်ရီ... ငါတို့ကို မညာချင်စမ်းပါနဲ့ဟာ... နင့်အမာရွတ်နာလာတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်...”

ဟယ်ရီ ရေချိုးကြွေလှေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်...။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်တယ်... ဗိုဒီမော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတ်နေတယ်... အခုဆိုရင် တစ်မိသားစုလုံးတောင် သတ်ပြီးလောက်ပြီ... သူ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး... သူနဲ့တွေ့တာနဲ့ အသတ်ခံရသလို ဖြစ်နေပြီ...”

“ဟယ်ရီ... ငါတို့ ဒီလိုဆက်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင့်ကို စိတ်တံခါးပိတ်နည်း သုံးခိုင်းတယ် မဟုတ်လား... ဒီအဆက်အသွယ်ကို မသုံးသင့်ဘူး ဗိုဒီမော့က အသုံးချသွားနိုင်တယ်... နင် သူလူသတ်နေတာတွေ သိရတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ...”

“ထူးတာပေါ့... သူဘယ်မှာရှိသလဲ ငါသိရတာပေါ့...”

“ဒါဆို နင်က ဒီလိုပဲ ဆက်လုပ်နေဦးမှာပေါ့...”

“ဟာမီယွန်... ငါ တကယ် မတတ်နိုင်ဘူး... စိတ်တံခါးပိတ်တဲ့နည်းမှာ ငါ ဘယ်လောက်ညံ့ဖျင်းသလဲ နင်မသိတာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့...”

“နင်သေချာမကြိုးစားလို့ပါ... နင် နင်ဘာလို့ ဒါကိုကြိုက်နေတာလဲ ဟယ်ရီ... ငါနားမလည်နိုင်တော့ဘူး...”

သူ မတ်တပ်ထကာ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်ကြောင့် ဟာမီယွန် တုန်လှုပ်သွား၏...။

“ကြိုက်တယ်... ဟုတ်လား... နင်ဆိုရင်ကော ကြိုက်မှာလား ”

“ငါ... ငါဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

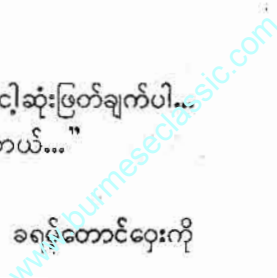
“ငါဒီလိုဖြစ်နေတာကို အရမ်းမုန်းတယ်... နင်သိလား... ဒါပေမယ့် ငါ ဒါကို အသုံးချနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်...”

“ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...”

“ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ... ဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ... သူ ဘာလို့ ဂရီဂိုရိုဗစ်ချ်နောက်လိုက်နေတာလဲ ငါသိချင်တယ်...”

“ဘယ်သူ...”

“သူက နိုင်ငံခြားက မှော်တောင်ဝှေးလုပ်တဲ့သူပဲ... ခရုတ်တောင်ဝှေးကို

သူလုပ်ပေးတာ... တကယ်တော်တယ်လို့ ခရမ်ကပြောတယ်...”

ရွန်က...

“ ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဗိုဒီမော့ဆီမှာ အိုလီဗန်ဒါ ရှိနေပြီပဲ... သူက နောက်တစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကို ပိုတော်တယ် ထင်လို့လား... ဒါမှမဟုတ် ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကို ငါ့ရဲ့မှော်တောင်ဝေးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲလို့ မေးမလို့လား... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို အိုလီဗန်ဒါ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ဖုန်မှုန့်များတက်ကာ အက်ကွဲနေသော မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို သူ့နောက်ဝယ် အချင်းချင်း ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ... နင့်မှော်တောင်ဝေး လုပ်တယ်လို့ပဲ နင်ပြောနေတယ်... ဒါပေမယ့် ဒါနင်လုပ်တာပဲ... နင့်မှာရှိတဲ့ အစွမ်းကို ဘာကိစ္စ ဝန်မခံချင်ရတာလဲ...”

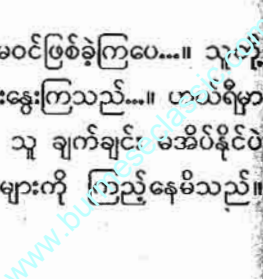
“ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့လက်ချက်မဟုတ်လို့ပဲ... ဒါကို ဗိုဒီမော့လည်း ကောင်းကောင်းသိတယ်...”

ဟာမီယွန် သူ့အဖြေကို မကျေနပ်မှန်း ဟယ်ရီသိသည်...။ ရွန်က...

“ ထားလိုက်တော့... ဒီကိစ္စက နောက်မှ ရှင်းတာပေါ့... ငါတို့ မနက်ဖြန် ဝန်ကြီးဌာနကို သွားမယ်ဆိုရင် အစီအစဉ်ဆွဲဖို့ လိုမယ်လို့ နင် မထင်ဘူးလား...”

ဟာမီယွန် ထိုစကားကို လက်ခံလိုက်သော်လည်း ကျေနပ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်းသိသည်...။ ထို့နောက် သူတို့ အောက်ထပ် မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ခရီချာက သူတို့အတွက် အသားနှပ်ဟင်းနှင့် မုန့်များ ယူပေး၏...။

သူတို့ ညဉ့်အတော်နက်သည်အထိ အိပ်ရာမဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြပေ...။ သူတို့ အစီအစဉ်ကို နာရီအတော်ကြာကြာ ထပ်ခါထပ်ခါ ဆွေးနွေးကြသည်...။ ဟယ်ရီမှာ ဆီးရီးယပ်စ်၏ အခန်းတွင် အိပ်သည်...။ သို့ရာတွင် သူ ချက်ချင်း မအိပ်နိုင်ပဲ မီးထွန်းကာ ဓာတ်ပုံထဲမှ သူ့အဖေနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် မီးငြိမ်းကာ အိပ်စက်လိုက်သည်...။

မနက်အရုဏ်တက်သွားသည်မှာ ဘာမှမကြာလိုက်ပေ...။ ရွန်က သူ့အခန်းထဲ နှိုးရန် ဝင်လာရင်း...

“ မင်းကြည့်ရတာ အတော်ဆိုးနေပါလား...”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး...”

သူတို့ ဟာမီယွန်ကို မီးဖိုထဲဝယ် တွေ့ရ၏...။ သူမမှာ ခရီချာ စီစဉ်ပေးသော ကော်ဖီနှင့်ကိတ်မုန့်ကို စားသောက်နေသည်။

“ ဝတ်ရုံရှည်တွေလည်း ပါပြီ...”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

“ ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ... အင်း... အကုန်တော့ စုံပါပြီ ”

သူတို့ မနက်စာကို ခပ်သွက်သွက်စားကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံး အိမ်ပြင်သို့ သတိထားကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသော ဒက်အိတာများကို မြင်နေရသည်...။

ဟာမီယွန်နှင့်ရွန် အတူတူ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် သူ့ကိုခေါ်ရန် ဟာမီယွန်ပြန်ရောက်လာ၏...။

ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း အသက်ရှူရပ်လုမတတ် အမှောင်ထုအတွင်း နှစ်မြုပ်သွားကာ လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ ယခုအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေ၏...။ အစောဆုံး ဆိုသည့် ဝန်ကြီးဌာနမှ အလုပ်သမားမှာ နံနက်ရှစ်နာရီမှ ဤနေရာသို့ ရောက်လေ့ရှိသည်...။

ဟာမီယွန်က နာရီကြည့်ရင်း...

“ သူ နောက်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်လာတော့မယ်... ငါ သူ့ကို မေ့အောင် လုပ်ပြီးတာနဲ့...”

ရွန်က...

“ ဟာမီယွန်... ငါတို့သိပါတယ်... နောက်ပြီး သူမလာခင် ငါတို့ တံခါးဖွင့်ထားရမယ် မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က အလန့်တကြားနှင့်...

“ ငါမေ့တော့မလို့... နောက်ဆုတ်ကြ...”

သူမက မှော်တောင်ဝေးကို နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကို ချိန်လိုက်သည်...။ တံခါးမှာ “ ဝုန်း ” ကနဲ ပွင့်သွားသည်...။ တံခါးနောက်ဝယ် မှောင်မည်းနေသော လျှောက်လမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်ထား လိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူမက...

“ ကဲ... ငါတို့ အခု ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ပြန်ခြံကြစို့...”

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြံလွှမ်းထား လိုက်ကြ၏...။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ‘ဖောက်’ ကနဲ အသံတစ်ချက် မြည်သွားပြီး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူတို့ရှေ့နားတွင် ဘွားကနဲ ပေါ်လာ၏...။ သူမမှာ ဘာကိုမှ သတိမထားမိခင်မှာပင် ဟာမီယွန် အသံမထွက်ပဲ မန်းမှုတ်လိုက်သော ကျိန်စာထိမှန်ကာ လဲကျသွားတော့သည်...။

“ တကယ်ကောင်းတဲ့ လက်ရာပဲ ဟာမီယွန်...”

ရွန်က အမှိုက်ပုံးတစ်ခုအကွယ်မှ ပေါ်လာရင်း တြော၏...။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ သယ်လာခဲ့ကြသည်...။ ဟာမီယွန်က ဆံပင်အချို့ကို ယူလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ရွန်ကမူ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို မွှေနှောက်ရှာဖွေနေ၏...။

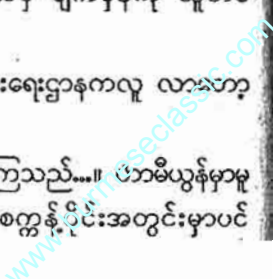
သူက ဟာမီယွန်ထံ ရွှေရောင်ဒင်္ဂါးများကို ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ ထို့နောက် ကတ်ပြားလေး တစ်ခုကို ဖတ်လိုက်ရင်း...

“ သူ့နာမည်က မက်ဖဲလ်ဒါဟော့ကတ်တဲ့... မှော်ပညာ အလွဲသုံးစားမှု ဖြေရှင်းရေးဌာနကပဲ... နင် ဒီကတ်ပြားကိုပါ ယူသွားရမယ်...”

ဟာမီယွန်က ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်ကို သောက်ချလိုက်သည်...။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူတို့အနီးဝယ် ဒုတိယမြောက် မက်ဖဲလ်ဒါဟော့ကတ် တစ်ယောက် ရောက်လာ၏...။ သူမက မက်ဖဲလ်ဒါထံမှ မျက်မှန်ကို ယူတပ် လိုက်သည်...။

“ ငါတို့နောက်ကျနေပြီ... မှော်ပညာထိန်းသိမ်းရေးဌာနကလူ လားဟော့ မယ်...”

ဟယ်ရီနှင့် ရွန်တို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြံလိုက်ကြသည်...။ ဟာမီယွန်မှာမူ နောက်ထပ်ရောက်လာမည့်လူကို စောင့်နေ၏...။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်

နောက်ထပ် 'ဖောက်'ကနဲ့ အသံကြားလိုက်ရပြီး ခပ်သေးသေး စုန်းတစ်ယောက် ရောက်ချလာသည်။

“ ဟယ်လို... မက်ဖဲလ်ဒါ...”

“ ဟယ်လို... ဒီနေ့ ဘယ်လိုလဲ...”

ဟာမီယွန်က ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်...။ လွန်စွာ စိတ်ပျက်နေဟန် ရှိသော ထိုသူက...

“ အခြေအနေ မကောင်းပါဘူးဟာ...”

“ အိုး... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ”

ဟာမီယွန်နှင့် ထိုသူတို့ လမ်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေချိန်တွင် ဟယ်ရီတို့က နောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်လာခဲ့ကြသည်...။

ဟာမီယွန်က သူ့ကို လမ်းမပေါ်မရောက်ခင် တားမြစ်နိုင်ရန် ကြိုးစား နေ၏...။ ထို့နောက်...

“ ရော့... သကြားလုံး စားပါဦး...”

“ နေပါစေ... ကျေးဇူးပဲ...”

“ စားစမ်းပါ...”

ဟာမီယွန်က သကြားလုံးကို အတင်းထိုးကျွေး၏...။ သကြားလုံးမှာ သူ့လျှာပေါ်ရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အစွမ်းပြတော့သည်...။ ထိုသူမှာ ချက်ချင်းပင် ပျို့အန်တော့သည်...။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်အချို့ ဟာမီယွန် နှုတ်ယူ လိုက်သည်ကိုပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ပျို့အန်နေ၏...။

“ ဒုက္ခပါပဲ... ရှင် ဒီနေ့ခွင့်ယူသင့်တယ်...”

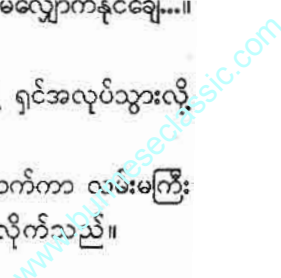
“ မ... မဖြစ်... သူ...”

သူ့မှာ ပျို့အန်နေရသဖြင့် လမ်းပင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ချေ...။

“ သွား... သွားမှ... ဖြစ်...”

“ ဒါ သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခရှာတာပဲ... ဒီအခြေအနေနဲ့ ရှင်အလုပ်သွားလို့ ဖြစ်မလား... ရှင် စိန့်မန်ဂိုကို သွားပြီး ကုသင့်တယ်...”

ထိုသူမှာ မတ်မတ်ပင်မရပ်နိုင်တော့ပဲ လေးဘက်ထောက်ကာ လမ်းမကြီး ပေါ် သွားရန် ကြိုးစားနေ၏...။ ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ရှင် ဒီအခြေအနေနဲ့ အလုပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး...”

နောက်ဆုံးတွင် ထိုသူမှာ အမှန်တရားကို လက်ခံသွားဟန် ရှိသည်...။ ဟာမီယွန် အကူအညီကိုယူကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏...။ ရွန်ကမူ သူ့အန်နေဆဲမှာပင် ထိုသူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

“ အာ...”

ဟာမီယွန်က သူမ၏ စကတ်ကို ဆွဲမရင်း လမ်းမပေါ်ရှိ အန်ဖတ်များကို ရှောင်ရှားနေ၏...။

“ သူ့ကိုပါ မေ့သွားအောင် လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ...”

ရွန်က လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲထားရင်းမှ...

“ ဒါပေမယ့် မေ့နေတဲ့ လူတွေ အရမ်းများရင် မကောင်းဘူးလေ... ကဲ... ဆံပင်ကို ဆေးရည်ထဲထည့်တော့လေဟာ...”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရွန်ပုံစံမှာ ခပ်သေးသေးစုန်းကဝေနှင့် ချွတ်စွပ် ဖြစ်သွား၏...။ သူက အိတ်ထဲတွင် ခေါက်ထည့်ထားသော အပြာရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်လိုက်ရင်း...

“ သူ ဘာလို့ ဒီဝတ်စုံကို ထုတ်မဝတ်တာလဲ... သူ အရမ်းသွားချင်နေတာလည်း ထူးဆန်းတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ရက်ကာတာမိုး ဖြစ်သွားပြီ...”

ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီအား...

“ နင် ဒီမှာ စောင့်နေဦး... နင့်အတွက် ဆံပင်သွားရှာလိုက်ဦးမယ်...”

ဟယ်ရီ ဆယ်မိနစ်ခန့် စောင့်နေရသည်။ ဟယ်ရီအတွက်မူ အလွန်ကြာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်...။ နောက်ဆုံးတွင် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်...။

ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီအား ခပ်ကောက်ကောက် ဆံပင်များကို ထိုးပေးရင်း...

“ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိဘူး... သူကတော့ နှာခေါင်းသွေးလျှံပြီး အိမ်ပြန်သွားပြီ... ရော့... နင် ဒီဝတ်ရုံတွေလိုမယ်... သူ့အရပ်က အမြင့်ကြီးပဲ...”

သူမက ခရီချာ လျှော်ဖွတ်ပေးလိုက်သော ဝတ်ရုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဟယ်ရီ ဆေးသောက်ချလိုက်ရင်း အဝတ်အစားလဲလိုက်၏...။

ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့် သူ့အရပ်မှာ ခြောက်ပေခန့် မြင့်သွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြွက်သားများနှင့် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းနေ၏...။ သူ့မျက်နှာတွင် မှတ်ဆိတ်မွှေးများပါ ပေါက်နေ၏...။ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ရင်း မျက်မှန်ကိုပါ အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်သည်...။

ရွန်က သူတို့အပေါ် မိုးကြည့်နေသော ဟယ်ရီအား ကြည့်ရင်း...

“ ဟား... ကြောက်စရာကြီးပါလားဟား...”

ဟာမီယွန်က...

“ ရှေ့ ငါ့ဆီက တိုကင်တစ်ခုယူ... သွားကြစို့... ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ်”

သူတို့ လမ်းကြားထဲမှ အတူထွက်ခဲ့ကြသည်...။ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်

လူရှုပ်သော ပလက်ဖောင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက်... ကျား မ ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ နောက်မှပြန်ဆုံကြတာပေါ့...” ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောရင်း ‘မ’

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားတော့သည်။

ဟယ်ရီနှင့်ရွန်မှာ အများသုံးအိမ်သာသဖွယ်ဖြစ်နေသော လှေကားအတိုင်း

ဆင်းသွားကြသည်...။

အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော နောက်တစ်ယောက်က သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ၏ ရွှေရောင်ဒင်္ဂါးများကို တံခါးတစ်ချပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်...။

“ တော်တော်ဆိုးဝါးတာပဲ ရက်ရေ... ငါတို့အားလုံးကို ဒီပုံစံမျိုးနဲ့

ကလုပ်လာခိုင်းထားတယ်... သူတို့က ဟယ်ရီပေါ်တာများ ရောက်လာမယ် ဖင်နေသလားမသိဘူး...”

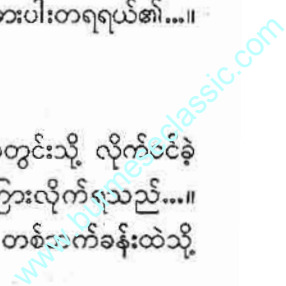
ထို့နောက် ထိုသူမှာ သူ့စကားသူ သဘောကျကာ အားပါးတရရယ်၏...။

ရွန်ကမူ အားယူ၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ ဟုတ်တယ်... တော်တော်တုံးတဲ့သူတွေပဲ...”

ထို့နောက် ရွန်ကော ဟယ်ရီပါ အိမ်သာခန်းများ အတွင်းသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ ကြသည်...။ ဟယ်ရီဘေးနှစ်ဘက်မှ ရေဆွဲချသံများ ကြားလိုက်ရသည်...။

သူ အိမ်သာအောက်ခြေမှ အပေါက်ကို ငုံ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တစ်ဘက်ခန်းထဲသို့

ဝင်လာသော ခြေအစုံကို တွေ့ရ၏...။

သူ တခြားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ရွန်က... လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါတို့ အိမ်သာကျင်းထဲကို ဝင်ရမယ် ထင်တယ်...”

“ ဖြစ်နိုင်တယ်...”

ထို့နောက် ဟယ်ရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိမ်သာထဲသို့ ဝင်ချလိုက်သည်...။ သူ မှန်သွားပြီကို ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။ ရေထဲတွင် ရပ်နေရသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ဖိနပ်ရော ဝတ်ရုံပါ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ပင်...။

ထို့နောက် သူ ရေခဲလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်နှင့် ဝန်ကြီးဌာန၏ မီးဖိုထဲသို့ ရောက်လာတော့သည်။

အဝင်ခန်းမကြီးမှာ ဟယ်ရီ မှတ်မိသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ထက်ပို၍ မည်းမှောင်နေ၏...။ အရင်တစ်ခါက ရွှေရောင်ရေပန်းတစ်ခုက ခန်းမအလယ်မှနေ၍ အားလုံးကို လင်းထိန်နေစေခဲ့သည်...။ ယခုမူ ထိုနေရာဝယ် အနက်ရောင် ကျောက်ရုပ်ကြီးက နေရာယူထားသည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီး၏အောက်ခြေဝယ် တစ်ပေခန့်မြင့်သည့် စာလုံးကြီးများဖြင့် မှော်ပညာသာလျှင် အစွမ်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ရေးသားထား၏...။

ဟယ်ရီ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်ကို သိလိုက်သည်။ ထိုသူက...

“ လမ်းဖယ်စမ်းပါ... ခင်ဗျား... အိုး... ရမ်ကွန်းပါလား... ဆောရီးပဲ...”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ထိပ်ပြောင်နေသူမှာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွား၏...။

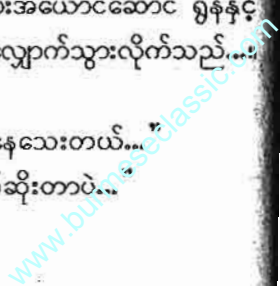
‘ရွတ်...’ ဟူသော လေသံတိုးတိုးကြောင့် ဟယ်ရီ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်...။ ရုပ်တုဘေးတွင် ဝန်ကြီးဌာနမှ အလုပ်သမားအယောင်ဆောင် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်...။

“ နင်အဆင်ပြေသားပဲ...”

“ အဆင်မပြေဘူး... ကြွေအိုးထဲမှာ ညပ်နေသေးတယ်...”

“ ရယ်စရာ မပြောနဲ့ ရွန်... ဒါ တကယ်ဆိုးတာပဲ...”

ဟယ်ရီက ရုပ်တုကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း...

“ ဘာပေါ်မှာ ထိုင်နေတာလဲ နင်ကြည့်ပြီးပြီလား...”

စုန်းကဝေနှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲကာ ထိုင်နေသော ပလ္လင်ကြီးမှာ သေးငယ်သော လူသဏ္ဍာန်များစွာဖြင့် ထုလုပ်ထား၏...။ ရာပေါင်းများစွာသော ယောက်ျားမိန်းမနှင့်ကလေးများ ဖြစ်ပြီး အားလုံးမှာ ရုပ်ဆိုးကြကာ စုန်းကဝေ နှစ်ယောက်ကို ပင့်တင်ပေးထားကြသည်...။

“ မက်ဂယ်တွေလေ... ထားလိုက်စမ်းပါ... သွားကြစို့...”

သူတို့ စုန်းကဝေများကြားထဲတွင် ရောနှောကာ ရွှေရောင်ဂိတ်ပေါက်ဝတစ်ခုဆီသို့ လိုက်ပါသွားကြသည်...။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တတ်နိုင်သရွှေ့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသော်လည်း အမ်ဘရစ်ချ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေ...။

တံခါးဝကို ဖြတ်ကျော်အပြီးတွင် ခန်းမငယ်လေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏...။ သူတို့ အခန်းထဲ ရောက်ချိန်မှာပင်...

“ ကာတာမိုး...”

သူတို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေဆုံးစဉ်က ရှိနေခဲ့သော ဒက်အိတာတစ်ယောက် သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လုပ်သားများအားလုံး မျက်လွှာချကာ တိတ်ဆိတ်ကုန်ကြသည်။

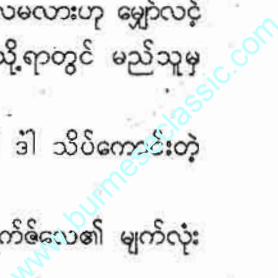
ထိတ်လန့်မှုကို သူတို့အားလုံး ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့နားမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ရက်ဇိလေမှာ အရေးပစိုက်ချေ...။

“ ငါ မှော်ပညာထိန်းသိမ်းရေးဌာနစိတ်က လူတွေကို ခေါ်ထားတယ် ကာတာမိုး... ငါ့ရုံးခန်းထဲမှာ မိုးရွာနေတုန်းပဲ...”

ရွှန်က တစ်ယောက်ယောက်များ ဝင်၍ တာဝန်ယူလေမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမှ စကားတစ်ခွန်းပင် မဟာကြချေ...။

“ မင်းရုံးခန်းထဲမှာ မိုးရွာနေတယ် ဟုတ်လား... ဒါ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး...”

ရွှန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏...။ ရက်ဇိလေ၏ မျက်လုံး

များ ပို၍ ပြူးကျယ်လာကာ...

“ မင်းက ဒါကို ရယ်စရာလို့ ထင်နေသလား ကာတာမိုး... ဟင်...”

ရွန်အနီးရှိ စုန်းများမှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ချက်ချင်းရှဲသွား၏...။

“ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

“ ငါ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတာ မင်းမိန်းမကို စစ်ဆေးဖို့ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်... မင်း သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး စောင့်နေမယ်လို့ ငါထင်နေတာ... ဘာလဲ... မင်းမိန်းမကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလား... ဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းလိမ္မာတယ် ပြောရမှာပဲ... နောက်တစ်ခါ မျိုးရိုးစစ်တဲ့သူကိုပဲ ရှာယူပေါ့ကွာ...”

ဟာမီယွန်ထံမှ ထိတ်လန့်သော အသံတစ်ချက် လွှတ်ကနဲ ထွက်သွား၏။ ရက်ဇ်လေ ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူမက တစ်ဘက်လှည့်ကာ ချောင်းဆိုးချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်...။

“ ဝန်ကြီးဌာနရဲ့ မှော်ပညာ ဥပဒေရေးရာဌာမှာ ဒီအလုပ် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ် ငါ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လောက် အလေးထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်...”

“ သိ... သိပါတယ်...”

ရွန်က အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

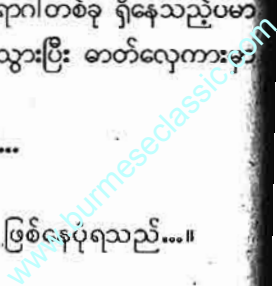
“ ဒါဆိုရင် ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ... နောက်တစ်နာရီအတွင်းမှာမှ ငါ့ရုံးခန်း မိုးမတိတ်ဘူးဆိုရင် မင်းမိန်းမရဲ့မျိုးရိုးက ပိုပြီး မသင်္ကာစရာ ဖြစ် သွားနိုင်တယ် ”

ထို့နောက် ရက်ဇ်လေမှာ အနီးရှိ ဓာတ်လှေကားတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွား ၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့လည်း ဓာတ်လှေကားနောက်တစ်ခုပေါ် တက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နောက်မှ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခု ရှိနေသည့်ပမာ မည်သူမျှ လိုက်မလာကြချေ...။ ထို့နောက် တံခါးပိတ်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားမှာ အပေါ်သို့ တက်သွားသည်...။

ရွန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား ချက်ချင်းပင်...

“ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ...”

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံရသည်...။

“ ငါ... ငါမသွားရင် ငါ့မိန်းမတော့... အဲ... ကာတာမိုးရဲ့ မိန်းမတော့...”

“ ငါတို့ပါ လိုက်ခဲ့မယ်... ငါတို့ အတူတူ ရှိနေသင့်တယ်...”
ရွန်က ဟယ်ရီစကားကို ခေါင်းခါငြင်းဆန်ရင်း...

“ ငါတို့မှာ အချိန်များများ မရဘူး... မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ အမ်ဘရစ်ချ်ကို သွားရှာကြပေတော့... ငါကတော့ ရက်ဖဲလေရဲ့ ရုံးခန်းကို သွားမှပဲ... ဒါပေမယ့် မိုးရွာနေတာကို ငါ ဘယ်လို ရပ်အောင်လုပ်ရမလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဖိုင်းနိုက်အင်ကမ်တာတမ်နဲ့ စမ်းကြည့်ပါလား... ကျိန်စာတိုက်ထားတာ ဆိုရင်တော့ ရပ်သွားမှာပဲ... ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ဂါထာတစ်ခုခုနဲ့ ရာသီဥတုကို ပြောင်းလဲထားတာပဲ... ဒါဆိုရင် ပိုခက်သွားပြီ... နင် အင်ပါးဗီးရပ်စ်ကို သုံးပြီး ပစ္စည်းတွေကို အရင်ကာကွယ်ထားရမယ်...”

“ နင် ဖြည်းဖြည်း နောက်တစ်ခါလောက် ထပ်ပြောစမ်းပါ...”

ရွန်က သူ့အိတ်ထဲတွင် ကလောင်တံကို လိုက်ရှာရင်းပြော၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်လှေကားရပ်သွားပြီး မိန်းကလေးအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်...။

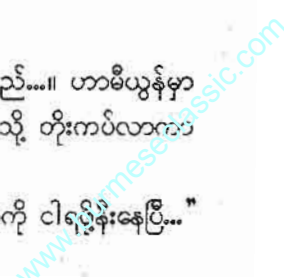
“ စတုတ္ထထပ်ကို ရောက်ပါပြီ... မှော်ပညာနှင့်ဆိုင်သော သတ္တဝါများ ထိန်းသိမ်းရေးဌာန... တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများဌာနစိတ်... ဝိညာဉ်ဌာနစိတ်... ဂျေဘလင်ဌာနစိတ်တို့ ရှိပါတယ်...”

ထို့နောက် တံခါးပွင့်သွားကာ စုန်းကဝေအချို့ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လာကြသည်...။ နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ထူထူရှိနေသော တစ်ယောက်က ဟယ်ရီကို ကြည့်၍...

“ ဟယ်လို... အဲလ်ဗတ်...”

သူက ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ ရွန်ကို အသံတိုးတိုးဖြင့် ရှင်းပြနေ၏...။ ထိုသူက ဟယ်ရီနားသို့ တိုးကပ်လာကပ်နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့်...

“ ဒတ်ခရက်စ်ဝဲလ်ရဲ့ ဂျေဘလင်ဌာနစိတ်က အလုပ်ကို ငါ့ရဲ့ရိုင်းနေပြီ...”

ဟယ်ရီ သူ့ကို ပြန်ပြီးပြလိုက်၏...။ ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွားပြန်၏...။

“ ဒုတိယထပ်ကို ရောက်ပါပြီ... မှော်ပညာဥပဒေဌာနစိတ်တွေ ဖြစ်တဲ့ မှော်ပညာအလွဲသုံးစားမှု ထိန်းသိမ်းရေးဌာန... အော်ရာ ဌာနချုပ်တို့ ရှိပါတယ်”

ဟာမီယွန် ရွန်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထို့နောက် တခြားစုန်းကဝေများနှင့်အတူ လျှောက်သွားသဖြင့် ဓာတ်လှေကားထဲဝယ် ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်သာ ကျန်ရစ်သည်...။ တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် ဟာမီယွန်က...

“ အမှန်ဆိုရင် ငါလိုက်သွားသင့်တယ် ဟယ်ရီ... သူ့ဘာလုပ်ရမှန်း သိပုံမရဘူး... သူ့ကိုသာ မိသွားရင် အကုန်လုံးတော့...”

“ ပထမထပ် မှော်ဝန်ကြီးဌာနကို ရောက်ပါပြီ...” ဟူသော အသံနှင့် အတူ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြီးနောက် ဟာမီယွန်ထံမှ အလန့်တကြား အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏...။ လူလေးယောက် ရပ်လျှက်ရှိပြီး နှစ်ယောက်မှာ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်...။ တစ်ယောက်မှာ ဆံပင်ရှည်နှင့် ဖြစ်ပြီး ရွှေရောင်နှင့် အနက်ရောင် ငရာစပ်ထားသော ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ထားပြီး နောက် တစ်ယောက်မှာ ဆံပင်တိုတိုကို ဖဲပြားချည်ထားကာ ဖားပြုပ်နှင့် တူလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ပင်...။

၁၃။ မက်ဂယ်မွေးစုန်းကဝေများ
မှတ်ပုံတင်ရန်သတ်မှတ်ခြင်း

အမ်ဘရစ်ချ်က ဟာမီယွန်ကို တွေ့သည်နှင့်...

“အား... မက်ဖဲလ်ဒါပါလား... ထရေဗာ နင့်ကို လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“ကောင်းတယ်... မင်းရောက်လာတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ...”

ထို့နောက် သူမက အနက်ရောင်နှင့် ရွှေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“ဒါဆို ပြဿနာမရှိတော့ဘူး ဝန်ကြီး... မက်ဖဲလ်ဒါက မှတ်တမ်းရေးပေး နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ ချက်ချင်းစလို့ရပြီ...”

သူမက လက်ထဲမှ မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရင်း...

“ဒီနေ့ ဆယ်ယောက် စစ်စရာရှိတယ်... တစ်ယောက်က ဝန်ကြီးဌာနက ဝန်ထမ်းရဲ့ ဇနီးတဲ့... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒီနေရာမှာတောင် ဒီလိုဖြစ်နေမလို့...”

သူမက ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ကာ ဟာမီယွန်နံဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အောက်ဆုံးထပ်ကိုသွားမယ် မက်ဖဲလ်ဒါ... မင်းလိုသမျှ

www.burmeseclassic.com

တရားရုံးထဲမှာ ရှိတယ်... အဲလဲဗတ်... မင်းက အပြင်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလား...”

“ ဟုတ်တယ်... ထွက်မှာပါ...”

ဟယ်ရီက ရမ်ကွန်း၏ အသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ အပြင်ထွက်လိုက်သည်...။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွား၏...။ ဟာမီယွန်၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်...။

ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီးအသစ်က သူ့ကို...

“ ရမ်ကွန်း... ဒီအပေါ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

သူ၏ ဆံပင်များမှာ ရှည်လျားကာ မှတ်ဆိတ်မွှေးအချို့ပင် ဖြူစပြုနေ၏...။ နဖူးမှာ မောက်လှသောကြောင့် မျက်လုံးများပေါ်သို့ အရိပ်ကျနေ၏...။

ဟယ်ရီ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ...

“ စကားပြောစရာ နည်းနည်းရှိလို့ပါ... အာသာဝီစလေ ဒီအပေါ်ကို တက်လာတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာပါ...”

ဝီယက်စ်သစ်ကနက်စိက

“ သူ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့သူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တာကို မိပြီလား...”

“ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုမတွေ့သေးပါဘူး...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး... အချိန်တန်ရင်မိမှာပေါ့... မျိုးနွယ်ကို သစ္စာဖောက် တဲ့သူတွေလည်း မျိုးမစစ်တဲ့သူတွေလိုပဲ ဆိုးဝါးလွန်းတယ်... ရမ်ကွန်း... ကဲ... သွားဦးမယ်...”

“ ဟုတ်ကဲ့...”

သစ်ကနက်စ် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဟယ်ရီ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်...။ ဝန်ကြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ထုတ်ကာ ခြုံလိုက်ပြီး ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်...။ ရမ်ကွန်းမှာ အလွန်အရပ်ရည်သဖြင့် ဟယ်ရီမှာ ခြေထောက်ပေါ်မနေစေရန် ခါးကိုင်းကာ လျှောက်နေရသည်...။

သူ သစ်သားတံခါးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်...။ တံခါးပေါ်ဝယ် နာမည်များ ရေးထိုးထား၏...။ ဝန်ကြီးဌာန၏ ထူးဆန်းမှု ရှုပ်ထွေးမှုနှင့် အစီအမံများမှာ သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို လေးပတ်တိတိ

ရေးဆွဲခဲ့သည့် အစီအစဉ်ကို ရယ်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသလိုပင်...။

သူတို့အားလုံး အထဲသို့ မသိအောင် ဝင်နိုင်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ လူကွဲသွားခဲ့လျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားထားခဲ့ပေ...။ ယခုအခါတွင် ဟာမီယွန်မှာ တရားရုံးအတွင်း ရောက်နေပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်မည်မှာ သေချာနေသည်...။

ရွန်မှာ သူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့် မှော်ပညာရပ်များနှင့် လုံးထွေးနေမည်မှာ သေချာသည်...။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာမှာ ရွန်အလုပ်ပေါ်တွင် တည်မှီနေသလို ဖြစ်နေသည်...။

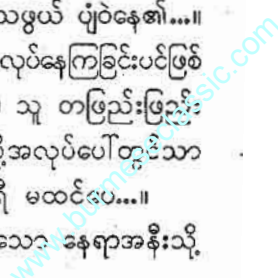
ဟယ်ရီမှာမူ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရှာနေရသည်...။ သူ နံရံတစ်ခုကို မှီရင်း ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏...။ စကားပြောသံ ခြေသံများကို လုံးဝ မကြားရချေ...။

သူမရဲ့ ရုံးခန်း ဒီအထပ်မှာပဲ ရှိရမယ်ဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။ သို့သော် အမ်ဘရစ်ချ်မှာ သူမ၏ ရတနာပစ္စည်းများကို ရုံးခန်းထဲတွင် ထားမည်ဟု မထင်ပေ...။ သို့သော်လည်း မရှာကြည့်ပဲ ထား၍လည်း မဖြစ်ချေ...။ ထို့ကြောင့် သူ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်...။

တံခါးပေါ်ရှိ နာမည်များကို သတိထားဖတ်ရင်း ဟယ်ရီ ထောင့်ချိုးတစ်ခု ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။ အခြားတစ်ဘက်ကော်ရစ်ဒါတွင် စုန်းကဝေများမှာ စားပွဲခုံလေးများကိုယ်စီနှင့် ထိုင်လျှက်ရှိကြသည်...။ ဟယ်ရီ သူတို့ကို ခေတ္တ ရပ်ကြည့်နေမိသည်...။ သူတို့အားလုံးမှာ မှော်တောင်ဝေးများကို စုပေါင်း၍ ဝှေ့ယမ်းလျှက်ရှိပြီး ရောင်စုံလေးထောင့်စက္ကူများမှာ စွန်များသဖွယ် ပျံ့ပဲနေ၏...။

သူစောင့်ကြည့်နေမိသည်မှာ လက်ကမ်းစာစောင်များ လုပ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဟယ်ရီ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာ၏...။ သူ တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်...။ အလုပ်သမားများမှာ သူတို့အလုပ်ပေါ်တွင်သာ အာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် သူ့ခြေသံကို ကြားမည်ဟု ဟယ်ရီ မထင်ပေ...။

သူ လုပ်ပြီးသား လက်ကမ်းစာစောင်များ ပုံထားသော နေရာအနီးသို့

အရောက်သွားကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ ပန်းရောင်စာရွက်ပေါ်တွင် ရွှေရောင် စာလုံးဖြင့် ရေးထားသည်မှာ...

“ မျိုးမစစ်သူများနှင့် သူတို့ပေးနိုင်သော အန္တရာယ်များ...”

ထိုခေါင်းစဉ်အောက်ဝယ် နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ကို ပေါင်းပင်များက ဝိုင်းရံထား ပုံကို တွေ့ရသည်...။ မည်သူရေးမှန်း နာမည်တပ်မထားသော်လည်း ဟယ်ရီ ရိပ်မိသလိုရှိသည်...။ သူ့အနီးရှိ စုန်းကဝေတစ်ယောက်က သူ၏ မှော်တောင်တူးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း...

“ ဒီအဖွားကြီးက မျိုးမစစ်တဲ့သူတွေကိုပဲ နေ့တိုင်း စစ်ဆေးနေတော့ တာပဲ...”

“ သတိထားပြောစမ်းပါ...”

နောက်တစ်ယောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“ ဘာလဲ... သူ့မှာ မှော်နားပါ ရနေပြီလား... မျက်လုံးတင် မကတော့ ဘူးလား ”

ထိုသူက မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပြောင်နေသော တံခါးတစ်ချပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။ တံခါးပေါ်တွင် လက်ကမ်းစာစောင်များစွာ ကပ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟယ်ရီပါ လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်လာ၏...။

တံခါးပေါ်ရှိ ပုံမှန် ချောင်းကြည့်ရန် အပေါက်ရှိသော နေရာတွင် ကြီးမားသော အပြာရောင် မျက်လုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်...။ အလက်စ်တာ မူဒီကို သိသည့်လူများအတွက်မူ အလွန်ရင်းနှီးနေသည့် မျက်လုံးပင်...။

ဟယ်ရီ ခေတ္တမျှ သူဘာလာလုပ်သည်ကို မေ့လျော့သွားသည်...။ သူ ကိုယ်ပျောက်လျက်ရှိသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွား၏...။ တံခါးဆီသို့ သူ လျှောက်လာ ရင်း မျက်လုံးကို သေချာကြည့်လိုက်သည်...။ လှုပ်ရှားမှုမရှိပဲ အပေါ်သို့ ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေ၏...။ အောက်ဘက်တွင်...

“ ဒိုလိုရက်စ် အမ်ဘရစ်ချ်... မက်ဂယ်မွေးများ စာရင်းပြုလုပ်ရေး ဌာနမှူး...”

ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ရသည်။ ဟယ်ရီ အနီးရှိ လက်ကမ်းစာစောင်

လုပ်နေသော စုန်းကဝေတစ်ဒါဇင်ခန့်ကို ကြည့်မိသည်။ သူတို့ အလုပ်ကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေကြသော်လည်း ရုံးခန်းတံခါး သူတို့ရှေ့တွင် ပွင့်သွားလျှင်မူ သတိမထားမိပဲ နေကြမည် မဟုတ်ပေ...။

သူ့အိတ်ထဲမှ ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဟယ်ရီ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားနေသော ခြေထောက်များ ပါရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရာဘာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်...။ ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့ လက်ရာဖြစ်သော အာရုံလွှဲဖုံးကို သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်...။

ထိုအရာမှာ ချက်ချင်းပင် လက်ကမ်းစာစောင် လုပ်နေသော စုန်းကဝေများ ကြားမှ ဖြတ်လျှောက်ဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီ လက်ကို တံခါးလက်ကိုင်ပေါ်တွင် တင်ရင်း စောင့်နေ၏...။ ခေတ္တမျှ အကြာမှာပင် ဝုန်းကနဲ အသံနှင့်အတူ အနက်ရောင် မီးခိုးများ ထောင့်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်...။

လက်ကမ်းစာစောင် လုပ်နေသူအားလုံး အလန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်ကာ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်...။

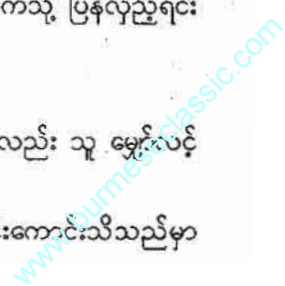
သူ အတိတ်ကာလကို ပြန်ရောက်သွားသလို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်။ ရုံးခန်းမှာ ဟော့ဝင်ရှိ အမ်ဘရစ်ချ်၏ အခန်းနှင့် အတူတူပင်...။ တံခါးနောက်ဘက်ရှိ မူဒီ၏ မျက်လုံးနေရာတွင် မှန်ပြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏...။ ဤနည်းဖြင့် တံခါး၏ အခြားတစ်ဘက်ရှိ အလုပ်သမားများကို ချောင်းကြည့်နိုင်ပေမည်...။ ဟယ်ရီ မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်...။

အပြင်ရှိ အလုပ်သမားများမှာ အာရုံလွှဲဖုံးနေရာမှာပင် စုပြုံနေကြဆဲပင်...။ ဟယ်ရီ တယ်လီစကုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး မှော်မျက်လုံးကို ထုတ်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူ အခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း မှော်တောင်ပေးကို မြှောက်လိုက်ကာ...

“ အက်ဆီယိုလော့ကတ်...”

ဘာမှ ထူးခြားမလာပေ...။ ထူးခြားမှု ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ မျှော်လင့်မထားပေ...။

အမ်ဘရစ်ချ်မှာ ကာကွယ်ရေးဂါထာများကို ကောင်းကောင်းသိသည်မှာ

သေချာပေသည်။ သူ စားပွဲဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားကာ အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်လိုက်သည်...။ ကလောင်တံများ မှတ်စုစာအုပ်များနှင့် စာရွက်ညှပ်သည့် ကလစ်များကိုသာ တွေ့ရသည်...။ လော့ကတ်ကို လုံးဝမတွေ့ရချေ...။

စားပွဲနောက်တွင် ဖိုင်တွဲများထည့်သည့် ဘီရိုတစ်ခု ရှိနေသည်...။ ဟယ်ရီ ဘီရိုကို ဖွင့်ရှာလိုက်သည်...။ ဖိုင်တွဲများကို နာမည်များ တပ်ထား၏...။ အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲသို့ အရောက်တွင် ဟယ်ရီအာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သော ဖိုင်တွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မစ္စတာဝီစလေ၏ ဖိုင်တွဲပင်...။

သူ ဆွဲထုတ်ကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်...။

‘ အာသာဝီစလေ... ’

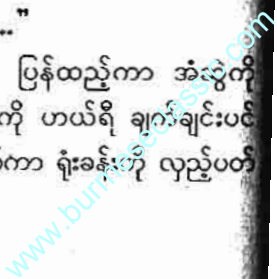
မျိုးရိုးအခြေအနေ- မျိုးရိုးအစစ်အမှန်မှ ဆင်းသက်လာသည်...။ သို့ရာတွင် မက်ဂယ်များကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်...။ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်...။

မိသားစု- ဇနီးမှာ မျိုးရိုးစစ်သူဖြစ်သည်...။ ကလေးခုနှစ်ယောက် ရှိသည်...။ အငယ်ဆုံးနှစ်ယောက်မှာ ဟော့ဝင်တွင် ပညာသင်နေဆဲ ဖြစ်သည်...။ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူမှာ အိမ်တွင် အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်နေ၏...။ ဝန်ကြီးဌာနမှ စုံစမ်းရေးမှူးများ အတည်ပြုပြီးဖြစ်သည်...။

လုံခြုံရေးအစီအမံ- စောင့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေသည်...။ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အဆင့်(၁)အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ (ဝီစလေမိသားစုနှင့် ယခင်ကာလများက အတူနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။)

“ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အဆင့်(၁) ဆိုပါလား... ”

ဟယ်ရီ ရေရွတ်ရင်း မစ္စတာဝီစလေဖိုင်ကို ပြန်ထည့်ကာ အံ့ဆွဲကို ပိတ်လိုက်သည်...။ ဘယ်သူ့ကိုဆိုလိုသလဲ ဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လိုက်သည်...။ ထို့အပြင် သူမတ်တပ်ရပ်ကာ ရုံးခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ချန်ဝယ် ပို၍ သေချာသွား၏...။

သူ၏ ပိုစတာနှင့်အတူ ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ' မသင်္ကာဖွယ်ရာအဆင့်(၁) ' ဟူသော စာတမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ပန်းရောင် မှတ်ချက်စာရွက်လေးတစ်ခုကို ထောင့်တွင် ကပ်ထား၏...။ သူ့ရှေ့သို့တိုးကာ မှတ်ချက်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ အမ်ဘာရစ်ချ်၏လက်ရေးဖြင့်... ' အပြစ်ပေးရန်... ' ဟု ရေးသားထား၏...။

ပို၍ပို၍ ဒေါသထွက်လာသော ဟယ်ရီမှာ ပန်းအိုးအောက်ခြေနှင့် ခြင်းတောင်းများထဲသို့ လိုက်ရှာကြည့်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် လော့ကတ်ကို လုံးဝမတွေ့ရပေ...။ သူ ရုံးခန်းကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကို စာအုပ်စင်၏ အပေါ်ရှိ မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဟယ်ရီရင်ခုန်သံ မြန်သွားရသည်။

ဟယ်ရီ ကမန်းကတန်းပင် အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ကာ လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်...။ ချက်ချင်းပင် ထိုအရာမှာ မှန်တစ်ချပ်မဟုတ်ပဲ စာအုပ်တစ်အုပ်၏အဖုံးသာဖြစ်မှန်း သူ့သိလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ သတိမပြုမိလိုက်သည့် လက်ရေးသောစာအုပ်ဖြင့် ရေးထားသည့် စာတမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

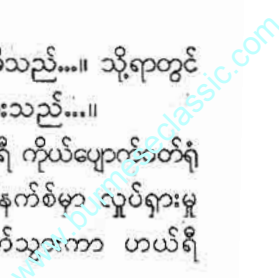
' အဲဗက်စ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ... ' နောက်ထပ် ခပ်သေးသေး လက်ရေးစာကြောင်းတစ်ခုက...

' ရီတာစကီတာ... အရောင်းအသွက်ဆုံး စာရေးဆရာ... '

ဟယ်ရီ စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် ဟိုလှန်ဒီလှန် လှန်ကြည့်ရှင်း စာမျက်နှာပြည့်ထည့်ထားသော လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တစ်ယောက်ပန်းကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည်။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ထိုအချိန်က မုတ်ဆိတ်မွေး အနည်းငယ်သာ ရှိသေးသည်။ ဒူဘေးရှီလူငယ်မှာမူ ရွှေရောင်ဆံပင်ကောက်ကောက်များက ပန်းထိရှိနေသည်...။

ဒေါ်ချင်ငယ်ငယ်က ရုပ်ပုံလားဟု ဟယ်ရီ စဉ်းစားနေမိသည်...။ သို့ရာတွင် သူ စာတမ်းကို မဖတ်နိုင်ခင်မှာပင် ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်...။

သစ်ကနက်စံသာ သူ့ဘက်သို့ ကြည့်နေခဲ့လျှင် ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဘတ်ရုံ ပြန်ခြံရန် အခွင့်အရေး ရှိမည်မဟုတ်ပေ...။ ယခုမူ သစ်ကနက်စံမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုကိုသာ မြင်လိုက်သလိုရှိသဖြင့် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကာ ဟယ်ရီ

ရှိနေသော နေရာကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေ၏...။

သို့ရာတွင် သူမြင်လိုက်သောအရာမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ဓာတ်ပုံသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရသည်...။ သစ်ကံနက်စိက စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း မှော်တောင်ဝှေးကို ထုတ်ကာ စာရေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ကလောင်တံကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်...။ ချက်ချင်းပင် ကလောင်တံမှာ အမ်ဘရစ်ချ်အတွက် မှတ်စုတစ်ခုကို ရေးပေးနေ၏...။ ဟယ်ရီ သတိကြီးစွာထားကာ ပွင့်နေသော တံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်...။

လက်ကမ်းစာစောင်လုပ်နေသူများမှာ အာရုံလွှဲဗုံးနားတွင် ဝိုင်းရံလျက် ရှိဆဲပင်...။ ဟယ်ရီ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း အလျှင်အမြန် လျှောက်သွားစဉ် တစ်ယောက်က...

“ ဒါ စမ်းသပ်တီထွင်မှုဌာနက လွတ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... အရမ်း ပေါ့ဆတဲ့ကောင်တွေပဲ... ဟိုတစ်ခါကလည်း အဆိပ်ရှိတဲ့ဘဲတွေလွတ်လာတယ်...”

ဓာတ်လှေကားဆီသို့ အလျှင်အမြန် ပြန်လာရင်း ဟယ်ရီ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြန်သုံးသပ်လိုက်သည်...။ လော့ကတ်မှာ ဝန်ကြီးဌာနထဲဝယ် ရှိပုံမရပေ...။

အမ်ဘရစ်ချ်ကို ပြုစားကာ မေးရန်မှာလည်း သူမ တရားရုံးထဲတွင် လူများစွာနှင့် ရှိနေသရွေ့ မဖြစ်နိုင်ပေ...။ သူတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စမှာ ဝန်ကြီးဌာနမှ မရိပ်မိခင် အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြီးစားရန်ပင်...။ ရွန်ကို အရင်တွေ့အောင် ရှာကာ ဟာမီယွန်ကို တရားရုံးထဲမှ ခေါ်ထုတ်ရမည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားရုံသာ ရှိတော့သည်...။

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် လူရှင်းလျက်ရှိသည်...။ ဟယ်ရီ အထဲသို့ဝင်ကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်နှင့် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်သည်...။ ဒုတိယထပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲနေသည့် ရွန် ဓာတ်လှေကား ထဲသို့ ဝင်လာ၏...။

“ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ...”

ရွန်က ဟယ်ရီကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏...။

“ ရွန်... ငါပါ... ဟယ်ရီပါ...”

“ ဟယ်ရီ... ငါ မင်းပုံစံကို မေ့သွားတယ်... ဟာမီယွန်ကော ဘယ်ရောက်

နေသလဲ...”

“ သူ အမ်ဘာရစ်ချ်နဲ့အတူတူ တရားရုံးထဲပါသွားတယ်... အခြေအနေက ငြင်းလို့မှ မရနိုင်တာ...”

ဟယ်ရီ စကားဆက်ပြောရန် ကြံစဉ်မှာပင် ဓာတ်လှေကားက ရပ်တန့် သွား၏...။ တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် မစ္စတာဝီစလေနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လာကြသည်...။

“ ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဝါကန်ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

မစ္စတာဝီစလေမှာ ဟယ်ရီကို မြင်သည်နှင့် စကားရပ်သွားပြီး လွန်စွာ မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏...။ ထို့နောက် ဓာတ်လှေကားမှာ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်...။

မစ္စတာဝီစလေက ရေများတစက်စက်ကျလျက် စိုရွဲနေသော ရွန်ကို ကြည့်ရင်း...

“ ဟယ်လို... ရက်... မင်းမိန်းမ ဒီနေ့ အစစ်ခံရဖို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား... ကာဖြစ်လာတာလဲ... တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေတာပဲ...”

“ ရက်လေရဲ့ရုံးခန်းမှာ မိုးရွာနေတယ်...”

ရွန်က မျက်နှာကို သေချာမကြည့်ပဲ ပြန်ဖြေ၏...။ သူ့ကို မစ္စတာဝီစလေ မှတ်မိသွားမည်ကို စိုးရွံ့နေမှန်း ဟယ်ရီ ရိပ်မိလိုက်သည်...။

“ ကျွန်တော် မိုးကို ရပ်အောင်လုပ်လို့ မရဘူး... ဒါနဲ့ ဘာနီပေးလိစ်ဝေါ့ကို သွားခေါ်ဖို့ ထွက်လာတာ...”

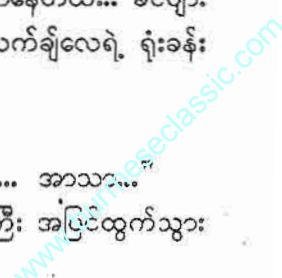
မစ္စတာဝီစလေက...

“ ဟုတ်တယ်... ရုံးခန်းတော်တော်များများ မိုးရွာနေတယ်... ခင်ဗျား မက်တီရီလိုဂျင် ရီကန်တို့ကို စမ်းကြည့်ပြီးပြီလား... ဘလက်ချ်လေရဲ့ ရုံးခန်း တုန်းကတော့ အဆင်ပြေသွားတယ်...”

ရွန်က...

“ စမ်းမကြည့်ဖြစ်ဘူး... ကျေးဇူးပဲ... အ... အဲ... အာသာ...”

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပွင့်သွား၏...။ မိန်းမကြီး အပြင်ထွက်သွား

သည်နှင့် ရွန်ကပါ အပြင်ကို လိုက်ထွက်လိုက်သည်။။ ဟယ်ရီ သူ့နောက်မှ လိုက်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင် ပါစီစီစလေမှာ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ စာရွက်တစ်ခုကို သံကြီး မဲကြီးဖတ်ရှုလာသည်။။

ပါစီမှာ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်မပိတ်ခင်လေးမှာပင် သူ့အဖေနှင့် အတူရှိနေကြောင်း သတိထားမိသွားသည်။။ သူက မစ္စတာဝီစလေကို မြင်သည်နှင့် ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွား၏။။ ဟယ်ရီ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အပြင်သို့ လိုက်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။။ သို့ရာတွင် ဒီတစ်ခါတော့ မစ္စတာဝီစလေက လက်ဆန့်ကာ တားထားလိုက်သည်။။

“ ခဏလေး... ရမ်ကွန်း...”

ဓာတ်လှေကားတံခါးမှာ ပိတ်သွားပြီး သူတို့ နောက်တစ်ထပ်သို့ ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်။။ မစ္စတာဝီစလေက...

“ ဒတ်ခရက်စ်ဝဲလ်ရဲ့ သားကင်းကို ခင်ဗျား ပေးလိုက်တာလို့ ကြားတယ်...”

မစ္စတာဝီစလေ၏ဒေါသမှာ ပါစီနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပို၍ အရှိန်မြင့်လာပုံရသည်။။ သူ ဘာမှမသိသလို ဟန်ဆောင်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။။

“ ဟင်... ဘယ်လို...”

“ ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ရမ်ကွန်း... သူ့မိသားစုမျိုးရိုးကို ညာတဲ့လူကို ခင်ဗျား ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

“ ငါ... ငါလုပ်ရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ...”

“ ဒတ်ခရက်စ်ဝဲလ်က ခင်ဗျားထက် ဆယ်ဆလောက်သာတယ်... သူသာ အက်ဇကာဘန်က အသက်ရှင်လျက် ထွက်လာရင် ခင်ဗျား သူနဲ့ ရှင်းရမှာပဲ...”

ဟယ်ရီက စကားဖြတ်ကာ...

“ အာသာ... ခင်ဗျားကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိလား...”

မစ္စတာဝီစလေ၏ အသံမှာ ပို၍ ကျယ်လာပြီး...

“ ဒါ ခြိမ်းခြောက်တာလား ရမ်ကွန်း...”

“ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါတကယ့်သတင်းပဲ... ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်...”

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြန်သည်...။ သူတို့ ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်...။ မစ္စတာဝီစလေ ဟယ်ရီကို နာနာကြည်းကြည်း တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏...။ ရမ်ကွန်းအစား တခြားတစ်ယောက်ပုံစံယူခဲ့မိဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။

ထို့နောက် ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ပြန်ခြံထားလိုက်သည်...။ သူ ဟာမီယွန်ကို ရုံးခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားရပေဦးမည်...။ ရွန်ကမူ မိုးရွာနေသော ရုံးခန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပေလိမ့်မည်...။

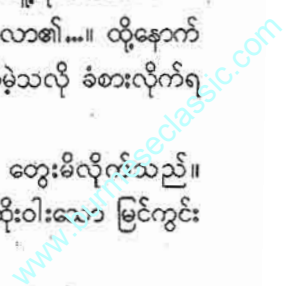
ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထားသော ကျောက်သားလမ်းအတိုင်း သူလျှောက်လာခဲ့သည်။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ရှိနေသော တံခါးကိုကြည့်ရင်း ဟယ်ရီ အနည်းငယ် တုန်ရီနေမိသည်။

သူမြင်နေရသော တံခါးဆီသို့ မသွားပဲ ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် တရားရုံးရှိသည်ကို သူကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်...။ သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို သွားရင်းလာရင်း စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ သူ့တွင် အာရုံလွှဲဖုံးအချို့ ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် ရမ်ကွန်းအဖြစ်နှင့်ပဲ တံခါးခေါက်ကာ ဝင်သွားရမလားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ သို့သော် ရမ်ကွန်းမှာ မက်ဖဲလ်ဒါကို တရားရုံးထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်လောက်အောင် အရေးပါသလား ဟယ်ရီ မသိပေ...။ ထို့အပြင် ဟာမီယွန် ပြန်ရောက်မလာပါက မသင်္ကာဖြစ်ကာ လိုက်ရှာကြလျှင် သူတို့ အပြင်ပြန်မထွက်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူ အတွေးထဲတွင် နစ်မျောနေမိသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်ကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိပေ...။ မြူများကြားထဲသို့ သူတိုးဝင်လာလေ ပို၍ ပို၍ အေးစိမ့်လာလေပင် ဖြစ်သည်...။ အအေးဓာတ်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲအထိ အသက်ရှူတိုင်းလိုက်ဝင်ကာ အဆုပ်များ အေးခဲလှမတတ် ဖြစ်လာ၏...။ ထို့နောက် ဂျတ်ခြည်းပင် သူ့စိတ်ထဲတွင် စိတ်ဓာတ်ကျကာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်...။

ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေပဲဟု ဟယ်ရီ ချက်ချင်း တွေးမိလိုက်သည်။ လှေကားအဆုံးရောက်ပြီး ညာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့် ဆိုးဝါးသော မြင်ကွင်း

ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်...။

တရားရုံးပြင်ပရှိ လမ်းပေါ်ဝယ် ဝတ်ရုံမည်းကို ခြုံကာ မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် အရိပ်မဲကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏...။

အစစ်ဆေးခံရမည့် မက်ဂယ်မွေးသူများမှာ ခုံတန်းရှည်ပေါ်ဝယ် တုန်တုန် ရီရီနှင့် ထိုင်နေကြ၏...။ အများစုမှာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်အပ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြသည်...။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ ရန်မှ ကာကွယ်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်...။ အချို့မှာ မိသားစုနှင့်အတူ လာကြပြီး အချို့မှာ တစ်ယောက်တည်းလာကြသည်...။

“တောင့်ထားစမ်းပါ...” ဟု သူ့ဘာသာသူ ဟယ်ရီ အားပေးမိသည်...။ သူ ဤနေရာတွင် အစောင့်အရှောက်ဂါထာကို သုံး၍ မဖြစ်ပေ...။ ထို့ကြောင့် အသံလုံနိုင်သမျှ လုံအောင် ထိန်းရင်း ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ရှေ့သို့ တိုးလာလေလေ အေးစက်မှုက သူ့နှလုံးသားဆီသို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ သို့သော် သူ့အကူအညီကို လိုအပ်နေမည့် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကိုသာ အတွေးထဲတွင်ထည့်ကာ ဟယ်ရီ ရှေ့သို့ ဆက်တိုးလာခဲ့သည်။

လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသည့် အမဲရောင် အရိပ်သဏ္ဍာန်များဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားရသည်မှာ ကြောက်လန့်စရာ ကောင်းလှသည်...။ ခေါင်းစွပ်အောက်ရှိ မျက်စိမပါသည့် မျက်နှာများမှာ သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေကြ၏...။ ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်ဖြတ်သွားသည်ကို အာရုံခံစားမိကြဟန်တူသည်...။

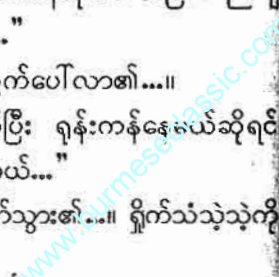
ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ခြောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလျက် တံခါးတစ်ချပ် ဝုန်းကနဲ ပွင့်သွားကာ အော်ဟစ်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်မှာ သွေးတစ်ဝက် နှောထား တယ်... ကျွန်တော့်အဖေဟာ စုန်းပဲ... အာကီအယ်လ်ဒါတန်ဆိုတာ တံမြက်စည်းပျံ ဒီဇိုင်းထုတ်တဲ့လူပဲ... ဖယ်ကြစမ်း... ဖယ်ကြစမ်း...”

ထိုအချိန်မှာပင် အမ်ဘရစ်ချ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ဒါနောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ... ဆက်ပြီး ရုန်းကန်နေမယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေရဲ့အနမ်းနဲ့ ပေးတွေ့လိုက်မယ်...”

ထိုသူ၏ အော်ဟစ်သံ ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို

သာ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ကြားနေရသည်...။

“ ခေါ်သွားကြတော့...”

ဝိညာဉ်နှုတ် သတ္တဝါနှစ်ကောင်မှာ မေ့ချောနေဟန်တူသည့် လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်သွားကြသည်...။ သူတို့မှာ ထိုသူ့ကို ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ဆွဲခေါ်သွားကြသည်...။

“ နောက်တစ်ယောက်... မာရီကာတာမိုး...”

အမ်ဘရစ်ချ်၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

ခပ်သေးသေး မိန်းမတစ်ယောက် ထရပ်လိုက်သည်...။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေ၏...။ သူမ၏ဆံပင်များမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး ဝတ်ရုံရည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏...။ သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးဆုတ် ဖြူလျော်နေ၏...။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်းပင် ဟယ်ရီ သတိမထားမိပဲ သူမနှင့် အတူတူ လိုက်ဝင်လာခဲ့မိသည်...။ တံခါးပိတ်လိုက်ချိန်ဝယ် သူ တရားရုံးထဲသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

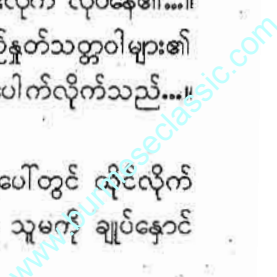
သူ တစ်ချိန်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော အခန်းနှင့် မတူသည်ကို ဟယ်ရီ သတိထားမိလိုက်သည်...။ ဤအခန်းမှာ သေးငယ်သော်လည်း မျက်နှာကျက်မှာမူ အတော်မြင့်မားနေ၏...။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ရေတွင်းတစ်ခု၏ အောက်ခြေတွင် ပိတ်မိနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အခန်းထဲဝယ် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများစွာ ရှိနေ၏...။ သူတို့မှာ အမြင့်ဆုံး ထောင့်နေရာများတွင် နေရာယူထားကြသည်...။

အမ်ဘရစ်ချ်နှင့်အတူ ရက်ဇ်လေကို တွေ့ရပြီး ဟာမီယွန်၊ မျက်နှာမှာ မစွစ်ကာတာမိုးနီးပါးပင် ဖြူဖွေးနေ၏...။ သူတို့၏တွင် ငွေရောင်တောက်ပနေသော အမွှေးရှည်ကြောင်တစ်ကောင်မှာ အပေါ်တက်လိုက်အောက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် ဤအရာမှာ တရားသူကြီးများကို ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ၏ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းမှ ကာကွယ်ထားကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်...။

“ ထိုင်ပါ...”

မစွစ်ကာတာမိုးမှာ ရှေ့တွင် တစ်ခုတည်းရှိသည့် ခုံပေါ်တွင် လှိုင်လိုက်သည်။ သူမ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သံကြိုးများ ထွက်လာကာ သူမကို ချုပ်နှောင်

ထားလိုက်သည်...။

အမ်ဘရစ်ချ်က...

“ မင်းက မာရီအဲလီဘောက် ကာတာမိုးနော်...”

မစ္စစ်ကာတာမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။

“ မှော်ပညာထိန်းသိမ်းရေးဌာနက ရီဂျင်နယ် ကာတာမိုးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်နော်...”

မစ္စစ်ကာတာမိုးမှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာရင်း...

“ သူ... သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး... ကျွန်မကို လာတွေ့မယ် ပြောထားပြီးတော့ ရောက်မလာဘူး...”

အမ်ဘရစ်ချ်က ဂရုမစိုက်ပဲ...

“ မေစီ... အယ်လီနဲ့ အဲဖရက်ကာတာမိုးတို့ရဲ့အမေ ဟုတ်တယ်နော်...”

မစ္စစ်ကာတာမိုးမှာ ပို၍သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးရင်း...

“ သူတို့အရမ်းကြောက်နေကြတယ်... ကျွန်မ အိမ်ပြန်မလာနိုင်မှာ စိုးနေကြတယ် ”

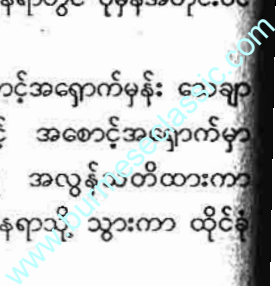
ရက်ဇီလေက တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ရင်း...

“ မျိုးမစစ်တဲ့သူရဲ့ ကလေးတွေကို ဘာကိစ္စ စာနာထောက်ထားစရာ လိုမှာလဲ ”

မစ္စစ်ကာတာမိုး၏ ငိုရှိုက်သံမှာ ဟယ်ရီခြေသံကို ဖုံးကွယ်ပေးသလို ဖြစ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ အမ်ဘရစ်ချ်တို့ ရှိနေရာ စင်မြင့်ဆီသို့ ပို၍ နီးအောင် တိုးကပ်လာခဲ့၏။

အစောင့်အရှောက် လှည့်ပတ်သွားလာနေသော နေရာကို ဖြတ်ကျော်မိသည်နှင့် အပူချိန် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား၏...။ ထိုနေရာတွင် ပုံမှန်အတိုင်းပင် ပူနွေးကာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။

ထိုအစောင့်အရှောက်မှာ အမ်ဘရစ်ချ်၏အစောင့်အရှောက်မှန်း သေချာသည်...။ အမ်ဘရစ်ချ်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေသဖြင့် အစောင့်အရှောက်မှာ ငွေရောင်များ လွန်စွာတောက်ပနေ၏...။ ဟယ်ရီ အလွန်သတိထားကာ အမ်ဘရစ်ချ်တို့၏ နောက်ဘက် တစ်ဆင့်မြင့်သော နေရာသို့ သွားကာ ထိုင်နံ

တစ်ခုတွင် ထိုင်နေလိုက်သည်...။

ဟာမီယွန် တစ်ခုခု မှားသွားမည်ကို သူပူပန်မိသည်။ သူ မက်ဖီလီယာတို့ ဂါထာကို အမ်ဘရစ်ချ်နှင့် ရက်စ်လေတို့အပေါ်တွင် မန်းမှုတ်ကာ ဟာမီယွန်ကို ဆက်သွယ်ရန် စဉ်းစားမိသည်...။ သို့ရာတွင် သူ အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလျှင်ပင် ဟာမီယွန်လန့်သွားနိုင်သဖြင့် ထိုအကြံကို သူ တော်တော် စဉ်းစားနေရသည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် အမ်ဘရစ်ချ်က အသံကိုမြှင့်ကာ စကားပြောလိုက်သဖြင့် ဟယ်ရီ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပဲ အသုံးချလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်နားနားကပ်ကာ လေသံမျှဖြင့်...

“ ငါ နင့်နောက်မှာ ရှိတယ်...”

ဟယ်ရီ တွက်ဆထားလိုက်သလိုပင် သူမမှာ အလန့်တကြားထခုန်သဖြင့် မင်အိုးပင် မှောက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရသည်...။ သို့ရာတွင် အမ်ဘရစ်ချ်ရော ရက်စ်လေပါ မစွမ်းကတားမိုးကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၍ သတိမပြုမိပေ...။

“ ဝန်ကြီးဌာနကို လာတုန်းက ယူလာတဲ့ မှော်တောင်ဝှေးဟာ ရှစ်လေးပိုင်း သုံးပိုင်းလက်မရှည်တယ်... ချယ်ရီသားနဲ့ လုပ်ထားတယ်... ယူနီကွန်းမြင်းရဲ့ အမွှေးနဲ့ လုပ်ထားတယ်... မှတ်မိတယ်နော် ”

မစွမ်းကတားမိုးက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြု၏...။

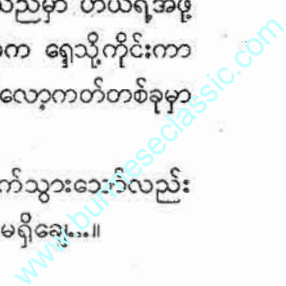
“ ဘယ်စုန်းကဝေဆီက ဒီတောင်ဝှေးကို ခိုးလာတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင် မလား...”

“ ခိုး... ခိုးလာတယ်... မဟုတ်ရပါဘူးရှင်... ကျွန်မအသက် ဆယ့်တစ်နှစ် မှာ ဝယ်ခဲ့တာပါ... မှော်တောင်ဝှေးက ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ...”

သူမမှာ ပို၍ သည်းထန်စွာ ငိုတော့၏...။

အမ်ဘရစ်ချ်၏ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေသံကို ကြားရသည်မှာ ဟယ်ရီအဖို့ ချက်ချင်းပင် ထကာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ချင်လာသည်...။ သူမက ရှေ့သို့ကိုင်းကာ သေချာစကားပြောရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏...။ ထိုအခါ ရွှေရောင်လော့ကတ်တစ်ခုမှာ သူမ လည်ပင်းတွင် ရှိနေပြီး ရှေ့သို့ တွဲကျလာ၏...။

ဟာမီယွန် လည်ဆွဲကိုမြင်ကာ တစ်ချက် အသံထွက်သွားသော်လည်း အမ်ဘရစ်ချ်နှင့် ရက်စ်လေ၏ အာရုံမှာ သူမအပေါ်တွင် မရှိချေ...။

အမ်ဘရစ်ချ်က...

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... မစ္စစ်ကာတာမိုးလ်... မှော်တောင်ပေးက စုန်းကဝေတွေ ကိုပဲ ရွေးချယ်တယ်... ရှင်က စုန်းမှမဟုတ်တာ... ရှင်ဖြေထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကြည့်ရအောင်... မက်ဖဲလ်ဒါ... ဒီကိုပေးစမ်းပါ...”

ဟာမီယွန်၏ လက်များ တုန်ရီနေ၏...။ သူမက နံဘေးရှိ စာရွက်ပုံ ကြီးထဲမှ မစ္စစ်ကာတာမိုး၏ နာမည်ပါသော စာရွက်ကိုရှာကာ ပေးလိုက်၏...။ ထို့နောက် ဟာမီယွန်က အမ်ဘရစ်ချ်၏ လည်ဆွဲကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း...

“ ဒါ... ဒါအရမ်းလှတာပဲ ဒီလိုရက်စ်...”

အမ်ဘရစ်ချ်က အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ ဘာလဲ... ဪ... ဒါလား... မိသားစုပိုင် ရတနာလေး... ဟောဒီ အက်စ်က ဆယ်လ်ဝန်းကို ရည်ညွှန်းတာလေ... တကယ်စစ်မှန်တဲ့ မျိုးရိုးပေါ့...”

သူက မစ္စစ်ကာတာမိုး၏ အဖြေစာရွက်ကို ကြည့်ရင်း...

“ ရှင်ရဲ့မျိုးနွယ်ကတော့ တကယ့်ကို စစ်မှန်တာပဲ... ဒီမှာ... မိဘ အလုပ်အကိုင်က ကုန်းစိမ်းရောင်းသူတဲ့...”

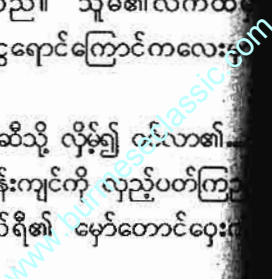
ရက်စီလေမှာ အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

အမ်ဘရစ်ချ် ညာနေပြီမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။ သူခေါင်းထဲဝယ် ဒေါသကြောင့် သွေးများ တဒိုင်းဒိုင်းတိုးနေ၏...။ သူမ ယူလာခဲ့သော လော့ကတ်ကို အသုံးချကာ မျိုးရိုးစစ်ကြောင်း သက်သေပြနေခြင်းပင်...။ ဟယ်ရီ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ပဲ မှော်တောင်ပေးကို မြှောက်လိုက်ကာ...

“ စတူပီဖိုင်း...”

အနီရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် အမ်ဘရစ်ချ် လဲကျသွားပြီး နဖူးနှင့်စားပွဲစွန်း ဆောင့်မိသွားသည်။ သူမ၏လက်ထဲ မစ္စစ်ကာတာမိုး၏စာရွက်မှာ လွတ်ကျသွားပြီး ငွေရောင်ကြောင်ကလေးနုပျောက်ကွယ်သွား၏။

ရေခဲတမ္ဘာ အေးစက်လှသော လေများမှာ သူတို့ဆီသို့ လှိုင်း၍ ငါးလာ၏... ရက်စီလေမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်သည်။ ဝတ်ရုံအောက်မှ ထွက်ပေါ်နေ၏ ဟယ်ရီ၏ မှော်တောင်ပေးက...

တွေ့သွားကာ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် သူ အလွန်နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ စတူပီဖိုင်... ” ဟူသော ဟယ်ရီအသံနှင့်အတူ ရက်ဇ်လေမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ ဆန့်ဆန့်ကြီး ဖြစ်နေ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ”

“ ဟာမီယွန်... ငါက ဒီမှာထိုင်နေပြီး သူဟန်ဆောင်နေတာကို ကြည့်နေနိုင်မယ် ထင်သလား... ”

“ ဟယ်ရီ... မစွစ်ကာတာမိုးကို မြန်မြန်ကူလိုက်... ”

ဟယ်ရီ တစ်ဘက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လှည့်ရင်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ချလိုက်သည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ မစွစ်ကာတာမိုးထံ ဦးတည်လာနေကြသည်...။ အစောင့်အရှောက်ဂါထာမရှိတော့၍လား သူတို့၏ သခင်များ မရှိတော့မှန်း ခံစားမိ၍လား မပြောနိုင်ပေ...။

မစွစ်ကာတာမိုးမှာ သူမအနီးသို့ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ ရောက်လာသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ အိပ်စပက်တိုပက်ထရီနမ်... ”

ဟယ်ရီအသံနှင့်အတူ သူ့မှော်တောင်ဝှေးထိပ်ဖျားမှ ငွေရောင်သမင်ဖိုကြီး ယွက်လာကာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများထံ ခုန်ပေါက် ဦးတည်သွား၏...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်သွားပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

သမင်ဖို၏ အလင်းရောင်မှာ ကြောင်ထက် ပို၍ တောက်ပကာ ပူနွေးမှုကို ဖြစ်စေပြီး အခန်းထဲဝယ် လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေ၏။

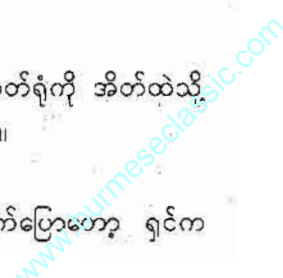
“ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ယူလိုက်... ”

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်ကို ပြောလိုက်သည်။

သူက အောက်ကို ပြေးဆင်းရင်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ မစွစ်ကာတာမိုးအနီးသို့ သွားလိုက်သည်...။

သူမက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း...

“ ရှင်... ရှင်ပါလား... ဒါ... ဒါပေမယ့် ရက်ပြောတော့ ရှင်က

ကျွန်မနာမည်ကို အမေးခံရမယ့် စာရင်းမှာ ထည့်ခဲ့တာဆို...”

ဟယ်ရီက သူမကို ချုပ်နှောင်ထားသော သံကြိုးများကို ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်နေရင်းမှ...

“ ဟုတ်လို့လား... အဲ... ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ... ဒစ်ဖင်ဒို...”

ဘာမှထူးခြားမလာပေ...။ ထို့ကြောင့်...

“ ဟာမီယွန်... ငါ ဒီသံကြိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...”

“ ခဏလေး... ငါ ဒီမှာ လုပ်စရာရှိသေးတယ်...”

“ ဟာမီယွန်... ငါတို့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိညာဉ်နှုတ် သတ္တဝါတွေ ချည်းပဲ...”

“ ငါသိတယ် ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် သူ့သတိရလာလို့ လော့ကတ်ကို မတွေ့ရင် ခက်မယ်... ငါ အစားထားခဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်... ဂျီမီနီယို... ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် မသိနိုင်လောက်ဘူး...”

ဟာမီယွန်မှာ အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းလာကာ...

“ စမ်းကြည့်ရအောင်... ရီလက်ရှိယို...”

သံကြိုးများမှာ ချက်ချင်းပင် လက်တန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

မစွမ်းကတားမိုးမှာ ကြောက်ရွံ့နေဆဲပင်...။ သူမက...

“ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ”

“ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ဒီနေရာက ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီက သူမကို ဆွဲထူရင်း ပြောလိုက်သည်...။

“ ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနိုင်ငံထဲက ပြေးပေတော့... ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မြင်ပြီးပြီပဲ... တရားမျှတမှု မရှိဘူး...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ... ငါတို့ ဒီအထဲက ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲ... အပြင်မှာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေ အများကြီးပဲ...”

“ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိသားပဲ...”

ဟယ်ရီက သူ့မှောင်တောင်ရိုးကို တံခါးဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်...။ သမင်ဖိုကြီးမှာ တံခါးဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွား၏။

“ ငါတို့တတ်နိုင်သရွေ့ စုစည်းပြီး သွားရမယ်... နင့်အစောင့်အရှောက်ကို ခေါ်တော့ ဟာမီယွန်...”

“ အိပ်... အိပ်စပက်တိုပက်ထရီနမ်...”

ဟာမီယွန် ဂါထာရွတ်လိုက်သော်လည်း ဘာမှထူးခြားမလာချေ...။

ဟယ်ရီက တွေဝေငေးငိုင်နေသော မစ္စစ်ကာတာမိုးဘက်လှည့်ကာ...

“ ဒါ သူ ပြဿနာအမြဲတွေ့ရတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဂါထာပဲ... ကကယ့်ပြဿနာပဲ... လုပ်စမ်းပါ... ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ...”

“ အိပ်စပက်တိုပက်ထရီနမ်...”

ငွေရောင်ဖျံတစ်ကောင် ဟာမီယွန်မှော်တောင်ငှေးထိပ်မှ ထွက်လာကာ လေထဲမှာပင် ကူးခတ်ရင်း သမင်ဖိုနှင့် သွား၍ ပူးပေါင်းလိုက်သည်...။

“ သွားကြစို့...”

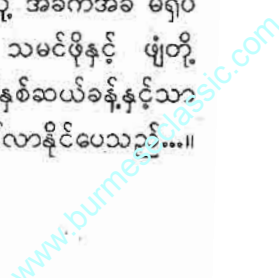
ဟယ်ရီ ပြောရင်းနှင့် ဟာမီယွန်နှင့် မစ္စစ်ကာတာမိုးတို့ကို ဦးဆောင်ကာ တံခါးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ အစောင့်အရှောက်များ အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်နှင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ် သတ္တဝါများမှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကာ အမှောင်ရိပ်ထဲဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏...။ သူက စောင့်နေသော မက်ဂယ်မွေးသူများ အားလုံးကို...

“ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အိမ်ပြန်ပြီး မိသားစုနဲ့ အတူတူ ပုန်းနေကြပါ... ဖြစ်နိုင်ရင် အဝေးကို ထွက်သွားကြပါ... ဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ဝေးရာကို သွားကြပါ... ဒါ... ဒါ အစီအစဉ်အသစ်ပဲ... အခု အစောင့်အရှောက်တွေနောက်ကိုလိုက်သွားရင် ခန်းမကြီးကို ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်...”

သူတို့ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဓာတ်လှေကားဆီသို့ အခက်အခဲ မရှိပဲ ရောက်လာခဲ့သည်...။ သို့ရာတွင် ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ သမင်ဖိုနှင့် ဖျံတို့ ခြံရံကာ တရားစွဲခံထားရသော မက်ဂယ်မွေးသူ အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့်သာ ပင်သွားပါက မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေမည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြီး...

“ ရက်...”

မစွမ်းကာတာမိုး အော်ဟစ်ရင်း ရွန့်ကို ပြေးဖက်လိုက်၏...။

“ ရမ်ကွန်းက ကျွန်မတို့ကို ခေါ်ထုတ်လာတာ... သူ အမ်ဘရစ်ချ်နဲ့ ရက်စ်လေကို တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ထွက်လာလို့ရတာ... ကျွန်မတို့ကို ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားခိုင်းနေတယ်... အဲဒီအတိုင်း လုပ်တာပဲ ကောင်းမယ် ရက်... အိမ်ကိုပြန်ပြီး ကလေးတွေကို ခေါ်ရအောင်... ရှင်... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ စိုရွဲနေတာလဲ...”

ရွန့်က...

“ ရေတွေပါ... ဟယ်ရီ... သူတို့ ဝန်ကြီးဌာနထဲကို အပြင်လူရောက်နေတာ သိသွားပြီ... အမ်ဘရစ်ချ်တံခါးမှာ အပေါက်တစ်ခုတွေ့လို့တဲ့... ငါတို့ ငါးမိနစ် လောက်ပဲ အချိန်ရမယ်...”

ဟာမီယွန်၏ အစောင့်အရှောက်မှာ ‘ဖောက်’ ကနဲ အသံတစ်ချက် မြည်ကာ ပျောက်သွားပြီး သူမမှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်နေဟန်ဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... ငါတို့ ဒီထဲမှာ ပိတ်မိနေရင်...”

“ ငါတို့ မြန်မြန်သွားနိုင်ရင် ဖြစ်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီက သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသူ အားလုံးကို ဦးတည်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးက ဟယ်ရီကိုသာ ကြည့်နေကြသည်။

“ ဘယ်သူ့ဆီမှာ မှော်တောင်ဝှေးပါသလဲ...”

တစ်ဝက်ခန့်က မှော်တောင်ဝှေးများကို မြှောက်ပြကြ၏...။

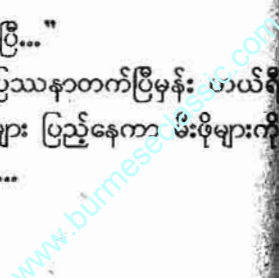
“ ဟုတ်ပြီ... မှော်တောင်ဝှေးမရှိတဲ့လူတွေက ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ အတူတူ နေကြမယ်... ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်...”

သူတို့အားလုံး ဓာတ်လှေကားနှစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီ၏ အစောင့်အရှောက် သမင်ဖိုကြီးမှာ ဓာတ်လှေကားတံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ဆောင့်ပေး နေ၏...။

“ အဋ္ဌမထပ်... ခန်းမကြီးကို ရောက်ပါပြီ...”

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် ပြဿနာတက်ပြီမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးတွင် စုန်းကဝေများ ပြည့်နေကာ မီးဖိုများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ပိတ်နေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“ ရပ်ကြစမ်း...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ကျယ်လောင်လှသော ရမ်ကွန်း၏ အော်ဟစ်သံမှာ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မီးဖိုများကို ပိတ်ဆို့ နေသူအားလုံး ရပ်တန့်သွား၏...။ ဟယ်ရီက သူ့နောက်မှ လူများကို လေသံမျှဖြင့်...

“ နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြ...” ဟု ဆိုရင်း ရှေ့သို့ ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့်လူက...

“ ဘာကိစ္စလဲ အဲလ်ဗတ်...”

“ ဒီလူတွေ အပြင်ကို ပို့ပေးရမယ်... မပိတ်နဲ့ဦး...”

ရမ်ကွန်းတွင် ရှိသမျှ အခွင့်အရေးအားလုံးကို ဟယ်ရီ အသုံးပြု ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသူများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ငါတို့ကို ထွက်ပေါက်အားလုံး ပိတ်ပြီး ဘယ်သူမှ ပေးမထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားတယ်...”

ဟယ်ရီက အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွားသော လေသံဖြင့်...

“ ငါ့ကို မင်းဆန့်ကျင်နေတာလား... မင်းရဲ့ မိသားစုမျိုးရိုးကို ငါ စစ်ဆေးလိုက်ရမလား... ဒတ်ခရက်စ်ဝဲလ် ဘာဖြစ်သွားသလဲ...”

ထိပ်ပြောင်နှင့် လူမှာ ထိတ်လန့်သွားပုံရပြီး...

“ ဆောရီးပဲ ရမ်ကွန်း... ငါဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး... သူတို့က ဒီကို အစစ်ဆေးခံဖို့ ရောက်နေတာဆိုတော့...”

“ သူတို့အားလုံး မျိုးရိုးအစစ်တွေပဲ...”

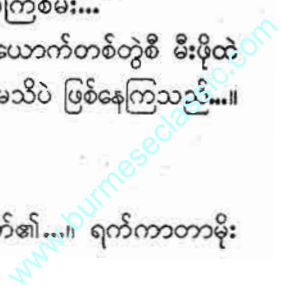
ဟယ်ရီအသံမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ခန်းမထဲဝယ် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

“ မင်းတို့တွေထက် မျိုးရိုးသန့်တယ်... ဖယ်ကြစမ်း...”

ထို့နောက်တွင် သူ မက်ဂယ်မွေးသူများကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ မီးဖိုထဲ သွင်းလိုက်သည်။ ဝန်ကြီးဌာနမှ လူများမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပဲ ဖြစ်နေကြသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ မာရီ...”

မစွစ်ကာတာမိုးမှာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ ရက်ကာတာမိုး

အစစ်မှာ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လာ၏...။ ပျို့အန်မနေတော့သော်လည်း ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေ၏။

“ ရက်...”

သူမက ရက်နှင့် ရွန်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေ၏။ ထိပ်ပြောင်နှင့် လူမှာ ရက်နှင့် ရွန်ကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။

“ ဟင်... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

ရက်ဇိလေမှာ နောက်ထပ် ဓာတ်လှေကား တစ်ခုမှ ပြေးထွက်လာရင်း...

“ ထွက်ပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်... ပိတ်လိုက်တော့...”

သို့ရာတွင် မစွစ်ကာတာမိုးမှလွဲ၍ မက်ဂယ်မွေးသူများ အားလုံးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထိပ်ပြောင်နှင့်လူက မှော်တောင်ဝှေးကို မြောက် လိုက်သဖြင့် ဟယ်ရီ သူ၏ ဧရာမလက်သီးကြီးဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်ရာ လေထဲသို့ မြောက်တက်လွင့်စင်သွားတော့သည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒီလူက မက်ဂယ်မွေးတဲ့သူတွေ လွတ်အောင် ကူညီနေတယ် ရက်ဇိလေ...”

ထိပ်ပြောင်၏ သူငယ်ချင်းများမှာ မကျေမနပ်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်၏...။

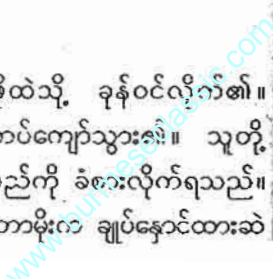
ထိုအချိန်မှာပင် ရွန်မှာ မစွစ်ကာတာမိုးကို ဆွဲခေါ်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ရက်ဇိလေမှာ ဇဝါဇဝါဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ဟယ်ရီနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသူတို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေ၏...။ ‘ထိုအချိန်တွင် ရက်ကာတာမိုး အစစ်က...

“ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ရှိနေတာ ဘယ်သူလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

ရက်ဇိလေ၏မျက်နှာတွင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားဟန် ပေါ်လာ၏။

“ လာ...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်လက်ကိုဆွဲကာ မီးဖိုထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။ ရက်ဇိလေ၏ ကျိန်စာမှာ ဟယ်ရီခေါင်းပေါ်မှ ကပ်ကျော်သွား၏။ သူတို့ အိမ်သာထဲမှ ထွက်မလာခင် ချာလပတ်လည်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရွန်ကို မစွစ်ကာတာမိုးက ချုပ်နှောင်ထားဆဲ

ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏...။

“ရက်... ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး...”

“လွတ်ပါ... ကျွန်တော် ခင်ဗျား ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျား အိမ်ကို ပြန်သင့်ပြီ...”

သူတို့နောက်ဘက် အိမ်သာထဲမှ အသံဗလံများ ကြားလိုက်ရပြီး ရက်ဇ်လေကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“လွတ်လိုက်...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ဟာမီယွန်လက်နှင့် ရွန်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နည်းကို သုံးလိုက်သည်။

အမှောင်ထုထဲသို့ သူတို့ နှစ်မြှုပ်ဝင်သွားပြီးနောက် တစ်ခုခု မှားနေပြီကို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်...။ ဟာမီယွန်လက်မှာ သူ့လက်ထဲမှ လွတ်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်...။

ဟယ်ရီ အသက်ရှူကျပ်လာသလို ခံစားရသည်...။ အမှောင်ထုထဲတွင် ရောက်နေပြီး လက်တစ်ဘက်က ရွန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်က ဟာမီယွန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ဟာမီယွန်၏လက်ချောင်းကလေးများ ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်မိတော့သည်...။ ထိုလက်ချောင်းများပင် တဖြည်းဖြည်း ဈေး ထွက်နေ၏...။

ထို့နောက် သူ နံပါတ်ဆယ့်နှစ်နှင့် မြွေရုပ်လက်ကိုင်တပ်ထားသော တံခါးကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူ အသက်မရှူနိုင်ခင်မှာပင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ပန်းရောင် အလင်းတန်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဟာမီယွန်လက်မှာ သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် အမှောင်ထုထဲသို့ ဟယ်ရီ နောက်တစ်ခေါက် ကျရောက်သွားပြန်သည်...။

၁၄။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့သူရိုး

ဟယ်ရီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ မျက်လုံးထဲဝယ် ရွှေရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်များကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်နေရ၏။ ဘာဖြစ်သွားမှန်း သူမသိပေ...။ သူမြင်နေရသော အရာများမှာ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ဖြစ်မည်ထင်မိသည်...။

အသက်ရှူနိုင်ရန် ကြိုးစားရင်း သူမြင်ရသော အရိပ်များမှာ သစ်ရွက်များ ကြားမှ နေရောင်ဖြာကျနေခြင်းမှန်း သိလိုက်သည်...။ သူ့မျက်နှာနားတွင် အရာဝတ္ထု တစ်ခု ရှိနေမှန်း သိလိုက်သည်...။

သို့ရာတွင် သူအားယူကာ ထကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ် ထိုအရာမှာ ရွှန်၏ ခြေထောက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်...။ သူလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဟာမိယွန်ကိုဖါ လဲကျလျက်တွေ့ရ၏...။

ဟယ်ရီ သူတို့ တားမြစ်တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်...။ ဟော့ဝင်ကျောင်းနယ်မြေအတွင်း ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် အလွန် မိုက်မဲရာ ကျသည်ဟု ဟယ်ရီ သိသော်လည်း သူ ရင်တစ်ချက် ခုန်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်...။ မကြာင်ခင်မှာပင် ရွန်ထံမှ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

ဟယ်ရီ သူ့ထံသို့ တွားသွားလာရင်း ဤနေရာမှာ တားမြစ်တောအုပ်

မဟုတ်မှန်း သိလာ၏...။ သစ်ပင်များမှာ ပို၍နုငယ်သေးကာ ခပ်ကျကျသာ ပေါက်ရောက်နေ၏။

ဟာမီယွန်ကိုပါ ရွန်အနီးဝယ် ဒူးထောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ရွန်ကိုကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ် အခြားစိတ်ပူစရာကိစ္စများကို မေ့လျော့သွား၏။

ရွန်၏ ဘယ်ဘက်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး သွေးများ ရွဲနစ်နေပြီး သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်နေ၏...။ ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်မှာ အာနိသင် ကုန်လာပြီဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်း သူ့ရုပ်သွင်သို့ ပြန်ပြောင်းလဲလာနေသည်။

“ သူဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“ အရိုးကျိုးသွားတာ ထင်တယ်...”

သူမက ရွန်၏ဝတ်ရုံကို သွေးအများဆုံး ထွက်နေသော နေရာမှ စုတ်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။ ဟယ်ရီ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်လာ၏...။ ဟယ်ရီတစ်သက်တွင် ထိုမျှဆိုးသော ဒဏ်ရာကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။ ရွန်လက်မောင်းဝယ် အသားစိုင်အတော်များများ ပဲ့ထွက်သွားကာ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ငါ့အိတ်ထဲက ဒစ်တနီအဆီပုလင်းကို ယူပေးစမ်းပါ...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်လဲကျနေခဲ့သော နေရာကို ပြေးသွားကာ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ရှာဖွေလိုက်သည်...။ လက်ထဲဝယ် ပစ္စည်းမျိုးစုံကို စမ်းသပ်မိနေ၏...။ စာအုပ်များ ဖိနပ်များ စသည်ဖြင့် မှဆုံးနိုင်အောင်ပင်...။

“ မြန်မြန်...”

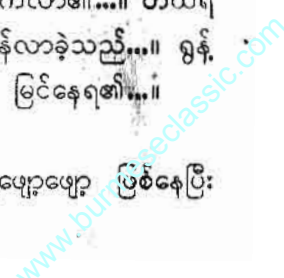
ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်စားကို မြေကြီးပေါ်မှ ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထိုးချိန်လိုက်ပြီး...

“ အက်ဆီယိုဒစ်တနီ...”

အညိုရောင် ပုလင်းလေးတစ်လုံး အိတ်ထဲမှ ထွက်လာ၏...။ ဟယ်ရီ ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ဟာမီယွန်နှင့်ရွန်ထံ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာခဲ့သည်...။ ရွန် မျက်ခွံများမှာ တစ်ဝက်ပွင့်လျက်ရှိပြီး မျက်သားဖြူဖြူကို မြင်နေရ၏...။

“ သူမေ့နေပြီ...”

ဟာမီယွန်က ပြော၏...။ သူမမှာလည်း ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေပြီး မက်ဖဲလ်ဒါနှင့် လုံးဝမတူတော့ပေ...။

“ ပုလင်းအဖုံး ဖွင့်ပေးစမ်းပါဟာ... ငါ့လက်တွေ တုန်နေလို့...”

ဟယ်ရီ အဖုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ သွေးထွက်နေသာ ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ဆေးစက်သုံးစက် ချပေးလိုက်သည်။ အစိမ်းရောင် မီးခိုးများ ထွက်လာပြီးနောက် မီးခိုးများ ရှင်းသွားချိန်ဝယ် သွေးထွက်ရပ်သွား၏...။ ထို့အပြင် ဒဏ်ရာမှာ ရက်များစွာ ကြာပြီးသော ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုပမာ ကျက်သွားပြီး အရေပြားပင် ပြန်ဖြစ်နေ၏...။

“ အိုး... တယ်ဟုတ်ပါလား...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါဒီလောက်ပဲ လုပ်ရဲတယ်... သူ့ကို လုံးဝကောင်းသွားစေမယ့် ဂျီထွာရှိတယ်... ဒါပေမယ့် ငါစမ်းမကြည့်ရဲဘူး... ပိုဆိုးသွားရင်ခက်မယ်... အခုတောင်မှ သွေးထွက်တာ အရမ်းများနေပြီ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒဏ်ရာရသွားရတာလဲ... ငါတို့ ဘာလို့ ဒီနေရာ ရောက်နေရတာလဲ... ငါတို့ ဂရင်းမောဒ်အိမ်ကို ပြန်ရမှာ မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း ငိုတော့မလို မျက်နှာနှင့်...

“ ဟယ်ရီ... ငါတို့ ပြန်လို့ဖြစ်တော့မယ်လို့ မထင်ဘူး...”

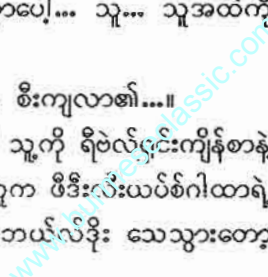
“ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့...”

“ ငါတို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တဲ့ အချိန်မှာ ရက်ဖိလေက ငါ့ကိုမိသွားတယ်... ငါဘယ်လိုမှ ခါချလို့ မရဘူး... သူ့ပါ ငါ့ကိုကိုင်ပြီး ဂရင်းမောဒ်အိမ်အထိ ပါလာတယ်... ပြီး... ပြီးတော့ သူ အိမ်တံခါးကို တွေ့သွားတယ်လို့ ငါထင်တယ်... သူ တစ်ချက် အားလျော့သွားတာနဲ့ ငါရုန်းထွက်ပြီး နင်တို့ကို ဒီခေါ်လာတာပဲ...”

“ ဒါ... ဒါဆိုရင် သူက ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့... သူ... သူအထဲကို ဝင်လို့ရမယ်လို့ ထင်သလား...”

သူမမှာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏...။

“ ငါတော့ သူဝင်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ... ငါ သူ့ကို ရိဗဲလ်ဒြင်းကျိန်စာနဲ့ လွင့်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်... ဒါပေမယ့် သူက ဖီဒီးလီးယပ်စ်ဂါထာရဲ့ အကာအကွယ်ထဲကို ရောက်လာပြီးသားလေ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေသွားတော့

ငါတို့က လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့လူတွေလေ... ငါ... ငါ သူ့ကို လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောမိသလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား...”

သူမ၏ ယူဆချက်မှန်မည်ကို ဟယ်ရီသိသည်...။ ရက်ဇ်လေသာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်လျှင် သူတို့ ပြန်သွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့...။ ယခု လောက်ဆိုလျှင် အခြားသော ဒက်အိတာများကိုပါ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ပြန်ခေါ်လာပြီးလောက်ပေပြီ...။

ထိုအိမ်မှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော်လည်း သူတို့အတွက် အလုံခြုံဆုံး နေရာပင်...။ ခရီချာမှာ ယခုအခါ ပို၍ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လာသဖြင့် နေထိုင်ရသည်မှာ ယခင်ကထက် အဆင်ပြေလာ၏...။ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ခရီချာမှာ သူတို့အတွက် ချက်ပြုတ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလောက်ပြီဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။

“ ဟယ်ရီ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ... ငါ့အပြစ်ပါ...”

“ မရှူးစမ်းပါနဲ့... နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... တကယ်တော့ ငါ့အပြစ်ပဲ...”

ဟယ်ရီက သူ့အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ရင်း မူဒီ၏ မှော်မျက်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ အံလွန်ထိတ်လန့်သွားပုံရ၏...။

“ အမ်ဘရစ်ချ်က ဒီမျက်လုံးကို သူ့အခန်းဝမှာ ချောင်းကြည့်ဖို့ တပ်ထားတယ်လေ... ငါ ဒီအတိုင်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒါကြောင့်ပဲ သူတို့ လူစိမ်းဝင်နေတာကို သိသွားကြတာ...”

ဟာမီယွန် ဘာမှပြန်မပြောခင်မှာပင် ရွန့်ဆီမှ ညည်းညူသံထွက်လာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏...။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးတွေ သီးနေ၏...။

ဟာမီယွန်က...

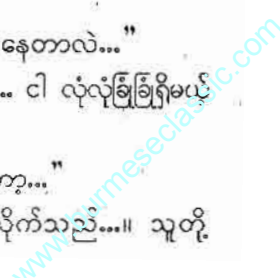
“ နင်ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်...”

“ ဘာမှသိပ်မဖြစ်ပါဘူး... ငါတို့ ဧည့်သည်ရောက်နေတာလဲ...”

“ ကွစ်ဒစ်ချ် ကမ္ဘာလားကျင်းပခဲ့တဲ့ တောအုပ်လေ... ငါ လုံလုံခြုံခြုံရှိမယ့် နေရာကို စဉ်းစားလိုက်တော့...”

“ ပထမဆုံး စဉ်းစားမိတာ ဒီနေရာပဲ ဆိုပါတော့...”

ဟယ်ရီက သူမ၏ စကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်...။ သူတို့

နောက်ဆုံးအကြိမ် ကိုယ်ရောင်ပျောက်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ဟယ်ရီ ပြန်တွေးမိသည်။ သူတို့ကို ဒက်အိတာများ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရှာတွေ့ခဲ့ကြသည်...။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှာတွေ့ခဲ့သလဲဟု ဟယ်ရီ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲကိုများ ဗိုဒီမော့ ဝင်ကြည့်ခဲ့လေသလား...။ အခုကော သူတို့ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိနေပြီလား...။

“ ငါတို့ ဆက်သွားသင့်တယ်လို့ မင်းတို့ မထင်ဘူးလား...”

ရွန်မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတွေးသည်ကိုပင် တွေးနေကြောင်း ဟယ်ရီ နားလည်လိုက်သည်...။

“ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး...”

ရွန်မှာ ဖြူပျော့ကာ အားနည်းနေဆဲပင်...။ သူ့ယခုအချိန်ထိ ထမထိုင်နိုင်သေးပေ...။ ထနိုင်ရန်လည်း အင်အားရှိပုံ မရချေ...။ သူ့ကို နေရာရွှေ့ခိုင်းရန် မသင့်ကြောင်း ဟယ်ရီ တွေးမိ၏...။

“ အခုလောလောဆည်တော့ ဒီမှာပဲ နေကြတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်၏။ ရွန်က...

“ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ ငါတို့ ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် အကာအကွယ်တွေ စီမံထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ထို့နောက် သူမမှာ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ရွန်နှင့် ဟယ်ရီတို့ကို ဝိုင်းပတ်၍ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် လျှောက်ရင်း ပါးစပ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်နေ၏...။ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲတွင် အနည်းငယ် ပြောင်းလဲလာသည်ကို ဟယ်ရီ သတိထားမိလိုက်သည်။

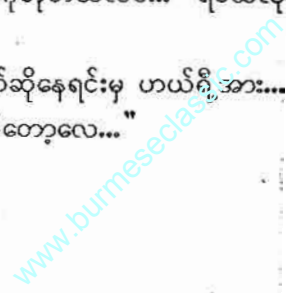
“ ဆယ်လ်ဗီယို ဟက်ဇီယာ... ပရိုတီဂိုတိုတယ်လမ်... ရိပယ်လီ မက်ဂယ်တမ်... မက်ဖီလီယာတို့...”

ဟာမီယွန်မှာ ဂါထာများ ဆက်တိုက်ရွတ်ဆိုနေရင်းမှ ဟယ်ရီ အား...

“ ဟယ်ရီ... ရွက်ဖျင်တဲကို ထုတ်လိုက်တော့လေ...”

“ ရွက်ဖျင်တဲ... ဘယ်... ဘယ်က...”

“ ငါ့အိတ်ထဲမှာလေ...”

“ အိတ်... ထဲမှာ... ခြေ... ဟုတ်သားပဲ...”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ အိတ်ထဲကို အသည်းအသန် လက်နှိုက်ရှာဖို့ မကြိုးစားတော့ပဲ ဆင့်ခေါ်ဂါထာကို သုံးလိုက်သည်...။ ရွက်ဖျင်တဲမှာ အိတ်ထဲမှ ရွက်ဖျင်စများ ကြိုးများ တိုင်များ ရောထွေးကာ ထွက်လာ၏...။ ထိုရွက်ဖျင်တဲမှာ ကွစ်ဒစ်ချ် ကမ္ဘာ့လားကျင်းပစဉ်က သူတို့သုံးခဲ့သော ရွက်ဖျင်တဲပင် ဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီ မှတ်မိလိုက်သည်။

သူက ရွက်ဖျင်တဲထိုးရန် ပြင်ဆင်ရင်း...

“ ငါသိသလောက်တော့ ဒီတဲကို ဝန်ကြီးဌာနက ပါကင်ဆိုတဲ့သူ ပိုင်တာ မဟုတ်လား...”

“ သူက ပြန်မလိုချင်တော့ဘူးလေ... သူ့ခါးနာတဲ့ရောဂါက တော်တော် ဆိုးနေတာကိုး ”

ဟာမီယွန်မှာ ပြောရင်းနှင့် သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ရှုပ်ထွေးစွာ ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေ၏...။

“ ဒါနဲ့ ရွန်အဖေက ငါ့ကိုငှားလိုက်တာ...”

“ အီရက်တို...”

ဟာမီယွန်က ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေသော ရွက်ဖျင်တဲကို မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ချိန်ရင်း ဂါထာတစ်ခု ရွတ်လိုက်၏...။ ရွက်ဖျင်တဲမှာ ချက်ချင်းပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားသည်...။ ဟယ်ရီ မရိုက်ရသေးပဲ ကြိုးများ အားလုံးမှာလည်း မြေပေါ်ဝယ် ငုတ်စိုက်ကာ ချည်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏...။

“ ကျော်အင်နီမီဆမ်...”

ဟာမီယွန်မှာ ကောင်းကင်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ဂါထာရွတ်လိုက်ရင်း သူမ၏ အစီအမံများကို အဆုံးသတ်လိုက်၏...။

“ ဒါ ငါလုပ်နိုင်တာ အကုန်ပဲ...” အနည်းဆုံးတော့ သူတို့လာရင် ငါတို့သိမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ဗို...”

“ ဒီနာမည်ကို မခေါ်စမ်းပါနဲ့...”

ရွန်က ချက်ချင်းပင် တားဆီးလိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်နှင့် ဟယ်ရီတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်...။

ရွန်က...

“ဆောရီးပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်ကို ကြားရတာ နိမိတ်မကောင်းသလို ခံစားရတယ်... သူ... သူ့ကို မိစ္ဆာသခင်ကြီးလိုပဲ ခေါ်ကြစမ်းပါဟာ...”

ဟယ်ရီက...

“နာမည်ကို မကြောက်သင့်ဘူးလို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

“သူ့နာမည်ကို ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘာဖြစ်သွားသလဲ... ငါ... ငါတို့ သူ့ကို လေးစားမှုနည်းနည်း ရှိသင့်တယ် ထင်တယ်...”

“လေးစားရမယ်... ဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီ သူနှင့် ငြင်းရန် ကြံလိုက်သော်လည်း ဟာမီယွန်က သူ့ကို သတိပေးသလို လှမ်းကြည့်၏...။ ရွန် ဤမျှ အားနည်းနေချိန်တွင် ငြင်းခုန်နေရန် မသင့်ဟု ဟယ်ရီ တွေးမိလိုက်သည်...။

ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်မှာ ရွန်ကို ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ရွှေ့လိုက်ကြသည်...။ တဲအတွင်းပိုင်းပုံစံမှာလည်း ဟယ်ရီ မှတ်မိသည့်အတိုင်းပင်...။ ဧည့်ခန်း ရေချိုးခန်း မီးဖို အားလုံး အရင်အတိုင်းပင်...။

သူတို့ ရွန်ကို အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြသည်...။ ဤမျှ ခရီးလေး ကိုပင် ပင်ပန်းသွားဟန်တူသော ရွန်မှာ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် မျက်စိမှိတ်ကာ အနားယူ နေ၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ငါ လက်ဖက်ရည်ဖျော်လိုက်ဦးမယ်...”

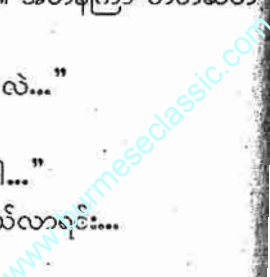
ရေးနွေးခရားကို သူမ၏ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီလည်း အပူတစ်ခုခုကို သောက်ချင်နေမိသည်...။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် နေပြီးနောက် ရွန်က...

“ကာတာမိုးတို့ ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ကံကောင်းရင် သူတို့ ထွက်ပြေးနိုင်မှာပါ...”

သူမက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များကို သယ်လာရဦး...

“ အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး တစ်မိသားစုလုံး ဒီတိုင်းပြည်က ပြေးကြရောပေါ့... ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဟယ်ရီ ပြောခဲ့တာပဲ...”

ရွန်က...

“ ငါတော့ လွတ်သွားကြပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ...”

ရွန်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံရသည်...။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် သွေးရောင်အနည်းငယ် ပြန်ပေါ်လာ၏...။

“ ရက်တာတာမိုးဆိုတဲ့လူက သိပ်ပါးနပ်ပုံမရဘူး... ငါ့ကို လူတွေ သူလို့ ထင်ပြီး ဆက်ဆံတုန်းက ဒီလိုပဲ ယူဆရတယ်... သူတို့လွတ်သွားပါစေ... ဒါမှမဟုတ်ပဲ သူတို့သာ အက်ကောဘန်ကို ရောက်သွားရင် ငါတို့ အပြစ် မကင်းဘူး”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်လာ၏...။ မစွန့်ကာတာမိုးတွင် မှော်တောင်ရေး မရှိတော့၍ သူမ၏ ခင်ပွန်းနှင့် အတူတူ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ထွက်ပြေးနိုင်ပါတော့မလားဟု သူ သံသယ ဝင်နေမိ သည်...။ သို့ရာတွင် သူ ထိုမေးခွန်းကို မမေးဖြစ်ပေ...။

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်အား ဦးတည်ကာ မေးလိုက်သည်...။

“ နင် ရလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

“ ဟင်... ဘာ... ဘာကို ရရမှာလဲ...”

“ ငါတို့ အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ... လော့ကတ်သွားရှာတာ မဟုတ်လား... အခု ဘယ်မှာလဲ...”

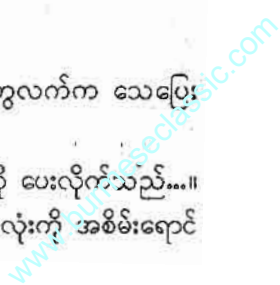
ရွန်က ခေါင်းအုံးပေါ်မှ အားယူထလိုက်ရင်း အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ မင်းတို့ ရလာတယ် ဟုတ်လား... ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောကြတာလဲ... မင်းတို့ ငါ့ကိုပြောသင့်တာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဘယ်အချိန် ငါကပြောရမှာလဲ... ဒက်အိတာတွေလက်က သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးနေရတယ် မဟုတ်လား... ဟောဒီမှာ...”

သူမက လော့ကတ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ ရွန်ကို ပေးလိုက်သည်...။ လော့ကတ်မှာ ကြက်ဥတစ်လုံးနီးပါး ကြီးမားကာ အက်စ်စာလုံးကို အစိမ်းရောင်

ကျောက်တုံးများစီကာ ပုံဖော်ထား၏...။ ရွန်က...

“ ခရီချာ ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှ ထပ်ကြိုးစား ခဲ့ပုံမရဘူး... ဒါ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားပဲ မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က ရွန်လက်ထဲမှ ပြန်ယူကာ အနီးကပ်ကြည့်ရင်း...

“ ငါတော့ ထင်တာပဲ... ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အပျက်အစီး တစ်ခုခု ရှိနေမှာပေါ့...”

သူမက ဟယ်ရီကို လှမ်းပေးလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ လက်ချောင်းများကြားထဲ ဝယ် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ လော့ကတ်မှာ အကောင်းပကတိ ရှိကာ ပြောင်လက် တောက်ပနေ၏...။ သူ ဒိုင်ယာရီ ပျက်စီးသွားပုံနှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၍ လက်စွပ်ပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးဝယ် အက်ကွဲရာ ဖြစ်သွားပုံတို့ကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ခရီချာပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်... ငါတို့ ဒီလည်ဆွဲကို ဖျက်ဆီးဖို့ဆိုရင် အရင်ဆုံး ပွင့်အောင် ဖွင့်ရမယ်...”

သူတို့အားလုံး နည်းမျိုးစုံ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း လော့ကတ်မှာ ထူးခြားမလာပေ...။ သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း အလကားပင်...။ ဟာမီယွန်ကလည်း ဂါထာမျိုးစုံ သုံးကြည့်၏...။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မထူးခြား...။

ရွန်က လော့ကတ်ကို လက်ထဲဝယ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“ ဒါပေမယ့် မင်း ခံစားမိတယ် မဟုတ်လား...”

“ ဘာလဲ... ဘာကိုလဲ...”

ရွန်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဟယ်ရီဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ ခဏ အတွင်းမှာပင် ရွန်ဘာကိုဆိုလိုသလို ဆိုတာကို ဟယ်ရီ သဘောပေါက်သွား၏...။ လော့ကတ်အတွင်းမှ နှလုံးခုန်နေသလို လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားမိလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ ဒီဟာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမလဲဆိုတာ မသိမချင်း သေချာသိမ်းထား

ရမှာပဲ ”

ထို့နောက် သူ လော့ကတ်ကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားလိုက်သည်...။ လွယ်ကူစွာ မတွေ့စေရန် အင်္ကျီထဲထည့်ဆွဲထားလိုက်၏...။ သူကဆက်၍...

“ ငါတို့ အပြင်မှာ အလှည့်ကျ စောင့်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်... နောက်ပြီး စားစရာ ရှာဖို့လည်း ရှိတယ်... မင်း ဒီမှာနေခဲ့...”

သူ ရွန်ကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏...။ အကြောင်းမှာ ရွန်မှာ နေရာမှထကာ သူ့နောက်လိုက်ရန် ပြင်နေသောကြောင့်ပင်...။

ဟာမီယွန် သူ့မွေးနေ့တွင်ပေးထားသော အချက်ပေးမှန်ပြောင်းကို ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲထဲက စားပွဲပေါ်ဝယ် သေချာဆင်ထားလိုက်သည်။ ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန် တို့ တစ်နေကုန် တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်နေကြသည်...။

သို့ရာတွင် အချက်ပေးမှန်ပြောင်းမှာ တစ်နေကုန် ငြိမ်သက်နေ၏...။ ဟာမီယွန်၏ အကာအကွယ် အစီအမံများကြောင့်လား လူများ ဤနေရာကို လာခဲ့၍ပဲလား မပြောနိုင်ပေ...။

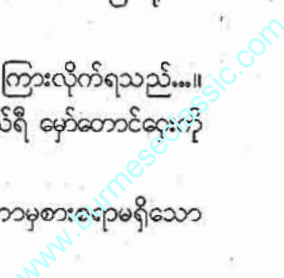
ဟယ်ရီ မှော်တောင်မှေးဖြင့် မီးထွန်းရင်း ညဆယ်နာရီတွင် ဟာမီယွန်နှင့် လူချင်းလဲလိုက်သည်...။ ကောင်းကင်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြတ်ပျံသွားသော လင်းနို့များမှအပ ရှင်းလင်းနေ၏...။

ဟယ်ရီ ဗိုက်ဆာလာသလို မူးနောက်နောက် ဖြစ်ချင်လာ၏...။ ဟာမီယွန် အိတ်ထဲဝယ် မည်သည့်အစားအသောက်ကိုမှ ထည့်မယူလာခဲ့မိပေ...။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ညစာဖို့ စားစရာမရှိပဲ ဖြစ်နေ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ တောထဲက မှိုအချို့ နှုတ်လာကာ သူတို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေး၏။

ရွန်မှာ အနည်းငယ်စားပြီးသည်နှင့် မအီမသာ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ဆက် မစားတော့ပေ...။ ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း ဟာမီယွန် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ရုံသာ ဟန်ပြ စားဖြစ်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံအချို့ ကြားလိုက်ရသည်...။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံများ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရသော်လည်း ဟယ်ရီ မှော်တောင်မှေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာ ခံစားနေရသည်...။ ဘာမှစားငှာမရှိသော

ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။ သူ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကိုသာ အရယူနိုင်ခဲ့လျှင် ပို၍ တက်ကြွလာနိုင်သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်...။ သို့ရာတွင် သူထင်သလို မဟုတ်ပေ...။

အမှောင်ထဲကို ငေးကြည့်နေရင်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသလို ခံစားနေရသည်...။ သူ ဤဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကိုတွေ့ရန် အချိန်များစွာ ပေးခဲ့ရသည်...။ ယခု ရှာတွေ့သောအခါတွင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိပဲ လမ်းပျောက်နေသလို ခံစားရ၏...။

အခြားဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများမှာ တစ်နေရာရာတွင် ရှိနေကြဆဲပင်...။ သို့သော် သူတွင် သဲလွန်စတစ်ခုမှ မရှိချေ...။ မည်သည့်ပစ္စည်းများဖြစ်မှန်းပင် သူ အကုန်လုံး မသိပေ...။ ယခုပင် သူ့လက်ထဲရှိ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို မည်ကဲ့သို့ ဖျက်ဆီးရမည်ကို မသိပေ...။

သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ကပ်နေသော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ သူ့ကိုယ်ငွေ့ကြောင့် ပူနွေးလာရမည့်အစား အေးစက်နေ၏...။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့်ကပ်လျက် လော့ကတ်ထဲမှ နှလုံးခုန်နေသည်ကို သူခံစားသိရှိနေရသည်။

သူ အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေရင်း အတိတ်နိမိတ်ဆိုးများကို ကြိုမြင်နေသလို စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်လာမိသည်...။ ထိုအရာများကို မေ့ပျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ...။ တစ်ယောက်အသက်ရှင်နေရင် ကျန်တစ်ယောက်က အသက်ရှင်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ဟူသော စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်။

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ဤကိစ္စထဲဝယ် မပါချင်ပဲ ထွက်သွားလိုပါက အချိန်မရွေး ထွက်သွားနိုင်ကြသည်...။ သို့ရာတွင် သူကမူ ဤကဲ့သို့ ရှောင်ပြေး၍ မရပေ...။ သူ့ကိုယ်သူ မတွေးနဲ့ဟု ပြောနေသော်လည်း ဟယ်ရီ မတွေးပဲ မနေနိုင်ချေ...။

သူ့အမာရွတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း နာကျင်စပြုလာသည်။ သူ့အတွေးများ ကြောင့်လားဟု ဟယ်ရီ ပူပန်စွာ စဉ်းစားရင်း အခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ပြောင်းတွေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။

သူတို့ပြန်အလာကို မျှော်နေမည်ဖြစ်သော ခရီချာကို သူတွေးမိသည်။ ခရီချာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေမလား သူသိသမျှကို ဒက်အိတာများကို

ပြောပြနေမလား သူမသိနိုင်ပေ...။ သို့ရာတွင် ခရီးချာမှာ သူ့ဘက်ကိုပါလာပြီဟု သူယုံကြည်ကြည့်ချင်သည်။ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိလာပြီဟု ထင်မိသည်...။ သို့သော် သေချာမပြောနိုင်ပေ...။

သူ့ရော ဟာမီယွန်ပါ ခရီးချာကို မခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်...။ ခရီးချာနှင့်အတူ ဝန်ကြီးဌာနမှလူများ ကပ်ပါလာမည်စိုး၍ပင်...။ မှင်စာများ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လျှင် လူများပါ တွဲ၍ လိုက်လာနိုင်သလားဆိုတာကို သူတို့ ဝေခွဲမရပေ...။

ဟယ်ရီ အမာရွတ်မှာ မီးလောင်သလို နာကျင်လာပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ နားမလည်သော အရာများစွာ ရှိသေးသည်ဟု ဟယ်ရီ ခံစားနေရသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေချာရှင်းမပြခဲ့သလဲ သူ့နားမလည်နိုင်ပေ...။ သူ အသက်ရှင်နေဖို့ အချိန်အများကြီး ရှိသေးတယ်လို့များ တွက်ဆခဲ့သလား...။

“ ငါ့ကိုပေးစမ်း ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်...”

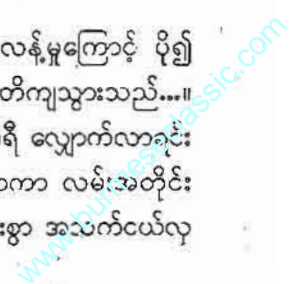
ဟယ်ရီအသံမှာ ကျယ်လောင်ကာ အေးစက်စက်နိုင်နေသည်...။ မှော်တောင်ဝှေးကို ဖြူဖွေးနေသော လက်ချောင်းများနှင့် ကိုင်ထား၏...။ သူ မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ချိန်ရှယ်ထားသူမှာ လေထဲတွင် ဇောက်ထိုးတွဲလောင်းကျနေ၏...။ သူ့ကို မည်သည့်ကြိုးနှင့်မျှ ချိတ်ဆွဲထားခြင်း မရှိပေ...။ ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိပြီး ခေါင်းမှစီးကျနေသော သွေးများကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေရေနေ၏။ ဆံပင်အားလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေကာ ရှုပ်ပွနေသော မုတ်ဆိတ်မွှေးများ ရှိ၏...။

“ မရှိဘူး... ကျုပ်မှာ မရှိတော့ဘူး... အခိုးခံရတာ ကြာလှပြီ...”

“ ဗိုဒီမော့ကို ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်... ငါမသိတာ ဘာမှမရှိဘူး...”

ဇောက်ထိုးမြင်နေသူ၏ မျက်လုံးများမှာ ကြောက်လန့်မှုကြောင့် ပို၍ ပြူးကျယ်လာပြီးနောက် ဟယ်ရီအမြင်အာရုံများ အမှောင်အတိကျသွားသည်...။

မှောင်မည်းနေသော ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုအတိုင်း ဟယ်ရီ လျှောက်လာရင်း ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်တစ်ယောက် အော်ဟစ်ရင်း အိပ်ယာထဲမှ နိုးလာကာ လမ်းအတိုင်း ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်မှာ များစွာ အသက်ငယ်လှ

သေးသည်...။ သူပြေးဝင်သွားသော အခန်းမှာ အလုပ်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး သစ်သားစများနှင့် ရှုပ်ပွနေကာ ရွှေရောင်အလင်းများ ဖြာကျနေ၏...။

ပြတင်းပေါက်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့မျက်နှာကို အလင်းရောင်အောက်ဝယ် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တွေ့လိုက်ရ၏...။ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ ယောက်ျားပီသကာ ခန့်ညားပြီး ဝမ်းသာနေပုံရ၏...။ သူက ချက်ချင်းပင် မေ့မျောကျိန်စာတစ်ခုကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်...။

ထို့နောက်တွင် ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်၏ ကြောက်ရွံ့မှု လွှမ်းမိုးနေသော မျက်လုံးများကို ဟယ်ရီ ပြန်မြင်လာ၏...။

“ အဒီသူခိုးက ဘယ်သူလဲ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်...”

“ မသိဘူး... စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ဘူး... မ... မလုပ်ပါနဲ့...”

အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ...”

သူ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူ့နဖူးမှ နာကျင်မှုကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရ၏...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက်မှာ ရွှင်ဖျင်တဲထဲသို့ ရောက်နေ၏...။ သူ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျမေ့မျောသွားခြင်းပင်...။ သူဟာမီယွန်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်...။

“ အိပ်မက်မက်နေတာပါ... ငါ အိပ်ငိုက်သွားတယ် ထင်တယ်...”

သူကမန်းကတန်းထထိုင်ရင်း ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်သည်...။

“ နင့်ရဲ့အမာရွတ်နာပြန်ပြီ မဟုတ်လား... နင့်မျက်နှာကို ကြည့်ရုံနဲ့

ငါ သိပါတယ်... နင် ဗို...”

“ သူ့နာမည်ကို မခေါ်နဲ့...”

ရွှန်၏ဒေါသဖြစ်နေသောအသံက တဲထဲက ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ ကောင်းပြီ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးရဲ့စိတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်ပြန်ပြီလား...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါဒီလိုဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်တာမှ မဟုတ်တာ... ဒါအိပ်မက်ပဲ... ဟာမီယွန်နဲ့... နင်ကော အိပ်မက်ကို ရွေးမက်လို့ ရသလား...”

“ နင်စိတ်တံတိုင်းကာနည်းကိုသာ အောင်မြင်ခဲ့ရင်...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ ဟာမီယွန်နှင့် ငြင်းရန် စိတ်မဝင်စားပေ။ သူ ဘာမြင်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကိုသာ ပြောပြချင်စိတ်ပေါ်နေ၏...။

“ သူ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကို တွေ့သွားပြီ... သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ငါထင်တာပဲ... ဒါပေမယ့် သူမသတ်ခင် ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ရဲ့ စိတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်သေးတယ်...”

“ ငါ နင့်အစား စောင့်ပေးမယ်... နင်ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်...”

“ ငါပြီးအောင်စောင့်နိုင်ပါတယ်...”

“ မဖြစ်ဘူး... နင်အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်... သွားလှဲနေချည်...”

ဟာမီယွန်ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဆိုးနေပုံရသည်။ ဟယ်ရီ ဘာမှ ပြောမနေတော့ပဲ ရွက်ဖျင်တဲထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရွန်မှာ အိပ်စင်အောက်ဘက် မွေရာပေါ်ဝယ် ဖျော့တော့စွာ လဲလျောင်းနေ၏...။ သူ ကုတင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ လဲလျောင်းနေလိုက်သည်...။ မိနစ်အတော်ကြာကြာတွင် ရွန်က ဟာမီယွန်မကြားစေရန် အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ...”

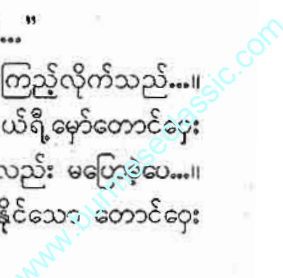
ဟယ်ရီ မျက်စိမှိတ်ကာ အသေးစိတ် မှတ်မိစေရန် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင်း လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ သူဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကို တွေ့သွားပြီ... ချုပ်ထားပြီး နှိပ်စက်နေတယ်...”

“ သူချုပ်ထားရင် ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှော်တောင်ဝှေးအသစ် လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာလဲ...”

“ ငါလည်းမသိဘူး... ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်...”

ဟယ်ရီ မျက်လုံးများကို မှိတ်ရင်း သေချာပြန်တွေးကြည့်လိုက်သည်...။ သူ တွေးကြည့်လေ အဓိပ္ပါယ်မရှိလေပင်...။ ဗိုဒီမော့မှာ ဟယ်ရီမှော်တောင်ဝှေး အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမျှ မဟခဲ့ပေ...။ ဆက်စပ်မှု ရှိကြောင်းလည်း မပြောခဲ့ပေ...။ ပို၍ စွမ်းအားထက်ကာ ဟယ်ရီမှော်တောင်ဝှေးကို အနိုင်ယူနိုင်သော တောင်ဝှေး

တစ်ခု မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပေ...။

“ သူ ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်ဆီက တစ်ခုခု လိုချင်နေတယ်...”

ဟယ်ရီ မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားကာ စဉ်းစားရင်း ဆက်ပြော၏...။

“ သူ့ကိုပေးဖို့ ပြောနေတယ်... ဒါပေမယ့် ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်က သူ့ဆီက ခိုးသွားပြီလို့ ပြောတယ်...”

ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်၏ စိတ်ထဲကို သူနှင့် ဗိုဒီမော့မြင်ခဲ့ပုံကို ဟယ်ရီ ပြန်မြင်ယောင် လာမိသည်...။

“ သူ ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်ရဲ့ စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်တယ်... ခပ်ငယ်ငယ် လူငယ် တစ်ယောက်က ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်ကို ကျိန်စာနဲ့ ပစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်... ကြည့်ရတာ မိစ္ဆာသခင်ကြီးလိုချင်တဲ့ဟာကို သူ ခိုးသွားပုံပဲ... အဲ... အဲဒီလူကို ငါတစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးနေတယ်...”

ဟယ်ရီ ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ် မြင်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏...။ ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ် အဆိုအရ ဤကိစ္စမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပေပြီ...။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူ ဘာကြောင့် ထိုလူငယ်ကို မြင်ဖူးနေရသလဲ...။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာမှ ရွန်က...

“ သူ့ခိုးလက်ထဲမှာ ဘာကိုထားသလဲ မမြင်လိုက်ဘူးလား...”

“ မမြင်လိုက်ဘူး... ခပ်သေးသေး ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ ဟယ်ရီ... သူ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလုပ်ဖို့ ပစ္စည်းလိုက်ရှာနေတယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား...”

“ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး... ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခုထပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးလား... ဟာမီယွန်ပြောတော့ သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ခွဲနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲဆို...”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူမသိရင်တော့...”

“ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့မှာ မှော်တောင်ရေးနှစ်ခု ဆက်စပ်နေသည့် ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းမှန်း သူ့သေချာသိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမှ မမေးမြန်း သတ်ပစ်လိုက်သည်ကိုတော့ သူနားမလည်နိုင်ပေ...။

ဗိုဒီမော့ ဘာကိုရှာဖို့ ကြိုးစားနေသလဲ...။ ဝန်ကြီးဌာနရော မှော်လောက ကြီးတစ်ခုလုံးနီးပါးကိုပါ ခြယ်လှယ်ကြိုးကိုင်ထားပြီးမှ အဝေး တစ်နေရာတွင် ရှိနေသော ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ထံမှ ပစ္စည်းကို လိုချင်နေခြင်းမှာ ဟယ်ရီအတွက် စဉ်းစားမရနိုင်သော ပြဿနာပင်...။

ပစ္စည်းခိုးသွားသူ၏ မျက်နှာကို ဟယ်ရီ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့၏ မျက်နှာတွင် မြင်ရတတ်သည့် နောက်ပြောင်တတ်သည့် ပုံစံမျိုးကို ထိုသူ့မျက်နှာတွင် တွေ့ရ၏...။ သူမြင်ဖူးတာ သေချာသော်လည်း စဉ်းစား၍ မရပေ...။

ဂရီဂိုရီဗစ်ချ် သေပြီးနောက်ဝယ် ထိုသူခိုးမှာ အန္တရာယ် ကျရောက်ပေ တော့မည်...။ အောက်ဘက်မှ ရွန်ဟောက်သံထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ဟယ်ရီပါ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်...။

၁၅။ ဂေါ်ဘလင်တို့၏ကလဲ့စား

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောဝယ် မည်သူမျှ မနိုးသေးခင်မှာပင် ဟယ်ရီ တစ်ယောက်တည်း သစ်တောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သစ်တောထဲရှိ “သက်တမ်းအရှည်ဆုံးဟု ထင်ရသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်ဝယ် မူဒီ၏ မျက်လုံးကို မြှုပ်နှံလိုက်သည်...။ သစ်ခေါက်ပေါ်ဝယ် သူ့မှော်တောင်စွေးနှင့် ကြက်ခြေခတ် သဏ္ဍာန် မှတ်သားထားလိုက်၏...။

သူ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်မပေးနိုင်ပေ...။ သို့ရာတွင် ဒိုလိုရက်စ် အမ်ဘရစ်ချ်၏ အခန်းတံခါးဝယ် နေရသည်ထက်တော့ မူဒီ ပိုသဘောကျလိမ့်မည် ဟု ဟယ်ရီ ယူဆလိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူ့ရွက်ဖျင်တဲရီရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့နိုးလာလျှင် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်ရပေမည်...။

ဟယ်ရီကော ဟာမီယွန်ပါ တစ်နေရာထဲတွင် ကြာကြာမနေရန် စဉ်းစား ကြ၏...။ ရွန်ကပါ ထိုကိစ္စကို သဘောတူ၏...။ ထို့နောက် ဟာမီယွန်က သူမ၏ အကာအကွယ် အစီအမံများကို ရုပ်သိမ်းနေချိန်ဝယ် ဟယ်ရီနှင့် ရွန်က ခြေရာလက်ရာမကျန်အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေကြသည်...။

ထို့နောက် သူတို့ မြို့လေးတစ်ခု၏ အစွန်သို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ

လာခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ သစ်ပင်များကြားဝယ် ရွက်ဖျင်တဲထိုးရင်း အကာအကွယ် အသစ်များကို ပြန်လုပ်ကြပြီးနောက် ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကိုခြုံကာ မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မြို့ထဲသို့ သူဝင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် သဘာဝမကျသော ချမ်းစိမ့်မှုကို ခံစားလိုက်ရပြီး မြူနှင်းများကျလာကာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွား၏...။

ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲဆီသို့ လက်မလာနှင့် မောကြီးပန်ကြီး ပြန်ရောက်လာ ကာ သူ့ပါးစပ်မှ “ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေ ” ဟုသာ စကားတစ်ခွန်း ပြောနိုင်၏...။ ရွန်က မကျေမနပ်နှင့်...

“ မင်း အရမ်းစွမ်းတဲ့ အစောင့်အရှောက်ကို ခေါ်နိုင်တာပဲဟာ...” သူက အမောတကောနှင့်ပင်...

“ ငါ... ငါခေါ်လို့မရဘူး... ထွက်... ထွက်မလာဘူး...” သူတို့၏ အံ့အားသင့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာများကို မြင်ရသည့်အခါ ဟယ်ရီ ရှက်သလို ခံစားရသည်...။ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ တကယ့်အိပ်မက်ဆိုးပင်...။ အဝေးတွင် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကို မြင်နေရပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိပဲ ဖြစ်နေ၏...။

ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီ သတ္တိအားလုံး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ပျောက်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်...။ သူ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကို မက်ဂယ်များကြားထဲဝယ် ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့၏...။ မက်ဂယ်များမှာ ဤသတ္တဝါများကို မမြင်နိုင်သော်လည်း ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိကြသည်...။

“ ဒါဆို ငါတို့ ဘာမှ စားစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့...” ဟာမီယွန်က...

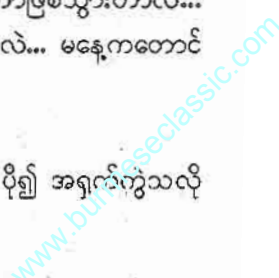
“ နင်တိတ်တိတ်နေစမ်း ရွန်... ဟယ်ရီ နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်အရှောက်ကို မခေါ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတာလဲ... မနေ့ကတောင် နင်ခေါ်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ...”

“ ငါလည်း နားမလည်ဘူး...” သူ ထိုင်ခုံပေါ်ဝယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ရင်း ပို၍ အရှက်ကွဲသလို ခံစားနေရသည်...။

“ ဒါဆို ငါတို့ ဘာမှ စားစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့...” ဟာမီယွန်က...

“ နင်တိတ်တိတ်နေစမ်း ရွန်... ဟယ်ရီ နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်အရှောက်ကို မခေါ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတာလဲ... မနေ့ကတောင် နင်ခေါ်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ...”

“ ငါလည်း နားမလည်ဘူး...” သူ ထိုင်ခုံပေါ်ဝယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ရင်း ပို၍ အရှက်ကွဲသလို ခံစားနေရသည်...။

သူ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသလို ခံစားနေရ၏...။ မနေ့က ကိစ္စများမှာ အလွန် ကြာမြင့်နေသလိုပင်...။ ယနေ့တွင် သူ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ် ပြန်ဖြစ်သွားသလို ခံစားနေရသည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကြောင့် ဟော့ဝဂ်ရထားပေါ်ဝယ် လဲကျခဲ့ရသည့်အရွယ် ပြန်ရောက်သွားသလို ယုံကြည်ချက်ကင်းမဲ့နေ၏...။

ရွန်က ထိုင်ခုံတစ်ခုကို ကန်လိုက်ရင်း...

“ ငါ အရမ်းဆာနေပြီ... ငါသေမတတ်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားရသေးဘူး...”

ဟယ်ရီက ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်...

“ ဒါဆိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေကို ရှင်းပြီး သွားပေတော့...”

“ သွားချင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါ့လက်တစ်ဘက် ခုထက်ထိ ပတ်တီး စည်းထားရတုန်းပဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား...”

“ ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ...”

“ မင်း ဘာပြောတာလဲ... ဟေ...”

ဟာမီယွန်က နဖူးကိုလက်နှင့် ရိုက်ရင်း...

“ ဟုတ်သားပဲ...” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်...။ သူမက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်နှင့် ဆက်၍...

“ ဟယ်ရီ ငါ့ကို လော့ကတ်ပေးစမ်းပါ...”

ဟယ်ရီ လော့ကတ်ကို ချွတ်ကာ သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏...။ လော့ကတ် သူ့အရေပြားနှင့် မထိတွေ့တော့သည်နှင့် ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားသလိုပင်...။ စောစောက သူဘယ်လို စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့သလိုပင်...။

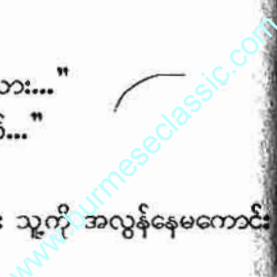
ဟာမီယွန်က...

“ ဘယ်လိုလဲ... နေလို့ ကောင်းသွားပြီလား...”

“ ဟုတ်တယ်... အရမ်းကောင်းသွားတယ်...”

“ ဟယ်ရီ...”

သူမက သူ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း သူ့ကို အလွန်နေမကောင်း

ဖြစ်နေသဖြင့် မေးနေသည့် လေသံမျိုးဖြင့်...

“ နင့်ကို သူဝင်ပူးသွားပြီလို့ နင်ထင်သလား...”

“ ဘာပြောတယ်... မဖြစ်နိုင်တာ... ငါဘာလုပ်ခဲ့သလဲ အားလုံး ပြန်မှတ်မိတယ်... ငါ့ကို ဝင်ပူးနေရင် ငါဘယ်လိုလုပ် ပြန်မှတ်မိနိုင်မှာလဲ... မဟုတ်ဘူးလား... ဂျင်းနီတုန်းကဆိုရင် သူမမှတ်မိတဲ့အချိန်တွေ ရှိတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောဖူးတယ်...”

ဟာမီယွန်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ရွှေရောင်လော့ကတ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ ကြည့်ရတာ ငါတို့ မဝတ်ထားသင့်ဘူး ထင်တယ်... တဲထဲမှာ သိမ်းထားကြရအောင်...”

ဟယ်ရီက လုံးဝလက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ငါတို့ ဒီလိုထားလို့ မဖြစ်ဘူး... ပျောက်သွားရင် ခိုးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ ကောင်းပြီလေ...”

ဟာမီယွန်က လော့ကတ်ကို သူမလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားလိုက်သည်...။

“ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အလှည့်ကျဆွဲရမယ်... ဘယ်သူမှ ကြာကြာ ဆွဲမထားရဘူး... ဟုတ်ပြီလား ”

ရွန်က စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ဟုတ်ပါပြီ... ဒီကိစ္စရှင်းပြီးရင် ငါတို့ စားစရာ သွားရှာလို့ ရပြီ မဟုတ်လား...”

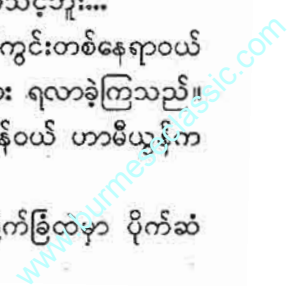
ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် တခြားနေရာမှာ ရှာကြစို့... ဒီလို ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေ ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ ဆက်နေဖို့ မသင့်ဘူး...”

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ ဝေးကွာလှစသာ လယ်ကွင်းတစ်နေရာဝယ် အခြေချလိုက်နိုင်ပြီး ယာခင်းထဲမှ ကြက်ဥနှင့် ပေါင်မုန့်များ ရလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ကြက်ဥနှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်များ စားနေချိန်ဝယ် ဟာမီယွန်က စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသော လေသံဖြင့်...

“ ဒါ ခိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်... ငါ ကြက်ခြံထဲမှာ ပိုက်ဆံ

ထားခဲ့တာပဲဟာ..."

ရွန်က ပလုပ်ပလောင်း စားနေရင်းမှ...

"စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ... မပူစမ်းပါနဲ့..."

တကယ်လည်း စားစရာ ကောင်းကောင်းရှိချိန်ဝယ် စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်ကြပေသည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများနှင့် ပတ်သက်ကာ ငြင်းခန်ခဲ့သည် များကို မေ့ကာ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောခဲ့ကြသည်...။ ဟယ်ရီမှာ ပို၍ စိတ်ပျော်ရွှင်လာသလို မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ပြန်၍ ပြည့်ဝလာ၏...။

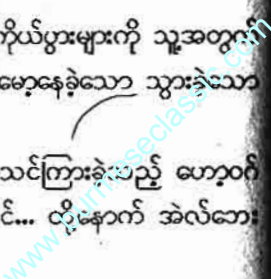
ဗိုက်ထဲတွင် အစာမရှိပါက စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသည်ဆိုသည်မှာ လက်တွေ့ပင်...။ သို့သော် ဟယ်ရီအတွက်မူ ဤအချက်က အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေ၏...။ ဒါစလေ မိသားစုနှင့်နေစဉ်က သူငယ်တို့ခွဲသော အချိန် မနည်းလှပေ...။ ဟာမီယွန်မှာ တချို့ညများတွင် ဘယ်ရီသီးအချိုနှင့် ဘီစကစ် များသာ ရလာခဲ့သည်...။ သူမမှာ ပုံမှန်ထက်ပို၍ စိတ်တိုနေကာ တစ်ယောက် တည်း နေတတ်လာ၏...။ ရွန်မှာမူ တစ်နေ့လျှင် သုံးနပ်စားရမှ ကျေနပ်ကာ ဗိုက်ဆာသည်နှင့် နည်းမျိုးစုံ ဂျီကျတော့သည်...။ ရွန် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား သိမ်းထားရသော အလှည့်နှင့် အစားအစာ မရှိသည့်အချိန် တိုက်ဆိုင်နေပါက ပို၍ ဆိုးတော့သည်...။

"ဘယ်ကို နောက်ထပ်သွားကြမှာလဲ..." ဆိုသော စကားကို သူ အမြဲပြောလေ့ရှိသည်...။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သွားရမှန်း သိပုံမပေါ်ပေ...။

ဟယ်ရီရော ဟာမီယွန်ပါ နာရီပေါင်းများစွာပင် ကျန်နေသေးသည့် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို ရှာဖွေရန်နှင့် သူတို့လက်ထဲရှိ တစ်ခုကို ဖျက်ပစ်ရန် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်...။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင် ဘာသတင်းမှ အသစ်ထပ်မရသော ကြောင့် အခက်တွေ့နေကြ၏...။

ဒမ်တယ်လ်ဒိုး၏အလိုအရ ဗိုဒီမော့မှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို သူ့အတွက် အရေးပါသော နေရာများတွင် ဝှက်ထားခဲ့နိုင်သည်။ ဗိုဒီမော့နေခဲ့သော သွားခဲ့သော နေရာများကို သူတို့သိသရွေ့ စုစည်းခဲ့ကြသည်...။

သူကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် မိဘမဲ့ဟော... ပညာသင်ကြားခဲ့သည့် ဟော့ဝင် ကျောင်း... သူ့အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ဘိုဂင်နှင့် ဘာဂတ်ဆိုင်... လို့နောက် အဲလ်ဘေး

နီးယားရှိ တောအုပ်တို့မှာ သူတို့သိသမျှ အခြေခံအချက်များပင်...။

ရွန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...

“ ဒါဆိုလည်း အဲလ်ဘေးနီးယားကို သွားပြီး ရှာကြစို့... တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးကို ရှာရင် နေ့တစ်ဝက်ပဲ ကြာမှာပါ...” ဟု ရွဲလိုက်၏...။

“ အဲဒီမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး... သူ အဝေးကိုထွက်ပြေးမသွားခင်မှာ ဝိညာဉ် ကိုယ်ပွား ငါးခု လုပ်ပြီးတာ သေချာတယ်... နောက်ပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပြောတာက မြွေကခြောက်ခုမြောက်ပဲတဲ့... မြွေက အဲလ်ဘေးနီးယားမှာ မဟုတ်ဘူး... သူကမို့...”

“ ငါမပြောနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား...”

“ မြွေက မိစ္ဆာသခင်ကြီးနဲ့ အတူတူ ရှိနေတာပဲ... ရပြီလား... နင် ကျေနပ်သွားသလား ရွန်...”

ဟယ်ရီက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်ရင်း...

“ ဘိုဂင်နဲ့ဘာဂတ်ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဝှက်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး... အဲဒီပစ္စည်းတွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲ... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလုပ်ရလောက်အောင် အဖိုးမတန်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်...”

ရွန်က စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် သမ်းဝေလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီက ဂရုမစိုက်ပဲ ဆက်၍...

“ သူ ဟော့ဝင်မှာ တစ်ခုခု ဝှက်ထားခဲ့တယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ဟာမီယွန်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မတွေ့ပဲနေမယ် မထင်ဘူး ဟယ်ရီ...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက အလျော့မပေးပဲ ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်၏...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်... ဟော့ဝင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အားလုံးကို သူမသိပါဘူးတဲ့... သူမသိပဲ မို့...”

“ ဟေ့...”

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးဆို ရပြီလား...”

ဟယ်ရီ စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးအတွက် အရေးပါတဲ့နေရာတွေထဲမှာ ဟော့ဝင်က ထိပ်ဆုံးကပဲ...”

ရွန်က...၊

“ အဲဒါ သူ့ကျောင်းလေ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...”

“ ဟုတ်တယ်... အဲဒါ သူ့ကျောင်းပဲ... သူ့အတွက် ပထမဆုံး အိမ်လို့ ခြောက်နိုင်တဲ့ နေရာပဲ... သူ့အတွက် တကယ်ထူးတဲ့ နေရာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ နင်ပြောတော့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆီမှာ အလုပ် တောင်းဖူး တယ်ဆို...”

“ ဟုတ်တယ်လေ...”

“ ပြီးတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူတစ်ခုခုကို ရှာဖို့ ပြန်လာတယ်လို့ ထင်တယ် မဟုတ်လား... ကျောင်းကိုစတင်ထောင်ခဲ့တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလုပ်ဖို့ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်...”

“ ဒါပေမယ့် အလုပ်မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား... ဒီလိုဆိုရင် သူ့အဲဒီပစ္စည်းကို ရှာပြီး ဝှက်ဖို့ အချိန်ဘယ်ရမလဲ...”

ဟယ်ရီမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင်...။

“ ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလည်း... ဟော့ဝဂ်ကို မေ့လိုက်ကြစို့...”

မည်သည့်သဲလွန်စမှ မရှိသောကြောင့် သူတို့ လန်ဒန်သို့ ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံ ခြုံကာ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဗိုဒီမော့ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ မိဘမဲ့ ဂေဟာသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ စာကြည့်ခန်းထဲထိ ခိုးဝင်ကာ စာရွက် စာတမ်းများ ဖတ်ရှုခဲ့၍ ဤနေရာကို နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ ဖောင်ဒေးရှင်း တစ်ခုလုံးကို တူးကြည့်ရမလို ဖြစ်နေပြီ...”

ဟယ်ရီကမူ...

“ သူ ဒီမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ထားမှာမဟုတ်ဘူး...”

ထိုကိစ္စကို သူသဘောပေါက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ...။ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ဗိုဒီမော့ ထွက်သွားရန် ကြံခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဝိညာဉ်

တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထိုနေရာတွင် ထားခဲ့မည် မထင်ပေ...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြောခဲ့ပုံအရ ဗိုဒီမော့မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်ကာ ဂုဏ်ယူ ဖွယ်ရာကောင်းမည့် နေရာမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်ပေလိမ့်မည်...။ ဤမျှ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသောနေရာမှာ ဟော့ဝင်ကျောင်း ဝန်ကြီးဌာန ဂရင်းဂေါ့ဘလင်စသည်တို့နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ...။

မည်သည့်အကြံဉာဏ် အသစ်မျှ မရပဲနှင့် သူတို့ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံး လျှောက်သွားကာ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်...။ သူတို့၏ ရွက်ဖျင်တဲကို ညတိုင်း နေရာပြောင်းကြသည်...။ မနက်တိုင်း ခြေရာလက်ရာ တစ်ခုမှ မကျန်အောင် ဖျောက်ဖျက်ကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ လူသူမရှိသော တောအုပ်များ... တောင်ကုန်းများ လိုဏ်ဂူများ၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်...။

ဆယ့်နှစ်နာရီခြား တစ်ခါ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို အလှည့်ကျ ဝတ်ဆင်ခဲ့ ကြသည်...။ ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာလည်း နာကျင်နေဆဲပင်...။ သူသတိပြုမိ သည်မှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဆွဲထားချိန်ဝယ် ပိုဆိုးတတ်၏...။ တစ်ခါတရံ သူကိုယ်တိုင် နာကျင်မှုကို တောင့်မခံနိုင်ပဲ ရှိတတ်သည်...။

သူ့မျက်နှာ တစ်ချက်မဲ့သွားသည်နှင့် ရွန်က...
“ဘာလဲ... မင်းဘာမြင်လဲ...” ဟု မေးလေ့ရှိသည်...။

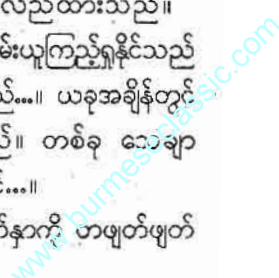
ဟယ်ရီကလည်း အမြဲလိုလိုပင်...

“ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ဆီက ပစ္စည်းခိုးသွားတဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတယ်” ဟု ဖြေလေ့ရှိ၏...။

ထိုကဲ့သို့ အဖြေပေးလိုက်တိုင်း ရွန် မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ထွက်သွားတတ် ၏...။ ရွန်မှာ သူ့မိသားစုနှင့် ပတ်သက်သော သတင်း၊ ဖီးနစ်အဖွဲ့နှင့် ပတ် သက်သော သတင်းများကို ကြားချင်နေမှန်း ဟယ်ရီ နားလည်ထားသည်။

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ တယ်လီဗေးရှင်းလို လိုရာကို ဖမ်းယူကြည့်ရှုနိုင်သည် မဟုတ်ချေ...။ ဗိုဒီမော့ စဉ်းစားသမျှကိုသာ မြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်...။ ယခုအချိန်တွင် ဗိုဒီမော့မှာ သူခိုးအပေါ်တွင်သာ အာရုံစိုက်နေဟန် ရှိသည်။ တစ်ခု သေချာ သည်ကတော့ ဗိုဒီမော့လည်း ဟယ်ရီထက် ပိုမသိခြင်းပင်...။

ဟယ်ရီမှာ အချိန်တိုင်း နာကျင်နေမှုနှင့် သူခိုး၏မျက်နှာကို ဟဖျတ်ဖျတ်

မြင်နေရခြင်းကို တတ်နိုင်သရွေ့ ဖုံးကွယ်ထားရသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာပြီးနောက်တွင် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ သူ့အကြောင်းပြောနေကြသည်ဟု ဟယ်ရီ သံသယ ရှိလာ၏...။ ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ဝင်လာသည့်အချိန်တိုင်း သူတို့ စကားပြောနေခြင်းကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထို့အပြင် သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စကားပြောနေသည်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှ နှစ်ကြိမ်ခန့် တွေ့ခဲ့ရသည်...။ ထိုအကြိမ်တိုင်းတွင် သူ အနီးရောက်လာသည်နှင့် စကားပြောရပ်လိုက်ကြကာ တစ်ခုခု လုပ်နေဟန် ဆောင်ကြ၏...။

သူတို့ခရီးမှာ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ဖြစ်နေခြင်းကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဟယ်ရီ မတွေးပဲ မနေနိုင်ချေ...။ သူတို့က သူ့တွင် လျှို့ဝှက်ထားသော အစီအစဉ်များ ရှိသည်ဟု ထင်နေဟန် ရှိသည်...။

ရွန်ကမူ သူ့မကျေနပ်ချက်ကို ပြသရန် ဝန်မလေးပေ...။ ဟာမီယွန်ပါ သူ၏ ခေါင်းဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လာမည်ကို ဟယ်ရီ စိုးရိမ်မိသည်...။ ဟယ်ရီ စဉ်းစားရသရွေ့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားနောက်တစ်ခုမှာ ဟော့ဝင်မှာပင် ရှိနိုင်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်စလုံး ထိုအတွေးကို သဘောမတူကြသဖြင့် ဟယ်ရီ ဆက်မပြောတော့ပေ...။

သူတို့ လှည့်လည်သွားလာနေစဉ်မှာပင် ဆောင်းဦးရာသီသို့ ဝင်ရောက်စပြုလာသည်။ သူတို့စခန်းချရာနေရာတွင် သစ်ရွက်ကြွေများ စုပုံနေတတ်၏...။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော မြူနှင်းများနှင့် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကြောင့် ဖြစ်လာသော မြူနှင်းများက သူတို့ကို ဒုက္ခပေးသလို မိုးများ လေများကပါ ထပ်ဆင့် ဒုက္ခပေးကြ၏...။

သို့ရာတွင် ဟာမီယွန်မှာ ယခုအခါ စားကောင်းသော မှိုများကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်...။ မည်သူနှင့်မှ သူတို့ မဆုံခဲ့သလို ပြင်ပတွင် ဗိုဒီမော့ ဘာတွေလုပ်နေသည်ကိုလည်း မကြားကြရပေ...။

တစ်ညတွင် မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခုပေါ်တွင် နေရာယူကာ သူတို့ ငါးများကို ကင်စားနေကြသည်...။ ရွန်မှာ နည်းမျိုးစုံနှင့် ညည်းတွားနေ၏...။ သူ့လည်ပင်းတွင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား လော့ကတ်ကို ဆွဲထားမှန်း ဟယ်ရီ ချက်ချင်း သိလိုက်

သည်...။ ရွန်မှာ ထိုလည်ဆွဲမရှိချိန်ဝယ် ဘာပဲပြောပြော အနည်းငယ်တော့ အခြေအနေ ပိုကောင်းပေသည်...။

“ ငါ့အမေဆိုရင် လေထဲကအစားအစာတွေ ယူပေးနိုင်တယ် ”
ဟာမီယွန်က...

“ နင်အမေ လေထဲက အစားအစာတွေ ရောက်လာအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး... ဘယ်သူမှလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး... အစားအစာဆိုတာ ဂမ့်ရဲ့ ဥပဒေသအရ ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲ ဖန်ဆင်းလို့မရတဲ့ ခြွင်းချက်ငါးမျိုးထဲက တစ်ခုပဲ...”

ရွန်က ငါးရိုးကို ပါးစပ်ထဲမှ ထွေးထုတ်လိုက်ရင်း...
“ ငါနားလည်အောင် ပြောစမ်းပါ...”

“ ဘာမှမရှိပဲ အစားအစာရလာအောင် ဖန်ဆင်းလို့ မရနိုင်ဘူး ရွန်... ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲဆိုတာ သိရင် ဆင့်ခေါ်ဂါထာ သုံးလို့ရတယ်... ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းပေးချင်ရင် ဖြစ်တယ်... အရေအတွက်များလာအောင် လုပ်တတ်ရင် ရတယ်...”

“ ဒီဟာကိုတော့ များလာအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့... ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ အရသာ...”

“ ဟယ်ရီဖမ်းလာတာကို ငါတတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးထား တာပဲ... ငါပဲ အမြဲတမ်း အစားအစာ ပြင်ဆင်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား... ဘာလဲ ငါက မိန်းကလေးမို့လို့လား ”

“ မဟုတ်ဘူး... နင်ရဲ့ မှော်ပညာက အကောင်းဆုံးမို့လို့ပဲ...”

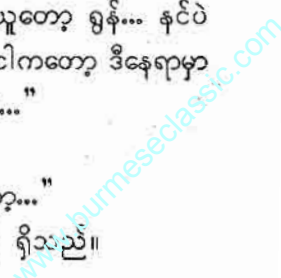
ရွန်က ပြန်အော်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်က နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ် လိုက်၏...။

“ ဒါဆိုလည်း နင်ပဲ ချက်ပြုတ်ရေးကို တာဝန်ယူတော့ ရွန်... နင်ပဲ ပစ္စည်းတွေရှာပြီး စားကောင်းအောင် ဖန်ဆင်းယူပေးတော့... ငါကတော့ ဒီနေရာမှာ ထိုင်ပြီး နင်ချက်သမျှကို ညည်းညူပြမယ်... ဘယ်လိုလဲ...”

ဟယ်ရီပါ နေရာမှ ထလိုက်ရင်း...

“ တော်တော့... နှစ်ယောက်စလုံး တော်ကြတော့...”

ဟာမီယွန်မှာ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေဟန် ရှိသည်။

“ နင်သူ့ကို သည်းခံနိုင်သလား... တစ်ခါမှတောင် ဝင်မချက်ပဲနဲ့များ...”

“ ဟာမီယွန်... တိတ်တိတ်နေစမ်း... ငါ အသံတွေ ကြားနေရတယ်...”

သူက လက်တစ်ဘက်ကိုမြှောက်ကာ သူတို့ကို စကားမပြောရန် တားထားရင်း ကြိုးစားနားထောင်လိုက်သည်...။ သူတို့ဘေးမှ မြစ်ရေစီးသံများကြားမှပင် အသံအချို့ကို သူကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အချက်ပေးမှန်ပြောင်းကို ကြည့်လိုက်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှု မရှိပေ...။ သူက ဟာမီယွန်ကို လေသံမျှဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ နင်မတ်ဖီလီယာတို့ ဂါထာနဲ့ ကာကွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား...”

သူမက အသံတိုးတိုးဖြင့်..

“ ငါ အားလုံးလုပ်ထားတယ်... မတ်ဖီလီယာတို့ရော မက်ဂယ်တွေ မလာနိုင်အောင်ရော ပုံပျောက်ဂါထာရော အကုန်လုံးပဲ... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ရှိမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟယ်ရီ သစ်တုံးများကို ဖယ်ပစ်နေသော အသံများကို ကြားနေရသည်...။ လူအတော်များများမှာ သူတို့ ရွက်ဖျင်တဲရီရာ ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်လာနေကြပုံရ၏...။ သူတို့အားလုံး မှော်တောင်ငှေးများကို ဆွဲထုတ်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြသည်။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ အကာအကွယ်မှာ သာမန် စုန်းကဝေများနှင့် မက်ဂယ်များအတွက်မူ ကောင်းကောင်းလုံလောက်ပေသည်...။ ဒက်အီတာများသာ ဖြစ်ပါက သူတို့၏ အကာအကွယ်များကို မိစ္ဆာမှော်ပညာနှင့် စတင် စမ်းသပ်ရမည့် အချိန်ပင်...။

ထိုလူများမှာ ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အသံများမှာ ပို၍ ဆူညံလာ၏...။ ပေနစ်ဆယ်ခန့်ပင် သူတို့နှင့် မကွာတော့မှန်း ဟယ်ရီ တွက်ဆလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် မြစ်ရေစီးသံများကြောင့် အမှန်ကိုပြောရန်မူ ခဲယဉ်းလှသည်...။

ဟာမီယွန်မှာ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ မွှေနှောက်ရှာဖွေလာသူခိုးနားရွက်သုံးစုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီကော ရွန်ပါ တစ်ဘက်ကို နားရွက်တွင် ကပ်ကာ ကြိုးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသော အခြားတစ်ဘက်ကို ရွက်ဖျင်တဲအပြင် ထုတ်ထားလိုက်၏...။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံကို ဟယ်ရီ

ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဒီနေရာမှာ ဆဲလ်မွန်ငါးတွေ ရှိနိုင်တယ်... သိပ်စောလွန်းနေသလားတော့ မသိဘူး... အက်ဆီယိုဆဲလ်မွန်...”

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ရေပွက်သံများ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ငါးကို ဆီး၍ ဖမ်းယူကြသည့် အသံများ ကြားနေရ၏...။ ဟယ်ရီ အသံများကို ကြားရစေရန် ပို၍ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ စကားပြောသံ အချို့ကို ကြားရသော်လည်း လူသား တို့၏ ဘာသာစကား မဟုတ်ကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ စကားသံများမှာ ကြမ်းတမ်းကာ ကာရန်မညီပဲ... ဆူညံနေသောသူနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြော နေကြခြင်း ဖြစ်သည်...။ တစ်ယောက်မှာ ကျန်တစ်ယောက်ထက် အနည်းငယ် အသံတိုးကာ စကားပြောနေ၏...။

သူတို့နှင့် မဝေးလှသော နေရာတွင် မီးပုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ဆဲလ်မွန်ငါးကင်နံ့က သူတို့တဲထဲထိ ရောက်ရှိလာ၏...။ ထို့နောက်တွင် ဇွန်း ပန်းကန်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ပထမစကားပြောခဲ့သူကပင်...

“ ရှေး... ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ ဂေါ်နပ်...”

“ ဂေါ်ဘလင်တွေပဲ...”

ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီကို ပြောသဖြင့် သူခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်...။ ဂေါ်ဘလင်နှစ်ကောင်စလုံးမှာ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပင်...

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...” ဟု ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြသည်။

နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်က...

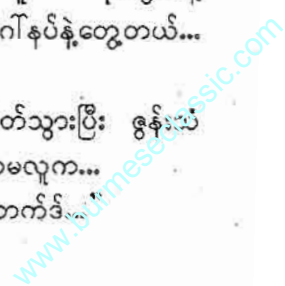
“ မင်းတို့သုံးယောက် ထွက်ပြေးနေတာ ကြာပြီပေါ့... ဟုတ်လား...”

ထိုလူ၏ အသံကို ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်းရင်းနှီးနေ၏...။

“ ခြောက်ပတ်လား ခုနှစ်ပတ်လား မသိတော့ပါဘူး... ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို ဆိုတာပဲ... နောက်တော်တော်ကြာမှ ဂေါ်နပ်နဲ့တွေ့တယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်တွေရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့...”

ထို့နောက်ဝယ် စကားသံများ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဇွန်းပုံ ပန်းကန်သံများကို ကြားနေရသည်...။ အတန်ကြာမှ ပထမလူက...

“ ဘာလို့ ခင်ဗျားကော ထွက်ပြေးလာတာလဲ တက်ဒ်...”

တက်ဒ်က...

“ သူတို့ လိုက်ဖမ်းတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်လို့လေ...”

ဟယ်ရီ တက်ဒ်ဆိုသည်မှာ တွန့်ခဲ၏ အဖေမှန်း မှတ်မိလိုက်သည်...။

“ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဒက်အိတာတွေ အိမ်နားမှာ ခြေချင်းလိမ်နေကြတာနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ... နောက်ပြီး မက်ဂယ်မွေး စာရင်းပေးဖို့လည်း ငြင်းပစ်ခဲ့သေးတယ်... ဒီတော့ တစ်ချိန်မှာ ထွက်ပြေးရတော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပဲ... ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး... သူက စုန်းကဝေမျိုးရိုးထဲကပဲ... နောက်ပြီး ဒင်းနီနဲ့ သိပ်မကြာခင် သွားဆိုတာပဲ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်ပါတယ်...”

နောက်ထပ် စကားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်...။ သူတို့အားလုံး ဒင်းနီ သောမတ်စ်၏ အသံကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိကြသည်...။ ပထမလူက...။

“ မက်ဂယ်မွေးတာပဲလား...”

ဒင်းနီက...

“ မသေချာဘူး... ကျွန်တော့်အဖေက အမေ့ကို ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက ထားပစ်ခဲ့တာ... သူ စုန်းဟုတ်မဟုတ် မသိနိုင်ဘူး...”

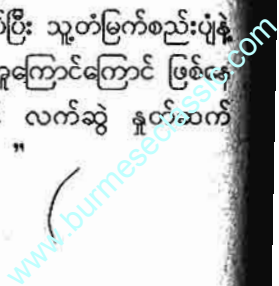
ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီးမှ တက်ဒ်က...

“ ဒတ်... ခင်ဗျားနဲ့ ဆုံမိတော့ တကယ်အံ့သြသွားတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားကို ဖမ်းသွားပြီလို့ သတင်းကြားနေရတာ...”

ဒတ်က...

“ အဲဒါတကယ်ပဲဗျာ... အင်္ဂလန်မှာ မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ ကျုပ်ထွက်ပြေးတာ... ဒဲဂရစ်ကို မေ့အောင်လုပ်ပြီး သူတံမြက်စည်းပုံနဲ့ လစ်ပြေးလာတာပဲ... သူ့ကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး... အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ် ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်သွားတဲ့ စုန်းကို တွေ့ရင် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပါရဲ့... သူ ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ ”

တက်ဒ်က...

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဂေါ်ဘလင်တွေက မိစ္ဆာသခင်ကြီးရဲ့ ဘက်တော်သားတွေ မဟုတ်လား...”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဂေါ်ဘလင်က...

“ ခင်ဗျား မှားနေပြီ... ကျုပ်တို့က ဘယ်ဘက်ကမှ မဟုတ်ဘူး... ဒါ စုန်းကဝေတွေရဲ့ စစ်ပွဲပဲ...”

“ ဒါဆို ဘာကိစ္စပုန်းနေရသလဲ...”

“ ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်တွေ မလုပ်သင့်ဘူး ထင်တာတွေ ခိုင်းနေလို့ပဲ... ကျုပ်တို့က အိမ်စေ့မင်စာတွေ မဟုတ်ဘူး...”

တက်ဒ်က...

“ မင်းတို့ကို ဘာခိုင်းလို့လဲ...”

“ လုံးဝမလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေပေါ့...”

“ ဂရစ်ဟွတ်ကကော ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ သူလည်းဒီလိုပဲ... ဂရင်းဂေါ်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ မရှိတော့ဘူး... ဘယ်သူမှ စုန်းကဝေတွေကို သခင်အဖြစ် လက်မခံချင်ကြဘူးလေ...”

ထို့နောက်တွင် ဂေါ်ဘလင်နှစ်ကောင်မှာ အီချင်းချင်းတီးတိုးပြောရင်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်...။ ဒင်းနံက...

“ ဘာကိစ္စရယ်နေကြတာလဲ...”

ဒတ်က...

“ သူကပြောနေတယ်... စုန်းကဝေတွေ နားမလည်တဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတယ်တဲ့...”

ဒင်းနံက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

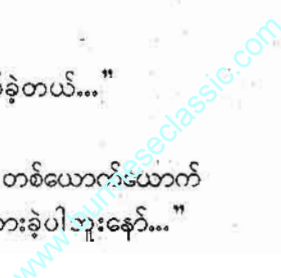
“ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး...”

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ငါထွက်မလာခင် နည်းနည်း လက်စားချေပစ်ခဲ့တယ်...”

တက်ဒ်က...

“ တယ်ဟုတ်တဲ့ ဂေါ်ဘလင်ပါလား... ဒက်အိတာ တစ်ယောက်ယောက် ကို ထိပ်တန်းလုံခြုံရေးရှိတဲ့ ငွေတိုက်ထဲမှာတော့ ပိတ်မထားခဲ့ပါဘူးနော်...”

“ ပိတ်ထားခဲ့လည်း သူတို့ဓားက ပြန်ထွက်လာနိုင်အောင် ကူညီနိုင်မယ် မထင်ဘူး ”

ဂေါ်နပ်က နောက်တစ်ကြိမ်ရယ်လိုက်ပြီး ဒတ်ကလည်း ရယ်လိုက်၏...။ တက်ဒ်က...

“ ဒင်းနံရော... ငါပါ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး...”

“ ဂရစ်ဟွတ်က...”

“ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်လည်း ဒီလိုပဲ...”

ထို့နောက်တွင် ဂေါ်ဘလင်နှစ်ကောင်မှာ တဟားဟား ရယ်ကြတော့သည်။ ဟယ်ရီကော ဟာမီယွန်ပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပို၍ နားစိုက် ထောင်လိုက်ကြ၏...။

ဒတ်က...

“ မင်း သတင်းမကြားဘူးလား တက်ဒ်... ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ရဲ့ ဓားကို ရုံးခန်းထဲက ခိုးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ကလေးတွေ အကြောင်းလေ...”

ထိုသတင်းမှာ ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို တောင့်တင်းသွားစေ၏...။

“ မကြားမိဘူး... သတင်းစာထဲမှာ မပါဘူး မဟုတ်လား...”

“ ဘယ်ပါလိမ့်မလဲ... ဂရစ်ဟွတ်က ဘီလီဝီစလေဆီက ကြားလာခဲ့တာ... ခိုးဖို့ကြိုးစားတဲ့ ကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ညီမလေ...”

ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို ကြည့်လိုက်သည်...။ သူတို့အားလုံး သူခိုးနားရွက်များကို အသေအလဲ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ နားထောင်နေကြ၏...။

“ သူနဲ့တခြားကလေးတွေက ဓားကို မှန်ဘီရိုထဲက ထုတ်ယူကြတယ် လေ... လှေကားက သယ်ထုတ်နေတုန်း စနိပ်က မိသွားတာလဲ...”

တက်ဒ်က...

“ သူတို့က ဒီဓားကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့လား... စနိပ်ကို ရှင်းပစ်ချင်တာလား...”

“ ဘာပဲလုပ်ချင်ချင် မလွယ်တော့ဘူး... စနိပ်က ဓားကို ဒီနေရာမှာ ထားရတာ မလုံခြုံဘူးဆိုပြီး ဂရင်းဂေါ်ဘဏ်ကို ပို့လိုက်တယ်လေ... မိစ္ဆာ သခင်ကြီးဆီက အမိန့်ရလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ဂေါ်ဘလင်မှာ ထပ်၍ ရယ်ပြန်၏...။

တက်ဒ်က...

“ ငါတော့ ဘာရယ်စရာ ကိစ္စမှ မတွေ့မိသေးဘူး...”

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ အတုကြီးလေ... အတုကြီးပဲ...”

“ ဂရစ်ဖင်ဒေါ် ဓားကလား...”

“ ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် တကယ်ကောင်းတဲ့ လက်ရာပဲ...

ဒါပေမယ့် စုန်းကဝေလက်ရာမှန်း သိသာတယ်... ဒီဓားကို ဂေါ်ဘလင်တွေ လုပ်ခဲ့တာ... ဂေါ်ဘလင်တွေလုပ်တဲ့ လက်နက်တွေမှာ ရှိတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ပါမလာဘူး... တကယ့်ဓားအစစ်က ဘယ်မှာပဲ ရှိရှိ ဂရင်းဂေါ့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး...”

တက်ဒ်က...

“ ငါနားလည်ပြီ... မင်းတို့ ဒက်အိတာတွေကို ပြောမပြလိုက်ဘူး ဆိုပါတော့ ”

“ သူတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒုက္ခပေးနေတော့မှာလဲ... စိတ်ချမ်းသာပါစေ...”

ယခုတစ်ခါတွင်တော့ တက်ဒ်ကော ဒင်းနံပါ ကူရယ်ပေးကြ၏...။

ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင် ဟယ်ရီမှာ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားရင်း သူ အဖြေသိချင် နေသည့်ကိစ္စကို မေးကြပါစေဟု ဆုတောင်းနေ၏...။ ဟယ်ရီစိတ်ထဲ၌ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာ (အမှန်စင်စစ်တွင်မူ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာ) တွင်မှ ဒင်းနံက...

“ ဂျင်းနီနဲ့ တခြားသူတွေ ဘာဖြစ်သွားကြလဲ...”

ဂရစ်ဟွတ်က ချက်ချင်းပင်...

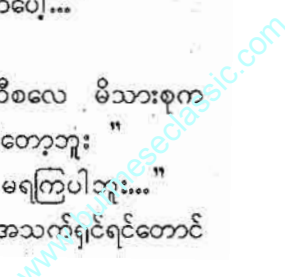
“ သူတို့ ရက်ရက်စက်စက်ကို အပြစ်ပေးခံရတာပေါ့...”

တက်ဒ်က...

“ သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား... ဝီစလေ မိသားစုက နောက်တစ်ယောက်ယောက်ကို ထပ်ပြီး ဒဏ်ရာမရစေချင်တော့ဘူး ”

“ ငါသိသလောက်တော့ သူတို့ ဘာဒဏ်ရာမှ မရကြပါဘူး...”

“ ကံကောင်းတာပဲ... စနိပ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆိုရင် အသက်ရှင်ရှင်တောင်

ကံကောင်းဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး...”

ဒတ်က...

“ ဒါဆို ခင်ဗျားက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို စနိပ်သတ်တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တယ်ပေါ့...”

တက်ဒ်က...

“ ဟုတ်တယ်လေ... ယုံတာပေါ့... ခင်ဗျား ဒီအခြေအနေ ရောက်နေတာ တောင်မှ ပေါ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝေခွဲမရသေးဘူးလား...”

“ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘာကိုယုံရမလဲဆိုတာ အင်မတန် ဝေခွဲရခက်တာပဲ...”

ဒတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းညူလိုက်၏...။

ဒင်းန့်က...

“ ကျွန်တော် ဟယ်ရီပေါ်တာကို သိတယ်... သူဟာ တကယ့် အစစ် အမှန်ပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်... ကယ်တယ်ရှင်ပဲ ခေါ်ခေါ် ဖြေရှင်းသူပဲ ခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်ကြပေတော့...”

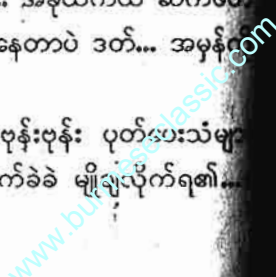
ဒတ်က...

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလိုပဲ ယုံကြည်ကြတဲ့သူတွေ များပါတယ်... ငါ ကိုယ်တိုင်လည်း ယုံကြည်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခု သူဘယ်ရောက်နေသလဲ... ကြည့်ရတဲ့ အခြေအနေကတော့ ထွက်ပြေးနေပုံပဲ... ငါတို့မသိတာ တစ်ခုခု သူသိမယ်... ငါတို့ထက် ပိုပြီး စွမ်းအားရှိမယ်ဆိုရင် ခုချိန်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေ သင့်တာပေါ့... ပုန်းမနေသင့်ဘူး... နောက်ပြီး စုန်းကဝေ နေ့စဉ်သတင်းစာက ပြောတော့...”

တက်ဒ်က ချက်ချင်းပင် စကားဖြတ်ကာ...

“ စုန်းကဝေ နေ့စဉ်သတင်းစာ... ဟုတ်လား... အခုထက်ထိ ဆက်ဖတ် နေသေးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က အညာခံချင်နေတာပဲ ဒတ်... အမှန်က သိချင်ရင် ကွမ်ဘလာကို ဖတ်စမ်းပါ...”

ရုတ်တရက် ပျို့အန်သံ ကျောကုန်းကို တဖုန်းဖုန်း ပုတ်ပေးသံမျှ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်ဝယ် ဒတ်မှာ ငါးရိုးကို ခက်ခက်ခဲခဲ မျိုချလိုက်ရ၏... ထို့နောက် သူက...

“ ကွစ်ဘလာကို ဖတ်ရမယ်... လပ်ဖိဂွဒ်လို အူကြောင်ကြောင်လူရဲ့ သတင်းစာကို ဖတ်ရမယ်...”

တက်ဒ်က...

“ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဖတ်သင့်တယ်... စုန်းကဝေနေ့စဉ်သတင်းစာမှာ မပါတဲ့ သတင်းတွေ ပါတယ်... ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမလဲတော့ ငါလည်းမသိဘူး... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ရှေ့မျက်နှာမှာ မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို ဆန့်ကျင်တဲ့ သူတိုင်းဟာ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ ကူညီသင့်တယ်လို့ အမြဲလိုလို ပါတယ်...”

“ ကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်သွားသလိုကို ပျောက်သွားတဲ့ ကောင်လေးကို ကူညီဖို့ ခက်တယ်...”

တက်ဒ်က...

“ ကျုပ်ပြောပြမယ်... သူ့ကို ဖမ်းလို့မမိသေးတာကိုက တကယ် ခိုးကျူးစရာ ကောင်းလှပြီ... ကျုပ်လည်း သူ့ကို နမူနာ ယူခဲ့တာပဲ... ကျုပ်တို့အတွက် ဘာအရေးကြီးလဲ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရဖို့ပဲ မဟုတ်လား...”

ဒတ်က...

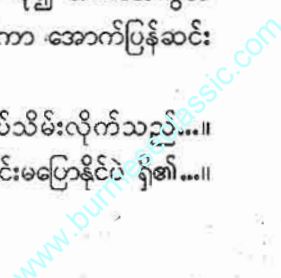
“ ကျုပ်ပြောချင်တာလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ... ဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုလုံးရော ဒက်အိတာတွေရော စုပြုလိုက်နေမှတော့ ကျုပ်ထင်တာ မိလောက်ပြီ ထင်တယ်... သူ့ကိုဖမ်းပြီး လူမသိအောင် သတ်ပစ်လိုက်ရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒတ်ရာ...”

ခက်ရင်းသံ ဇွန်းသံများမှ အပ ဘာကိုမှ မကြားရပဲ ရှိသည်။ ပြန်၍ စကားပြောကြသောအခါ ဤကမ်းပါးပေါ်တွင် အိပ်မလား သစ်တောထဲတွင် အိပ်မလားကို တိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏...။ သစ်ပင်များက ပို၍ အကာအကွယ် ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့မီးပုံကို ငြိမ်းသက်ကာ အောက်ပြန်ဆင်း သွားကြတော့သည်...။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး သူခိုးနားရွက်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် စကားကိုပင် ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ပဲ ရှိ၏...။

“ ဂျင်းနီ... သူက ဓား... ဓား...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါနားလည်ပါတယ်...”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်သေးသေးလေးကို ဖွင့်ကာ လက်တစ်ချောင်းလုံး နှိုက်၍ ရှာဖွေလိုက်ရင်း...

“ ဟော... တွေ့ပြီ...”

တပြည်းပြည်းနှင့် ပန်းချီကားဘောင်တစ်ခု အိတ်ထဲမှ ထွက်လာ၏...

ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် သူမကိုကူညီလိုက်သည်...။ သူတို့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီးချိန်ဝယ် ဟာမီယွန်က မှော်တောင်ဝှေးကို ချိန်ရွယ်ကာ ကိုင်ထားရင်း...

“ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ရုံးခန်းထဲမှာ ဓားအစစ်ကို အတုနဲ့ လဲလိုက်ရင် ဖီးနီးယပ်စ်နစ်ဂဲလပ်စ် မြင်ရမယ်... သူ့ပန်းချီကားက မှန်ဘီရိုနားမှာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူ့အိပ်ပျော်မနေရင်ပေါ့ဟာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်က ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော ပိတ်စပေါ်သို့ သူမ၏ တောင်ဝှေးကို ချိန်ရွယ်ထားရင်း...

“ ဖီးနီးယပ်စ်... ဖီးနီးယပ်စ်နစ်ဂဲလပ်စ်...”

ဘာမှထူးမလာချေ...။ သူမက ထပ်၍...

“ ပရော်ဖက်ဆာဘလက် ကျေးဇူးပြုပြီး စကားပြောပါရစေ...”

“ အဲဒီလို ယဉ်ကျေးတာ မမှားဘူး...”

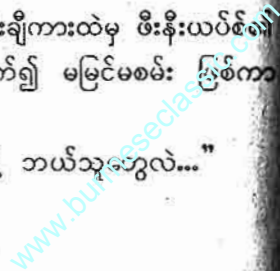
ဖီးနီးယပ်စ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ပန်းချီကားဘောင်ထဲသို့ သူရောက်လာ၏။

“ အော့ဘ်ကူရီ...”

ဟာမီယွန်၏ ဂါထာရွတ်သံနှင့်အတူ ပန်းချီကားထဲမှ ဖီးနီးယပ်စ်၏ မျက်လုံးများကို အဝတ်စတစ်ခုက စည်းထားလိုက်၍ မမြင်မစမ်း ငြိမ်ကာ ပန်းချီကားဘောင်ကို ဝင်တိုက်တော့သည်...။

“ ဟေ့... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ... မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ပရော်ဖက်ဆာဘလင်... ဒါပေမယ့် ကြိုတင်ကာကွယ်တာ မမှားဘူးလေ...”

“ ဖယ်လိုက်စမ်း... အခု ဖယ်လိုက်စမ်း... မင်း တကယ့် လက်ရာကောင်း ကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နေတာလား... ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ... ဘာတွေဖြစ်နေ တာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး...”

ဖီးနီးယပ်စ်နီဂဲလပ်စပ်မှာ ကြက်သေသေသွားကာ မျက်နှာပေါ်မှ အဝတ်စ ကို ဆွဲခွာရန် မကြံစည်တော့ပဲ...

“ ဒါ... ဒါအရှောင်အတိမ်းကောင်းလွန်းတဲ့ မစ္စတာပေါ်တာရဲ့ အသံလား”

“ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ ဖီးနီးယပ်စ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ဤနည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်ထား လိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်တို့မှာ မေးခွန်း တော်တော်များများရှိတယ်... ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ဇားနဲ့ ပတ်သက်လို့...”

“ အား... ဒီကိစ္စလား...”

ဖီးနီးယပ်စ်က အသံလာရာ ဟယ်ရီဘက်သို့ လှည့်ရင်း...

“ ဒီကောင်မစုတ်လေးက တစ်စက်မှ ဉာဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်က ဒေါသတကြီးနှင့်...

“ ကျုပ်ညီမကို ဒီလိုမပြောနဲ့...”

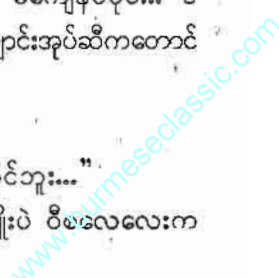
ဖီးနီးယပ်စ်၏ မျက်ခုံးများ တွန့်သွားပြီး...

“ တခြားဘယ်သူရှိသေးလဲ... ဒီအသံက ငါ့ကို မကျေနပ်ပုံပဲ... ဒီ ကောင်မလေးရော သူ့သူငယ်ချင်းတွေရော ငတုံးတွေပဲ... ကျောင်းအုပ်ဆီကတောင် ဟးကိုခိုးရဲတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ သူတို့ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး... ဒီဓားကို စနိပ်မပိုင်ဘူး...”

“ ဒီဓားကို ကျောင်းကပိုင်တယ်... ဒီလိုဆင်ခြေမျိုးပဲ ဝီစလေလေးက

ပေးတာပဲ... သူ့ရော ဟိုငတုံးလောင်းဘော့တွန်ရော လူနာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရော အပြစ်ပေးခံရတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ သူတို့တွေထဲမှာ တစ်ယောက်မှ ငတုံးငအတွေ မပါဘူး...”

ဖီးနီးယပ်စ်က နောက်တစ်ကြိမ် မျက်စိမှ အဝတ်စကို ဆွဲခွာရန် ကြိုးစားရင်း...

“ ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲ... ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်လာကြတာလဲ... ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ထဲကနေ ဖြုတ်လာကြတာလဲ...”

ဟယ်ရီက အရေးတကြီးပင်...

“ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး... စနိပ်က သူတို့ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးလိုက်သလဲ...”

“ ပရော်ဖက်ဆာစနိပ်က သူတို့ကို တားမြစ်တော့အုပ်ထဲကို လွှတ်လိုက် တယ်လေ... လူရိုင်းကြီးဟက်ဂရစ်ခိုင်းသမျှ လုပ်ဖို့ပေါ့...”

“ ဟက်ဂရစ်က လူရိုင်းမဟုတ်ဘူး...”

ဟာမီယွန်က ချက်ချင်းပြန်ပြော၏...။ ဟယ်ရီက...

“ စနိပ်က ဒါကို အပြစ်ဒဏ်လို့ ထင်နေသလား... သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ဟက်ဂရစ်နဲ့ ပြောပြီး ဟားနေကြမှာပဲ... တားမြစ်တော့အုပ်ထဲက အန္တရာယ်လောက်က သူတို့က စာမဖွဲ့ဘူး... ဒီထက်မကတဲ့ အန္တရာယ်တွေ သူတို့ ကြုံဖူးကြတယ်...”

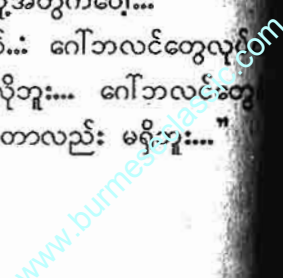
သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဒီထက်မက ဆိုးဝါးသည်များက သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့၏...။

“ ကျွန်တော်တို့ တကယ်သိချင်တာက ဒီဓားကို ဘယ်သူများ သူတို့အရ ဘီရိုထဲက ထုတ်ဖူးသလဲ... သန့်ရှင်းဖို့တို့ ဘာတို့အတွက်ပေါ့...”

“ မက်ဂယ်က မွေးတာတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဂေါ်ဘလင်တွေလုပ် လက်နက်ဟာ ဘယ်တော့မှ သန့်ရှင်းပေးဖို့ မလိုဘူး... ဂေါ်ဘလင်တွေ ငွေစင်နဲ့ သွန်းထားတဲ့ ဒီဓားမှာ တုံးသွားတယ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး...”

ဖီးနီးယပ်စ်က...

“ ငါရုံးခန်းကို ပြန်တော့မယ်...”

သူက မျက်လုံးတွင် အဝတ်စည်းနှင့်ပင် ပြန်ရန် ထွက်ပေါက် ရှာနေ၏...။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ရီခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ချက် ဝင်လာ၏...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ခင်ဗျားခေါ်လာနိုင်သလား...”

“ ဟင်... မင်းဘာပြောတာလဲ...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ ပန်းချီကားချပ် ရှိတယ် မဟုတ်လား... သူ့ကိုပါ ဒီကိုခေါ်လာလို့ ရမလား...”

“ ကြည့်ရတာ မက်ဂယ်မွေးတဲ့သူပဲ တုံးတာ ဟုတ်ပုံမရဘူး ပေါ်တာ... ဟော့ဝင်မှာ ပန်းချီကားတွေက တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်သွယ်လို့ရတာ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ရဲတိုက်အပြင်ကို ထွက်မရဘူး... နောက်ထပ် ပန်းချီကားချပ်တစ်ခု အပြင်မှာ ရှိသေးရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့.. ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် လာနိုင်မှာလဲ... မင်းတို့ ဒီလိုဆက်ဆံပုံနဲ့ ငါလည်း ပြန်မလာတော့ဘူး...”

ပရော်ဖက်ဆာ ဖီးနီးယပ်စ်မှာ ထွက်ပေါက်ရရန် အသည်းအသန် ကြိုးစား ရှာနေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ ပရော်ဖက်ဆာဘလက်... ဂျင်းနီတို့ ဓားကိုမထုတ်ခင် ဘယ်သူ ယူထုတ်ခဲ့သေးလဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါလား...”

“ ငါ့သိသလောက်တော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်စွပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ဟုန်းကပဲ အပြင်ရောက်ဖူးတယ်...”

ဟာမီယွန်မှာ ဟယ်ရီကို အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်၏...။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖီးနီးယပ်စ်ရှေ့တွင် ဘာမှမပြောရဲပေ...။ ဖီးနီးယပ်စ်မှာ နောက် မှားတွင် ထွက်ပေါက်ရှာတွေ့သွားပြီး...

“ ကဲ... သွားတော့မယ်...”

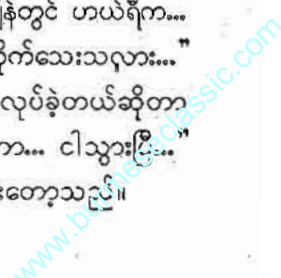
သူ၏ ဦးထုပ်မျှသာ ပန်းချီကားဘောင်ထဲဝယ် ကျန်ချိန်တွင် ဟယ်ရီက...

“ ခဏနေဦး... ခင်ဗျား ဒီအကြောင်း စနိပ်ကို ပြောလိုက်သေးသလား...”

“ ပရော်ဖက်ဆာ စနိပ်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စမ်းဖို့ထက် အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ ပေါ်တာ... ငါသွားပြီ...”

ထို့နောက် ပန်းချီကားထဲမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ ဟယ်ရီ...”

“ ငါသိတယ်...”

သူ လေထဲတွင် မကျေမနပ်နှင့် လက်သီးတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ သူ ရွက်ဖျင်တဲတစ်နေရာဝယ် ထိုင်ရင်း ငိုငင်နေမိ၏...။ ဆာရန်ပင် သတိမရချေ...။ ဟာမီယွန်မှာ ပန်းချီကားချပ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီးမှ ဟယ်ရီဆီသို့ လျှောက်လာ၏...။

“ ဓားက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဖျက်ပစ်နိုင်တယ်... ဂေါ်ဘလင်ဓားဟာ ပိုပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ဟာကို စုပ်ယူနိုင်တယ်တဲ့... အခုဆိုရင် ဓားထဲမှာ ဘတ်ဆဲလစ်ရဲ့ အဆိပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီ...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ငါ့ကိုမပေးသေးတာက သူ လော့ကတ်ကို ဖျက်ရင် သုံးရဦးမှာမို့လို့ပဲ...”

“ နောက်ပြီး နင့်ကို သေတမ်းစာအရ ပေးထားခဲ့လည်း ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိမှာပဲ...”

“ ဒါကြောင့် သူ အတုတစ်ခု လုပ်ထားခဲ့တယ်...”

“ ပြီးတော့ အတုကို မှန်ဘီရိုထဲထည့်ပစ်ခဲ့တယ်...”

“ ဒါဆိုရင် အစစ်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ...”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ အဖြေနှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီဟု ဟယ်ရီ ခံစားနေရသည်...။ ဘာကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကို မပြောခဲ့သလဲ...။ ဒါမှမဟုတ် သူပဲနားမလည်ခဲ့တာလား...။ ဟာမီယွန်က...

“ စဉ်းစားစမ်းပါ... ဘယ်မှာထားခဲ့နိုင်သလဲ...”

“ ဟော့ဝင်မှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

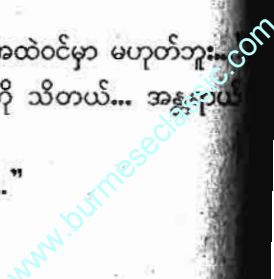
“ ဟော့မိဒ်ရွာမှာလား...”

“ သရဲခြောက်တဲ့အိမ်လား... ဘယ်သူမှတော့ အထဲဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ဒါပေမယ့် စနိပ်က ဝင်လို့ရတဲ့နည်းလမ်းကို သိတယ်... အနီးမှာ များလွန်းဘူးလား...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက စနိပ်ကို ယုံတယ်လေ...”

ဟယ်ရီ သူမကို သတိပေးလိုက်သည်...။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ဓားကို သေချာဝှက်ထားခဲ့ပုံရသည်...။

“ ကြည့်ရတာ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဝှက်ခဲ့ပုံပဲ... နင်ဘယ်လိုထင်လဲ...
ရွန်... ရွန်... မင်းဘယ်မှာလဲ...”

ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏...။ ခေတ္တအားဖြင့်
ရွန် တဲအပြင် ထွက်သွားပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရွန်မှာ အမှောင်
ရိပ်ထဲတွင် ရှိနေသော ကုတင်ပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းနေ၏...။

“ အခုမှ ငါ့ကို သတိရတယ်ပေါ့...”

“ ဘာပြောတယ်...”

ရွန်က ကုတင်ပေါ်မှ ထလာရင်း မကျေမနပ်နှင့် ဆို၏...။

“ မင်းတို့ပဲ ဆက်ပြောကြပါ... ငါ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို အကူအညီရလိုရငြား မော့ကြည့်မိသည်...။
သူမမှာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါးယမ်းနေသော်လည်း သူ့လိုပင် ဘာပြောရမှန်း
သိပုံမရပေ...။ ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီက...

“ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“ ငါ... ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...”

ရွန်က ဟယ်ရီကို မကြည့်ပဲ ဖြေ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းပေါ်ဝယ်
တပေါက်ပေါက်ကျသံများ ကြားရသည်...။ အပြင်တွင် မိုးရွာလာပေပြီ...။

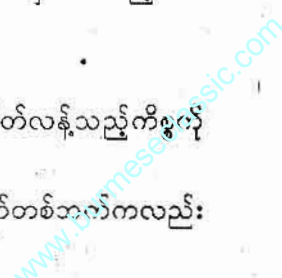
“ မဟုတ်ဘူး... မင်းမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေတယ်... ငါတို့ကို
ထုတ်ပြောပါလား...”

“ ကောင်းပြီ... ငါပြောပြမယ်... ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ ရွက်ဖျင်တဲကို
ဆောက်လိုက်သိမ်းလိုက် မလုပ်ခိုင်းနဲ့တော့... နောက်ထပ် ပစ္စည်းတစ်ခု ထပ်ရှာ
မယ်လည်း မပြောနဲ့တော့... မင်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းထဲမှာပဲ ထည့်ထား
လိုက်တော့...”

“ ငါမသိဘူး... ဟုတ်လား...”

မိုးသံများမှာ ပို၍ ဆူညံလာ၏...။ ရွန်မှာ သူထိတ်လန့်သည့်ကိစ္စကို
ကုတ်ဖော်ပြောလာပေပြီ...။

“ ငါ ဒီလိုနေရတာကို မကြိုက်ဘူး... ငါ့လက်တစ်ဘက်ကလည်း

ခုထိ ကောင်းကောင်း မသက်သာသေးဘူး... စားစရာလည်း မရှိဘူး... ညဘက် ဆိုရင်လည်း ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲမှာ အိပ်ရတာ... ငါက မင်း တစ်ခုခုကို သိမယ် ထင်ခဲ့တာ... ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်မယ် မျှော်လင့်ခဲ့တာ ”

“ ရွန်...”

ဟာမိယွန်အသံကို ရွန် မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီက...

“ မင်း ဘာလုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်လို့ ငါ ထင်နေတာ...”

“ ငါသိတယ်လို့ ထင်တာပဲ...”

“ ဒါဆို ဒီလိုနေနေရတာ ဘာဖြစ်သလဲ...”

ဟယ်ရီ ပြောရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်တိုလာ၏...။ ထို့ကြောင့်...

“ ငါတို့ဟော်တယ်ကြီးပေါ်မှာ နေနေရတယ် ထင်လို့လား... နေ့တိုင်း ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ ရှာတွေ့နေမယ် ထင်နေလား... မင်းအမေဆီကို ခရစ်စမတ် အမီ ပြန်နိုင်မယ်များ ထင်နေသလား...”

“ ငါတို့က မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ် ထင်နေတာ...”

ရွန်က ပြန်အော်လိုက်သည်။ သူ့စကားများမှာ ဟယ်ရီကို ဓားထက်ထက် နှင့် ထိုးသလို နာကျင်စေ၏...။

“ ငါတို့ထင်တာက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မင်းကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့မယ် ထင်တာပေါ့... မင်းမှာ တကယ့်အစီအစဉ် တစ်ခုခု ရှိမယ် ထင်တာ...”

“ ရွန်...”

ဟာမိယွန်က ဒီတစ်ခါတွင် ကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ရွန်က မကြားချင်ယောင် ထပ်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက...

“ ငါ မင်းတို့ကို စိတ်ဓာတ်ကျစေခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်... ငါအစကတည်းက အားလုံးပြောပြပြီးသားပဲ... ငါ့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြောသမျှ အားလုံး ငါမင်းတို့ကို ပြောပြီးပြီပဲ... နောက်ပြီး မင်းမေ့နေတာ ရိုးသားတယ်... ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတစ်ခု တွေ့ထားပြီးပြီလေ...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... ငါတို့ အဲဒါကို ရှင်းပစ်ဖို့ အတော်နီးစပ်နေပြီပဲ...”

ကျန်တဲ့ဟာတွေ ရှာတွေ့ဖို့ နီးစပ်သလောက်ကို နီးစပ်နေပြီ...”

“ ရွန်... အဲဒီလောကတ်ကို ချွတ်လိုက်စမ်း...”

သူမ၏ အသံမှာ သိသိသာသာ တင်းမာနေ၏...။

“ ချွတ်လိုက်စမ်းပါ... ဒီဟာကို တစ်နေကုန် ဝတ်မထားရရင် ' နင် ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

“ သူ ပြောမှာပါ...”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။ သူ ရွန်အတွက် ပေးသော ဆင်ခြေများကို မကြားချင်တော့ပေ...။

“ နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့အကြောင်းပြောနေတာ ငါမသိဘူး ထင်လား... မင်းတို့ ဒီလိုတွေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါမတွေးမိပဲ နေမလား...”

“ ဟယ်ရီ... ငါတို့က ဒီလိုမဟုတ်...”

ရွန်က...

“ နင်ညာမနေစမ်းပါနဲ့... နင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ... နင် စိတ်ပျက်တယ်လို့ ပြောတယ်လေ... သူ ဒီထက်ပိုသိသင့်တယ်လို့ နင်ထင်တယ်ဆို...”

“ ငါ ဒီလိုမပြောဘူး ဟယ်ရီ... တကယ်မပြောဘူး...”

ဟာမီယွန်က ငိုယိုရင်း အတင်းငြင်း၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် မီးဖိုထဲရှိ မီးငြိမ်းသွားသဖြင့် မှောင်အတိကျသွား၏...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါ၏ ဓားမှာ သူတို့ မသိသော တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားပေမည်...။ လူငယ်သုံးယောက် အင်အားဖြင့် ရှာဖွေရန် ဆိုသည်မှာ...

“ ဒါဆို မင်းက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

ဟယ်ရီက ရွန်ကို မေးလိုက်၏...။

“ ဘာပြောတယ်...”

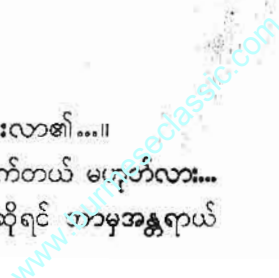
“ မင်းအိမ်ကို မင်းပြန်ပါတော့လား...”

“ ငါပြန်မှာပါ...”

ရွန်က အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ရင်း ရှေ့သို့တိုးလာ၏...။

“ မင်း ငါ့ညီမအကြောင်း သူတို့ပြောတာ ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

ဒါတောင် မင်းက အရေးမစိုက်ဘူး... တားမြစ်တော့အုပ်ဆိုရင် ဘာမှအန္တရာယ်

မရှိနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား... မင်း သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး... ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်... အဲဒီတောထဲက ဧရာမ ပင့်ကူကြီးတွေ အခြား သတ္တဝါတွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ ”

“ ငါဆိုလိုတာက သူနဲ့အတူတူ တခြားလူတွေလည်း ပါတယ်... ပြီးတော့ ဟက်ဂရစ်နဲ့ပဲဟာ...”

“ သေချာတာပေါ့... မင်း တကယ်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး... ငါ့မိသားစုကို ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဝိစလေမိသားစုထဲက နောက်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာထပ်ရဖို့ မသင့်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား...”

“ အင်း...”

“ ဒါပေမယ့် ဘာကိုဆိုလိုသလဲ မစဉ်းစားမိဘူး မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ရပ်ရင်း...

“ ရွန်... ဒီလိုပြောနေရုံနဲ့ ဘာမှထူးမလာနိုင်ဘူး... ငါထင်တာတော့ တခြားလူတွေ ဒဏ်ရာထပ်ရတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘီလ်မှာလည်း အမာရွတ်တွေနဲ့... ဂျောမှာလည်း နားရွက်တစ်ဘက် မရှိတော့ဘူး... နောက်ပြီး နင်ကလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်လေ... သူ ဒါကိုပဲ ဆိုလိုတာပါဟာ...”

“ နင်က သေချာလို့လား... နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ဘာအရေးလဲ... နင်တို့မိဘတွေက ဘေးကင်းနေတာပဲ...”

“ ငါ့မိဘတွေ သေပြီကွ...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ရွန်ကလည်း ပြန်အော်၏...။

“ ငါ့မိဘတွေလည်း အဲ့ဒီလို ဖြစ်ကာနီးပြီ...”

“ သွားတော့... ဒါဆိုလည်း ထွက်သွားတော့... နေပြန်ကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ပြန်သွားတော့... မင်းအမေက မင်းကို ဝဝလင်လင် ကျွေးလိမ့်မယ်...”

ရွန်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို လုပ်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်...။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ တောင်ငှေးများ အိတ်ထဲမှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မထွက်ခင်မှာပင် ဟာမီယွန်က သူမ၏မှော်တောင်ငှေးကို မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ ပရိုတီဂို ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော အကာအရံတစ်ခုက သူမနှင့် ဟယ်ရီကို တစ်ဘက် ရွန်ကို တစ်ဘက် ကာရံထားလိုက်သည်။ အားလုံး နောက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်ကိုကြည့်ရင်း အကြီး အကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်လာ၏...။

“ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ထားခဲ့...”

ရွန်က ဆွဲကြိုးကို ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း ဟာမီယွန်ဘက် လှည့်ကာ...

“ နင်ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“ နင်... နင်ဘာပြောတာလဲ...”

“ နင် ဒီမှာ နေခဲ့မှာလား... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့မှာလား...”

“ ငါ... ငါနေခဲ့မှာပေါ့... ရွန်... ငါတို့ ဟယ်ရီနဲ့ အတူတူသွားမယ် ပြောထားတယ်လေ... ငါတို့ သူ့ကို ကူညီမယ်ပြော...”

“ ငါ သဘောပေါက်ပြီ... နင်က သူ့ကိုရွေးလိုက်တာပဲ...”

“ ရွန်... ပြန်လာခဲ့... ပြန်လာခဲ့...”

သို့ရာတွင် ဟာမီယွန်မှာ သူမ၏ အကာအရံနှင့် ဝင်တိုက်မိနေ၏...။ သူမ အကာအရံကို ဖျောက်လိုက်ချိန်ဝယ် ရွန်မှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီ နေရာတွင် မလှုပ်မရှား ရပ်နေရင်း သူမ အော်ဟစ်ခေါ်နေသံကို နားထောင်နေမိသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် သူမပြန်ဝင်လာကာ...

“ သူ... သူ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားပြီ...”

သူမ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချရင်း ငိုကြွေးတော့သည်။

ဟယ်ရီ မူးဝေနေသလို ခံစားနေရသည်...။ သူ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ကောက်ယူကာ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားလိုက်ပြီး ရွန်အိပ်ရာပေါ်မှ စောင်များကို ဆွဲယူကာ ဟာမီယွန်ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်...။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့ အိပ်ရာပေါ်သို့ တက်ကာ ခေါင်မိုးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိုးရွာက အပြင်တွင် သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေဆဲပင်...။

၁၆။ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးသို့အပြန်ခရီး

ဟယ်ရီ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီးနောက် မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားယူရသည်...။ ထို့နောက်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေဟု သူ ကလေးဆန်ဆန် ဆုတောင်းမိ၏...။ သို့ရာတွင် ရွန်၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရှင်းလင်းလျက် ရှိသည်။

ဟာမီယွန်မှာ မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေ၏...။ သူထလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်း လှည့်သွား၏...။ သူမ ငိုနေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။

“ ရွန်မရှိတော့ပါလား...” ဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။

သူ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်ထိ ထိုအတွေးကို ဆက်တွေးနေမိသည်...။

“ ရွန်ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး...” ဟူသော အတွေးက သူ့ကို တတိတိ နှိပ်စက်နေ၏...။

ထိုအချက်မှာ ရိုးရှင်းကာ သိသာလွယ်ကူလွန်း၏...။ သူတို့၏ အကာ အကွယ် အစီအမံများကြောင့် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ရွန် သူတို့ကို

ရှာဖွေနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ...။

သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့ နံနက်စာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။ ဟာမီယွန်မျက်လုံးများမှာ မိုးအစ်ကာ နီရဲနေ၏...။ သူမ တစ်ညလုံး အိပ်ခဲ့ဟန် မတူပေ...။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကြ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ အလွန်နှေးကွေးစွာ အလုပ်လုပ်နေ၏...။

ဤမြစ်ကမ်းပါးတွင် တတ်နိုင်သမျှ သူမ အချိန်ဖြုန်းလိုကြောင်း ဟယ်ရီ သဘောပေါက်မိသည်။ ရွန်များ ပြန်လာမလားဟု သူမ မျှော်လင့်နေပုံပင်...။ ဟယ်ရီ ကိုယ်တိုင်လည်း အနည်းငယ်တော့ မျှော်လင့်မိ၏...။

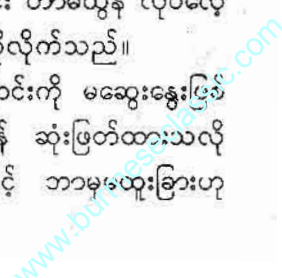
သူတို့ နံဘေးရှိ မြစ်ရေများမှာ မိုးကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တက်လာကာ သူတို့ရှိနေသော မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်လုလုထိ မြင့်တက်လာ၏...။ သူတို့ ပုံမှန် ထွက်ခွာနေကျ အချိန်ထက် နာရီအတော်ကြာမှပင် ရွက်ဖျင်တဲကို သိမ်း၍ ပြီးကြသည်...။

ဟာမီယွန်မှာ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ သုံးကြိမ်တိတိ စစ်ဆေးပြီးချိန် ဝယ် နောက်ထပ် အချိန်ဆွဲစရာ အကြောင်းပြချက် ကုန်ခမ်းသွား၏...။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်၍ ထိုနေရာမှ ကိုယ်ရောက်ဖျောက်ခဲ့ကြပြီး တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးဝယ် ပြန်ပေါ်လာကြသည်...။

ထိုနေရာသို့ရောက်သည်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ဝယ် ထိုင်ရင်း ငိုကြွေးနေ၏...။ သူသွား၍ နှစ်သိမ့်ချင်သော်လည်း တစ်ခုခုက သူ့ကိုဆွဲထားသလို နေရာမှ ရွေ့မရပဲ ဖြစ်နေ၏...။

ဟယ်ရီ ခေါင်းထဲမှ အတွေးများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ဟာမီယွန် ကိုအလည်၌ထားကာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ပတ်လျှောက်ရင်း ဟာမီယွန် လုပ်လေ့ ရှိသည့် ကာကွယ်ရေး အစီအမံ ဂါထာများကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

နောက်ရက်များတွင်လည်း သူတို့ ရွန့်အကြောင်းကို မဆွေးနွေးဖြစ် ကြပေ...။ ဟယ်ရီက သူ့အကြောင်းကို ထပ်မပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားသလို ဟာမီယွန်ကလည်း ရွန့်အကြောင်းကို ပြောနေခြင်းဖြင့် ဘာမှမထူးခြားဟု ယူဆထားပုံရ၏...။

သို့သော် ညအချိန်များတွင် သူမ ကြိတ်ငိုတတ်သည်ကိုတော့ ဟယ်ရီ သတိထားမိသည်...။ ထိုအချိန်များတွင် ဟယ်ရီမှာ မရူဒါမြေပုံကို ကြည့်ကာ ဟော့ဝင်ကျောင်းထဲသို့ ရွန်ပြန်ရောက်နေမနေကို စုံစမ်းလေ့ရှိသည်...။ ရွန်မှာ စုန်းကဝေမိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ရာ ဟော့ဝင်ပြန်သွားဖို့ရာ အခက်အခဲ မရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် ရွန်ကို ကျောင်းတွင် မတွေ့ရပေ...။

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီမှာ ညတိုင်းလိုလို မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ဂျင်းနီကို စောင့်ကြည့်လေ့ ရှိသည်...။ သူမ အဆင်ပြေပြေ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်ရုံသာ တတ်နိုင်သည်...။

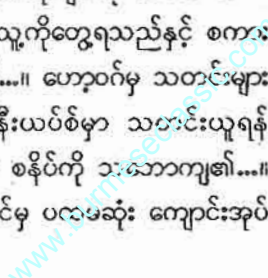
နေ့အချိန်များတွင် ဂရစ်ဖင်ဒေါ်ဇားရှိနိုင်မည့်နေရာကို ဆွေးနွေးကြသော် လည်း ပို၍ ဝေးနေ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကို ပစ္စည်းဝှက်မည့် အကြောင်းအရာ နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာပြောခဲ့မှန်း ဟယ်ရီ စဉ်းစားမရချေ...။

သူ ရွန်နှင့်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်သူ့ကို ပို၍ စိတ်ဆိုးရမှန်း စဉ်းစားမရပဲ ရှိ၏...။ ရွန်ပြောခဲ့သလိုပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ့ကို ဘာမှပြောမသွားခဲ့ပေ...။

သူ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ်ကျလာ၏...။ သူ့ဘာမှမသိပေ...။ ဘာကိုမှ လည်း စဉ်းစားမရပေ...။ ဟာမီယွန်ပါ သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားမည်ကို ဟယ်ရီ စိုးရွံ့နေမိ၏...။ သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စကားမပြောဖြစ် ကြသလောက် ဖြစ်လာသည်။

ဟာမီယွန်မှာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဖီးနီးယပ်စ်၏ ပန်းချီကားချပ်ကို ထုတ်ကာ ထိုင်ခုံပေါ်ဝယ် တင်ထား၏...။ လူတစ်ယောက် လျော့သွားသဖြင့် အစားထိုးရန် စဉ်းစားနေသလားဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။

ဖီးနီးယပ်စ်မှာ နောက်ထပ်မလာတော့ဘူးဟု ပြောသွားသော်လည်း ဟယ်ရီ ဘာလုပ်နေသလဲ သိချင်စိတ်ကြောင့် မကြာခဏပင် မျက်လုံးများကို အဝတ်စီးထား လျှက်နှင့် ပြန်ရောက်ရောက်လာ၏...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတွေ့ရသည်နှင့် စကား ပြောဖော်တစ်ယောက်ရသဖြင့် ဟယ်ရီ ဝမ်းသာမိသည်...။ ဟော့ဝင်မှ သတင်းများ ကိုလည်း သူတို့ သိကြရသည်...။ သို့ရာတွင် ဖီးနီးယပ်စ်မှာ သတင်းယူရန် သင့်လျော်သူ တစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ...။ သူက စနိပ်ကို သဘောကျ၏...။ အကြောင်းမှာ ဖီးနီးယပ်စ်မှာ စလီသရင်ကျောင်းဆောင်မှ ပလမဆုံး ကျောင်းအုပ်

ဖြစ်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ပင်...။ ထို့ကြောင့် စနိပ်ကို အပြစ်တင်၍ မရသလို စနိပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ စုံစမ်းမရပဲ ရှိ၏...။

သို့ရာတွင် သူထံမှ စနိပ်မှာ ကျောင်းသားများ သောင်းကျန်း၍ ညည်းညူ နေကြောင်း ကြားရသလို ဂျင်းနီကို ဟော့မိဒ်ရွာသွားခွင့် ပိတ်လိုက်ခြင်းလည်း ကြားရ၏...။ စနိပ်မှာ အမ်ဘရစ်ချ် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သလို ကျောင်းသား ကျောင်းသူ သုံးယောက်ထပ် ပိုခွင့်မပေးပဲ အဖွဲ့အစည်းများကိုပါ တားဆီးထား၏...။

ထိုအချက်များကိုကြည့်၍ ဂျင်းနီ နဖီးလ်နှင့် လူနာတို့မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အဖွဲ့ကို ပြန်ဖွဲ့စည်းနေကြပုံရသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ဂျင်းနီကို တွေ့ချင်စိတ် ပို၍ ပြင်းပြလာ၏...။ ကျောင်းကို ပြန်သွားကာ စနိပ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးချင်စိတ်တို့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ပေါ်ပေါက်လာ၏...။

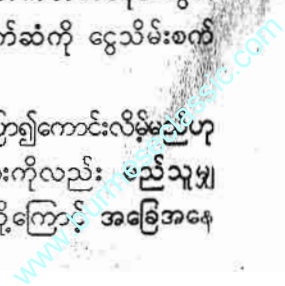
သို့သော် သူ့ခေါင်းကို ဂယ်လီယွန် တစ်သောင်းဈေး သတ်မှတ်ထား ကတည်းက ဟော့ဝင်ကို သွားရမည့် ကိစ္စမှာ ဝန်ကြီးဌာနဆီ သွားသကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်...။ ဖီးနီးယပ်စ်မှာ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူတို့ ဘယ်ရောက် နေသလဲဆိုသည်ကို မသိမသာ မေးတတ်၏...။ ထိုသို့မေးတိုင်း ဟာမီယွန်က သူ့ကို ချက်ချင်း အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပစ်တတ်သည်...။

ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ အေးလာ၏...။ သူတို့မှာလည်း တစ်နေရာတွင် ကြာကြာမနေရဲပဲ ရှိသည်...။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်းတွင် ဆက်မနေရဲတော့ပဲ တခြားနေရာများကိုပါ လှည့်ပတ်သွားလာနေရသည်...။

တစ်ခုသောညနေတွင် အကြံပြုရန် ကျန်နေသော တစ်ခုတည်းသော နေရာကို ဟာမီယွန်အားပြောရန် ဟယ်ရီ စဉ်းစားမိလိုက်သည်...။ ယနေ့ညနေတွင် သူတို့ အစားကောင်းကောင်း စားထားကြရသည်...။

ဟာမီယွန်မှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံ၍ စုပါမတ်ကတ်တစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်ကာ စားသောက်စရာများ ယူလာခဲ့သည်။ (ပိုက်ဆံကို ငွေသိမ်းစက် ထဲသို့ အသာထည့်ထားပေးခဲ့၏...)

ဤကဲ့သို့ ဗိုက်ပြည့်နေသည့် အချိန်ဝယ် သူမကို ပြော၍ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ တွက်ဆထားသည်...။ ထို့ပြင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကိုလည်း မည်သူမျှ မဝတ်ကြပဲ စားပွဲပေါ်တွင် ခေတ္တတင်ထားကြသည်...။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေ

ကောင်းနေသည်ဟု ဟယ်ရီ တွက်ဆကာ...

“ ဟာမီယွန်...”

“ ဟင်...”

သူမမှာ ပုံပြင်စာအုပ်ကို ဖတ်လျက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏...။ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲမှ ဘာအချက်အလက်များ တွေ့နိုင်မည်လဲ ဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ စဉ်းစားမရပေ။ ဟယ်ရီ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်၏...။ သူ မည်ကဲ့သို့ ဆက်ပြောရမည်မှန်း မသိပေ...။

“ ဟာမီယွန်... ငါစဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်...”

“ ဟယ်ရီ... ငါ့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ...”

သူမမှာ သူ့စကားကို ကြားပုံမပေါ်ပေ...။ သူမက ရှေ့သို့ ငုံ့ရှင်း ပုံပြင်စာအုပ်ကို သူ့ဆီ ထိုးပြကာ...

“ ဒီအမှတ်အသားကို ကြည့်စမ်း...”

သူမက စာမျက်နှာတစ်ခု၏ ထိပ်ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏...။ ထိုအပေါ်တွင် ရေးထားသည်မှာ ပုံပြင် ခေါင်းစဉ်ဟု သူထင်၏...။ သို့ရာတွင် အရုပ်စာများကို သူမဖတ်တတ်ပေ...။ ထိုနေရာတွင် ကြိုက်ပုံသဏ္ဍာန်မျက်လုံးပုံ တစ်ပုံ ရှိနေ၏...။

“ ဟာမီယွန်... ငါရေးဟောင်း အကွရာ အရုပ်စာတွေကို မသင်ဖူးဘူး...”

“ ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒါအရုပ်အကွရာ မဟုတ်ဘူး... အဘိဓာန် စာအုပ်ထဲက ပုံတွေနဲ့ မတူဘူး... မျက်လုံးပုံပဲလို့ ငါထင်တယ်... ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး... ဒါကို မင်နဲ့ ရေးထည့်ထားတာ... ဒါ နဂိုစာအုပ်ထဲက ပုံမဟုတ်ဘူး... နင် ဒီပုံမျိုးမြင်ဖူးသလား... စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ...”

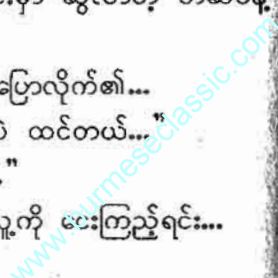
“ နေစမ်းပါဦး... ဒါ လူနာ့အဖေလည်ပင်းမှာ ဆွဲလာတဲ့ တံဆိပ်နဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက အနီးကပ် သေချာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏...

“ ဟုတ်လောက်တယ်... ငါလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်...”

“ ဒါဆို ဂရင်ဒီဝေါ့ရဲ့ အမှတ်အသားပဲ...”

ဟာမီယွန်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ ဘာပြောတယ်...”

“ ငါ့ကို ခရမ်းပြောပြတာ...”

သူ့ကို ဗစ်တာခရမ်းပြောပြသမျှကို ဟာမီယွန်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏...။
ဟာမီယွန်က အံ့အားသင့်နေဟန်ဖြင့်...

“ ဂရင်ဒီဝေါရဲ့ အမှတ်အသား ဟုတ်လား...”

သူမက ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်း...

“ သူ့မှာ အမှတ်အသား ရှိတယ်လို့ ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး...
ငါဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်ထဲမှာလည်း မတွေ့ဘူး...”

“ ငါပြောသားပဲ... ခရမ်းပြောတာတော့ ဂရင်ဒီဝေါက သူတို့ကျောင်းနံရံမှာ
ဒီအမှတ်အသားကို ရေးပစ်ခဲ့တယ်တဲ့...”

“ ဒါအရမ်းထူးဆန်းတယ်... မိစ္ဆာမှော်ပညာ အမှတ်အသားတစ်ခုက
ကလေးပုံပြင်ထဲ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ...”

ဟယ်ရီကပါ...

“ ဟုတ်တယ်... ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ... စကရင်ဂျီယော်ကပါ
ဒီဟာကို သတိထားမိနိုင်တယ်လို့ နင်ထင်သလား...”

“ ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး... ငါ့လိုပဲ မျက်လုံးပုံလိုပဲ ထင်မှာပဲ...
ကျန်တဲ့ ပုံပြင်တွေမှာလည်း ဒီလိုပုံလေးတွေ အများကြီးပါတယ်...”

ဟယ်ရီ သူပြောချင်သည့် စကားကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြောရန်
ကြိုးစားလိုက်၏...။

“ ဟာမီယွန်...”

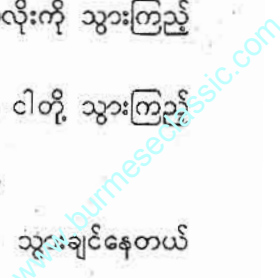
“ ဟင်...”

“ ငါတစ်ခုတွေးနေတယ်... ငါ... ငါ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို သွားကြည့်
ဖျင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ်... ငါလည်း ဒီလိုပဲ တွေးနေတယ်... ငါတို့ သွားကြည့်
သင့်တယ် ”

“ နင်ငါပြောတာကို သေချာကြားပါတယ်နော်...”

“ ကြားပါတယ်ဟယ်... နင် ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို သွားချင်နေတယ်

မဟုတ်လား... ငါသဘောတူတယ်... ငါလည်း တခြားနေရာတွေကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး... နောက်ပြီး ဂိုဒရစ်ဟောလိုးဆိုတာ ဂိုဒရစ်ဂရင်ဖင်ဒေါရဲ့ မွေးဇာတိပဲ...”

“ ဘာ... ဘာပြောတယ်...”

“ စားက အဲဒီမှာ ရှိနိုင်တယ် ဟယ်ရီ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင်အဲဒီကို ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ...”

“ အဲဒီနေရာမှာ တကယ်ပဲ ဂိုဒရစ်ဂရင်ဖင်ဒေါကို မွေးခဲ့တာလား...”

“ ဟယ်ရီ... နင်မှော်ပညာသမိုင်းစာအုပ်ကို တစ်ခါမှ ဖွင့်မဖတ်ဖူးဘူးလား...”

“ ဝယ်လာတုန်းကတော့ တစ်ခါလား ဖွင့်ဖတ်ဖူးတယ်... အဲဒီတစ်ခါပဲ...”

“ ရွာကို သူ့နာမည်ပေးထားတယ်လေဟာ... နင်ဆက်စပ်ကြည့်ပါလား...”

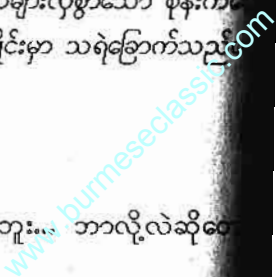
သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ မှော်ပညာသမိုင်းစာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စာမျက်နှာအချို့ကို လှန်လှော ရှာဖွေလိုက်၏...။ ထို့နောက်...

“ ဟောဒီမှာ... နားထောင်...”

၁၆၈၉ခုနှစ်က သဘောတူခဲ့တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လုံခြုံရေး အစီအစဉ်အရ စုန်းကဝေများသည် လုံခြုံစွာ ခြေရာဖျောက်နေရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ စုန်းကဝေများ စုစည်းနေထိုင်သော ကျေးရွာလေးများ ပေါ်ပေါက်လာ၏...။ အချို့ကျေးရွာများမှာ စုန်းကဝေများ တစ်ဝက် မက်ဂယ်များ တစ်ဝက်ခန့် ရှိ၏...။ ဤကဲ့သို့ ကျေးရွာများကြားဝယ် ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်၏...။ အကြောင်းမှာ ဂိုဒရစ်ဂရင်ဖင်ဒေါ၏ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်ခြင်းနှင့် ဘိုးမန်းရိုက်ဆိုသူက ပထမဦးဆုံး ရွှေဘောလုံးကို စတင်သွန်းလုပ်ခဲ့ရာ နေရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်္ချိုင်းဝယ် မြောက်များလှစွာသော စုန်းကဝေ မိသားစုတို့၏ အုတ်ဂူများ ရှိနေသဖြင့် ဤနေရာရှိ သင်္ချိုင်းမှာ သရဲမြောက်သည် နာမည်ကျော်သည်မှာ မထူးဆန်းပေ...”

ဟာမီယွန်က စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး..

“ နင်နဲ့ နင့်မိဘတွေအကြောင်းတော့ မပါဘူး... ဘာလို့လဲဆိုစေ...”

ဒီစာအုပ်က ဆယ့်ကိုးရာစုအထိပဲ ရေးထားတာ... ဒါပေမယ့် နင်စဉ်းစားကြည့်လေ...
ဂိုဒရစ်ဟောလီးရယ် ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါရယ်... ဂရစ်ဖင်ဒေါဓားရယ်... ဆက်စပ်မှု
မရှိဘူးလား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဖြစ်နိုင်တယ်...”

သို့ရာတွင် ဓားနှင့်ပတ်သက်၍ ဟယ်ရီ တစ်ကြိမ်မျှပင် မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ...။
သူ ထိုရွာသို့ သွားချင်သည်မှာ သူ့မိဘများ၏ သင်္ချိုင်းရှိနေသည့်အပြင် သူ့အိမ်
ပါရှိနေ၍ပင်...။ ထို့အပြင် ဘက်သီဒါ ဘက်ရှော့ကိုပါ သူတွေ့ချင်မိသည်။

“ မြူရီရယ်လ် ပြောခဲ့တာ နင်မှတ်မိသလား...”

“ ဘယ်သူလဲ...”

ဟယ်ရီ ရွန်နာမည်ကို ထုတ်မပြောလိုပေ...။ ထို့ကြောင့်...

“ ဂျင်းနီအဒေါ်လေဟာ... မင်္ဂလာပွဲတုန်းက ငါတို့ တွေ့ခဲ့တယ်လေ...”

“ အင်း... သိပြီ...”

“ သူက ဘက်သီဒါဘက်ရှော့ အဲဒီမှာ အသက်ရှင်လျှက်ရှိတုန်းပဲလို့
ပြောတယ်...”

“ ဘက်သီဒါဘက်ရှော့...”

သူမက မှော်ပညာ သမိုင်းစာအုပ်အဖုံးပေါ်မှ နာမည်ကို လက်ချောင်း
ဖျားနှင့် တို့ထိရင်း....

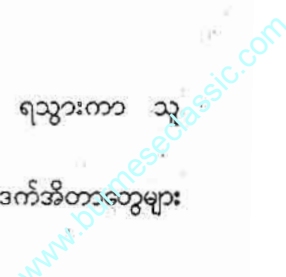
“ ငါထင်တာကတော့...”

ဟာမီယွန်ထံမှ အလန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာ၏...။
ဟယ်ရီ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်ရင်း
မွှက်ဖျင်တဲဝကို ကြည့်မိ၏။ ဒက်အိတာများ တဲအတွင်း တရကြမ်း ဝင်လာကြပြီဟု
ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

“ ဘာလဲဟ...”

တံခါးဝတွင် ဘာမှမတွေ့ရမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ သူ
ဟာမီယွန်ကို လှည့်မေးလိုက်၏...။

“ ဘာလို့ အလန့်တကြား ထအော်ရတာလဲ... ငါက ဒက်အိတာတွေများ
ဝင်လာပြီလားလို့...”

“ ဟယ်ရီ... ဘက်သီဒါဆီမှာ ဓားရှိချင်ရှိနေမှာ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကိုအပ်ခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ဟယ်ရီ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်တို့ကို စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဘက်သီဒါမှာ ယခုအချိန်တွင် အလွန်အိုမင်းနေပေပြီ...။ ထို့အပြင် မြူရီရယ်လ်၏ အဆိုအရ သူမမှာ သူငယ်ပြန်နေပြီဟု သိရသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ဤကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ထံဝယ် ဓားကိုအပ်နှံထားခဲ့မည်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားရ ကျပ်လှသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်မှာ ဟာမီယွန်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ငြင်းခုံ နေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပေ...။

“ အင်း... ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဒါဆို ငါတို့သွားကြမယ် မဟုတ်လား...”

“ သွားကြတာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်မယ် ဟယ်ရီ... ငါတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ဖို့ လှေကျင့်ရမယ်... ငါတို့နှစ်ယောက်ပူး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံပြီး ကိုယ်ရောင်မဖျောက်ဖူးသေးဘူး... နောက်ပြီး ငါတို့ ရုပ်ပြောင်းဆေးရည်ကိုလည်း သုံးသင့်တယ်... ဒီတော့ ငါတို့ ဆံပင်ရှာဖို့ လိုမယ်... ငါတို့ ရုပ်ဖျက်သွားရင် ဒိုလုံခြုံမယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ သူမပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်၏...။ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်...။

သူ့အိမ်ရှိရာသို့ သူပြန်သွားခွင့်ရတော့မည်...။ ဗိုဒီမော့ကြောင့်သာ သူ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့ရပါက ထိုနေရာတွင် သူကြီးပြင်းလာပေလိမ့်မည်...။ ကျောင်းပိတ် ရက်တိုင်း အိမ်ပြန်ကာ သူငယ်ချင်းများကိုပါ အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်နိုင်လိမ့်မည်...။

သူ့တွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများပင် ရှိနေနိုင်၏...။ သူ၏ ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကိတ်ကို လုပ်ပေးသူမှာ သူ့မိခင် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်လိမ့်မည်...။ သူ့ဘဝထဲမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော နေရာကို သူပြန်ကြည့်ခွင့်ရပေတော့မည်...။

ထိုနေ့ညတွင် ဟာမီယွန် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် ဟယ်ရီ သူ့ကျောပိုးအိတ် ကို သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ ဟက်ဂရစ်ပေးထားသော ဓာတ်ငှက်များကို ထုတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မိဘများမှာ ဓာတ်ပုံထဲမှ ပြုံးပြရင်း လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေ၏...။

ဟယ်ရီ သဘောအရသာဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို

ထွက်သွားလိုက်မည် ဖြစ်သည်...။ သို့သော် ဟာမီယွန်ကမူ သူ့လိုမတွေးပေ...။
ဗိုဒီမော့က ထိုနေရာသို့ ဟယ်ရီ ပြန်လာမည်ကို တွက်ဆထားလိမ့်မည်ဟု သူမ
က စဉ်းစားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ရုပ်ဖျက်ပြီးမှ
သွားရန် စဉ်းစား၏...။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်နေရင်းနှင့် အချိန်တစ်ပတ်တိတိ ကြာသွား၏။
ထိုအချိန်အတွင်းဝယ် ခရစ်စမတ်အတွက် ဈေးဝယ်ထွက်လာကြသော မက်ဂယ်
များထံမှ ဆံပင်များ အရယူလိုက်နိုင်ပြီး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံကာ နှစ်ယောက်တွဲ၍
ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နည်းကို အောင်မြင်စွာ လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ဟာမီယွန်က ခရီးထွက်ကြရန် သဘောတူလိုက်၏...။

သူတို့ ရွာထဲကို ညအချိန်လောက်မှ အမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ
ဝင်ရောက်ရန် စဉ်းစားထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်ကို ညနေ
စောင်းအချိန်လောက်မှ သောက်လိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့်
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် မက်ဂယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး ဟာမီယွန်မှာ ထိုသူ၏
ခပ်သေးသေး ဇနီးအသွင် ပြောင်းသွား၏...။

သူတို့ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဟာမီယွန်၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်လာခဲ့ကြ
သည်...။ သို့ရာတွင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလော့ကတ်ကိုမူ ဟယ်ရီလည်ပင်းတွင်
ဆွဲလာခဲ့၏...။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံကာ ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်၍ ခရီးဆန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။
လမ်းကလေး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီဝယ် အိမ်များရှိနေပြီး အိမ်တိုင်းဝယ်
ခရစ်စမတ်အတွက် ပြင်ဆင်ထားကြ၏...။ သူတို့နှင့် သိပ်မဝေးလှသော နေရာဝယ်
မီးရောင်များကို တွေ့နေရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ နှင်းတွေချည်းပဲ... ငါ ဘာလို့ နှင်းတွေကို မတွေးမိရတာလဲ...
ငါတို့ ခြေရာတွေ ထင်ကျန်နေမှာပေါ့... နင် ရှေ့ကသွား... ငါခြေရာတွေကို
ရှင်းပစ်လိုက်မယ်...”

ဟယ်ရီ ရွာထဲသို့ ခြေရာများကို မှော်ပညာသုံး၍ ဖျောက်ဖျက်ရင်း

တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်မသွားချင်ပေ...။

“ ဝတ်ရုံကြီး ချွတ်လိုက်ရအောင်ပါဟာ... ငါတို့ ရုပ်တွေက နဂိုရုပ်မှ မဟုတ်တာ... ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး.. ”

ဟယ်ရီ ဝတ်ရုံကို အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်ပြီး ရွာထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ကြ၏...။ ဟယ်ရီ နှင်းထဲတွင် မြုပ်လုမတတ်ဖြစ်နေသည့် အိမ်များကို ကြည့်ရင်း သူ ဤမြင်ကွင်းကို မှတ်မိသလားဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်...။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ...။ သူ ဤနေရာမှ ခွဲခွာလာခဲ့စဉ်က တစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးပေသည်...။

မကြာခင် ဆိုင်ခန်းများ စာတိုက် ရုံးနှင့် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အပြင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းကိုပါ တွေ့ရ၏...။ နှင်းများမှာ အလွန်ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေ၏...။ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ နှင်းများနှင့် ချော်နေ၏။ ရွာသားများမှာ သူတို့အနားဝယ် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလာနေကြ၏...။ အရက်ဆိုင်ထဲမှ သီချင်းသံနှင့် ရယ်မောသံများကို ကြားနေရသည်...။

ဟာမီယွန်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကြည့်ရင်း...

“ နင့်အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အုတ်ဂူတွေက ဒီနောက်မှာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ငါ သင်္ချိုင်းကို လှမ်းမြင်နေရတယ်... ”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် အလွန်အမင်း လှုပ်ရှားနေမိ၏...။ သူ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ချင်သလား သေချာမသိပေ...။ ဟာမီယွန်ကလည်း သူ့ခံစားချက်ကို ရိပ်မိပုံ ရ၏...။ ထို့ကြောင့် သူမက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏...။ သို့ရာတွင် သူမက တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွားပြီး...

“ ဟယ်ရီ... ကြည့်စမ်း ”

သူမက စစ်ပွဲအမှတ်တရ ကျောက်စာတိုင်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏...။ သူတို့ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျောက်စာတိုင်မှာ ပုံစံပြောင်းသွား၏...။ လူသုံးယောက်လုံး ရုပ်တုသဏ္ဍာန်ဖြစ်သွား၏...။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ မသေမသပ် ဆံပင်မျှားရှိပြီး မျက်မှန်တပ်ထားကာ မိန်းမဖြစ်သူမှာ ချောမောလှပ၍ ကလေးတစ်ယောက်က ချီထား၏...။ ရုပ်တုအပေါ်ဝယ် နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေ၏...။

ဟယ်ရီ အနီးသို့ တိုးကပ်ရင်း အမေနှင့် အဖေ၏ မျက်နှာများကို

ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဤနေရာဝယ် ရုပ်တုရှိလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိပေ။ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်တုအဖြစ် ပြန်မြင်ရသည်မှာ ထူးဆန်းနေ၏...။ ရုပ်တုရှိ ကလေးငယ်မှာ နဖူးပေါ်ဝယ် အမာရွတ်မရှိသေးပဲ ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်...။ ဟယ်ရီ စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးသည်နှင့် သူတို့ ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ဆက်လာခဲ့သည်...။

သူတို့ တစ်ဘက်လမ်းသို့အရောက်ဝယ် ဟယ်ရီ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်၏...။ ရုပ်တုမှာ အမှတ်တရကျောက်စာတိုင် ပြန်ဖြစ်သွားပေပြီ...။

သူတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနား နီးကပ်လာသည်နှင့် ဓမ္မတေးသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။

ထိုအသံမှာ ဟယ်ရီအတွက် ဟော့ဝင်ကို သတိရစေ၏...။ ဟော့ဝင်တွင် သူတို့ ခရစ်စမတ် သီချင်းဆိုခဲ့ကြသည်ကို အမှတ်ရစေ၏...။ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရာ လမ်းဝယ် တံခါးတစ်ချပ်က ပိတ်ဆို့ထား၏...။ ဟာမီယွန်က တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် တွန်းဖွင့်ရင်း သူတို့ သင်္ချိုင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဤလမ်းဝယ် နှင်းများမှာ ပို၍ ထူထပ်နေ၏...။ သူတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကို ပတ်ကာ နောက်ဘက်သို့ အရောက်သွားခဲ့သည်...။ ဘုရားကျောင်းနောက်ဝယ် နှင်းများဖုံးနေသော အုတ်ဂူများရှိနေပြီး ဘုရားကျောင်း၏ ရောင်စုံမှန်များကို ဖြတ်လာသော အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အပြာရောင် အနီရောင် အစိမ်းရောင် ရွှေရောင် အရောင်မျိုးစုံ တောက်ပနေ၏...။

သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှော်တောင်ငွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ဟယ်ရီ အနီးဆုံး အုတ်ဂူတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်...။

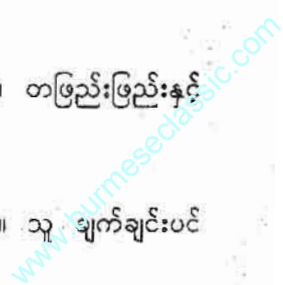
“ ဒီမှာကြည့်စမ်း... အက်ဘော့တဲ့... ဟာနာရဲ့ အမျိုးတစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ နင့်အသံ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ...”

သူတို့ သင်္ချိုင်းအထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်...။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ ပို၍ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာ၏။

“ ဟယ်ရီ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...”

ဟာမီယွန်မှာ သူနှင့် အုတ်ဂူနှစ်ခု ခြားနေ၏...။ သူ ဖျက်ချင်းပင်

ဟာမိယွန်အနီးသို့ အပြေးသွားရင်း...

“ တွေ... တွေပြီလား...”

“ မတွေ့သေးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဒါကို ကြည့်စမ်းပါ...”

သူမက အုတ်ဂူတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ဟယ်ရီ အုတ်ဂူပေါ်ရှိ စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ ‘ကန်ဒရာဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး’ ဟူသော နာမည်နှင့် သူမ၏သမီး အာရီယာနာ ဟူသော စာတမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

ရီတာစကီတာနှင့် မြူရီရယ်လ်တို့၏ အချို့အချက်အလက်များမှာ မှန်ပေသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မိသားစုမှာ ဤနေရာဝယ် နေထိုင်ခဲ့ပြီး အချို့မှာ ဤနေရာဝယ် သေဆုံးခဲ့ကြ၏...။

အုတ်ဂူကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရသည်မှာ ကြားရသည်ထက်ပင် စိတ်ကို ပို၍ ဒုက္ခရောက်စေသည်...။ သူနှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတို့တွင် ဤသင်္ချိုင်းနှင့် ပတ်သက်စရာများ ရှိနေသော်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ တစ်ခါမှ သူ့ကို ပြောမပြခဲ့ပေ...။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ဤနေရာသို့ လာသင့်သည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအဖို့ သင်္ချိုင်းထဲရှိ မိသားစု မြေပုံမှာ ဟယ်ရီ ကို ခိုင်းရမည့် အလုပ်ထက် ပိုအရေးပါသည်ဟု ထင်ပုံမရပေ...။

ဟာမိယွန်က ဟယ်ရီကိုကြည့်နေ၏...။ သူ့မျက်နှာ အမှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်နေသည်ကိုပင် ဟယ်ရီ ကျေးဇူးတင်မိသည်...။

“ သူ တစ်ခါမှ မပြောဖူးတာ သေချာလား...”

“ သေချာတာပေါ့... ဆက်ရှာကြစို့...”

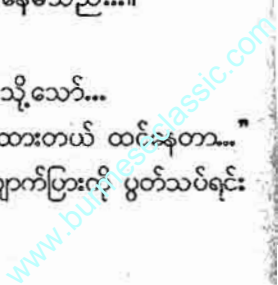
ဟယ်ရီ နာနာကြည်းကြည်းပြောရင်း ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ သူတို့ အုတ်ဂူကို မမြင်ခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးနေမိသည်...။

“ ဒီမှာ...”

ဟာမိယွန်၏အော်သံ ထပ်ထွက်လာ၏...။ သို့သော်...

“ ဟာ... မဟုတ်ဘူးဟာ... ငါ... ပေါ်တာလို့ရေးထားတယ် ထင်နေတာ...”

သူမက ညစ်ပတ်ကာ ရေညှိတက်နေသော ကျောက်ပြားကို ပွတ်သပ်ရင်း သေချာကြည့်နေ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဒီကိုပြန်လာခဲ့စမ်းပါ...”

ဟယ်ရီ နောက်ပြန်မလှည့်ချင်သော်လည်း ပြန်လှည့်လာရပြန်သည်...။

“ ဘာလဲ...”

“ ဒီမှာကြည့်စမ်း...”

သင်္ချိုင်းကျောက်စာမှာ လွန်စွာအိုမင်းနေပြီဖြစ်၍ နာမည်ကို ဖတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင်...။ ဟာမီယွန်က နာမည်အောက်ဘက်ရှိ အမှတ်အသား တစ်ခုကိုပြရင်း...

“ ဟယ်ရီ... ဒါ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အမှတ်အသားမဟုတ်လား...”

ကျောက်ပြားမှာ လွန်စွာသက်တမ်းရင့်နေပြီမို့ ဘာပုံစံမျိုး ထွင်းထား သည်ကို ကြည့်၍ ခက်လှသည်။ သို့ရာတွင် တြိဂံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုမူ ကြည့်၍ မြင်နိုင်၏...။

“ အေး... ဖြစ်နိုင်တယ်...”

ဟာမီယွန်က သူမ၏မှော်တောင်ဝှေးထိပ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် စာလုံးများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်...။

“ အစ်ဂ်နီးတပ်စ် လို့ ရေးထားတယ်ဟာ...”

“ ငါ့မိဘတွေအုတ်ဂူကို သွားရှာလိုက်ဦးမယ်...”

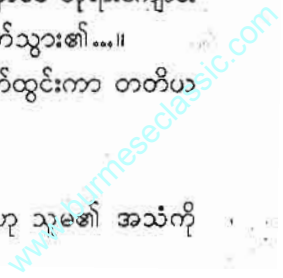
ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို အုတ်ဂူနားတွင်ထားခဲ့ကာ တခြားဘက်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အချို့နေရာများတွင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်စုကာ မြှုပ်နှံထားကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် သူ သင်္ချိုင်းနောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ အမှောင်ထုနှင့် တိတ်ဆိတ်မှုက ပို၍ကြီးစိုးလာ၏...။ ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဝိညာဉ်နှုတ် သတ္တဝါများ ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်လာမိသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရားကျောင်း အတွင်းမှလူများ ထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ရပြီး မီးများမှိတ်သွား၏...။

ထိုအခိုက် ဟာမီယွန်အသံက အမှောင်ထုကို ဖောက်ထွင်းကာ တတိယ အကြိမ်မြောက် ပေါ်ထွက်လာ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဒီမှာ... ဒီမှာ ငါတွေ့ပြီ...”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အဖေနှင့်အမေ အုတ်ဂူကိုတွေ့ပြီဟု သူမ၏ အသံကို

ကြားရုံနှင့် ဟယ်ရီ သေချာသိလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ သူမအသံလာရာဆီသို့ အပြေးလာခဲ့သည်...။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေစဉ်ကလို စိတ်ဆင်းရဲမှုမျိုးကို ခံစားနေရ၏...။

အုတ်ဂူမှာ ကန်ဒရာ၏ဂူနှင့် နှစ်ခုကျော်မျှသာဝေးကာ အဖြူရောင် ကျောက်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏...။ အဖြူရောင်ကျောက်သားမှာ အမှောင် ထဲတွင် တောက်ပနေသဖြင့် ဖတ်ရလွယ်ကူစေ၏...။ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် ရေးထား သောစာသားကို မြင်နိုင်၏...။

ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာ
၂၇.၃.၁၉၆၀
၃၁.၁၀.၁၉၈၁

လီလီပေါ်တာ
၃၀.၁.၁၉၆၀
၃၁.၁၀.၁၉၈၁

‘ အနိုင်ယူရမည့် နောက်ဆုံးရန်သူမှာ သေမင်းပင်ဖြစ်သည်... ’

ဟယ်ရီ ထိုစာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းလင်းစွာမသိပဲဖြစ်နေ၏...။ ထိုစာတမ်းကိုဖတ်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲဝယ် ရှုပ်ထွေး လာ၏...။

“ ဒါ ဒက်အိတာတွေရဲ့ အတွေးမျိုးပဲ... ဒီမှာ ဘာလို့ ရေးထားတာလဲ...”

“ သေမင်းကို ဒက်အိတာတွေလို အနိုင်ယူရမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဟယ်ရီ... သေမင်းကို လက်ခံနိုင်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ... ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ခိုင်းတာ...”

ဟယ်ရီ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်...။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များမှာ ပါးပြင်ပေါ်တွင် အေးခဲသွားကြ၏...။ သူ မျက်ရည်များ ကို သုတ်မပစ်မိချေ...။ ဟန်ဆောင်နေရမည့်အချိန် မဟုတ်...။ ထိုခဏမှာပင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ဤနေရာတွင် လှဲလျောင်းနေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်...။

ဟာမီယွန်မှာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်ရင်း အားပေး လိုက်သည်။ သူ လှည့်မကြည့်သော်လည်း ပြန်၍ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။ အေးမြလှသော ညလေကို ရှုရှိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်

ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူတို့အတွက် သူ တစ်ခုခုယူလာခဲ့ဖို့ သင့်သော်လည်း သူ မတွေးမိခဲ့ပေ...။ သချိုင်းထဲရှိ ရှိသမျှသစ်ပင်များမှာလည်း အရွက်ပင် မရှိတော့ပဲ နှင်းများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်...။

- သို့ရာတွင် ဟာမီယွန်က မှော်တောင်ရေကို လေထဲတွင် တွေ့ယမ်းလိုက်ရာ ခရစ်စမတ်နှင်းဆီပွင့်များ သူတို့ရှေ့တွင် ပေါ်လာ၏...။ ဟယ်ရီ လှမ်းယူလိုက်ရင်း အုတ်ဂူပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်...။

သူ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာချင်လာသည်...။ ဤနေရာတွင် ဆက်နေရန် သူ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ...။ သူ ဟာမီယွန်ပန်းကို ဖက်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်က သူ့ခါးကို ပြန်ဖက်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သချိုင်းထဲမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်...။

၁၇။ ဘက်သိဒါ၏လျှို့ဝှက်ချက်

“ ဟယ်ရီ... ခဏရပ်ဦး...”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သူတို့ အုတ်ဂူတစ်ခုနားအရောက်မှာပင် ဟာမီယွန်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ တစ်ယောက်ယောက် ငါတို့ကို ကြည့်နေတယ်... ဟောဟိုက ချုံပုတ်ထဲမှာ... ငါ သေချာတွေ့လိုက်ရတယ်...”

သူတို့ နေရာမှာပင်ရပ်ကာ အမှောင်ထုထဲကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ ဘာကိုမှ မတွေ့ပေ...။

“ နင် သေချာတွေ့တာလား...”

“ တစ်ခုခု ရွှေ့သွားတာ ငါမြင်လိုက်တယ်... ငါကျိန်ပြောရဲတယ်... သူမက မှောင်တောင်ဝေးကို ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ဟယ်ရီနံဘေးမှ ခွာလိုက်

၏...။

“ ငါတို့က မက်ဂယ်တွေပုံစံမျိုးပဲ...”

“ မက်ဂယ်တွေက စုန်းကေတွေရဲ့အုတ်ဂူပေါ်လာပြီး ပန်းစည်းတင်သွား

မှာလား... ဟယ်ရီ... ငါ သေချာတွေ့လိုက်တယ်...”

ဟယ်ရီ မှော်ပညာသမိုင်းစာအုပ်ထဲမှ စာသားများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်...။ ဤသင်္ချိုင်းမှာ သရဲခြောက်သည်ဟု အဆိုရှိ၏...။ သရဲသာ တကယ်ခြောက်ခဲ့လျှင်...။ ဟယ်ရီအတွေးမဆုံးခင်မှာပင် ချုံပုတ်ထဲမှ နှင်းများ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သရဲသာဆိုပါက နှင်းများကို ပုံပျက်စေမည် မဟုတ်...။

ဟယ်ရီ ခေတ္တကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ ကြောင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင် ငှက်တစ်ကောင်ကောင်ပဲ... ဒက်အိတာတွေသာဆို ငါတို့ သေပြီပေါ့... ဒါပေမယ့် ဒီထဲကထွက်ပြီး ဝတ်ရုံပြန်ခြံထားရအောင်...”

ထို့နောက် သူတို့ ထွက်ပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ပြန်ခြံထားလိုက်ကြသည်...။ အရက်ဆိုင်ထဲဝယ် လူများ ပို၍များပြားလာကာ အသံများ ဆူညံနေသည်...။ ဟာမီယွန်က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ...

“ လာ... ဒီဘက်ကို သွားကြည့်ရအောင်...”

သူတို့ဝင်လာခဲ့သောလမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ မှောင်မည်းနေသော လမ်းများအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ ဘက်သီဒါရဲ့အိမ်ကို ဘယ်လိုရှာကြမလဲ...”

ဟာမီယွန်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... နင် ဘယ်လိုထင်လဲ...”

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲခါရင်းမေးသော်လည်း ဟယ်ရီ ပြန်မဖြေဖြစ်...။ အိမ်များအဆုံးတွင်ရှိနေသော အရိပ်မည်းတစ်ခုကိုသာ သူ အာရုံစိုက်နေမိ၏...။ ထို့နောက် သူ ဟာမီယွန်ကိုဆွဲကာ ထိုနေရာသို့ ကမန်းကတန်း လျှောက်သွားလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ သူ့နောက်မှ ရော်မလဲအောင် မနည်း ကြိုးဖားလိုက်လာရ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

“ ကြည့်... ကြည့်စမ်းပါ... ဟာမီယွန်...”

“ ငါ ဘာမှမတွေ့... အိုး...”

အကာအကွယ်များမှာ ဂျိမ်းစ်နှင့်လီလီတို့နှင့်အတူတူ ပျက်စီးသွားကြပုံ ရသည်...။ သူ့အိမ်ကို သူ မြင်နေရသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည်...။ မြက်ပင်များမှာ ခါးလည်ခန့်ထိ ရှည်လျားစွာ ပေါက်ရောက်နေ၏...။

အိမ်နံရံအတော်များများမှာ မလဲပြိုသေးသော်လည်း နွယ်ပင်များနှင့် ပြည့်နေကာ နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေ၏...။ အိမ်၏ညာဘက်အပေါ်ထပ်မှာမူ ပြိုကျ ပျက်စီးနေ၏...။ ထိုနေရာတွင် ကျိန်စာမှာ ပိုဒီမော့အား တန်ပြန်ထိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးမိ၏...။ အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခြမ်းလုံး ပွင့်ထွက်သွား အောင် စွမ်းနိုင်သောကျိန်စာမှာ ဤကျိန်စာသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်...။

ဟယ်ရီနှင့်ဟာမီယွန်တို့ တံခါးဝမှာရပ်ရင်း ကြည့်နေမိကြသည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ ဘာကိစ္စ ဒီအိမ်ကို ပြန်မပြင်ကြတာလဲ...”

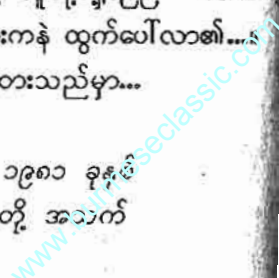
“ ပြန်ပြင်လို့ မရနိုင်လို့လားမှ မသိတာ... မိစ္ဆာမှော်ပညာကြောင့်ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ အမာရွတ်ကျန်ခဲ့သလိုပဲ ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ထုတ်ကာ ခြံတံခါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။ သူ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်သွားရန် စိတ်မကူး မိပေ...။ အိမ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအနေနှင့် ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ရှိ၍သာ ဖြစ်သည်...။

“ နင် အထဲကို ဝင်မကြည့်ပါဘူးနော်... ကြည့်ရတာ အန္တရာယ်ကင်းပုံ မရဘူး... အိုး... ဟယ်ရီ... ကြည့်ပါဦး...”

သူ့လက်နှင့် တံခါးကို ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူတို့ရွှေမြေပြင်ပေါ်ဝယ် သစ်သားဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုမှာ မြက်ပင်များကြားမှ ဘွားကနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ သစ်သားပြားပေါ်ဝယ် ရွှေရောင်စာလုံးများဖြင့် ရေးထားသည်မှာ...

ဤနေရာဝယ် ၃၁ရက် အောက်တိုဘာ ၁၉၈၁ ခုနှစ် ညအချိန်ဝယ် လီလီနှင့် ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာတို့ အသက်

ဆုံးရှုံးခဲ့သည်...။ သူတို့၏သားဖြစ်သူ ဟယ်ရီမှာ
 စုန်းကဝေလောက၏ သေမင်းတမာန် ကျိန်စာမှ
 ပထမဆုံး အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်လာခဲ့သူအဖြစ်
 ကျန်ရစ်ခဲ့သည်...။ ဤအိမ်မှာ မက်ဂယ်များ လုံးဝ မမြင်
 နိုင်ပဲ ပေါ်တာမိသားစု အမှတ်တရအဖြစ် ပျက်စီးနေသော
 အခြေအနေအတိုင်းပင် မပြုမပြင် ထားရစ်ပေသည်...။

ထိုစာအပြင် အခြားသော ဤနေရာကို လာကြည့်သူများပါ ရေးထားခဲ့
 သည့် စာများကိုပါ တွေ့ရ၏...။ အချို့မှာ လက်မှတ်များကို ထာဝရမင်များသုံးကာ
 ရေးထိုးထားခဲ့ကြသည်...။ အချို့မှာ သစ်သားပြားပေါ်ဝယ် နာမည်များ ထွင်းပစ်ခဲ့
 ကြသည်...။ အချို့မှာ စာများ ရေးထားခဲ့ကြသည်။ စာအားလုံးမှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်
 တာ ကာလကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော်လည်း အရောင်များတောက်ပနေကြကာ
 တူညီသော အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ညွှန်းဆိုနေကြသည်...။

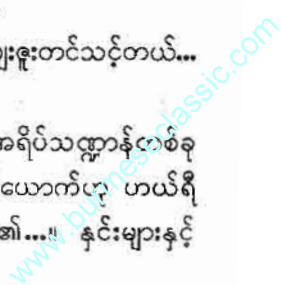
“ မင်းဘယ်မှာပဲရှိနေနေ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဟယ်ရီ...
 မင်း ဒီစာကိုဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့အားလုံး မင်းနောက်မှာ အမြဲရှိတယ်ဆိုတာ
 သတိရပါ... ဟယ်ရီပေါ်တာ အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်
 ပါစေ...”

ဟာမိယွန်က...

“ သူတို့ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ဒီလို လျှောက်မရေးသင့်ဘူး...”
 သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက သူမကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ ဒါ တကယ့် အကြံကောင်းပဲ... ငါ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်...
 ငါ...”

သူ့စကားသံ ရပ်တန့်သွား၏...။ သူတို့ဆီသို့ အရိပ်သဏ္ဍာန်ကပ်စု
 အဝေးဆီမှ တရွေ့ရွေ့လာနေ၏...။ ထိုအရိပ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ဟယ်ရီ
 ထင်မိသည်...။ သူမမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေ၏...။ နှင်းများနှင့်

ချော်နေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်...။

သူမ လမ်းလျှောက်လာပုံကိုကြည့်ရုံဖြင့် အလွန်အိုမင်းနေပြီမှန်း သိသာသည်...။ သူမ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်ကို သူတို့ စောင့်ကြည့် နေမိသည်...။ သူမ အိမ်တစ်အိမ်အိမ်ထဲများ ဝင်သွားလေမလားဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသေးသော်လည်း သူတို့ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာကာ သူတို့နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်သာ ဝေးကွာသော လမ်းမပေါ်၌ သူတို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ဟာမီယွန်က သူ့လက်မောင်းကိုဆိတ်ကာ သတိပေးနေ၏...။ သို့ရာတွင် ဤအဖွားကြီးမှာ မက်ဂယ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဟယ်ရီ သတိထားမိပြီးသားပင်...။ သူမမှာ ထိုနေရာဝယ်ရပ်ရင်း အိမ်ကို ငေးကြည့်နေ၏...။ မက်ဂယ်သာဆိုပါက ဤအိမ်ကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ...။ သို့ရာတွင် စုန်းကဝေတစ်ယောက် အနေနှင့် လည်း ဤမျှအေးခဲနေသော ညအချိန်တွင် အပြင်ထွက်၍ ဤအိမ်ကို လာကြည့် သည်မှာ ထူးဆန်းနေပေသည်...။

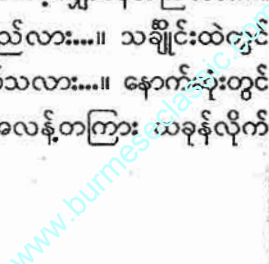
သို့သော် သူနှင့် ဟာမီယွန်ကိုမူ သူမ မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ...။ သို့ရာတွင် သူတို့ရှိနေသည်ကို သူမသိနေသည်ဟု ဟယ်ရီ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားနေရ၏...။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖွားကြီးက လက်ကိုမြှောက်ကာ သူတို့ကို လက်ယပ် ခေါ်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာရင်း...

“ သူ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ...”

သူ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်...။ အဖွားကြီးမှာ သူတို့ကို ထပ်ခေါ် နေပြန်၏...။ ဟယ်ရီ မည်သည့်အကြောင်းပြချက်မှ မရှိပဲနှင့် သူမကို သိ နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူမမှာ သူတို့ကို စောင့်မျှော်နေသည်လား...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူမကို စောင့်နေဖို့ ခိုင်းထားခဲ့သည်လား...။ သချိုင်းထဲကွန် သူတို့ကို ချောင်းကြည့်ခဲ့သည်မှာ ဤအဖွားကြီးပဲ ဖြစ်သလား...။ နောက်ဆုံးတွင် ဟယ်ရီ စကားပြောလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာမူ အလန့်တကြား ယခုလိုက် သည်...။

“ အဖွားက ဘက်သိဒါလား...”

အဖွားအိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း သူတို့ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြန်၏...။ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်ဝယ် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်...။ ဟယ်ရီက မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်ရာ ဟာမီယွန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏...။ သူတို့ စ၍ ခြေလှမ်းသည်နှင့် သူမက နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဦးဆောင်သွားတော့သည်...။

အိမ်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် တံခါးဝတစ်ခုဝယ် သူမက ရပ်တန့်လိုက်၏...။ ထို့နောက် ခြံဝင်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ သူတို့ ဆက်လိုက်လာ ခဲ့ကြ၏...။ ခြံဝင်းထဲမှာ မြက်ပင်များ ရှည်လျားစွာ ပေါက်ရောက်နေကြ၏...။ သူမမှာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့နှင့် အတန်ကြာအောင် ဖွင့်ပြီးမှ တံခါးပွင့်သွားကာ သူတို့ကို အရင်ပေးဝင်လိုက်၏...။

သူမဆီမှ ဆိုးဝါးသော အနံ့များ ထွက်နေ၏။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အိမ်ထဲမှ အနံ့အသက် မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်...။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲဖယ်လိုက်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ စဉ်းစားမိ၏...။ ဟယ်ရီ သူ့ဘေးမှ အဖွားအိုကို ကြည့်မိ၏...။ သူမမှာ သေးသေးကွေးကွေး နိုင်လှပြီး အသက်အရွယ်ကြောင့် ခါးပါ ကိုင်းနေပြီဖြစ်ရာ ဟယ်ရီ ရင်ဘတ်ခန့်သာ အရပ်မြင့်တော့သည်...။ သူမက တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး နောက် ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်...။

သူမ၏မျက်မှန်မှာ အလွန်ထူကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အရိုးပေါ် အရေ တင်လျက်ရှိပြီး မှဲ့ခြောက်များက ပြည့်နှက်နေ၏...။ သူ့ကို ဘယ်လိုသိနိုင် သလဲ ဟယ်ရီ စဉ်းစားမရနိုင်ပေ...။ သူ့ပုံစံမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် မက်ဂယ် တစ်ယောက်နှင့်သာ တူပေလိမ့်မည်...။

“ ဘက်သီဒါ...”

ဟယ်ရီက ထပ်ခေါ်လိုက်သည်...။ သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏...။

သူ့ဆွဲလာခဲ့သော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလော့ကတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ နီးလာ လာကာ နှလုံးခုန်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလာသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ ဖျက်ဆီးခံရခါနီးပြီဟုများ သိနေလေသလားဟု ဟယ်ရီ ကွေးမိသည်...။ ဘက်သီဒါမှာ ဟာမီယွန်ကို မမြင်သည့်ပုံစံနှင့် ဝင်တိုက်ကာ အခန်းတစ်ခုထဲ

ဝင်ရောက်သွား၏...။

“ ဟယ်ရီ... ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး... သူ့ပုံစံက ကြည့်ပါဦး... တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါတို့ အသာလေး ထိန်းနိုင်ပါတယ်... ငါပြောသားပဲ... သူက ဘယ်လိုမှတော့ ပုံမှန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... မြူရီရယ်လ်က သူ သူငယ်ပြန်နေတယ်တောင် ပြောတာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဘက်သီဒါက တစ်ဖက်ခန်းမှနေ၍...

“ ဒီ့ကိုလာခဲ့...”

ဟာမီယွန်မှာ လန်ဖျတ်သွားပြီး ဟယ်ရီလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်၏...။

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ...”

ဟယ်ရီ သူမကို နှစ်သိမ့်ရင်း တစ်ဘက်ခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘက်သီဒါမှာ ဖယောင်းတိုင်အနီးတွင် ရပ်နေ၏...။ အခန်းမှာ မှောင်မည်းကာ ညစ်ပတ်နေမှန်း သိသာလှသည်...။ ခြေထောက်များမှာ ဖုန်ထူထူများကို နင်းမိကာ ဟယ်ရီနှာခေါင်းထဲဝယ် အသားများ ပုပ်သိုးနေသလို ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့တစ်ခုကို ရံလိုက်သည်။

သူမ၏အိမ်ထဲသို့ မည်သူတစ်ယောက်မှ ဝင်ကြည့်ကြပုံမရဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။ သူမမှာ မှော်ပညာကိုသုံးရန်ပင် မေ့လျော့နေပုံရ၏။ ဖယောင်းတိုင်ကို လက်နှင့်ပင်ထွန်းရန် ကြိုးစားနေ၏...။

“ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်...”

ဟယ်ရီက မီးခြစ်နှင့်ဖယောင်းတိုင်ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ဖယောင်းတိုင် တင်ထားရန် နေရာ ရှာလိုက်သည်...။ ထို့နောက်တွင် ဓာတ်ပုံများ အတော်များများ စုပုံတင်ထားသည့် ဗီရိုတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်သည်။

“ တာဂျီယို...”

ဟယ်ရီထံမှ ဂါထာရွတ်ဖတ်သံနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံများပေါ်မှ ဖုန်များ

ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုပုံမှာ ရွှေရောင်ဆံပင်များရှိသည့် သူ့မြင်ခဲ့ရသော သူ့ခိုးဖြစ်သူပင်...။

ထိုပုံကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကိုမြင်ခဲ့ဖူးသည့်နေရာကို ဟယ်ရီ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်...။ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ စာအုပ်ထဲမှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့်ဖက်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည့် လူငယ်ပင်...။

“ မစ္စဘက်ရှော့... ဒါ... ဒါ ဘယ်သူလဲဟင်...”

ဟယ်ရီအသံများ တုန်ခါနေ၏...။ ဘက်သီဒါမှာ အခန်းလယ်ဝယ်ရပ်ရင်း ဟယ်ရီ့ကို ကြည့်နေ၏...။

“ မစ္စဘက်ရှော့...”

ဟယ်ရီက ထပ်ခေါ်ရင်း ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ကာ ရွှေသို့တိုးလိုက်သည်...။ ဘက်သီဒါက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား၏ နှလုံးခုန်သံ ပိုမြန်လာ၏...။ ဘက်သီဒါက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ သူ့ကိုသိလား... ဒီလူကိုသိလား... သူ ဘယ်သူလဲဟင်...”

ဟယ်ရီ အသံကို ပိုကျယ်လိုက်ပြီး သူမ နားလည်စေရန် ထပ်မေးလိုက်သည်။ ဘက်သီဒါမှာ ဘာမှ သိပုံမရပေ...။ ဟယ်ရီ အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ရီတာစကီတာတစ်ယောက် သူမကို ဘယ်လိုများ အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့သလဲ...။

“ ဒါ ဘယ်သူလဲဟင်...”

သူ ကျယ်လောင်စွာပင် ဆက်မေး၏...။ ဟာမီယွန်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

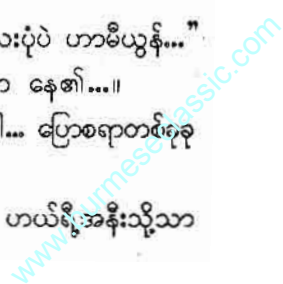
“ ဟယ်ရီ... နင် ဘာတွေမေးနေတာလဲ...”

“ ဒါ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ဆီက ပစ္စည်းခိုးသွားတဲ့ကောင်လေးပုံပဲ ဟာမီယွန်...”

ဘက်သီဒါမှာမူ သူ့ဘာပြောပြော ငေးကြည့်၍သာ နေ၏...။

“ ကျွန်မတို့ကို ဘာကိစ္စခေါ်လာတာလဲ မစ္စဘက်သီဒါ... ပြောစရာတစ်ခုခု ရှိလို့လား...”

ဘက်သီဒါမှာ ဟာမီယွန်စကားကို ကြားပုံမရပေ...။ ဟယ်ရီ့အနီးသို့သာ

တိုးကပ်ကြည့်ရင်း သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ အဝင်ခန်းမဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏...။

“ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခိုင်းနေတာလား...”

သူမက နောက်တစ်ခါ အမူအရာပြလိုက်၏...။ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၏...။ ထို့နောက် သူမကိုယ်သူမ လက်ညှိုးညွှန်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ လက်ညှိုးထပ်ထိုးပြ၏...။

“ ဟာမီယွန်... သူက ငါနဲ့အတူတူ အပေါ်ထပ်ကို သွားချင်တယ်ထင်တယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့လေ...”

သို့ရာတွင် ဟာမီယွန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဘက်သီဒါက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြရင်း သူမကိုယ်သူမ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ဟယ်ရီကိုပါ ထပ်၍ ညွှန်ပြ၏...။

“ သူက ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း လိုက်ခဲ့ပါတဲ့...”

“ ဘာကြောင့်လဲ...”

ဟာမီယွန်အသံက အခန်းထဲဝယ် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏...။ ဘက်သီဒါကမူ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းပြ၏...။

“ ဒစ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါ့ကိုမှပဲ ဓားပေးပါလို့ မှာထားသလားမှ မသိတာ...”

“ သူက နင့်ကို တကယ်သိတယ်ထင်လို့လား...”

“ သေချာပါတယ်... သူသိတယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

“ ဒါဆိုလည်းသွားလေ... ဒါပေမယ့် မြန်မြန်လုပ်နေဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီက ဘက်သီဒါအား...

“ အဖွား အရင်သွားပါ...”

သူ့စကားကိုနားလည်ဟန်နှင့် ဘက်သီဒါ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏...။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ဘက်လှည့်ကာ အားပေးသလို ပြုံးပြလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် သူမက မြင်ပုံမရပေ...။ ဟယ်ရီ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို အကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းကာ မတ်စောက်သော လှေကားလေးအတိုင်း ဘက်သီဒါနောက်မှ လိုက်တက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ အမိုးနိမ့်နိမ့်အောက်ရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းကာ အနံ့ဆိုးများ လွင့်ပျံနေ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘက်သီဒါက အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်သဖြင့် ပိုမှောင်သွား၏...။

“ လူးမို့စ်...”

ဟယ်ရီဂါထာရွတ်သံနှင့်အတူ သူ့မှော်တောင်မှော်ထိပ်မှ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ဘက်သီဒါက သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာရင်း...

“ မင်း ပေါ်တာလား...”

“ ဟုတ်ပါတယ်...”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားထဲမှ နှလုံးခုန်နှုန်းမှာ သူ့နှလုံးခုန်သံထက်ပင် ပို၍မြန်ဆန်လာ၏...။

“ ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်ခုခုများ ပေးစရာရှိသလား...”

ထိုအချိန်မှာပင် သူမက မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်၏...။ အဖြစ်အပျက် များမှာ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အလွန်ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်လာ၏။ သူ့လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ တကယ်ပင် တစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားသွား၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဖမ်းထားလိုက်စမ်း...”

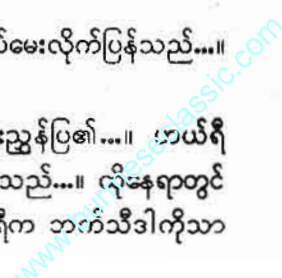
ဟယ်ရီ တစ်ချက်မျှ ယိမ်းယိုင်သွား၏...။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်သွားမှန်း သေချာမသိပေ...။

“ ကျွန်တော့်ကို ဘာများပေးစရာရှိသလဲ...”

သူ နောက်တစ်ကြိမ် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်...။

“ ဟောဟိုမှာ...”

သူမက အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏...။ ဟယ်ရီ သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်မှော်ကို မြှောက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်...။ လိုနေရာတွင် ခန်းဆီးတစ်ခုနှင့် စားပွဲခုံတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏...။ ဟယ်ရီက ဘက်သီဒါကိုသာ

စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း...

“ဘာလဲ...”

သူ စားပွဲခုံနားသို့ရောက်သွား၏...။ အဝတ်စပုံကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်နေ၏...။

“အဲဒီမှာ...”

တစ်ချက်မျှ ဟယ်ရီ သူမညွှန်ပြသောနေရာကို ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ရိုးတွင် ပတ္တမြားလုံးကြီး မြှုပ်နှံထားသည့်ဓားကိုများ တွေ့ရလေမလားဟု ဟယ်ရီ တစ်ချက်မျှ ရှာဖွေလိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမက ထူးဆန်းစွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်...။ ထိုလှုပ်ရှားမှု အလုံးစုံကို သူ့မျက်လုံးထောင့်မှ ဟယ်ရီ သေချာမြင်လိုက်ရ၏...။

ရုတ်တရက် သူ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သော်လည်း ထိတ်လန့်မှုကြောင့် လှုပ်ရှားရန် မေ့လျော့သွား၏...။ အဖွားအို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လဲပြိုကျသွားပြီး လည်ပင်းနေရာမှ ဧရာမမြေကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာ၏...။

သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို မြောက်လိုက်ချိန်မှာပင် မြေကြီးက သူ့ကို ပေါက်ချလိုက်သည်...။ သူ့လက်မောင်းကို အကိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မှော်တောင်ဝှေးမှာ လွင့်စင်သွားကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ညစ်ပတ်နေသော အဝတ်ပုံထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား၏...။

သူ ဘေးသို့ လှိမ့်ချလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ်ရိုက်ချလာသော မြေအမြီးနှင့် လက်မတင်ကလေး လွတ်ထွက်သွား၏...။ စားပွဲပေါ်မှ မှန်ကွဲများမှာ သူ့အပေါ်သို့ မိုးရွာသလို ကျလာ၏...။ အောက်ထပ်ဆီမှ ဟာမီယွန်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ဟယ်ရီ...!”

သူ ပြန်ထူးရန် အသက်ပင် မရှူအားပေး...။ ထိုအချိန်မှာပင် မြေကြီးက သူ့ကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်...။

“မလုပ်နဲ့...”

ဟယ်ရီခေါင်းထဲကွင် အသံများ ကြားလာရပြန်သည်...။

“ဟုတ်ပြီ... ဖမ်းထား... ဖမ်းထားလိုက်...”

“အက်ဆီယို မှော်တောင်ဝှေး...”

သူ ဂါထာရွတ်လိုက်သော်လည်း မှော်တောင်ဝှေးမှာ သူ့လက်ထဲ ရောက် မလာပေ...။ သူ့လက်မှာလည်း မြွေကြီးကို တွန်းထုတ်နေရ၍ လုံးဝမအားပေ...။ ထိုသို့မလုပ်လျှင်လည်း သူ အသက်ရှူနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ...။ သူ မေ့မျောလှ ဆဲဆဲ ဖြစ်လာ၏...။ နာကျင်မှု... မွန်းကျပ်နေမှုတို့ပျောက်ကွယ်ကာ ပေါ့ပါး လွပ်လပ်သလို ခံစားလာရသည်...။

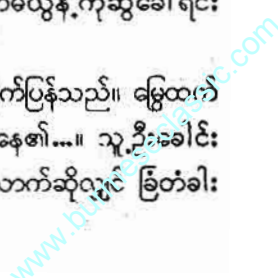
သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ သတိဝင်လာသည်။ နာဂီနီမှာ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပေပြီ...။ သူ ချက်ချင်း ထရပ်ရန် ကြိုးစားရင်း မြွေကြီးနှင့် ဟာမီယွန်ကို မြင်လိုက်ရသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ မြွေပေါက်ချက်မှလွတ်အောင် ခုန်ရှောင်လိုက်ရ သဖြင့် သူမ၏ကျိန်စာမှာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကိုသာ ထိမှန်ကာ မှန်များ ကွဲကြ သွားကြသည်။ အခန်းထဲသို့ အေးစက်နေသည့်လေများ တရကြမ်း ဝင်လာ၏...။ မှန်ကွဲစများကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို ခြေထောက်ဖြင့် တက်နင်းမိလိုက်သည်...။ သူ မှော်တောင်ဝှေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်...။

ယခုအခါတွင် အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုလုံးမှာ မြွေကြီးဖြင့်သာ ပြည့်နှက် နေ၏...။ ဟာမီယွန်ကို လုံးဝမမြင်ရသဖြင့် ဟယ်ရီ အကြီးအကျယ် စိတ်ပူသွား ရသည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပင် ဝှန်းကန်မြည်သံနှင့်အတူ အနီရောင်အလင်းများကို မြင်လိုက်ရပြီး မြွေကြီးမှာ လွင့်စင်သွား၏...။ ဟယ်ရီ သူ၏မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ချိန်ဝယ် နဖူးမှအာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်သွား၏...။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း အပြင်းထန်ဆုံး နာကျင်မှုပင်...။

“ သူလာနေပြီ ဟာမီယွန်... သူလာနေပြီ...”

ထိုအချိန်မှာပင် မြွေကြီးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ကျလာပြီး ကျယ်လောင်စွာ တွန်သံပေးနေ၏...။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှန်တိုင်းကျနေသလိုပင်...။ ရှိသမျှ ပစ္စည်း အားလုံး တစစီဖြစ်ကာ လွင့်ပျံ့ကုန်၏...။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကိုဆွဲခေါ်ရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်...။

မြွေကြီးမှာ နောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ရန် အားယူလိုက်ပြန်သည်။ မြွေထက် ပိုကြောက်ရသော အန္တရာယ်ကြီးရှိနေသည်ကို ဟယ်ရီ သိနေ၏...။ သူ့ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလုမတတ် နာကျင်နေသည်...။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ခြံတံခါး ဝသို့ ရောက်လောက်ပေပြီ...။

မြွေကြီးက နောက်တစ်ကြိမ် ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကိုပါ ဆွဲရင်း အားယူကာ ခုန်ရှောင်လိုက်၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်ထံမှ...
“ ကွန်ဖရင့်ဂို...”

ဟု အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ အခန်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲကာ မှန်စများ သူတို့ထံ လွင့်ပျံလာ၏...။ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် ပူကနဲဖြစ်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစားမိလိုက်သည်...။

မှန်ကွဲစတစ်ခုက သူ့ပါးကို ရှသွားချိန်တွင် ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကိုဆွဲကာ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်ထံမှ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံက ညဉ့်ယံကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏...။

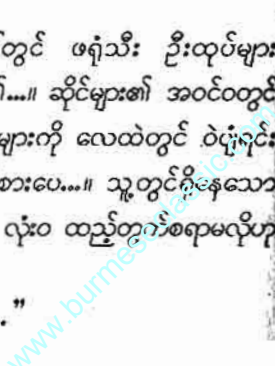
ထိုအချိန်မှာပင် ဟယ်ရီမှာ ချက်ချင်း ဗိုဒီမော့ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူက ပျက်စီးစုတ်ပြတ်နေသောအခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပြေးလာ၏...။ သူ၏အဖြူရောင်လက်ချောင်းများနှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ခုန်ထွက်သွားသော ထိပ်ပြောင်လူကို ဖမ်းဆွဲရန် ကြံရွယ်လိုက်ချိန်မှာပင် ထိုသူကော မိန်းမပါလေထဲတွင် လှစ်ကနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ထို့ကြောင့် ဗိုဒီမော့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏...။ သူ၏ အော်ဟစ်သံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပျံ့နှံ့သွား၏...။

ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး အလွန်နာကျင်ပင်ပန်းနေ၏...။ သူ့ကိုယ်သူ သေပြီလားဟု ဟယ်ရီထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် သေသောသူမှာ နာကျင်မှုကို ခံစားနေရမည်မထင်ပေ * * *

ညမှာ စိုစွတ်အေးမြနေ၏...။ လမ်းပေါ်တွင် ဖရုံသီး ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသော မက်ဂယ်ကလေးများ သွားလာနေ၏...။ ဆိုင်များ၏ အဝင်ဝတွင် ပင့်ကူရုပ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ သူ့ ထိုအရာများကို လေထဲတွင် ဝဲပျံ့ရင်း မြင်နေရ၏...။ မက်ဂယ်များကို သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ...။ သူ့တွင်ရှိနေသော စွမ်းပကားမှာ ဤကဲ့သို့ အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျသူများကို လုံးဝ ထည့်တွက်စရာမလိုဟု သူ ယူဆသည်...။

“ တကယ်ကောင်းတဲ့ ဝတ်စုံပဲ မစ္စတာ...”

သူ့ဝတ်ရုံရှည်ကိုကြည့်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်က ချီးကျူး၏...။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာကို သေချာမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကလေးမှာ ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်...။ သူ့လက်များက ဝတ်ရုံအောက်မှ မှော်တောင်ဝှေးကို ကိုင်ထား၏...။ သို့ရာတွင် မလိုအပ်သေးဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လမ်းတလျှောက် လျှောက်လာခဲ့ရင်း သူ၏ ဦးတည်ချက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ အကာအကွယ်အစီအရင်မှာ ကျိုးပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ မသိကြသေးပေ...။ သူ အသံ လုံးဝမထွက်စေပဲ ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ ပျံတက်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခန်းဆီးများချမထားသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ မြင်နိုင်၏...။ အနက်ရောင် ဆံပင်ရှိကာ မျက်မှန်တပ်ထားသော အမျိုးသားတစ်ယောက်မှာ သူ့မှော်တောင်ဝှေးထိပ်မှ မီးခိုးများ ထွက်လာအောင်လုပ်ရင်း ကလေးငယ်နှင့် ဆော့နေ၏...။ ကလေးငယ်မှာ ရယ်မောရင်း မီးခိုးများကို သူ့လက်ကလေးနှင့် ဖမ်းဆုပ်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။

အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဝင်လာကာ တစ်ခုခု ပြောနေ၏...။ ဖခင်ဖြစ်သူက ကလေးကို အမေ့လက်ထဲအပ်လိုက်ရင်း မှော်တောင်ဝှေးကို ဆိုဖာပေါ်ပစ်ချလိုက်ကာ သမ်းဝေနေ၏...။

သူက မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏...။ တံခါးဝမှ အသံတစ်ချက် မြည်သွားသော်လည်း ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာ ကြားပုံမရပေ...။ သူ့မှော်တောင်ဝှေးနှင့် တံခါးကို ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးက ဝုန်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွား၏...။

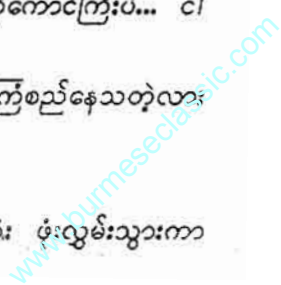
ဂျိမ်းစ်မှာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာ၏...။ သူ၏မှော်တောင်ဝှေးကိုပင် ယူမလာချေ...။ အလွန်လွယ်ကူလှသည်ဟု သူ တွေးမိလိုက်သည်။

“ လီလီ... ဟယ်ရီ့ကိုခေါ်ပြီး ပြေးတော့... ဟိုကောင်ကြီးပဲ... ငါ ခုခံထားလိုက်မယ်...”

မှော်တောင်ဝှေး လက်ထဲမရှိပဲ သူ့ကို ခုခံရန် ကြံစည်နေသတဲ့လား ဟုတွေးရင်း ဗိုဒီမော့ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏...။

“ အာဗဒါ ကာဒါဗရာ...”

အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ အခန်းတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားကာ

ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာမှာ အရုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွား၏...။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အပေါ်ထပ်ဆီမှအော်ဟစ်သံကို သူ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်...။ သူမတွင်လည်း မှော်တောင်ဝှေး မရှိပေ...။ အလွန်ပင် မိုက်မဲကြသည်ဟု သူ တွေးမိသည်...။ သူတို့၏လုံခြုံမှုကို သူငယ်ချင်းထံ အပ်နှံထားကာ လက်နက်များကိုပင် ဂရုမထားကြပေ...။

သူက မှော်တောင်ဝှေးကို တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဝတွင် စုပုံထားသော ထိုင်ခုံများ သေတ္တာများ လွင့်စင်သွား ကြသည်...။ သူမမှာ ကလေးကိုချီရင်း ရပ်နေ၏...။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ကလေးကို ကုတင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ကာကွယ်ထား၏...။

“ မလုပ်ပါနဲ့... ဟယ်ရီ့ကို မသတ်ပါနဲ့...”

“ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း... ဘေးဖယ်စမ်း...”

“ မသတ်ပါနဲ့... ဟယ်ရီ့ကို မသတ်ပါနဲ့... သူ့အစား ကျွန်မကိုပဲ သတ်ပါ...”

“ ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးနေတာနော်...”

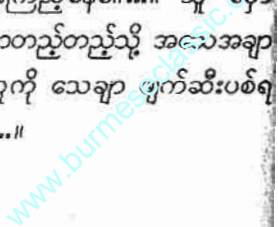
“ မလုပ်ပါနဲ့... ဟယ်ရီ့ကိုမသတ်ပါနဲ့... ကျွန်မ ရှင်ခိုင်းသမျှ အကုန် လုပ်ပါမယ်... သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့...”

“ ဖယ်စမ်း... ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း...”

သူမကို ခွန်အားသုံး၍ ဖယ်မှ ဖြစ်ပေမည်...။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်လျှင် ပိုလွယ်ပေလိမ့်မည်...။ အစိမ်းရောင်အလင်းက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက် သူမ လဲပြိုကျသွား၏...။ ကလေးငယ်မှာ မငိုတော့ပဲ ကုတင်ကို ကာရံထားသည့် တိုင်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မတ်တပ်ရပ်လာ၏...။

ကလေးငယ်မှာ သူ့ကို ဘာမှမသိပဲ ငေးကြည့်နေ၏...။ သူ မှော် တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ကာ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ အသေအချာ ချိန်ရွယ်လိုက်၏...။ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မည့်သူကို သေချာ ဖျက်ဆီးပစ်ရ ပေမည်...။ ကလေးငယ်မှာ စတင်ငိုကြွေးတော့၏...။

“ အာဗဒါ ကာဒါဗရာ...”

ဂါထာတစ်ခုလုံးအဆုံးမှာပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တစ်စစီ ကွဲကြဲသွား
၏...။ နာကျင်မှုနှင့် ကြောက်လန့်မှုမှတစ်ပါး သူ ဘာမှ မသိတော့...။ ကလေးငယ်နှင့်
လွန်စွာဝေးကွာသော တစ်နေရာဝယ် သူ ပုန်းခိုနေရတော့သည်...။

“ အား...”

သူ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ပြတင်းတံခါးဝယ်ရပ်ရင်း မကျေမနပ်
အော်ဟစ်လိုက်၏...။ သူ၏ အကြီးမားဆုံးကျဆုံးမှုကို ပြန်အမှတ်ရနေမိသည်...။
ရှုတ်တရက်ငဲ့ကြည့်ရင်း သူ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရ၏ * * *

“ အား...”

“ ဟယ်ရီ... နင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး... စိတ်မပူနဲ့တော့...”

သူ ခါးကိုင်ကာ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကိုကောက်ယူလိုက်၏...။ သူမသိသော
သူ့ခိုး၏ဓာတ်ပုံကို သူ တွေ့လိုက်ရသည် * * *

“ ငါ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ... ကျကျန်ခဲ့ပြီ...”

“ ဟယ်ရီ... နင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ထစမ်းပါ...”

သူ့ကိုယ်သူ ဟယ်ရီမှန်း သတိရလာ၏...။ သူ ဗိုဒီမော့မဟုတ်ပေ...။
ဗိုဒီမော့၏ အတွေးများကို မြင်နေရခြင်းသာဖြစ်သည်...။ သူ မျက်လုံး ပွင့်ကြည့်
လိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီ... နင် နေလို့ကောင်းရဲ့လား...”

“ အင်း...”

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ညာလိုက်၏...။ သူ ရွက်ဖျင်တဲထဲ ပြန်ရောက်
နေကာ ခုတင်ပေါ်ဝယ် လှဲလျောင်းနေ၏...။ အရုဏ်တက်လုပြီဟု သူ သိလိုက်
သည်...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနှင့် ရွဲနစ်နေ၏...။

“ ငါတို့ လွတ်လာတယ်ပေါ့...”

“ အင်း... ငါ နင့်ကို ဂါထာသုံးပြီး ကုတင်ပေါ် မ တင်ထားတာ...
ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ မမနိုင်ဘူး... ပြီးတော့ နင်လည်း နေသိပ်မကောင်းဘူး...”

သူမမျက်လုံးထဲဝယ် ရှက်ရွံ့နေဟန်ကို တွေ့ရ၏...။ လက်ထဲဝယ် လက်ကိုင်ပဝါစလေးကို တွေ့ရ၏...။ သူမ သူ့မျက်နှာကို ချွေးသုတ်ပေးနေပုံပင်...။

“ နင် အရမ်း နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်...”

“ ငါတို့ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား...”

“ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ရှိပြီ... အခု မိုးလင်းခါနီးပြီ...”

“ ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... မေ့သွားတာလား...”

ဟာမီယွန်က စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေဟန်ဖြင့်...

“ မဟုတ်ဘူး... နင် အော်လိုက် ညည်းလိုက်နဲ့ ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိဘူး...”

ဟယ်ရီ စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိ၏...။ သူ မိုဒီမော့လိုများ ကျိန်စာတွေ အော်ဟစ်မိသလား... ကလေးလေးလိုများ အော်ငိုမိသလား... မသေချာပေ...။

“ ငါ နင့်ကိုယ်ပေါ်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ချွတ်လို့မရဘူး... နင့်အသားထဲ ကို မြုပ်ဝင်နေတယ်... နင့်ရှင်ဘတ်မှာတော့ အရာကြီး ထင်ကျန်ခဲ့တော့မှာပဲ... ငါ ဂါထာသုံးပြီး ခွာယူလိုက်ရတယ်... နင့်ကို မြွေကလည်း ကိုက်လိုက်တယ်... ဒါပေမယ့် ငါ ဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်းပြီး ဒစ်တနီဆေးရည် ထည့်ထားပြီးပြီ...”

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးများနှင့် ရွဲနစ်နေသော တီရှပ်ကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ရင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်...။ သူ့နှလုံးသားနေရာတည့်တည့်ဝယ် ဘဲဥပုံ အနီရောင် အရာကြီးတစ်ခု ထင်နေ၏...။ သူ့လက်မောင်းပေါ်ဝယ် ကျက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဒဏ်ရာကိုလည်း တွေ့ရ၏...။

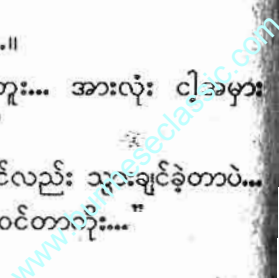
“ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားရော... ဘယ်သွားထားသလဲ...”

“ ငါ့အိတ်ထဲ ထည့်ထားတယ်... ခဏလောက်တော့ ငါတို့ ဝတ် မထားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်လေ...”

သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲချလိုက်သည်...။

“ ငါတို့ ဝိုဒရစ်ဟောလိုးကို မသွားသင့်ဘူး... အားလုံး ငါ့အမှား တွေချည်းပဲ... ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဟာမီယွန်...”

“ ဒါ နင့်အမှားမဟုတ်ပါဘူး... ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း သွေးချင်ခဲ့တာပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဓားကို အဲဒီမှာ ထားခဲ့မယ်လို့ ထင်တာလို့...”

“ ငါတို့တွက်တာ မှားသွားတာပဲ...”

“ နင့်ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားပြီး ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ဟယ်ရီ... မြွေက အဲဒီမှာ ပုန်းနေတာလား... ဘက်သီဒါကိုသတ်ပြီး နင့်ကို ဆက်တိုက်ခိုက်တာလား...”

“ မဟုတ်ဘူး... သူကမြွေပဲ... ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မြွေက သူပဲဖြစ်မယ်...”

“ ဘာ... ဘာပြောတယ်...”

သူ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်၏...။ ကြောက်စရာအဖြစ်အပျက်ကို သူ မြင်ယောင်နေဆဲပင်...။

“ ဘက်သီဒါသေတာ အတော်ကြာလောက်ပြီ... မြွေက သူ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေတယ်... မိစ္ဆာကောင်ကြီးက သူ့ကို ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ စောင့်ခိုင်းထားတာပဲ... နင်ပြောတာမှန်တယ် ဟာမီယွန်... ငါလာမယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားတာပဲ...”

“ မြွေက သူ့ကိုယ်ထဲမှာ... ဟုတ်လား...”

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်မှာ မယုံမရ ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏...။

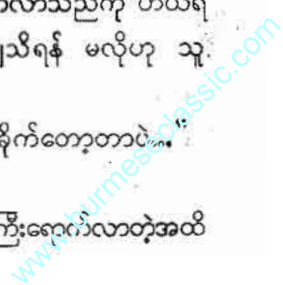
“ လူပင်က ငါတို့မသိနိုင်တဲ့ မှော်ပညာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့သားပဲ... သူက နင့်ရွှေမှာ ဘယ်စကားပြောချင်ပါ့မလဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြွေစကားနဲ့ ပြောရမှာကိုး... ငါ အစက မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး... ငါက သူပြောသမျှ နားလည်နေတာကိုး... အဲဒီအခန်းထဲရောက်မှပဲ မြွေက မိစ္ဆာကောင်ကြီးဆီကို သတင်းပို့လိုက်တာပဲ... သူ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားပြီး ငါ့ကို ဖမ်းထားဖို့ပြောတာကို ငါသိလိုက်တယ်... နောက်ပြီးတော့...”

မြွေကြီးမှာ ဘက်သီဒါ၏လည်ပင်းနေရာမှ ထိုးထွက်လာသည်ကို ဟယ်ရီ အမှတ်ရနေဆဲပင်...။ သို့ရာတွင် ဟာမီယွန် အတိအကျသိရန် မလိုဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏...။

“ နောက်ပြီးတော့ မြွေပုံစံပြောင်းသွားပြီး တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ...”

သူက လက်မောင်းမှအနာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး... ဟိုကောင်ကြီးရောက်လာတဲ့အထိ

ယိန်းထားချင်ရဲ့ပဲ...”

သူသာ မြေကိုသတ်နိုင်ခဲ့လျှင် အများကြီး အကျိုးရှိပေလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။ ထို့နောက် သူ အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏...။

“ ဟယ်ရီ... နင်အနားယူသင့်တယ်...”

“ တကယ်နားသင့်တာ နင်ပဲ... နင့်ပုံစံကြည့်ရတာ မဟန်ဘူး... ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ငါ ကင်းစောင့်ပေးထားမယ်... ငါ့ရဲ့မှော်တောင်စားရော...”

သူမ ဘာအဖြေမှမပေးပဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏...။

“ ဟာမီယွန်... ငါ့မှော်တောင်စားရော...”

သူမမှာ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

“ ငါ့မှော်တောင်စား ဘယ်မှာလဲ...”

သူမက ကုတင်ဘေးမှ ယူပေး၏...။ ဖီးနစ်ငှက်တောင်ထည့်ထားသော တောင်စားမှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်လုတ်တဲသော ကျန်တော့သည်...။ အလယ်ရှိ ဖီးနစ် ငှက်တောင်လေးသာ တွဲမထားလျှင် နှစ်ပိုင်းဖြစ်ပေတော့မည်...။ သစ်သား လက်ကိုင်မှာ လုံးဝ နှစ်ပိုင်းပြတ်နေပေပြီ...။ ဟယ်ရီ လက်နှင့် တယုတယ ယူလိုက်၏...။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရနေသလို ကိုင်လိုက်ခြင်းပင်...။ သူ ဘာကိုမှ မှန်မှန်ကန်ကန် မတွေးနိုင်ပဲရှိ၏...။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်စိတ်တို့ကသာ ဖုံးလွှမ်းနေ၏...။ ထို့နောက် မှော်တောင်စားကို ဟာမီယွန်ထံ ထိုးပေးရင်း...

“ ပြင်ပေးစမ်းပါ...”

“ ဟယ်ရီ... ဒီလိုကျိုးသွားရင် ငါတော့မထင်...”

“ လုပ်စမ်းပါ... ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ...”

“ ရီ... ရီပရီ...”

လက်ကိုင်နှစ်ပိုင်းမှာ ပြန်ဆက်သွား၏။ ဟယ်ရီ ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ လူးမို့စ်...”

တောင်စားထိပ်မှ မီးပွားများထွက်လာကာ ချက်ချင်း ငြိမ်းသေသွား၏။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်အား ချိန်ရွယ်လိုက်ရင်း...

“ အိပ်စပ်လီယာမတ်စ်...”

ဟာမီယွန်တောင်ဝေးမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း လက်ထဲမှ လွတ်မသွားပေ...။ ထိုကဲ့သို့လုပ်ခြင်းမှာပင် ဟယ်ရီတောင်ဝေးကို နှစ်ပိုင်း ပြန်ကျိုးသွားစေ၏...။ ဟယ်ရီ တုန်လှုပ်ခြောက်ချားစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ... ဒါ ငါ့လက်ချက်ပဲ... ငါတို့ ထွက်သွားမယ်ကြံတော့ မြွေက လှမ်းပေါက်တယ်လေ... အဲဒီမှာ ငါ ပေါက်ကွဲကျိန်စာကို သုံးလိုက်မိတယ်... အခန်းတစ်ခုလုံးကို ပျံ့သွားတော့ အဲဒီမှာ ထိသွားတာပဲဖြစ်မယ်...”

“ ဒါ မတော်တဆဖြစ်တာပဲဟာ... ငါတို့ ပြန်ပြင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်း ရှာကြတာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက် စီးကျနေရင်းမှ...

“ ဟယ်ရီ... ပြင်လို့ရမယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး... ရွန့်တောင်ဝေး ကျိုးသွားတာကို မှတ်မိလား... ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့မရဘူးလေ... သူ အသစ် ထပ်ဝယ်ရတာပဲ...”

ဟယ်ရီ အိုလီဗန်ဒါအကြောင်း တွေးလိုက်မိသည်...။ ဗိုဒီမော့က သူ့ကို ဖမ်းဆီးထားဆဲပင်...။ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်မှာလည်း သေခဲ့ပေပြီ...။ သူ မည်ကဲ့သို့ မှော်တောင်ဝေးအသစ် ရှာရမည်နည်း...။

“ ကဲ... ဒါဆိုရင်လည်း နင့်မှော်တောင်ဝေးကိုပဲ ဓဏ်ဌာပေတော့... ငါ ကင်းစောင့်နေတုန်း သုံးရမယ်...”

သူမက ငိုကြွေးနေလျှက်နှင့်ပင် မှော်တောင်ဝေးကို လှမ်းပေး၏...။

ဟယ်ရီ လှမ်းယူရင်း ရွက်ဖျင်တဲအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်...။

၁၈။ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ

နေထွက်လာသည်နှင့် သန့်စင်လှသော နေရောင်ခြည်က သူ့အပေါ်
ဖြာကျလာ၏...။ သို့ရာတွင် သူ၏ခံစားချက်တို့ကို ပြောင်းလဲမသွားစေနိုင်ပေ...။
ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲအဝတွင် ထိုင်ရင်း လေသန့်သန့်ကို တဝကြီး ရှူလိုက်သည်...။
နှင်းများထူထပ်စွာကျနေသော တောင်ကုန်းများကြားမှ နေထွက်လာသည်ကို ကြည့်
နေရသည်မှာ အလွန်နှစ်သက်ဖို့ကောင်းသော်လည်း ဟယ်ရီ မခံစားနိုင်ပဲရှိသည်...။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးထွက်ခဲ့သည့် အကြိမ်အရေအတွက်ကို သူ
ကိုယ်တိုင်ပင် မမှတ်မိပေ...။ သူ့ညာလက်မောင်းတွင် ရှိသမျှအရိုးများ ပျောက်ကွယ်
သွားသည်ကိုပင် သူ ကြုံခဲ့ရဖူးသည်...။ ယခုခရီးစဉ်မှာလည်း သူ့ရင်ဘတ်နှင့်
လက်မောင်းတို့တွင် အမာရွတ်များ ထပ်ရလာခဲ့သည်...။ သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်
များကို သူ တစ်ခါမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မခံစားခဲ့ဖူးပေ...။

ယခုမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အကောင်းဆုံး မှော်ပညာ အစိတ်အပိုင်းဟစ်ခု
ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု သူ ခံစားနေရသည်...။ သို့ရာတွင် ဟင်မီယွန်ကို
သူ မပြောချင်ပေ...။ ဟာမီယွန်ဘာပြောမည်ကို သူ သိနေသည်...။ မှော်တောင်ထူး
မှာ စုန်းကဝေတစ်ယောက် စွမ်းသလောက်သာ စွမ်းသည်ဟု သူမ ပြောပေ

လိမ့်မည်...။

သို့ရာတွင် သူ့အဖြစ်အပျက်မှာ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ...။ သူ့ မှော်တောင်
ငှားမှာ လေထဲတွင် ချာလပတ်လည်ကာ မိုဒီမော့ထံ ရွှေရောင်မီးတောက်များ
ပစ်လွှတ်ခဲ့သည်ကို သူ မြင်ခဲ့ရဖူးသည်...။ သူ့မှာ အမြော ဖီးနစ်ငှက်မွှေးတောင်၏
ကာကွယ်မှု မရှိတော့ပေ...။

ထိုအချက်ကို သူ မည်မျှအားကိုးကြောင်း ယခုမှ သဘောပေါက်လာ၏...။
သူ၏ မှော်တောင်ငှားကျိုးကို အကျိုးအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ လည်ပင်းတွင်
ဆွဲထားသော ဟက်ဂရစ်ပေးထားသည့် အိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။
အိတ်ထဲတွင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေပြီ...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူတို့ကို ဘာဦးတည်ချက်မှ ထားမပေးခဲ့ပေ...။
သူတို့အဖြစ်မှာ အမှောင်ထဲတွင် လမ်းပျောက်နေသလိုပင်...။ သူ့ကို ဘာမှ
သေချာ ရှင်းမပြခဲ့သလို ဘာကိုမှလည်း ပေးမထားခဲ့ပေ...။ သူတို့တွင် ဝိညာဉ်
ကိုယ်ပွားများကို ဖျက်ဆီးရန် ဓားမရှိချေ...။ ယခုအခါတွင် ဟယ်ရီ၌ မှော်
တောင်ငှားပင် မရှိတော့ပေ...။ ထို့အပြင် သူ လွှတ်ကျခဲ့သော ဓာတ်ပုံကို
မိုဒီမော့ ရသွားပေပြီ။ ယခုအခါတွင် သူခိုးဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် လုံလောက်သော
သတင်းအချက်အလက်တို့ မိုဒီမော့ထံ၌ ပြည့်စုံသွားလောက်ပေပြီ...။

“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမီယွန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေပုံရ၏...။
သူမလက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်လာ၏...။

“ ကျေးဇူးပဲ...”

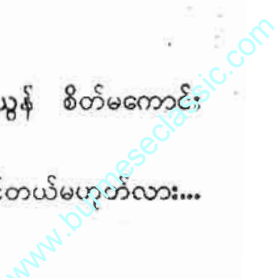
ဟယ်ရီ လက်ဖက်ရည်ခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်...။

“ ငါ နင့်ကို တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့...”

“ ပြောလေ...”

သူ စကားပြောချင်စိတ်မရှိသော်လည်း ဟာမီယွန် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မည်စိုး၍ သဘောတူလိုက်၏။

“ နင် ဓာတ်ပုံထဲကလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်တယ်မဟုတ်လား...
ငါ့မှာ စာအုပ်ရှိတယ်...”

သူမက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်...။ “ အဲဗက်စ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ ” ဟူသော စာအုပ်ပင်...။

“ နင်... ဘယ်... ဘယ်က... ဘယ်လိုရ...”

“ ဒီစာအုပ်ကို ဘက်သီဒါရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာတွေ့ခဲ့တာ... ဟောဒီစာရွက်နဲ့ အတူတူပေါ့...”

ဟာမီယွန်က စာရွက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ဖတ်ပြလိုက်၏...။

“ ဘက်သီ... အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... စာအုပ်ပို့ပေး လိုက်တာ နှစ်သက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်... ရှင်မမှတ်မိပဲနဲ့ အားလုံးကို ပြောပြခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရီတာ... တဲ့... ငါထင်တာတော့ ဘက်သီဒါအစစ် အသက်ရှင်နေတုန်းက ဒီစာအုပ်ရောက်လာခဲ့ပုံပဲ... ဒါပေမယ့် သူ ဖတ်ဖြစ်ပုံ မရဘူး...”

“ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်...”

ဟယ်ရီ စာအုပ်ဖုံးပေါ်မှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ပုံကို ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်သလို ခံစားနေရသည်...။ ယခု သူ့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြောမပြခဲ့သည်များကို သူ သိ ခွင့်ရပေတော့မည်...။

“ နင် ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ် မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်...။

“ မဟုတ်ပါဘူး... ငါ နင့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး... ဒါ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ... နင်က ငါတို့ အဲဒီက ထွက်လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ... နောက်ပြီး နင့်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ငါ သေနေလောက်ပြီ...”

သူ ပြုံးပြလိုက်ရင်း စာအုပ်ပေါ်သို့ ပြန်၍ အာရုံစိုက်လိုက်သည်...။ စာအုပ်မှာ လုံးဝ အသစ်စက်စက်ပင်...။ သူ စာမျက်နှာများကို လျှောက်လှန်ကာ ဓာတ်ပုံကို ရှာလိုက်၏...။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ရယ်မောပြောဆို နေသည့် ဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဟယ်ရီ အညွှန်းစာကို ဖတ်လိုက်သည်...။

မိခင်သေပြီး မကြာခင် တွေ့ရသော အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် သူ သူငယ်ချင်း ဂဲလ်လတ်ဂရင်ဒီတို့၏ပုံ

ဟယ်ရီ စာကို ဖတ်အပြီးမှာပင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွား၏...။

ဂရင်ဒီဝေါ ဆိုပါလား...။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မယုံနိုင်ဖြစ်နေပုံပင်...။ အတန်ကြာမှ ဟယ်ရီကို မော့ကြည့်ရင်း...

“ ဂရင်ဒီဝေါဆိုပဲ...”

အခြားဓာတ်ပုံများကို လျစ်လျူရှုကာ ဟယ်ရီ စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ထိုနာမည်ကို ထပ်ရှာလိုက်၏။ သူ နာမည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အလောတကြီး ဖတ်လိုက်သော်လည်း ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ပေ...။ ထို့ကြောင့် ထိုအခန်း၏အစကို လိုက်၍ရှာရပြန်သည်...။ ထို့နောက် သူကော ဟာမီယွန်ပါ အတူတကွ ဖတ်လိုက်ကြသည်...။

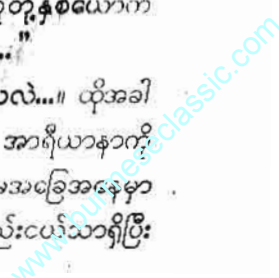
သူ့ရဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့နီးလာတဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ ဟော့ဝင်က အောင်မြင်မှုများစွာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်...။ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်... အတန်းခေါင်းဆောင်... ဘာနာဘပ်စ်ဖင်ကလေးရဲ့ မှော်ဂါတာဆု စတဲ့ ဆုတွေ အများကြီးနဲ့ပေါ့...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ ဒေါချ်နဲ့ ခရီးလှည့်လည်ထွက်ဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်...။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လီကီကော်ဒရစ်မှာ တည်းခိုနေရင်း နောက်တစ်နေ့မနက် ဂရီကိုသွားဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမိခင်ဆုံးကြောင်း သတင်းရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ ဂိုးဒရစ်ဟောလိုးကို ချက်ချင်း ပြန်သွားခဲ့ရပါတယ်...။ သူ့ညီနဲ့ ညီမကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ...။ ဒါပေမယ့် သူ တကယ်ပဲ သူတို့ကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသလား...။

ဂိုးဒရစ်ဟောလိုးရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ နေခဲ့တဲ့ စမိခင်ကတော့...

“ သူနဲ့ အက်ဘာဖို့နဲ့ လုံးဝ မတည့်ကြဘူး... သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ သွားတာ လာတာ တစ်ခါမှ မိတွေ့ဖူးဘူး...”

သူ့ညီနဲ့အတူမနေရင် အဲဗက်စ် ဘာတွေ လုပ်နေခဲ့သလဲ...။ ထိုအခါ သူ့ညီမကို လှောင်ပိတ်ထားမှုမှာ ပို၍ထင်ရှားလာ၏။ အာရီယာနာကို ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သူ သေဆုံးသွားသော်လည်း သူမအခြေအနေမှာ တိုးတက်မလာခဲ့...။ သူမ ရှိနေကြောင်းကိုသိသူ အနည်းငယ်သာရှိပြီး

ထိုသူများမှာ ဒေါ်ချိုကဲ့သို့ အလွန်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံသူများပင်...။

မိသားစုနှင့် ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသူ နောက်တစ်ယောက်မှာ ဘက်သီဒါ ဘက်ရှေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူမမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော သမိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏မိခင် သေချိန်ဝယ် သူမနှင့် စကား သေချာပြောဖူးသူမှာ ဘက်သီဒါတစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏...။

စုန်းကဝေလောကတစ်ခုလုံး သိကြသလိုပင် ဘက်သီဒါကလည်း ကန်ဒရာ အရွယ်မရောက်သေးပဲ သေဆုံးရခြင်းမှာ ဂါထာမန္တာန်တစ်ခု မှားယွင်း၍ ပြန်ထိမှန်ခံရခြင်းကြောင့်ဟု ဆို၏...။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစား ပမ်းစားပင် ဘက်သီဒါကို သစ္စာဆေးရည်တိုက်ကာ အမှန်အားလုံး ပြောပြစေရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်...။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သေသေ ချာချာသိသူမှာ သူမတစ်ယောက်သာ ရှိ၍ပင်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့သော နွေရာသီမှာပင် ဘက်သီဒါမှာလည်း သူမ၏တူဖြစ်သူ ဂရင်ဒီဝေါကို အိမ်တွင် လက်ခံ ထားခဲ့သည်...။ ဂရင်ဒီဝေါမှာ မိစ္ဆာမှော်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန် ထင်ရှားခဲ့သူပင်...။ မိစ္ဆာသခင်ကြီးပေါ်လာ၍သာ ထိပ်ဆုံးနေရာတွင် သတ်မှတ်မခံရခြင်းဖြစ်သည်...။ ဂရင်ဒီဝေါမှာ သူ၏အာဏာစက်ကို ဗြိတိန်တွင် မဖြန့်ကျက်ခဲ့၍လည်း သူ့အကြောင်းကို ဤနေရာရှိလူများ မသိကြခြင်း ဖြစ်သည်...။

ဒရမ်ခရမ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပြီး ထိုကျောင်းမှာ မိစ္ဆာမှော်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကြီးလှသည်...။ ဂရင်ဒီဝေါမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကဲ့သို့ပင် ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂရင်ဒီဝေါမှာ ဆုများရရှိစေရန် မကြိုး စားခဲ့ပေ...။ သူ၏ မိစ္ဆာမှော်ပညာစမ်းသပ်ချက်များကြောင့် ဒေသခံခရမ် ကျောင်းကပင် သူ့ကို လက်မခံနိုင်တော့ပဲ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဝယ် ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်၏...။

ဂရင်ဒီဝေါမှာ သူ့အဒေါ်ဆီသို့ အလည်အပတ်လာရင်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး

နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်...။ ဘက်သီဒါက...

“ သူက ကျွန်မအတွက်တော့ ချစ်စရာကောင်လေးပါပဲ... နောက်ပိုင်း သူ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... ဒါနဲ့ သူ့ကို အဲဗက်စ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမိတယ်... အဲဗက်စ်ခမျာ အပေါင်းအသင်းမရှိရှာဘူးလေ... သူတို့ ချက်ချင်းပဲ ခင်မင်သွားကြတာပဲ... သူတို့နှစ်ယောက် တစ်နေ့ကုန်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြတာပဲ... တစ်နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့တူ ပြတင်းပေါက်ကို ဇီးကွက်တစ်ကောင် စာယူလာတယ်လေ... ဂဲလ်လတ်ဆီကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြန်လိုက်တဲ့စာပဲ...”

အဲဒီစာထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ထောက်ခံတဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ တကယ့် ထိတ်လန့်စရာ ကိစ္စကြီးပဲ...။

(မူရင်းစာအတိုင်း စာမျက်နှာ ၄၆၃မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်...)

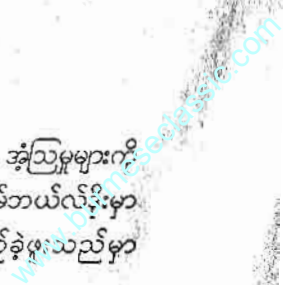
ဂဲလ်လတ်...

မင်းမြေတဲ၊ မက်ဂယ်ထွေတပေါ်မှာ ခုနကဝေထွေ နုပ်နွဲ့ငိုဂျမယ် ဆိုတဲ့ကပြဲကို ငါ သဘောကျတယ်...။ ငါတို့မှာ ခွမ်းကတေထွေ ပိုတယ်...။ ဒီခွမ်းကတေထွေပြောငို သူတို့ကို နုပ်ချုပ်သင့်တယ်...။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ကစီကစဉ်ကို သေချာချမှတ် နိုင်မှ ပြန်မယ်...။ ငါတို့ ဘယ်လို ကစီကစဉ် ခပြုမလဲ...။

ငါတို့ ပိုပြီး ငြိုးကျယ်မည်မတို့ပိုကထွက် သူတို့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ဂျမယ်...။ ခဲဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့ငါ နည်းနည်း ကျွဲလှဲနေတယ်...။ ငါတို့ လိုက်ပသလောကိပ် စင်ကား သုံးသင့်တယ်လို့ထင်တယ်...။ (ဒဂျမ်ခဂျမ်ကျောင်းမဟုလည်း မင်း ဒီလိုပဲ မှားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် ငါ ကပြန်မတင်ပါဘူး... ဒီလိုမှ မဟုတ်ကုန် မင်းနဲ့ငါ ဘယ် ထွေခွင့်ဂျမလဲ...)

ခဲဗက်စ်...

သူ့ကို ကြည်ညိုသူများအဖို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် အံ့ဩမှုများကို ဖြစ်စေနိုင်သော စာတစ်စောင်ပင် ဖြစ်သည်...။ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ တစ်ချိန်က မက်ဂယ်များအပေါ်တွင် စိုးမိုးရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်မှာ

မငြင်းနိုင်သော အချက်ပင်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို မက်ဂယ်မွေးသူများအား အမြဲကာကွယ်ပေးသူဟု ထင်ထားသူများအတွက်တော့ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ၏အာဏာစက်ကို မြှင့်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ သည်မှာ အထင်အရှားပင်...။

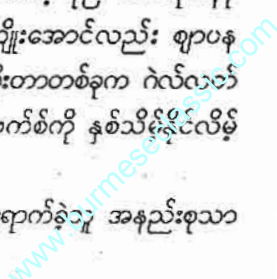
သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်လနီးပါး ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့ပြီးနောက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှင့် ဂရင်ဒီဝေါတို့ ခွဲခွာခဲ့ကြသည်...။ တစ်ခါမှ ထပ်မံ တွေ့ဆုံခြင်း မရှိကြတော့ပေ...။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အထူးထင်ရှား လှသည့် စီးချင်းထိုးပွဲ မတိုင်မီအထိပင်...။ ဘာကြောင့်များ သူတို့ ချက်ချင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြတာလဲ...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတစ်ယောက် အမြင်မှန် ရသွားသလား...။ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ...။

ဘက်သီဒါက...

“ အာရီယာနာသေသွားတာနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ... အဲဒီနေ့က ဂဲလ်လတ်က အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်လေ... သူ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်... နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်... သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကို စိတ်ဓာတ် ကျနေသလိုပဲ... ဒါနဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ပေါ့ကီးနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်... အဲဒါ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်းပဲ...”

“ အာရီယာနာဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အဲဗက်စ်လည်း ရှိနေတယ်... သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက်တော့ တကယ့်ကို ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ... အက်ဘာဖို့က အဲဗက်စ်ကို အပြစ်တင်တယ်... ဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်တိုချင် နေကြတာ ထုံးစံပါပဲ... ဒါပေမယ့် အက်ဘာဖို့ကတော့ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးနေပုံ ရတယ်... နောက်ပြီး အဲဗက်စ် နှာခေါင်းရိုးကျိုးအောင်လည်း ဈာပန အခမ်းအနားထဲမှာပဲ ထိုးကြိတ်ခဲ့သေးတယ်... ဆိုးတာတစ်ခုက ဂဲလ်လတ် က ဈာပနထိ မနေခဲ့တာပဲ... သူသာရှိရင် အဲဗက်စ်ကို နှစ်သိန်းနိုင်လိမ့် မယ်ထင်တယ်...”

ဤရန်ပွဲကို ဈာပနအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ခဲ့သူ အနည်းစုသာ

သိကြ၏။ မေးခွန်းများလည်း အမြောက်အများပင် ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ဘာကြောင့် အက်ဘာဖို့က ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သူ့ညီမသေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြစ်တင်ရသလဲ...။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလို ပေါက်ကွဲရသလဲ...။ တခြားသော အကြောင်းပြချက်တွေများ ရှိသေးသလား...။

ဂရင်ဒီဝေါမှာ ကျောင်းမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သေလုနီးပါး တိုက်ခိုက်မှုအတွက် ကျောင်းထုတ်ခံရသူဖြစ်သည်။ သူနှင့်ရော ပတ်သက်နေသလား...။ မပတ်သက်လျှင် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားသလဲ...။ အဲဒါကလည်း သူနှင့် ထပ်မတွေ့တော့ချေ...။ စုန်းကဝေလောကတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြ၍သာ နောက်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်...။

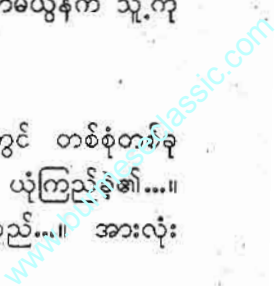
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကော ဂရင်ဒီဝေါပါ သူတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးကြောင်းကို ထုတ်ဖော်မပြောကြပေ...။ သို့ရာတွင် ဂရင်ဒီဝေါကို ရင်ဆိုင်ရန် ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနှောင့်နှေးခဲ့သည်မှာ ငြင်းမရပေ...။ သူတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအချက်ကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်နှေးခဲ့သလား...။

အာရီယာနာသေဆုံးမှုမှာလည်း ထူးဆန်းလှသည်။ မိစ္ဆာမှော်ပညာ၏ အစမ်းသပ်ခံများ ဖြစ်ခဲ့လေသလား...။ လူငယ်နှစ်ယောက် လေ့ကျင့်နေစဉ် သူမ မတော်တဆ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသလား...။ သူတို့ နှစ်ယောက် ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ဖို့ကြံတဲ့ လမ်းခရီးမှာ သူမဟာ ပထမဆုံး သားကောင် ဖြစ်ခဲ့သလား...။

အခန်းမှာ ထိုနေရာမှာပင် အဆုံးသတ်ထား၏။ ဟာမီယွန်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ”

“ ဟယ်ရီ...”

သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ကွဲကြဲသွားသလို ခံစားနေရသည်။ သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ယုံကြည်ခဲ့၏...။ သူ၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို သူ ယုံကြည်ခဲ့သည်...။ အားလုံး

ဆုံးရှုံးသွားသလိုပင်...။ သူ ဘာတွေ ဆက်ပြီး ဆုံးရှုံးနေဦးမှာလဲ...။ ရွန်...
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... သူ့ရဲ့ မှော်တောင်ဝေး... ပြီးတော့ကော...။

“ ဟယ်ရီ... ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ... ဒီစာကိုဖတ်ရတာ
မကောင်းတာတော့ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့်... ဒါ ရိတာစကီတာ ရေးထားတာဆိုတာ
နင်မမေ့သင့်ဘူး...”

“ နင် ဂရင်ဒီဝေါဆီကို ရေးထားတဲ့စာကို ဖတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

“ အင်း... ဖတ်... ဖတ်လိုက်တယ်...”

ဟာမီယွန်က အေးစက်နေသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်ရင်း...

“ ဒီ... ဒီကိစ္စကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ... ဘက်သီဒါကတော့ စကားအဖြစ်
ပြောလိုက်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်စေဖို့ ဆိုတဲ့စကားက
ဂရင်ဒီဝေါရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သွားတယ်... သူ ဒီစကားလုံးကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆီက
ရသွားတာပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကို အကြံပေးလိုက်သလိုပဲ... ဒီစကားလုံးကို
နာမန်ဂတ် အဝင်ဝမှာတောင် ရေးထားတယ်ဆိုပဲ...”

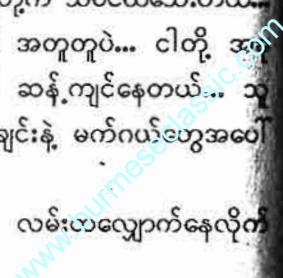
“ ဘာလဲဟ... နာမန်ဂတ်ဆိုတာ...”

“ သူ့ရဲ့ရန်သူတွေကိုဖမ်းဖို့ ဂရင်ဒီဝေါဆောက်ထားတဲ့ အကျဉ်းထောင်
လေ... နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီထဲမှာပဲ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်ချက်နဲ့
အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကြောင့်
သူ ဒီလို ဖြစ်သွားတာကတော့ ဆိုးတယ်ဟ... ဒါပေမယ့် ရိတာကတောင်
မညာနိုင်တာက သူတို့ နွေရာသီတစ်ခုမှာ တစ်လနှစ်လလောက်ပဲ ခင်ခွဲတယ်
ဆိုတာပဲ... ပြီးတော့ သူတို့က သိပ်ငယ်ရွယ်သေးတယ်...”

ဟယ်ရီ ဒေါသသံမပါစေရန် ထိန်းသိမ်းရင်း...

“ နင် ဒီလိုပြောမယ်လို့ ငါထင်သားပဲ... သူတို့က သိပ်ငယ်သေးတယ်...
ဟုတ်လား... သူတို့အသက်နဲ့ အခု ငါတို့အသက် အတူတူပဲ... ငါတို့ အခု
ဘာလုပ်နေလဲ... အသက်စွန့်ပြီး မိစ္ဆာမှော်ပညာကို ဆန့်ကျင်နေတယ်... သူ
ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ... သူ့ရဲ့ အသစ်စက်စက် သူငယ်ချင်းနဲ့ မက်ဂယ်ဟွေအပေါ်
လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်...”

သူ့ဒေါသတို့ပျောက်သွားစေရန် ဟယ်ရီ လမ်းဗလျှောက်နေလိုက်

သည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ ငါ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုကို ကာကွယ်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီ... သူ့အမေသေပြီးစ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတဲ့အချိန်...”

“ တစ်ယောက်တည်းဟုတ်လား... သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး... သူ့မှာ ညီနဲ့ညီမ ရှိသေးတယ်... သူ့ရဲ့ စကွစ်ဘ်ဖြစ်နေတဲ့ညီမလေ...”

“ ငါ လုံးဝမယုံဘူး... ဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မှားယွင်းမှုတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ကို စကွစ်ဘ်လို့ ငါမထင်ဘူး... ငါတို့သိတဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုက ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ငါတို့သိတယ်လို့ထင်တဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မက်ဂယ်တွေကို အင်အားသုံးပြီး အုပ်ချုပ်ဖို့ မစဉ်းစားဖူးဘူး...”

သူ အော်ဟစ်လိုက်ရာ အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်များပင် ထပ် ပြေးကြ၏...။

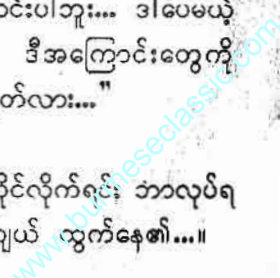
“ သူ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ ဟယ်ရီ... ဒါ ရှင်းရှင်းလေးပဲ... သူ့ အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မှာ ဒီကိစ္စတွေကို ယုံကြည်ခဲ့လိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ မိစ္ဆာမှော်ပညာကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တာပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုပဲ ဂရင်ဒီဝေါကို နှိမ်နင်းခဲ့တယ်... မက်ဂယ်နဲ့ မက်ဂယ်မွေး စုန်းကဝေအခွင့်အရေးအတွက်လည်း သူပဲ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်... မိစ္ဆာ ကောင်ကြီးကို အစကတည်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့တာလည်း သူပဲ... သူ့ကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားရင်းပဲ သူ့သေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင်ရှိနေသော စာအုပ်ပေါ်မှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုမှာ သူတို့ကို ပြုံးပြနေ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ငါလည်း တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် နင် စိတ်ဆိုးနေတဲ့ တကယ့်အကြောင်းအရင်းက ဒီအကြောင်းတွေကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုက နင့်ကို ကိုယ်တိုင်ပြောမပြခဲ့လို့ မဟုတ်လား...”

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိအောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်နေ၏...။

“ သူ့ ငါ့ကို ဘာတောင်းဆိုခဲ့သလဲ ဟာမီယွန်... ငါ့အသက်ကိုစွန့်ပြီး လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ခိုင်းခဲ့တယ်... ပြီးတော့... ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘာမှ ရှင်းမပြခဲ့ဘူး... သူ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်ခိုင်းခဲ့တယ်... ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ယုံကြည်ပြီး လုပ်ရမယ်တဲ့... ဒါပေမယ့် သူ့ ငါ့ကို တစ်ခါမှ အမှန်ကို ပြောမပြခဲ့ဘူး...”

သူ့အသံမှာ အက်ကွဲနေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ သူ့ နင့်ကို ချစ်တယ်... ဒါကို ငါ သေချာသိပါတယ်ဟယ်...”

“ သူ့ ဘယ်သူ့ကိုချစ်သလဲ ငါမသိဘူး ဟာမီယွန်... ဒါပေမယ့် ငါ မဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ်... သူ့ ငါ့ကို ဒီလို အရှုပ်အထွေးထဲထားခဲ့တာ အချစ်မဟုတ်ဘူး... သူ့ ဂရင်ဒီဝေါ့နဲ့လောက်တောင်မှ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မတိုင်ပင်ခဲ့ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့ နှင်းပေါ်တွင် ပစ်ချထားခဲ့သော ဟာမီယွန်၏ မှော်တောင်ရေကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်ရင်း...

“ လက်ဖက်ရည်လာတိုက်တာ ကျေးဇူးပဲ... ငါ့အလှည့်ပြီးအောင် ဆက်စောင့်လိုက်မယ်... နင် နွေးတဲ့အထဲမှာပဲ နေပါ...”

သူ့မမှာ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ရွက်ဖျင့်တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။ သို့ရာတွင် အထဲသို့ မဝင်ခင် သူ့ခေါင်းကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်သွားခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ မျက်လုံးတို့ကို မှိတ်ထားမိသည်...။ သူ့မပြောသလို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့ကို တကယ်ပဲ ဂရုစိုက်သလား...။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်ကိုပင် ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏...။

၁၉။ ငွေရောင်သမင်မ

ဟာမီယွန် ကင်းစောင့်ရန် အလှည့်ကျချိန်မှာ နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေပြီး သန်းခေါင်ယံတိုင်ပေပြီ...။ ဟယ်ရီအိပ်မက်များမှာ အလွန်ပင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေ၏...။ သူမကြာခဏပင် နိုးနိုးနေ၏...။ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို အဝေးမှ ခေါ်နေသလို ထင်မိ၏...။ လေတိုးသံများကလည်း နားထဲဝယ် ခြေသံပမာ ကြားယောင်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ အိပ်ရာမှထကာ ဟာမီယွန်အနီးသို့ သွားနေလိုက် သည်။ ဟာမီယွန်မှာ ရွက်ဖျင်တဲဝတွင် ထိုင်ကာ မှော်ပညာသမိုင်းစာအုပ်ကို မှော်တောင်စွဲထိပ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် ဖတ်နေ၏...။ နှင်းများမှာ ထူထပ်စွာ ကျရောက်နေဆဲပင်...။ သူက စောစောစီစီ သိမ်းဆည်းကာ ထွက်ခွာဖို့ အကြံပေးရာ ဟာမီယွန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါ်၏...။

“ ငါတို့ ပိုပြီး အကာအကွယ်ကောင်းတဲ့ နေရာကို သွားရအောင်... ” ငါ အပြင်မှာ လူတွေ သွားလာနေတဲ့ အသံ ကြားတယ်လို့ ထင်တယ်... ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတောင် တစ်ချက်လောက် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သလိုပဲ... ”

ဟယ်ရီ စားပွဲပေါ်ရှိ သူ့ခိုးအချက်ပြမှန်ပြောင်းကို ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း

လုံးဝလှုပ်ရှားမှု မရှိပေ...။

“ ငါ့စိတ်ထင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ လိုလိုမယ်မယ် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားရင် ကောင်းမယ်...”

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ရွက်ဖျင်တဲကို ခေါက်သိမ်းပြီး ဟာမီယွန်၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် ဟယ်ရီက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းများထူထပ်ကာ ကျနေသော မြေပြင်တစ်ခုပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်...။

“ ငါတို့ ဘယ်ရောက်လာတာလဲ...”

ဟာမီယွန်က အိတ်ထဲမှ ရွက်ဖျင်တဲကို ပြန်ထုတ်နေ၏...။

“ ဒင်းနံတောအုပ်လေ... ငါ့အဖေအမေနဲ့အတူ တစ်ခါလာဖူးတယ် ”

ဤနေရာတွင်လည်း နှင်းများကျနေကာ အလွန်ချမ်းအေးလှသည်။ သို့ရာတွင် တောအုပ်ထဲတွင် ဖြစ်၍ လေအေးအေး၏ ဒဏ်ကိုမူ မခံရပေ...။ တစ်နေ့လုံးလိုလို ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင် ဟာမီယွန်လုပ်ထားသော အပြာရောင် မီးတောက်နှင့် အနွေးခံကာနေကြ၏...။

နှစ်ညခန့် အိပ်မပျော်ပဲ ရှိခဲ့ပြီးနောက် ဟယ်ရီ စိတ်ထဲဝယ် ပို၍ သတိထားစရာ များလာ၏...။ သူတို့ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှ လက်မတင်ကလေး လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်...။ ဗိုဒီမော့မှာ အရင်ကထက်ပို၍ နီးလာကာ ပို၍ ခြိမ်းခြောက်လာ၏...။ ညအမှောင်ချိန်ဝယ် ဟာမီယွန်က ကင်းစောင့်ပေးမည် ပြောသော်လည်း ဟယ်ရီ လက်မခံပဲ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲသို့ ထိုင်ခုံကို ရွှေကာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့တွင် ရှိသမျှ ဆွယ်တာများ ထပ်ဝတ်ထားသည့်တိုင် အေးစက်နေသေး၏...။ အမှောင် ထုမှာ တဖြည်းဖြည်းသိပ်သည်းလာကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမမြင်ရတော့ပေ...။ သူ မရူဒါမြေပုံကို ထုတ်ကြည့်၍ ဂျင်းနီကို ရှာရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်မှန်း ရုတ်ချည်းသတိရလိုက်သည်။

တောထဲတွင် ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသော လှုပ်ရှားမှုကပင် ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်နေ၏...။ တောထဲတွင် တောကောင်များ ပြည့်နှက်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း

ဟယ်ရီ သိသည်။

သို့သော် တိတ်ဆိတ်နေပါစေဟု သူတောင့်တမိသည်။ သို့မှသာ သူ အသံများကို သေသေချာချာ ခွဲခြားနိုင်ပေမည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝတ်ရုံ ရှည်လှုပ်ရှားသံ တစ်ခုကို သူကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူသေချာနားထောင် နေစဉ်မှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြားလိုက်ရ၏...။

သူတို့၏ အကာအကွယ် အစီအရင်များ လပေါင်းများစွာ အမှားအယွင်း မရှိခဲ့ပေ...။ သို့သော် ယခုမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရသလဲ... ဟယ်ရီ မသိနိုင်ပေ...။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခုကို သူ ထူးထူးခြားခြား ခံစားနေရ၏...။

သူအိပ်ပျော်မသွားစေရန် ကြိုးစားရင်း စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ညက ပို၍မှောင်လာ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် တောက်ပနေသော ငွေရောင်အရာ တစ်ခု သူရှေ့တွင် ပေါ်လာကာ သစ်ပင်များဆီမှ လျှောက်လာ၏...။ အသံ လုံးဝ မထွက်ပေ...။ သူ့ဆီသို့ အလင်းရောင်သာ ရောက်ရှိလာ၏...။

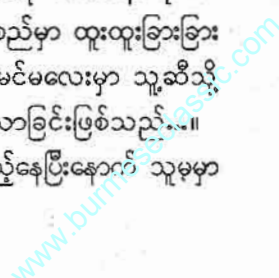
သူခုန်ထလိုက်ရင်း ဟာမီယွန်၏ မှော်တောင်မှူးဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ထိုအရာမှာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး အလင်းရောင်မှာ ပို၍ တောက်ပလာကာ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာ၏...။ ငွေရောင် တောက်ပနေသော သမင်မတစ်ကောင်ပင်...။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရှိနေပြီး နှင်းပေါ်တွင် မည်သည့် ခြေရာမှ ထင်မကျန်ရစ်ပေ...။ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ခေါင်းကိုမော့ထား၏...။

ဟယ်ရီ သတ္တဝါကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။ အလွန် အံ့ဩနေမိ၏...။ သို့သော် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မဟုတ်ပေ...။ သူ အလွန် ရင်းနှီးနေသည့်အတွက် အံ့ဩမိခြင်းပင်...။ သူမအလားကို သူစောင့်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။ သူတို့တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စကို သူမေ့လျော့နေခဲ့သလို ခံစားနေမိရ၏။

ဟာမီယွန်ကို အော်ခေါ်ရန် ကြံနေသည့် အကြံအစည်မှာ ထူးထူးခြားခြား ပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ သူသေချာသိနေသည်မှာ သမင်မလေးမှာ သူ့ဆီသို့ လာခြင်းဖြစ်သည်...။ သူတစ်ယောက်တည်းဆီသို့သာ လာခြင်းဖြစ်သည်...။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးနောက် သူမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွား၏...။

“ မသွားနဲ့... ပြန်လာခဲ့...”

ဟယ်ရီ စကားသံမှာ အက်ကွဲနေ၏...။ သို့ရာတွင် သူမမှာ နောက်ပြန် လှည့်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ စက္ကန့်အတော်ကြာကြာ သူ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤအရာမှာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မသိစိတ်ကမူ ဤအရာမှာ မိစ္ဆာမှော်ပညာ မဟုတ်ကြောင်း အသေအချာသိနေ၏...။ ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီ သမင်မနောက်သို့ စတင်လိုက်တော့သည်။

နှင်းထဲတွင် သူ့ခြေသံများ ပေါ်ထွက်လာကာ ခြေရာများ ထင်ကျန်ခဲ့၏...။ သို့ရာတွင် သမင်မမှာမူ အသံမထွက်ပဲ သစ်ပင်များကို ဖြတ်ကျော်သွားလျက် ရှိသည်။ တောအုပ်ထဲသို့ ပို၍နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ နောက်မှ လျှင်မြန်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏...။ တစ်နေရာရာတွင် သူ့ကို တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ ယူဆမိသည်...။

ထို့နောက် တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွား၏...။ သူမ၏ ဦးခေါင်းကို သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ပြေးကာ လာခဲ့၏...။ မေးခွန်းများက သူ့ခေါင်းထဲဝယ် ပလုံစီနေ၏...။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ကိုဟလိုက်ချိန်မှာပင် သမင်မမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်...။

သူမရှိနေစဉ်က မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ထိတ်လန့်မှုများ သူ့တွင် ပေါ်ပေါက် လာ၏...။

“ လူးမို့စ်...”

သူ၏ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သံနှင့်အတူ မှော်တောင်မှူးထိပ်မှ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာ၏...။ သူ ထိုနေရာမှာပင် ရပ်ကာ တောထဲမှ အသံများကို နားထောင်နေမိ၏...။ သူ ချုံခြုံတိုက်ခံရတော့မည်လား ဟု တွေးမိသည်။ အမှောင်ထဲတွင်များ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသလားဟု စဉ်းစားမိ၏...။

သူပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် မည်သူမှ သူ့ဆီပြေးမလာသလို အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများလည်း လွင့်ပျံ့လာပေ...။ ဒါဆို ဘာကိစ္စ သူ့ကို ဒီနေရာထိ ခေါ်လာခဲ့ရသလဲ ဟု တွေးမိပြန်၏။

အရောင်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် ဟယ်ရီ မှော်တောင်မှူးထိပ်မှ

အလင်းရောင်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် အေးခဲနေသော ရေကန်လေးတစ်ခုမှ လွဲ၍ ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ဟယ်ရီ အနီးကပ်၍ သေချာ ကြည့်လိုက်၏။ ရေခဲများက သူ၏ပုံရိပ်နှင့် အလင်းရောင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေ ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရေကန်အောက်ဘက်ရှိ အညိုရောင် နှင်းထုများကြားဝယ် ငွေရောင် အရာတစ်ခုက တောက်ပနေ၏...။

ဟယ်ရီ ရင်ခုန်သံ မြန်လာ၏...။ သူ ရေကန်ဘေးတွင် နူးထောက်ထိုင် ရင်း မှော်တောင်ဝှေးကို ရေခဲပြင်နှင့် ကပ်ကာ အလင်းရောင်အားကို တတ်နိုင်သရွေ့ မြှင့်တင်လိုက်၏...။ အနီရောင် တစ်ချက်လက်သွား၏...။ လက်ကိုင်ရိုးတွင် ပတ္တမြားမြှုပ်ထားသော ဓားပင်...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ဓားမှာ တောအုပ်ထဲရှိ ရေကန် အောက်ခြေဝယ် လှဲလျောင်းနေ၏...။

သူ အသက်ပင် မရှူမိပဲ ငေးကြည့်နေမိ၏...။ သူ တကယ့်ကို နား မလည်နိုင်ပေ။

ဓားမှာ သူတို့ စခန်းချနေသော နေရာနှင့် အလွန်နီးသည့် ရေကန်ထဲသို့ မည်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သနည်း...။ သူနားမလည်နိုင်သော အရာတစ်ခုခုက ဟာမီယွန်ကို ဆွဲဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်လား...။ အစောင့်အရှောက်ဂါထာကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု သူယူဆထားသည့် သမင်မသည် ဤရေကန်စောင့်ပေးလား...။

ဓားကို သူတို့ ရောက်လာမှ ရေကန်ထဲ ထည့်ခဲ့သလား...။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဟယ်ရီကို ဓားပေးချင်သူက မည်သည့်နေရာ ရောက်သွားသလဲ...။ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် မှော်တောင်ဝှေးထိပ်မှ မီးရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ရှာဖွေလိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရပေ...။ ကြောက်စွဲစိုးရိမ်မှု တော်တော်များများ လျော့ပါးသွားပြီးနောက် သူ ဓားကို ပြန်၍ အာရုံစိုက် လိုက်သည်...။

သူ ငွေရောင် ဓားသဏ္ဍာန်ကို မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ညွှန်လိုက်ရင်း...။
“ အက်ဆီယို...”

ဓားသဏ္ဍာန်မှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ချေ...။ သို့သော် သူမျှော်လင့်မထားပေ...။ ဤမျှ လွယ်မည်ဆိုလျှင် ဓားမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် သူ့အလာကို ဇာင့်နေပေ လိမ့်မည်...။ ဤကဲ့သို့ ရေကန်အောက်ခြေတွင် နစ်မြုပ်နေမည့် မဟုတ်ပေ...။

ဓား သူ့ဆီသို့ မည်တဲ့သို့ ရောက်လာသည်ကို သူစဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သူ အန္တရာယ်ကြုံနေရသဖြင့် အကူအညီ တောင်းခံခဲ့စဉ်ကပင်...။

“ ကယ်ပါဦး...”

သူ့ရှေ့တံလိုက်သော်လည်း ဓားမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားမှု မရှိပေ...။ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်ကို ဟယ်ရီ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သူ ဓားကို ရယူနိုင်ခဲ့စဉ်က ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘာပြောခဲ့သလဲ...။

“ ဟာကယ့်ဂရစ်ဖင်ဒေါအဆောင်သားအစစ်မှသာ ဓားကို ဦးထုပ်ထဲက ဆွဲထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ် ”

ဂရစ်ဖင်ဒေါအဆောင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းက ဘာတွေလဲ...။ ဟယ်ရီတွင် အဖြေရှိပြီးသားပင်...။ “ သူတို့ရဲ့ ရဲဝံ့မှု... စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ့ရဲကောင်း ပီသမှုတို့က ဂရစ်ဖင်ဒေါများကို ခွဲခြားပေးသည်... ” ဟူသော စကားကို သူ သိပြီးသားပင်...။

သူ့ရုပ်တန်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏...။ သူ့ဘာလုပ်ရ မည်ကို သိသွားပေပြီ...။ သူ့ကိုယ်သူ မညာတမ်း ဝန်ခံရလျှင် ဓားကိုစတင်တွေ့သည့် အချိန်ကတည်းက သူသိပြီးသားပင်...။

သူပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တောကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ မည်သူမျှ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရန် မရှိကြောင်း သေချာအောင် ကြည့်လိုက်၏...။ ရှိခဲ့လျှင်လည်း သူ့ကို အလစ်ဖမ်းတိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးများစွာ ရခဲ့ပေမည်...။ ဤမျှလောက် ကြာသည်အထိ အတိုက်ခိုက်မခံရခြင်းမှာ မည်သူမျှ မရှိ၍ပင်...။

တုန်ရီနေသော လက်များဖြင့် ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်ကို ခေါ်၍ ဤကိစ္စကို သူ့ကိုယ်စား မလုပ်ခိုင်း ခြင်းကပင် သူ့ရဲကောင်းဆန်လှပြီဟု ဟယ်ရီ မရေမရာ တွေးနေမိသည်...။

ယခုအခါတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေကာ မေးရိုက်သံက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပေါ်ထွက်နေ၏...။ သို့ရာတွင် သူ့အဝတ်များကို ဆက်ချွတ်လိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် အတွင်းခံကလေးသာ ကျန်တော့သည်...။ သူ့လည်ပင်းတွင် ခွဲထားသော ဟက်ဂရစ်ပေးထားသည့် အိတ်ကလေးကိုပါ သူ့အဝတ်များပေါ်တွင် ပုံထားလိုက် ၏...။ (ယိုးဒယားက မှောင်တောင်ငွေဖြင့် ရေခဲပြင်ကို ချိန်မြှယ်ကာ...)

“ ဒစ်ဖင်ဒို...”

ရေခဲပြင်အက်ကွဲသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော ညတွင် ဆူညံလှ၏...။ ရေကန်ပေါ်တွင် အေးခဲလျက် ရှိသော မျက်နှာပြင်မှာ အက်ကွဲသွားပေပြီ...။

ဟယ်ရီ ထင်ထားသလို ရေမှာမနက်လှပေ...။ သို့ရာတွင် ရေထဲသို့ လုံးဝ ငုပ်ယူမှသာ ဓားကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်...။ သူ့လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ အလွန်မလွယ်ကူမှန်း ဟယ်ရီ သိ၏။ သူ ဟာမီယွန်၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ရေကန်ဘေးတွင် အလင်းရောင်ပေးနိုင်အောင် ချထားလိုက်ပြီး ရေကန်နံဘေး တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေထဲတွင် မည်မျှအေးနေမည်ကို မစဉ်းစားပဲ ဟယ်ရီ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်...။ သူ ရေထဲတွင် ပခုံးမျှသာ ပေါ်အောင် နစ်မြုပ် သွားချိန်ဝယ် အအေးဓာတ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်...။ သူ့အဆုပ် ထဲတွင် ရှိသမျှလေများ အေးခဲကုန်ပြီဟု ထင်ရ၏...။ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရ၏...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်းအထန် တုန်ခါနေ၏...။ သူ့ခြေထောက် များနှင့် ဓားကို ထိတွေ့မိနေသည်။ သူ ရေထဲသို့ တစ်ကြိမ်သာ ငုပ်၍ ယူချင် ၏...။

သူ အသက်ကို ရှူရင်း စက္ကန့်အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု ယူဆသည်နှင့် ချက်ချင်းရေထဲသို့ ငုပ်လိုက်၏...။ အအေး ဒဏ်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးလှ၏...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးလောင်သလို ခံစားနေ ရသည်။ သူ့အောက်ခြေသို့ရောက်အောင် ကူးခပ်လိုက်စဉ်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲသွားမလားဟု ထင်မှတ်ရသည်...။

သူ ချက်ချင်းပင် ဓားကို လက်ကိုင်မှတစ်ဆင့် ဆွဲယူလိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲညစ်လိုက်၏...။ ရေထဲက အပင်များဟု သူထင်လိုက်မိသော်လည်း သူ့ရေငုပ်ခဲ့စဉ်က မတွေ့ခဲ့ပေ။ ကျန် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဟယ်ရီ လည်ပင်းကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား လော့ကတ်မှာ ကြိုးများ တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာပြီး သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်နေခြင်းပင်...။

ဟယ်ရီ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အသည်းအသန် ပြန်တက်နိုင်ရန်

ကြိုးစားလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် ရေပေါ်သို့ ပြန်မရောက်နိုင်ပေ...။ သူ အသည်း အသန်ပင် လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို ချွတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် ထုံကျဉ်နေသော သူ့လက်များမှာ ဆွဲကြိုးကို ဖြတ်မပစ်နိုင်ပေ...။

ဟယ်ရီ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိစိတ်တို့ လွတ်ကင်းစပြုလာသည်။ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွား၏။ သူ၏ရင်ဘတ်ကိုလာဖက်ထားသော လက်များမှာ သေမင်း၏လက်များပင် ဖြစ်ရမည်။

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ ရေများကို တဝေါဝေါ အန်ထုတ်ရင်း သူ နှင်းမြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား ပြန်ရောက်လာ၏...။ သူ့ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ထိုမျှထိ အအေးဒဏ်ကို မခံစားဖူးခဲ့ပေ...။ သူ့အနီးတွင် တစ်ယောက် ယောက်၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် ချောင်းဆိုးနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဟာမီယွန် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်လာကာ သူ့ကို ကယ်တင်လိုက် ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးနေမိ၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏အသံနှင့် မတူပေ။ ခြေသံအရ ရော ချောင်းဆိုးသံအရပါ မဖြစ်နိုင်ချေ...။ ဟယ်ရီတွင် သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့သူကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ရန်ပင် ခွန်အားမရှိချေ။ သူ လုပ်နိုင်သည်မှာ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ လည်ပင်းကို စမ်းကြည့်ခြင်းပင်...။ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ မရှိတော့ပေ။ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်...။ ထိုအချိန်မှာပင် မောပန်း တကြီးနှင့် ပြောလိုက်သောစကားသံကို သူကြားလိုက်ရ၏။

“ မင်း... ရူး... နေသလား...”

ထိုအသံကြောင့် ဟယ်ရီ အလွန် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထထိုင်နိုင်ရန် ခွန်အားတို့ စီးဝင်လာ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလျက် သူ အားယူထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရွေ့တွင် ရွန်ရပ်နေ၏။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသော်လည်း ရေများစိုနွှဲကာ ကပ်နေ၏။ လက်တစ်ဖက်က ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ဇားကို ကိုင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်က ကြိုးပြတ်နေသော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလော့ကတ်ကို ကိုင်ထား၏။

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဘာကိစ္စ ဒီဟာကိုချွတ်ပြီးမှ ရေမငုပ်တာလဲ...” ရွန်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း ယုံ၏။ ဟယ်ရီ အဖြေ

မပေးနိုင်ပဲရှိသည်။ ရွန်ပြန်ရောက်လာခြင်းနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ငွေရောင်သမင်္ဂမမှာ ဘာမှ မဟုတ်ပေ...။ သူ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။

အေးလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရင်း သူ ရေစပ်ရှိ အဝတ်များကို ပြန်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ ရွန်ပြန်ရောက်လာခြင်းမှာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်။ သို့ရာတွင် ရွန် တကယ်ပင် ပြန်ရောက်လာကာ ရေထဲဆင်း၍ သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့ပေပြီ။

“ မင်း... မင်းပါလား...”

ဟယ်ရီပါးစပ်မှ နောက်ဆုံးတွင် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူ့အသံက တုန်ခါကာ အားနည်းလွန်းနေ၏။

“ အင်း... ဟုတ်တယ်...”

“ ဒီသမင်မက မင်းဖန်ဆင်းတာပေါ့...”

“ ဘာ... မဟုတ်ဘူး... ငါက မင်းလုပ်တယ် ထင်နေတာ...”

“ ငါ့အစောင့်အရှောက်က သမင်ဖိုလေ...”

“ အင်း... ငါ ထင်တော့ထင်သားပဲ... ဦးချိုမှ မပါတာ...”

ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်၏ အိတ်ကလေးကို လည်ပင်းတွင် ပြန်ဆွဲထား လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင် နောက်ဆုံးပိတ် ဆွယ်တာကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် ဟာမီယွန်၏မှော်တောင်စေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

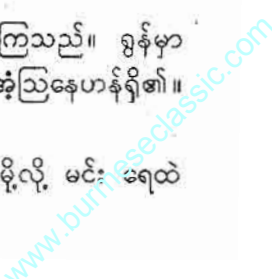
“ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဒီကို ရောက်လာတာလဲ...”

ဤကဲ့သို့ အမေးခံရမည်ကို ရွန် မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီးသားပင်...။

“ အင်း... ငါ... ငါ... ပြန်လာခဲ့တာလေ... မင်း... မင်းငါ့ကို လက်ခံချင်သေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ရွန်မှာ သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသောအရာကို ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေဟန်ရှိ၏။ သူက ဓားကို ဟယ်ရီမြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်ရင်း...

“ ငါ ဓားကိုပါ ထုတ်ယူလာခဲ့တယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်း ရေထဲ ဆင်းတာ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် မင်း ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ... ငါတို့ကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တာလဲ...”

“ ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှည်ကြီးပဲ... ငါ ဒီတောထဲမှာ လိုက်ရှာနေတာ အတော်ကြာပြီ... ငါ သစ်ပင်အောက်မှာ ခဏနားနေတုန်း သမင်နဲ့မင်းကို တွေ့ရတာပဲ...”

“ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့မိသေးလား...”

“ ဟင့်အင်း...”

ရွန်က တစ်ချက်မျှ ကိုက်အနည်းငယ်အကွာမှ ပူးကပ်ပေါက်နေသော သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ဟိုဘက်နားမှာ တစ်ခုခု လှုပ်ရှားသွားတယ်လို့တော့ ငါ ထင်တာပဲ... ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ရေကန်ဆီကို ငါပြေးလာနေတဲ့အချိန်လေ... မင်းက ပြန်မှတက်မလာတာ... ဒီတော့ ငါမကြည့်လိုက်နိုင်... ဟေး...”

ရွန်စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဟယ်ရီ ထိုနေရာသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနှစ်ပင် နီးကပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေပြီး ကြားထဲတွင် လက်မအနည်းငယ်သာ လွတ်နေ၏။ ပုန်းအောင်းကြည့်ရှုရန် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီ သစ်မြစ်များကြားကို ကြည့်သော်လည်း နှင်းများမရှိ၍ ခြေရာလည်း မကျန်ရစ်ပေ...

“ ဘာတွေ့လဲ...”

“ ဘာမှ မရှိဘူး...”

“ ဒါဆို ဓားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေကန်ထဲရောက်နေတာလဲ...”

“ အစောင့်အရှောက်ကို ဖန်ဆင်းတဲ့လူ လက်ချက်ပဲ...”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဓားကို ကြည့်မိကြသည်။

“ ဒါ အစစ်လို့ မင်းထင်သလား...”

“ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတယ်...”

ရွန်လက်ထဲရှိ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနေ၏။ အထဲရှိ ဝိညာဉ် လှုပ်ရှားလာပြန်ပြီဟု ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။ ဓားရှိနေမှန်းကို ခံစားမိ၍သာ ဟယ်ရီကိုသတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင်...။ ယခုအချိန်မှာ ဆွေးနွေးနေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပေ။ ဤဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဖျက်ဆီးပစ်ရပေမည်။ ဟယ်ရီ မှော်တောင်တူး

ကို မြောက်လိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည့်ပတ်ရှာလိုက်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုရှိနေသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဒီဘက်ကိုလာ...”

ဟယ်ရီ ရှေ့မှဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို တောင်းယူလိုက်သည်။ ရွန်က ဓားကိုပါ ထပ်၍ပေးသောအခါ ဟယ်ရီ ငြင်းလိုက်၏။

“ မဟုတ်ဘူး... မင်းတာဝန်ပဲ...”

ရွန်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပုံရပြီး...

“ ငါ... ဟုတ်လား... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ ရေကန်ထဲကဓားကို ဆွဲထုတ်ခဲ့တာမင်းပဲ... ဒီတော့ မင်းပဲ ဒီကိစ္စကို လုပ်ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

သူ ရွန်ကို မျက်နှာသာပေးနေခြင်း မဟုတ်ပေ...။ ဤကိစ္စမှာ ရွန် တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း သူသိနေသည်။ ဒမ်ဘယ်လီဒိုးမှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟယ်ရီကို မှော်ပညာ၏ တွက်ချက်မရနိုင်သော ကိစ္စရပ်များကို သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည်။

“ ငါ လော့ကတ်ကို ဖွင့်လိုက်မယ်... မင်းက ဓားနဲ့ထိုးရမယ်... ချက်ချင်းနော်... ဟုတ်လား... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီထဲကကောင်က ခုခံမှာပဲ... ဒိုင်ယာရီထဲက ရစ်ဒယ်ရဲ့ဝိညာဉ်က ငါ့ကိုသတ်ဖို့လုပ်ခဲ့တယ်...”

ရွန်က ထိတ်လန့်နေဟန်ဖြင့်...

“ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်မှာလဲ...”

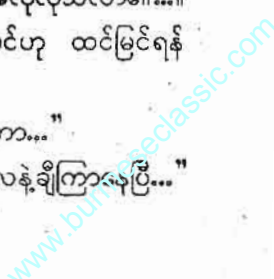
“ ငါ မြွေစကားကိုသုံးပြီး ဖွင့်ခိုင်းမယ်...”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ ဘာပြောရမလဲကို ဟယ်ရီ အလိုလိုသိလာ၏...။ သူ အဖုံးပေါ်ရှိ အက်စ်စာလုံးကိုကြည့်ရှင်း မြွေတစ်ကောင်ဟု ထင်မြင်ရန် မခက်လှပေ...။

“ မလုပ်နဲ့... မဖွင့်နဲ့... ငါ အလေးအနက်ပြောတာ...”

“ ဘာလို့လဲ... ငါတို့ ဒါကို ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်... လန့်ချိကြာလှပြီ...”

“ ဒီပစ္စည်းက ငါ့အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးပဲ...”

ရွန်က နောက်သို့ ဆုတ်သွားရင်း ပြော၏။

“ ငါ... ငါမလုပ်နိုင်ဘူး... ငါ ဆင်ခြေပေးနေတာမဟုတ်ဘူး ဟယ်ရီ... ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းက မင်းနဲ့ဟာမီယွန်ထက် ငါ့ကိုပိုပြီး ဒုက္ခပေးတယ်... ငါတစ်ခါမှ မတွေးဖူးတဲ့အတွေးတွေ ပေါ်လာတယ်... ငါလည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး... ဒီဟာကိုချွတ်ထားရင် ပြန်ကောင်းသွားပြန်ရော... ငါ... ငါလုပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး ဟယ်ရီ...”

ရွန်က ခေါင်းတခါခါနှင့် နောက်သို့ ထပ်ဆုတ်သွား၏...။

“ မင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်... မင်း ဓားကိုရထားပြီပဲ... အသုံးပြုရမယ့်သူက မင်းပဲရွန်... ရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ...”

ရွန် တံထွေးတစ်ချက် မြို့ချလိုက်ရင်း ကျောက်တုံးနားသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏...။

“ ဘယ်... ဘယ်တော့လဲ...”

“ ငါ သုံးလို့ ရေလိုက်တာနဲ့ စမယ်...”

ဟယ်ရီ လော့ကတ်ကိုကြည့်ရင်း အက်စ်စာလုံးပေါ်တွင် အာရုံစိုက်ကာ မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မြင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထင်မြင်ရသည်မှာ အလွန်ပင် လွယ်ကူလှသည်။

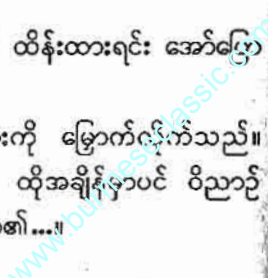
“ တစ်... နှစ်... သုံး... ဖွင့်စမ်း...”

နောက်ဆုံးစကားလုံးမှာ မြွေတစ်ကောင်တွန်သံလို မြည်သွားပြီး လော့ကတ်မှာ ချပ်ကနဲ ပွင့်သွား၏။ လော့ကတ်ထဲမှ တွန်ရစ်ဒယ်၏ မျက်လုံးအစုံ ပေါ်လာပြီး တခဏအတွင်းမှာပင် နီရဲကာ မြွေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် ဖြစ်လာ၏...။

“ ထိုးတော့...”

ဟယ်ရီ လော့ကတ်ကို ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိန်းထားရင်း အော်ဖြောလိုက်သည်။

ရွန်က တုန်ရီနေသော လက်များဖြင့် ဓားကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက လော့ကတ်ကို သေချာဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားထဲမှ စူးရှသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

“ မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါ မြင်ပြီးသား... မင်းကို ငါပိုင်တယ်...”

“ နားထောင်မနေနဲ့... ထိုးထည့်လိုက်...”

“ ရော်နယ်ဝီစလေး... ငါမင်းရဲ့အိပ်မက်တွေကို မြင်ထားပြီးသားပါ... မင်းရဲ့ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို ငါ သိပြီးသားပါ... မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလို မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ...”

“ ထိုးထည့်လိုက်...”

ဟယ်ရီအော်သံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်သွား၏...။ ရွန်လက်ထဲမှစားမှာ တုန်ခါနေသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရစ်ဒယ်၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေ၏...။

“ မင်းအမေကလည်း သူ့သမီးလောက် မင်းကိုမချစ်ဘူး... ဂရုမစိုက်ဘူး... မင်းရဲ့ကောင်မလေးကလည်း မင်းကိုဂရုမစိုက်ဘူး... အမြဲတမ်း ဒုတိယဖြစ်နေတယ်... သူများရဲ့အရိပ်အောက်မှာပဲ နေနေရတယ်...”

“ ရွန်... ထိုးထည့်လိုက်တော့...”

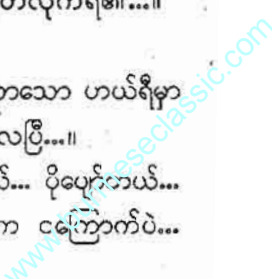
ဟယ်ရီ ထပ်၍အော်လိုက်ပြန်သည်...။ သူ့လက်ထဲမှ လော့ကတ်မှာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေပေပြီ...။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမည်ကို သူ ကြိုသိနေ၏...။ ရွန်က စားကို ပို၍မြှောက်လိုက်သည်။ ရစ်ဒယ်၏မျက်လုံးများမှာ ပို၍ နီရဲ တောက်ပလာကြသည်။ မျက်လုံးနှစ်ခုထဲမှ ပူဖောင်းနှစ်ခုထွက်လာသလို ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ခေါင်းများ ထိုးထွက်လာကြသည်။

ရွန် ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏...။ ပုံရိပ်များမှာမူ ရင်ဘတ်မှခါး... ခါးမှခြေထောက်ထိ ထွက်လာကြကာ လော့ကတ်ပေါ်တွင် အမြစ်တစ်ခုခု သစ်ပင်နှစ်ပင်ပေါက်နေသလို ရပ်နေကြ၏။ ဟယ်ရီအစစ်မှာပင် လော့ကတ်မှာ အလွန်ပူလောင်လာသောကြောင့် လက်ကိုလွှတ်လိုက်ရ၏...။

“ ရွန်...”

ဟယ်ရီ အော်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရစ်ဒယ်မှဖြစ်လာသော ဟယ်ရီမှာ ယခုအခါတွင် ဗိုဒီမော့၏အသံဖြင့် ရွန်ကို စကားပြောနေလေပြီ...။

“ ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ... မင်းမရှိရင် ပိုကောင်းတယ်... ပိုပျော်တယ်... ငါတို့ မင်းကို အမြဲတမ်း လှောင်ရယ်ရယ်နေရတာ... မင်းက ငါ့ကြောက်ပဲ...”

ငတုံးပဲ...”

ရစ်ဒယ်ဟာမီယွန်ကမူ...

“ နင်အရူးပဲ... နင့်ကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ... ဟယ်ရီပေါတာက ဘေးမှာရှိနေမှတော့ နင့်ကိုဘယ်သူက ကြည့်ချင်မှာလဲ... နင်က ဘာအသုံးကျ မှာလဲ... ဖြေရှင်းသူနဲ့ နင်က ယှဉ်နိုင်မလား...”

ဟာမီယွန်မှာ အစစ်ထက်ပို၍လှပကာ ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်ရာရှိ၏။ ဟယ်ရီ ကုန်းအော်လိုက်၏...။

“ ရွန်... ထိုးထည့်လိုက်စမ်းပါ...”

သို့ရာတွင် ရွန်မှာ လုံးဝမလှုပ်ရှားပေ...။ သူ့မျက်လုံးများက ပြူးကျယ် နေကာ သူ့ရှေ့ရှိ ရစ်ဒယ်ဟယ်ရီနှင့် ရစ်ဒယ်ဟာမီယွန်ကိုသာ မြင်နေ၏...။ သူတို့၏ဆံပင်များမှာ မီးလျှံများပမာ လွင့်ပျံ့နေပြီး မျက်လုံးများက ရဲရဲ တောက်နေ၏...။

“ မင်းအမေတောင်မှ မင်းကို မလိုချင်ဘူး... ငါ့ကိုပဲ သားလို့ သတ်မှတ်လိမ့်မယ်...”

ရစ်ဒယ်ဟာမီယွန်ကမူ...

“ နင့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ မလိုချင်ဘူး... နင်က သူနဲ့ယှဉ်ရင် အလကားပဲ...”

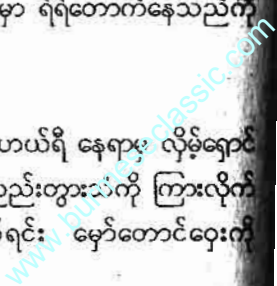
ထို့နောက် သူမက မြွေတစ်ကောင်နှယ် ရစ်ဒယ်ဟယ်ရီကို ပွေ့ဖက်ရင်း နှမ်းလိုက်၏...။ သူတို့၏ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ရွန်၏မျက်နှာတွင် ဒေါသ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဓားကို ပို၍ မြှောက်လိုက်၏...။

“ ထိုးထည့်လိုက် ရွန်...”

ရွန် သူ့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအကြည့်မှာ ရဲရဲတောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ရွန်...”

ဓားရောင်တစ်ချက် လက်ကနဲဖြစ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ နေရာမှ လှိမ့်ရှောင် လိုက်သည်။ “သံသံချင်းထိတွေ့သံနှင့်အတူ စူးရှသော ညည်းတွားသံကို ကြားလိုက် ရသည်။ ဟယ်ရီ နှင်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ရပ်လိုက်ရင်း မှော်တောင်ဝေးကို

အသင့်ကိုင်ကာ ခုခံကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် တိုက်ခိုက်စရာအကြောင်း မရှိပေ...။

သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ပုံရိပ်များမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရွန်သာ ဓားကိုကိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏...။ သူ့ရှေ့ရှိ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော လော့ကတ်ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏...။

ဟယ်ရီ သူ့ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိ၏...။ ရွန်မှာ အသက်ကို အငမ်းမရ ရှူနေ၏...။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အနီရောင်မရှိတော့ပဲ မူလအပြာရောင်သာ ပြန်လွှမ်းမိုးနေပြီဖြစ်သည်။

ဟယ်ရီ ဘာကိုမှမမြင်လိုက်သေး ပုံစံမျိုးဖြင့် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလော့ကတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်...။ လော့ကတ်ထဲမှ မီးခိုးအနည်းငယ် ထွက်နေ၏...။ လော့ကတ်ထဲရှိဝိညာဉ်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ...။ ရွန်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ခြင်းမှာ နောက်ဆုံး ဒုက္ခပေးခြင်းပင်...။

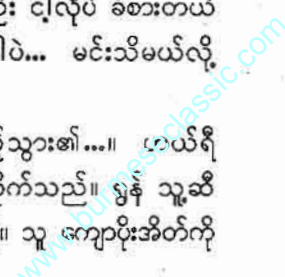
ရွန်က လက်ထဲမှဓားကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်၏...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေ၏...။ အအေးဒဏ်ကြောင့်မဟုတ်မှန်း ဟယ်ရီ သဘောပေါက်သည်။ ဟယ်ရီ လော့ကတ် ကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း ရွန့်ဓားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထားရင်း...

“ မင်းထွက်သွားပြီးတော့ သူတစ်ပတ်လောက် ငိုနေခဲ့တယ်... ပိုပြီး ကြာချင်လည်း ကြာနိုင်တယ်... ငါ့ကို မမြင်စေချင်တာဖြစ်နိုင်တယ်... ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်တဲ့ညတွေ အများကြီးပဲ... မင်းမရှိတော့...”

သူ့စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ပေ...။ ရွန်ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ သူမရှိလျှင် မည်မျှခက်ခဲကြောင်း နားလည်ခဲ့ပေပြီ။ သူက ဆက်၍...

“ ဟာမီယွန်က ငါ့အစ်မအရင်းလိုပါပဲ... သူလည်း ငါ့လိုပဲ ခံစားတယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်... အမြဲတမ်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ... မင်းသိမယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ရွန်က ဘာမှပြန်မဖြေပဲ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွား၏...။ ဟယ်ရီ နေရာမှထကာ ရွန်၏ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို သွားကောက်လိုက်သည်။ ရွန် သူ့ဆီ ကို ကယ်တင်ရန်ပြေးလာစဉ်က လွှတ်ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကျောပိုးအိတ်ကို

လွယ်လိုက်ကာ ရွန်ထံ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွန်ကပါ ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ... ငါ... ငါ ဒီလိုထွက်မသွားသင့်ဘူး... ငါ... ငါ...”

“ မင်း ဒီည တကယ့်ကို စွမ်းဆောင်ခဲ့တာပဲ... ငါ့ကိုကယ်ခဲ့တယ်... ဓားကိုယူပြီး ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်...”

“ ငါ့ကို ဒီလိုချိုးကျူးဖို့ မတန်ပါဘူး...”

“ မင်းက ဘာကိစ္စပဲလုပ်လုပ် ငါ့အတွက် ထိုက်တန်ပါတယ်... ငါပြောချင်တာကြာပြီ...”

သူ လျှောက်လာခဲ့သောခရီးမှာ မနီးလှသော်လည်း ရွန်နှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့သောအခါ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်...။ ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကိုနှိုးကာ ပြောပြချင်လှပြီဖြစ်သည်...။ သူ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝင်လာခဲ့စဉ်တွင် ရွန်က နောက်တွင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ကျန်ရစ်၏...။

ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင် အလွန်နွေးထွေးနေသည်ဟု ခံစားရသည်...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ပန်းကန်လုံးထဲဝယ် အပြာရောင်မီးတောက်မှာ တောက်လောင်နေဆဲပင်...။ ဟာမီယွန်မှာ စောင်ခြံကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသဖြင့် ဟယ်ရီ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ယူမှ လှုပ်လာ၏...။

“ ဟာမီယွန်...”

သူမက ချက်ချင်းပင် နေရာမှ ထလာကာ ဆံပင်များကို ဖယ်လိုက်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟယ်ရီ...”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်... ဒီကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်...”

“ နင် ဘာပြောတာလဲ... ဘယ်သူလဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် လက်ထဲတွင် ဓားကိုကိုင်ကာ ရေများတစက်စက်ကျနေသည့်ရွန်ကို သူမ တွေ့သွား၏...။ ဟယ်ရီ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ညွှန်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ချထားရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်မှာ အိပ်ရာမှထကာ အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းလျှောက်လာသူပမာ ရွန်ထံသို့လျှောက်သွား၏...။ သူမ ရွန်ရွှေတွင်ရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ

ပို၍ပြူးကျယ်လာ၏...။ ရွန်က မချင့်မရဲနှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်မှာ ရုတ်ခြည်းပင် ရှေ့သို့တိုးသွားကာ ရွန်တစ်ကိုယ်လုံး သူမလက်လှမ်းမီသမျှ နေရာလပ်မကျန်အောင် ထုနှက်တော့သည်...။

“ အိုး... အား... ဟ... ဟာ... ဟာမီယွန်... မလုပ်... အား...”

“ နင်က ဘာအသုံးကျ... သလဲ... ရော်နယ်ဝီစလေ...”

သူမက စကားလုံးတစ်လုံးလျှင် တစ်ချက် ထုနှက်နေ၏။ ရွန်က သူ့ခေါင်းကိုကာရင်း နောက်ဆုတ်သွားသော်လည်း ဟာမီယွန်က ရှေ့သို့တိုးလာ၏...။

“ နင်က ဒီလောက်ကြာပြီးမှ ပြန်လာရတယ်ပေါ့... အိုး... ငါ့ရဲ့ မှော်တောင်ရော့ကော...”

သူမ၏ပုံစံမှာ ဟယ်ရီလက်ထဲမှ အတင်းလုယူမည့်ပုံပေါက်နေသဖြင့် ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်...။

“ ပရိုတီဂို...”

မမြင်ရသော အကာအရံတစ်ခုက သူမနှင့် ရွန်ကြားထဲဝယ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ ထိုအရှိန်ကြောင့်ပင် ဟာမီယွန်မှာ နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။ သို့သော် သူမမှာ ချက်ချင်းပင် ခုန်ထလာ၏...။

“ ဟာမီယွန်... စိတ်ထိန်း...”

“ ငါ့ကို ဘာလုပ်ရမယ်လို့လာမပြောနဲ့ ဟယ်ရီပေါ့တာ...”

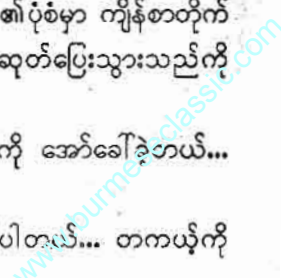
သူမက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ နင် ဒီလိုလုပ်ရဲလား... ပြန်ပေးစမ်း... အခုပြန်ပေးစမ်း... ပြီးတော့ နင်...”

သူမက ရွန်ထံ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်၏...။ သူမ၏ပုံစံမှာ ကျိန်စာတိုက်လိုက်သလိုပင်...။ ရွန် နောက်သို့ ခြေလှမ်းများစွာ ဆုတ်ပြေးသွားသည်ကို ဟယ်ရီ အပြစ်မတင်မိပေ...။

“ ငါ နင့်နောက်ကို ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်... နင့်ကို အော်ခေါ်ခဲ့တယ်... ငါ တောင်းပန်ခဲ့တယ်...”

“ ငါ သိပါတယ် ဟာမီယွန်... ငါတောင်းပန်ပါတယ်... တကယ့်ကို

စိတ်..."

"ဘာ... နင်ကတောင်းပန်တယ်... စိတ်မကောင်းတူးပေါ့... ဟုတ်လား..."

သူမက ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံမှာ စူးရှကာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလှသည်...။ ရွန်က ဟယ်ရီကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက သူ့ကို မဲပြုံးသာ ပြုံးပြနိုင်၏...။ သူလည်း မကူနိုင်ပေ...။

"နင် ဒီလောက်အကြာကြီးနေမှ ပြန်လာပြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး... တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျေရောလား..."

"ငါက ဘာပြောရဦးမှာလဲ..."

ရွန်ကပြန်အော်လိုက်သည်။ ရွန်ပြန်၍ ရန်ဖြစ်သည်ကို ဟယ်ရီ သဘော ကျမိ၏...။ အခြေအနေက အကောင်းဘက်သို့ ဦးတည်လာခြင်းပင်...။

"ငါ ဘယ်သိမလဲ..."

ဟာမီယွန်က ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပင် ပြန်အော်၏...။ ဟယ်ရီက ကြားဖြတ် ကာ...

"ဟာမီယွန်... သူက ငါ့အသက်ကိုကယ်ခဲ့..."

"ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး... သူဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး... ဒီ အချိန်တွေထဲမှာ ငါတို့သေသွားနိုင်တယ်..."

ရွန်က ပြန်လည်အော်ဟစ်ရင်း သူမအနီးသို့ နီးနိုင်သမျှနီးအောင် တိုးကပ်သွားသည်။

"နင်တို့မသေဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်... ဟယ်ရီသတင်းက သတင်းစာ မှာရော ရေဒီယိုမှာပါ အဆက်မပြတ်ပါနေတာ... သူတို့ နေရာအနံ့ လိုက်ရှာ နေကြတယ်... ကောလဟာလသတင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ... နင်တို့သေရင် ငါချက်ချင်းသိမှာပဲ... ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့..."

"နင့်အတွက် ဘာနဲ့တူသလဲ... ငါဂရုမစိုက်ဘူး..."

ဟာမီယွန်အသံမှာ စူးရှလွန်းသဖြင့် ကြားနိုင်ရန်ပင် ခက်ခဲလာ၏...။ သို့ရာတွင် သူမက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ရွန်က ထိုအခွင့်အရေးကို အမိအရ ဖမ်းယူလိုက်သည်...။

"ငါ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားပြီးပြီးချင်းပဲ ပြန်လာချင်စိတ် ပေါ်လာတာ

ပါဟာ... ဒါပေမယ့် ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့နဲ့ သွားတိုးနေလို့ ဘယ်မှသွားလို့ မရတော့ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာ... ဘာအဖွဲ့...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့တွေလေ... နေရာအနှံ့မှာပဲ... မက်ဂယ်မွေးတဲ့သူတွေနဲ့ သစ္စာဖောက်တွေကို ဖမ်းပေးပြီး ဝန်ကြီးဌာနက ဆုငွေထုတ်နေတဲ့ အဖွဲ့ပေါ့... ငါက တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်... ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်လည်း ဖြစ်ပြန် ဆိုတော့ သူတို့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်... ငါ့ကို ပုန်းနေတဲ့ မက်ဂယ်မွေး တဲ့သူလို့ ထင်ကြတယ်လေ... ငါ့ကို ဝန်ကြီးဌာနခေါ်မသွားအောင် မြန်မြန်ပြောယူ ရတယ်...”

“ မင်းက ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...”

“ ငါ့ကိုယ်ငါ စတန်ရှမ်ပိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ... ပထမဆုံး ခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့ နာမည်ပေါ့...”

“ သူတို့က ဒါကို ယုံသလား...”

“ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်လျှင်ပုံ မရဘူးကွ...”

ရွန်က ဟာမီယွန်ထံ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အမူအရာမှာ တင်းမာနေဆဲပင်။

“ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငါ့ကို စတန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းချင်နေကြပုံပဲ... စဉ်းစားကြည့်ရင် ကြောက်စရာတော့ ကောင်းသားကွ... သူတို့က ငါးယောက် ငါက တစ်ယောက်တည်း... ငါ့ရဲ့မှော်တောင်ဇေးကလည်း သူတို့ဆီမှာ... ဒါပေမယ့် သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်က ထရန်ဖြစ်တယ်လေ... ကျန်တဲ့သူတွေ အာရုံလွှဲသွားတုန်း ငါ့ကိုချုပ်ထားတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ဗိုက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး သူမှော်တောင်ဇေးကို လုလိုက်တယ်... ပြီးတော့ ငါ့မှော်တောင်ဇေး ကိုင်ထားတဲ့သူကို လက်နက်မဲ့ဖြစ်အောင် မန်းမှုတ်လိုက်ပြီး ငါ့မှော်တောင်ဇေးလည်း ရရော တစ်ခါတည်း ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီးလစ်ခဲ့ရတယ်... ငါက ဒီလိုအရေးတကြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ရင် ထုံးစံအတိုင်း ဒဏ်ရာရတော့တာပဲ...”

ရွန်က သူ့ညာဘက်လက်ကို ထောင်ပြ၏...။ လက်သည်းနှစ်ခု လုံးဝ မရှိတော့ပေ...။ ဟာမီယွန်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်၏...။

“ ငါလည်း မြစ်ကမ်းပါးကို ပြန်လာရော... နင်တို့ မရှိကြတော့ဘူး... ”
ဟာမီယွန်က...

“ တကယ် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ... နင် အရမ်းလန့်သွား တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့က ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို သွားခဲ့တယ်... နောက်ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ... ဟင်... ဟယ်ရီ... နင်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား... မိစ္ဆာကောင်ကြီးရဲ့မြွေက ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်... နောက်ပြီး မိစ္ဆာကောင်ကြီးကိုယ်တိုင်ရောက်လာပြီး ငါတို့နဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ ကပ်လွဲသွား တာမဟုတ်လား... ”

“ ဘာ... ဘာပြောတယ်... ”

ရွန်က ဟာမီယွန်ဆီမှတဆင့် ဟယ်ရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဟာမီယွန်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ချေ...။

“ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းဟယ်ရီ... လက်သည်းခွဲလေး ကျွတ်သွားတာနဲ့ ငါတို့ခံစားခဲ့ရတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်း... ”

ဟယ်ရီက...

“ ဟာမီယွန်... ငါ့အသက်ကို ရွန်ကယ်ခဲ့တာ... ”

သူမက သူ့စကားကို ကြားပုံမပြချေ...။ သူမက ရွန်ကို လုံးဝမကြည့်ပဲ...

“ ဒါပေမယ့် ငါသိချင်တာတစ်ခုရှိတယ်... ငါတို့ကိုနင် ဘာလို့ ဒီလောက် တိတိကျကျ ရှာတွေ့တာလဲ... ဒါအရေးကြီးတယ်... ဒီကိစ္စကိုသိရမှ ငါတို့မလာစေချင်တဲ့သူတွေ မလာနိုင်အောင် တားနိုင်မယ်... ”

ရွန်က သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ယူရင်း...

“ ဒါကြောင့်ပဲ... ”

ဟာမီယွန်က ရွန်ပြသောပစ္စည်းကို ကြည့်ရင်း...

“ အလင်းထိန်းကိရိယာကြောင့်... ဟုတ်လား... ”

သူမမှာ အလွန်အံ့ဩနေဟန်ဖြင့် ဒေါသထွက်ရန် မှေးလျော့နေ၏...။

ရွန်က...

“ ဒီပစ္စည်းက မီးထွန်းရုံ မီးငြိမ်းရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး... ငါလည်း ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ နားမလည်ဘူး... အရင်တုန်းကကျတော့ ဘာမှ မထူးခြားခဲ့ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါထွက်သွားပြီးကတည်းက ပြန်လာချင် နေခဲ့တာပဲ... ခရစ်စမတ်မနက်တစ်ခု ငါ အစောကြီး ရေဒီယိုနားထောင်နေတုန်း နင့်အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်...”

“ နင် ငါ့အသံကို ရေဒီယိုမှာ ကြားရတယ်...”

“ မဟုတ်ဘူး... ငါ့အိတ်ကပ်ထဲက ထွက်လာတာ...”

သူက အလင်းထိန်းကိရိယာကို ထောင်ပြရင်း...

“ ဒီထဲက ထွက်လာတာ...”

“ ငါ ဘာပြောသလဲ...”

“ နင် ငါ့နာမည်ရွန်ဆိုတာနဲ့ မှော်တောင်ဝေးအကြောင်း တစ်ခုခု ပြောလိုက်တယ်...”

ဟာမီယွန်မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီသွား၏...။ ဟယ်ရီ ချက်ချင်းမှတ်မိ လိုက်သည်...။ ဤသည်မှာ ရွန်နာမည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်ပြောမိခြင်းပင်...။ ဟယ်ရီမှော်တောင်ဝေးကို ပြင်ဆင်ရန်အကြောင်း ပြောကြစဉ်အခါက ဖြစ်သည်။ ရွန်က...

“ ဒါနဲ့ ငါ အပြင်ကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်... ကြည့်ရတာကတော့ ဘာမှ ထူးမခြားလာဘူး... ဒါပေမယ့် နင့်အသံကို ကြားလိုက်တာသေချာဇာယ်... ဒါနဲ့ ငါ ခလုတ်နှိပ်ကြည့်လိုက်တယ်... ငါ့အခန်းထဲကမီးတွေ အကုန်ငြိမ်းသွား ပေမယ့် နောက်ထပ်အလင်းရောင်တစ်ခု ပြတင်းပေါက်မှာ ပေါ်လာတယ်...”

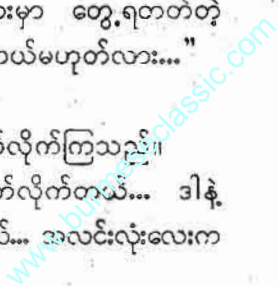
ရွန်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မြင်ဟန်မတူပဲ ဆက်ပြော၏...။

“ အလင်းလုံးလေးတစ်ခုပဲ... ပေါ့ကီးတွေနားမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အလင်းရောင်လို ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်မျိုးပဲ... နင်တို့သိတယ်မဟုတ်လား...”

“ အင်း...”

ဟယ်ရီရော ဟာမီယွန်ပါ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ ငါ ချက်ချင်း တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်လိုက်တယ်... ဒါနဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်သိမ်းဆည်းပြီး ခြံဝင်းထဲကို ဆင်းခဲ့တယ်... အလင်းလုံးလေးက

အဲဒီမှာဝဲပျံ့ရင်း ငါ့ကိုစောင့်နေတယ်... နောက်ပြီး ငါလည်း သူ့နောက်ကို လိုက်လာရော ငါ့ကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားတော့တာပဲ...”

“ ဟင်... မင်းဘာပြောတယ်...”

သူကြားလိုက်ရသည့်စကားမှာ မှန်သည်မထင်၍ ဟယ်ရီ ပြန်မေးလိုက်၏...။ ရွန်က...

“ အလင်းလုံးလေးက ငါ့ဆီကို လွင့်မျောလာတာကွ... ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ဒီနေရာတည့်တည့်ကို ရောက်သွားတယ်...”

ရွန်က သူ့နှလုံးသားအနီးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ပြရင်း ဆို၏...။

“ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ ပူနေတာကို ခံစားရတယ်... ပြီးတော့ ငါချက်ချင်းပဲ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်... ငါသွားချင်တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်... ပြီးတော့ ငါ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်တာ တောင်ကုန်းတစ်ခု ဘေးကို ရောက်လာတယ်... ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းတွေချည်းပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်... ငါတို့ နှစ်ညတောင် နေခဲ့တာ... ဒုတိယညမှာ ငါ အသံတွေ ကြားရသလိုပဲ... အမှောင်ထဲကနေ ခေါ်နေသလိုပဲ...”

“ အဲဒါငါပဲ... မင်းတို့ရဲ့အကာအကွယ်တွေက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ... ငါ မင်းတို့ကို မြင်လည်း မမြင်ရဘူး... ကြားလည်း မကြားရဘူး... မင်းတို့ ဒီနားမှာပဲဆိုတာ ငါသိနေတယ်... ဒါနဲ့ငါလည်း မင်းတို့များပေါ်လာမလားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ... မင်းတို့ ရွက်ဖျင်တဲကိုသိမ်းရင်း ထွက်လာရမယ်လို့ ငါက တွက်ဆထားတာကိုး...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့က ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားတာလေ... နောက်ပြီး မနက်အစောကြီးထွက်သွားတာ...”

“ ငါ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ တစ်နေကုန်နေခဲ့တာ... ဒါပေမယ့် မှောင်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ငါတော့ လွဲသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်... ငါ အလင်းထိန်းကိရိယာကို နောက်တစ်ခါ ခလုတ်နှိပ်ပြီး အလင်းရောင်ကို ခေါ်လိုက်လယ်... ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ထဲဝင်သွားတာနဲ့ ငါလည်းကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဒီဘေးအုပ်ထဲ ရောက်လာ

တာပဲ... ငါက မင်းတို့ကို မြင်မှ မမြင်နိုင်တာ... တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါစေလို့ပဲ မျှော်လင့်ရတာပေါ့... အဲဒီနောက်တော့ ဟယ်ရီကို တွေ့ရတာပဲ... တကယ်တော့ သမင်္ဂကို အရင်မြင်တာပါ..."

" နင် ဘာကို တွေ့တယ်..."

ဟာမီယွန်က မေးလိုက်၏...။ သူတို့ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲကို ပြန်၍ ရှင်းပြရသည်။ ဟာမီယွန်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ဒေါသထွက်ရန် လုံးဝသတိမရတော့ချေ...။

" ဒါပေမယ့် ဒါ အစောင့်အရှောက်ဂါထာနဲ့ ဖန်ဆင်းထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဘယ်သူဖန်ဆင်းတာလဲ မတွေ့လိုက်ရဘူးလား... နောက်ပြီး နင့်ကို ဓားဆီခေါ်သွားတယ်ဟုတ်လား... တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲ..."

ရွန်က ဟယ်ရီ ရေထဲဆင်းသွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပုံနှင့် ပြန်တက် မလာသောအခါ ကယ်တင်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြနေ၏...။ သို့ရာတွင် လော့ကတ်ကို ဖွင့်သည်အထိသာ သူပြောနိုင်ပြီး ဆက်ပြောရန် တွန့်ဆုတ်သွား၏...။ ဟယ်ရီက သူ့စကားကိုဖြတ်၍...

" နောက်ပြီးတော့ ရွန်က ဓားနဲ့ ထိုးထည့်လိုက်တာပဲ..."

" ဒီ... ဒီလိုနဲ့ပဲ ပျက်သွားရောလား..."

" အင်း... အော်သံတော့ ထွက်လာသေးတယ်... ရော့... ဒီမှာ..."

ဟယ်ရီက ရွန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း လော့ကတ်ကို ဟာမီယွန်ထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ဟာမီယွန်က လော့ကတ်ကို ချက်ချင်းပင် ကောက်ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်နေ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဟု ဟယ်ရီ ဆုံးဖြတ် ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှ အကာအရံကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် ရွန်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

" မင်း ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့လက်ထဲက မှော်တောင်ဝှေး အပိုတစ်ခု ယူလာ တယ်ဆို..."

" ဟင်... အင်း... ဟုတ်တယ်..."

သူက ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ အနက်ရောင် မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း...

“ ဒီမှာလေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုရှိရင် မနားဘူးလားလို့...”

ဟယ်ရီက မှော်တောင်စားကို တောင်းလိုက်ရင်း...

“ မင်းပြောတာမှန်တယ်... ငါ့ဟာ ကျိုးသွားပြီ...”

“ မင်း နောက်နေတာလား...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သဖြင့် ရွန်တစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်...။ ဟာမီယွန်က ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သောလော့ကတ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲထည့်ရင်း သူမကုတင်ပေါ်ပြန်တက်အိပ်ကာ စကား ဆက်မပြော တော့ပေ...။

ရွန်က ဟယ်ရီကို မှော်တောင်စား ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီက...

“ မင်း အကောင်းဆုံး မျှော်လင့်နိုင်တာ ဒီလောက်ပဲ...”

“ ဟုတ်တယ်... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တော်သေးတာပေါ့...”

“ ငါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ မထင်နဲ့ဦးနော်...”

ဟာမီယွန်အသံက စောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ရွန်ကပြုံးလိုက်ရင်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ညဝတ်အင်္ကျီကို ထုတ်ယူလိုက်သည်...။

